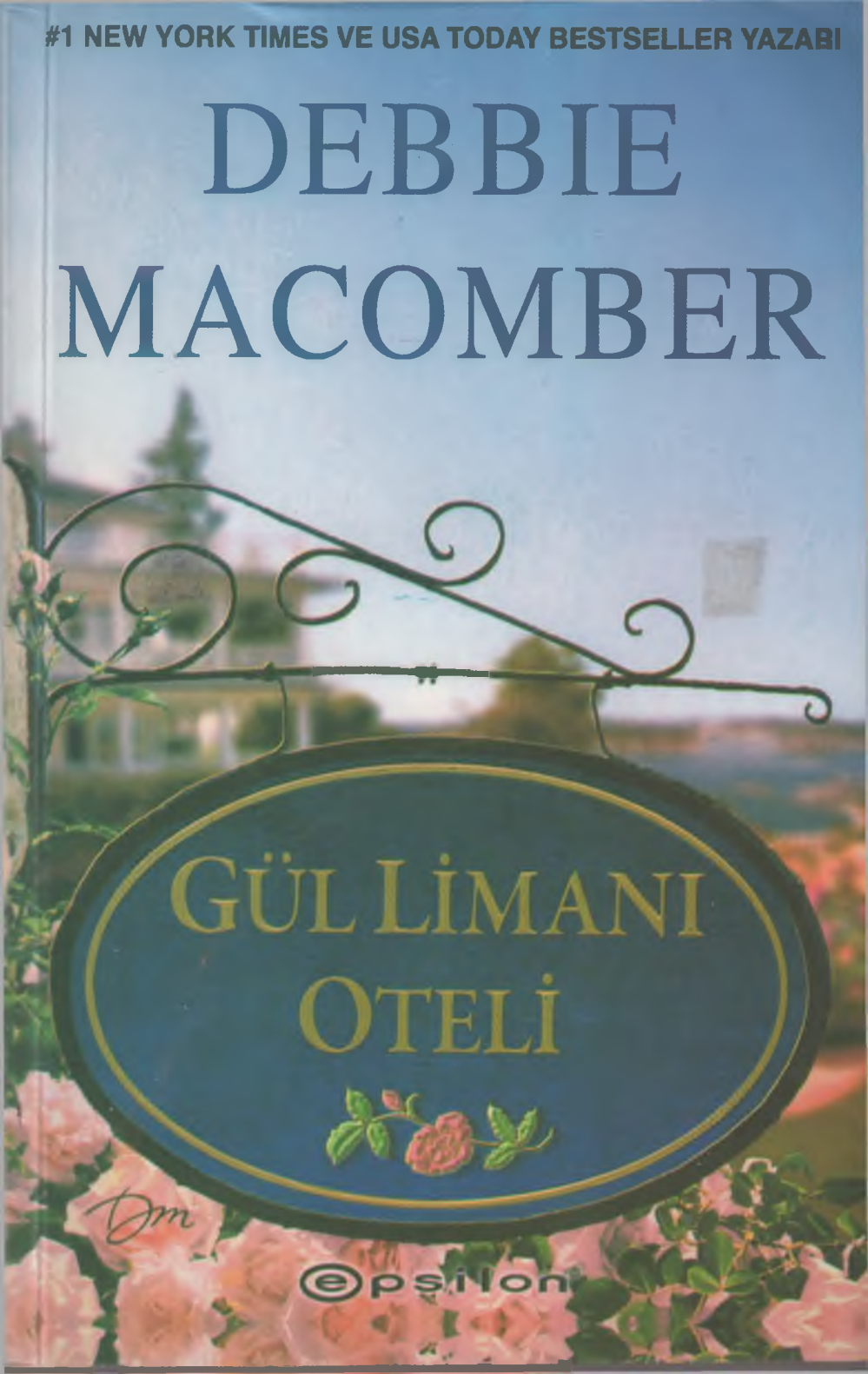
#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

DEBBIE MACOMBER

New York Times Bestseller yazarı Debbie Macomber'dan yürekleri ısıtacak yeni bir seri:

Jo Marie Rose, Sedir Koyu'na yeni bir başlangıç yapmak ve biraz olsun huzura kavuşmak için gelir. Kocasının ölümünün acısını atlatmaya çalışan genç kadın, burada bir otel satın alır ve otelin adını değiştirip Gül Limanı Oteli koyar. Buranın yeni başlayacağı hayatı için doğru yer olduğunu hissetmektedir. Ancak otel ve ilk gelen konuklar, Jo Marie'ye beklediğinden çok daha büyük sürprizler yapacaktır.

DEBBIE MACOMBER İLE TANIŞIN

- Romanları dünyada 150 milyon adet sattı.
- Yedi kitabı New York Times, üç kitabı da USA Today çok satanlar listesinde bir numara oldu.
- DebbieMacomber.com sitesi 2011 yılında bir milyon kez ziyaret edildi.
- Facebook'taki yazar sayfasına her ay binlerce yeni hayran ekleniyor; en büyük grubu 35 yaş üzerindeki kadınlar oluşturuyor. Bu hayranlar Debbie'nin iletilerini, yemek tariflerini, örgü modellerini paylaşıyor ve bunlar hakkında yorumlar yapıyorlar.
- 150.000'den fazla hayranı Debbie'nin online haber bültenine abone.
- 10.000'den fazla kullanıcı Debbie'nin cep telefonu uygulamasını indirdi. En sevdikleri video, fıstık ezmeli kurabiye tarifi demosu.
- Debbie'nin kitaplarından uyarlanan iki film, Hallmark Channel'ın 2009 ve 2010'da en çok izlenen filmleri oldu.
- Debbie halen Washington State'de yaşıyor ve zamanını yazarak, örgü örerek, kocası Wayne ile seyahatler planlayarak geçiriyor.

ISBN 978-9944-82-578-8

₺19

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş yenisayfa.com.tr

1. BÖLÜM

Dün gece rüyamda Paul'ü gördüm.

Düşüncelerimden hiç çıkmıyor zaten; onsuz bir günüm bile geçmiyor. Ama şimdiye dek rüyama girmemişti hiç. Beni bırakması ironik bence; çünkü gözlerimi kapatmadan önce onun kollarını benim bedenime dolamasının nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Uykuya dalarken, başım onun omzundaymış gibi yapıyorum. Ne yazık ki bir daha asla kocamla birlikte olma şansına erişemeyeceğim, en azından bu hayatta.

Dün geceye kadar, Paul'ü rüyamda görmüş olsam bile, uyanana kadar bu rüyaları çoktan unutmuş oluyordum. Ancak gördüğüm bu son rüya benimle kaldı, zihnimde dolaştı durdu; içimi hüzünle ve bir o kadar da sevinçle doldurdu.

Paul'ün öldüğünü ilk öğrendiğimde, yaşadığım acı beni benden aldı; ben de öleceğim sandım. Ama hayat devam ediyor; ben de hayata devam ettim. Normal bir şekilde soluk alıp verdiğimi fark edene kadar, bir günden diğerine sürüklenip durdum.

Şimdi yeni evimde, bir aydan kısa bir süre önce Sedir Koyu denen suyun üzerinde şirin bir kasabada, Kitsap Yarımadası'da satın aldığım oda-kahvaltı oteldeyim. Buraya Gül Limanı Oteli adını koymaya karar verdim. "Gül", bir yıldan kısa bir süre önce kaybettiğim kocam Paul Rose'un adından geliyor. Her zaman seveceğim ve ömrümün geri kalanı boyunca acısını içimde hissedeceğim adam. "Liman" ise, kocamı kaybetmiş olmanın fırtınalarıyla savrulup dururken demir attığım yerden.

Kulağa tam bir melodram gibi geliyor ama bunu ifade etmenin başka yolu yok. Hayatta olsam da, işlevlerimi normal bir şekilde yerine getirsem de, zaman zaman kendimi ölü gibi hissediyorum. Paul, bunu söylediğimi duymaktan ne kadar nefret ederdi kim bilir; ama doğru. Ben de geçen nisan ayında, ulusumuzun güvenliği için neredeyse dünyanın öbür ucunda, dağın eteklerinde bir ülkede savaşan Paul ile birlikte öldüm.

Benim bildiğim hayat, bir kalp atışı süresinde sona erdi. Hayal ettiğim gelecek benden çalındı.

Ölüm acısı yaşayanlara verilen öğüt, önemli kararlar almadan önce bir yıl beklememi söylüyordu. Arkadaşlarım, işimden ayrıldığım, Seattle'daki evimi terk ettiğim ve yabancı bir kasabaya taşındığım için pişman olacağımı söylüyorlardı.

Anlayamadıkları şuydu: Ben artık aşinalıkta huzur bulamıyor, rutinden keyif alamıyordum. Onların fikirlerine değer verdiğim için, altı ay bekledim. Bu süre içinde hiçbir şey işe yaramadı, hiçbir şey değişmedi. Giderek uzaklaşmayı, yeni bir hayata başlamayı daha çok ister oldum. Ancak bu şekilde huzur bulacağımdan, içimdeki korkunç sancının ancak bu şekilde dineceğinden emindim.

Yeni bir hayat için internette araştırma yapmaya başla dım. Bütün ABD'de çeşitli bölgeleri araştırdım. Aradığımı kendi arka bahçemde bulmam tam bir sürpriz oldu.

Sedir Koyu, Seattle'a göre Puget Sound'un diğer tarafında kalıyor. Bremerton'un tam karşısına kurulmuş bir kıyı kasabası. Bu şahane oda-kahvaltı otelin satılık olduğunu gösteren listeyi bulduğumda, kalbim hızla çarpmaya başladı. Ben bir otel sahibi mi olacaktım? Bir işletme devralmayı daha önce hiç düşünmemiştim ama içgüdüsel olarak, zamanımı geçirip oyalanmak için bir şeylere ihtiyaç duyduğumu biliyordum. Her zaman konuk ağırlamayı sevmiş olmam da bu iş için artı puandı.

Etrafını çevreleyen verandası ve inanılmaz koy manzarasıyla, soluk kesici bir evdi. Başka bir hayatta, Paul ile ikimizi akşam yemeğinden sonra verandada otururken, sıcak kahvelerimizi yudumlarken, yaşantımızdan ve hayallerimizden söz ederken canlandırabiliyordum gözümde. İnternette yayınlanan fotoğraf, mutlaka evin kusurlarını ustaca gizlemeyi başaran bir profesyonel tarafından çekilmişti. Göründüğü kadarıyla, hiçbir şey bu kadar kusursuz olamazdı.

Öyle değilmiş. Emlakçıyla yola girdiğim anda, otelin büyüsüne kapıldım. Ah, evet, parlak doğal ışığı ve koya tepeden bakan geniş pencereleriyle, bu otel şimdiden evim gibi gelmeye başlamıştı bana. Burası, yeni hayatıma başlamak için kusursuz bir yerdi.

Saygı gereği, emlakçı Jody McNeal'ın bana etrafı dolaştırmasına izin versem de, kafamda tek bir soru işareti kalmamıştı. Bu otele sahip olmak benim kaderimdi; bunca aydır satılık listesinde beni beklemişti sanki. İki üst kata yayılmış sekiz konuk odası vardı. En alt katta geniş yemek

salonumun yanında büyük, modern bir mutfak bulunuyordu. 1900'lerin başında yapılmış olan bina, deniz ve yat limanının muhteşem panoramasına bakıyordu. Sedir Koyu, aşağıda Limon Caddesi boyunca uzanıyordu. Her iki tarafında dükkânlarıyla bu cadde, kasabanın içinden kıvrılarak geçiyordu. Daha sokak ve muhitlerini keşfetme fırsatı bulamadan, kasabanın büyüsünü hissetmiştim.

Otelin beni en çok cezbeden tarafı, içeri girdiğim anda hissettiğim huzur oldu. Son zamanlarda yanımdan ayrılmayan yol arkadaşım haline gelen kalp ağrısından kurtulmuş gibiydim. Bunca aydır içimde hissettiğim acı hafiflemişti. Onun yerine dinginlik ve tanımlanması çok güç bir huzur gelmişti.

Ne yazık ki bu rahatlama uzun sürmedi. Etrafı dolaşmayı bitirir bitirmez, yaşlar gözlerime hücum etti ve beni utandırdı. Bu oteli Paul de görse çok severdi. Ama şimdi burayı tek başıma idare etmek zorundaydım. Neyse ki emlakçı gizlemek için mücadele ettiğim duygularımı fark etmemiş gibi yaptı.

"Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu, kapıdan çıkarken merakla.

İçeride dolaşırken tek kelime etmemiş, tek bir soru sormamıştım. "Alacağım."

Jody beni doğru duyamamış gibi iyice yaklaştı. "Efendim?"

"Teklif vermek istiyorum," Tereddüt etmedim; o anda kafamda hiç kuşku yoktu. İstenen rakam son derece makuldü, ben de ilerlemeye hazırdım.

Jody az kalsın mülkle ilgili ayrıntılı bilgilerle dolu dosyayı elinden düşürüyordu. "Biraz düşünmek isteyebilirsin," dedi. "Bu önemli bir karar, Jo Marie. Beni yanlış anla-

ma, satışı gerçekleştirmeyi çok isterim. Yalnızca, böylesine önemli bir kararı bu kadar çabuk veren birini... daha önce hiç görmemiştim."

"Eğer istersen bir gece düşünebilirim ama buna hiç gerek yok. Aradığımın bu olduğundan gayet eminim."

Aile üyelerim, Columbia Bank'taki işimden ayrılıp bir otel satın almaya niyetli olduğumu duydukları andan itibaren beni bundan vazgeçirmeye çalıştılar. Özellikle mühendis olan kardeşim Todd. Denny Way şubesinde müdür yardımcılığına kadar yükselmiştim; Todd da benim umut vaat eden bir kariyeri mahvetmemden korkuyordu. Eninde sonunda müdürlüğe getirileceğimi biliyordu. Neredeyse on beş yılımı bankaya vermiştim; hep iyi bir çalışan olmuştum ve bankacılıkta geleceğim parlaktı.

Çevremdeki insanların anlayamadığı şuydu: Benim bildiğim, istediğim, hayal ettiğim hayatım sona ermişti. Bundan sonra tatmin olmamın tek yolu, kendimi yeni bir hayatın içinde bulmamdı.

Ertesi gün, otel için teklifi hazırladım. Bu kararım konusunda bir an bile tereddüt etmedim. Otelin sahibi olan Frelinger'lar teklifimi minnetle kabul ettiler. Birkaç hafta içinde, Noel'den önce, buluştuk ve resmi dairelere gidip bütün gereksiz, sıkıcı evrak işlerini tamamladık. Onlara ödememi yaptım ve otelin anahtarlarını aldım. Frelinger'lar, çocuklarıyla zaman geçirmek istediklerinden, aralık ayının son iki haftası için hiç rezervasyon almamışlardı.

İşlemler tamamlandıktan sonra adliyeye gittim ve otel için isim değişiklığı başvurusunda bulundum. Oteli yeni adıyla vaftiz ettim.

Sonra Seattle'a döndüm ve ertesi gün Columbia Bank'a

istifamı verdim. Noel tatilini Seattle'daki evimi toplayarak ve Puget Sound'un öbür ucuna taşınmak için hazırlık yaparak geçirdim. Yalnızca birkaç mil öteye taşınıyor olsam da, ülkenin öbür ucuna gidiyormuş gibiydim. Sedir Koyu bambaşka bir dünyaydı. Büyük şehrin hızlı ve karmaşık dünyasından uzakta, Kitsap Peninsula'da tuhaf ve hoş bir kasaba.

Tatilimi, aile geleneklerine uyarak onlarla birlikte Hawaii'de geçirmediğim için, annemle babamın hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordum. Ama taşınma hazırlıklarıyla ilgili çok işim vardı. Kendi eşyalarımla Paul'ünküleri ayıracak, toplayacak, mobilyalarımı satacaktım. Oyalanmaya ihtiyacım vardı; yoğun çalışmak, Paul'süz geçireceğim bu ilk Noel'de zihnimi biraz olsun dağıtmama yardımcı oluyordu.

Yılbaşının hemen ertesinde, bir pazartesi günü, yeni evime taşındım. Neyse ki Frenlinger'lar oteli anahtar teslimi satmışlardı. Bu yüzden benim yalnızca iki koltuk, bir zamanlar büyükanneme ait olan bir lamba ve kişisel eşyalarımı getirmem yeterli olmuştu. Eşyalarımı açmam sadece birkaç saatimi aldı. Kendi odam olarak, Frelinger'ların kendi yaşam alanları olarak ayırdıkları zemin kattaki yatak odası süitini seçtim. Burada bir şömine ile koya tepeden bakan bir oturma yerinin de olduğu küçük bir cumba vardı. Oda, yatak odası takımının yanı sıra bir koltuk ve şöminenin yanına bir minder alacak kadar genişti. Özellikle beyaz ve leylak rengi ortancalarla kaplı duvar kâğıdı çok hoşuma gitmişti.

Otele gece çöktüğünde, bitkin düşmüştüm. Saat sekizde, yağmur damlaları cama vururken ve rüzgâr, evin bir tarafını kaplayan, kışın da yapraklarını dökmeyen yüksek

ağaçların arasında ıslık çalarken, zemin kattaki yatak odama yöneldim. Sert hava, şöminede cızırdayan ateşle buranın daha sıcak ve şirin görünmesini sağlıyordu. Yeni bir yere yerleşmenin yabancılığını çekmemiştim hiç. Ön kapıdan içeri adımımı attığım andan itibaren, bu evin beni hoş karşıladığını hissetmiştim.

Yatağa girdiğimde çarşaflar tiril tiril ve tertemizdi. Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama Paul'ü rüyamda gördüm işte. Öyle canlı ve gerçekti ki.

Kayıp terapisi sırasında, rüyaların iyileşme süreci açısından önemli olduğunu öğrenmiştim. Terapistim, birbirinden farklı iki tür rüyadan söz etmişti. Birinci grupta yer alan ve muhtemelen en sık görülen rüyalar, sevdiklerimizle, yeniden canlanan anılarla ilgiliydi.

İkinci gruba ise ziyaret rüyaları deniyordu. Bu rüyalarda sevdiğimiz insan, geride bıraktıklarını ziyaret etmek için hayatla ölüm arasındaki çizgiyi geçiyordu. Bu rüyaların genellikle güven verme amacı taşıdığı söyleniyordu. Vefat eden, hayatta kalanı kendisinin mutlu ve huzurlu olduğu konusunda temin ediyordu.

Paul'ün Afganistan'da Hindukuş Dağları'nda helikopterinin düşmesi sonucu öldüğü haberini almamın üzerinden sekiz ay geçmişti. Hindukuş Dağları, Afganistan'ın merkezi ile kuzey Pakistan arasında uzanan sıradağlardı. Ordu helikopteri, El-Kaide ya da onların Taliban müttefiklerinden biri tarafından düşürülmüştü; Paul ve Airborne Rangers'dan beş arkadaşı oracıkta ölmüştü. Helikopterin düştüğü yerin konumu sebebiyle, cesetlerine ulaşmak imkânsızdı. Kocamın ölüm haberini almak zaten yeterince zordu; bir de ondan geriye kalanları gömmekten yoksun kalmak iyice dayanılmazdı.

Haberi aldıktan sonra günlerce, kalbimde Paul'ün aslında ölmediği, hayatta kaldığı umuduyla yaşadım. Kocamın ne yapıp edip bana dönmenin bir yolunu bulacağından eminim. Ama öyle olmadı. Helikopterin düştüğü bölgede çekilen fotoğraflar, çok geçmeden, kimsenin hayatta kalmış olamayacağı gerçeğini ortaya koydu. Sevdiğim ve evli olduğum adam yoktu artık ve bundan sonra önemli olan buydu. Bir daha bana dönmeyecekti; haftalar ve aylar geçtikçe, bu gerçeği kabullendim.

Benim âşık olmam hiç kolay olmamıştı. Arkadaşlarımın çoğu yirmilerinde evlenmişlerdi; büyük bölümü, otuzlarının ortalarında bir aile kurmuştu bile. Ben de altı kez vaftiz annesi olmuştum.

Diğer taraftan ben, otuzlarıma kadar bekâr kaldım. Yoğun, mutlu bir yaşantım vardı; hem kariyerimle hem de ailemle ilgileniyordum. Evlenmek konusunda hiç acelem yoktu; iyi bir adam bulup müşkülpesent davranmaktan vazgeçmemi söyleyen annemi de dinlemiyordum. Çok flörtüm oldu ama hayatım boyunca sevebileceğimi hissettiğim hiç kimse çıkmıyordu karşıma. Sonra Paul Rose ile tanıştım.

Kendime uygun eşi bulmam otuz yedi yılımı aldığı için, aşkın beni iki kez bulmasını beklemiyordum. Doğrusunu söylemem gerekirse, yeniden âşık olmak istediğimden de emin değildim. Paul Rose, benim bir kocada bulmayı umduğum her şeye, hatta çok daha fazlasına sahipti.

Onunla bir Seahawks futbol maçında tanışmıştık. Banka bana bilet vermişti, ben de önemli müşterilerimizden birini götürmüştüm. Yerimize geçerken, yanımda oturan asker tıraşlı iki adamı fark ettim. Maç sırasında, Paul kendini ve ordudan arkadaşını tanıtarak sohbeti başlattı. Fort

Lewis'de görev yaptığını söyledi. Benim gibi, o da futbola meraklıydı. Annemle babam sıkı Seahawks taraftarıydı; ben de Spokane'de pazar günleri kiliseden sonra onlarla ve küçük kardeşim Todd ile beraber televizyonda maç izleyerek büyümüştüm.

O gün maçtan çıkarken, Paul benden telefon numaramı istedi. Sonra hemen hemen her gün görüştük. Futbol sevgisinden çok daha fazla ortak yönümüz olduğunu fark ettik; siyasi görüşlerimiz aynıydı, aynı yazarları okuyorduk, İtalyan yemeklerini seviyorduk. Hatta ortak bir Sudoku bağımlılığımız bile vardı. Saatlerce sohbet edebilirdik; ediyorduk da. Tanışmamızdan iki ay sonra, Paul gemiyle Almanya'ya gitti ama bu ayrılık, filizlenmekte olan arkadaşlığımızın hızını kesmedi. Bir şekilde birbirimizle iletişim kurmadan tek günümüz bile geçmiyordu. E-postalar, telefon mesajları, Skype, tweetler... Bağlantımızı koparmamak için her yöntemi kullanıyorduk. Evet, kalem ve kâğıtla sahici mektuplar bile yazıyorduk. Eskiden "ilk görüşte aşk" deneyimini yaşadığını söyleyen insanları duyar ve dalga geçerdim. Paul ile benim yaşadığımızın ilk görüşte aşk olduğunu söyleyemem ama ona yakındı. Tanışmamızdan bir hafta sonra, Paul'ün evleneceğim adam olduğunu biliyordum. Paul de benimle ilgili aynı hisleri yaşadığını söyledi ama iddia ettiğine göre, o buna ilk buluşmamızda karar vermiş.

Şunu kabul etmeliyim; aşk beni değiştirdi. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. Herkes de bunun farkındaydı.

Bir yıl önce Noel'de, Paul izin alıp Seattle'a geldi ve bana karısı olmamı teklif etti. Hatta önce annem ve babamla konuştu. Birbirimize deliler gibi âşıktık. Uzun süre

beklemiştim ve ona kalbimi verdiğimde, bunun sonsuza dek süreceğini biliyordum.

Ocak ayındaki düğünümüzün hemen ardından, Paul Afganistan'a gönderildi. Helikopter 27 Nisan'da düştü ve benim dünyam da infilak etti.

Daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Bu durumun üstesinden yeterince güçlü bir şekilde gelemediğimden korkuyordum. Annem, babam ve kardeşim benim için endişeleniyorlardı. Kayıp terapisi görmemi annem önerdi. Umutsuzca acımı hafifletmenin bir yolunu aradığım için kabul ettim. Sonunda seanslara katıldığıma memnun oldum. Bunu yapmam rüyalarımı, özellikle oteldeki ilk gecemde gördüğüm rüyayı anlamamı sağladı.

Ziyaret rüyaları hakkında anlatılanların aksine, Paul bana huzurlu olduğu konusunda güvence vermek için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine, üzerinde asker üniformalarıyla karşımda dikildi. Etrafını, ona bakmayı çok zorlaştıracak kadar parlak bir ışık çevreliyordu. Yine de başımı çevirmek imkânsız geliyordu bana.

Ona koşmak istiyordum ama hareket edersem, onun yok olacağından korkuyordum. Bu yalnızca bir hayal olsa da, onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım.

Önce konuşmadı. Ben de konuşmadım; ne söyleyebileceğimden ya da ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Duygularım yüzünden gözlerimin yaşlarla dolduğunu ve yüksek sesle ağlamaktan korktuğum için ağzımı kapattığımı hatırlıyorum.

Sonra yanıma geldi, beni kollarına aldı, kendine çekti, elini sırtımda gezdirdi, beni rahatlattı. Ona sıkı sıkı sarıldım, bırakmak istemiyordum. O da tekrar tekrar yumuşacık aşk sözleri fısıldıyordu.

Boğazımın düğümlenmesi geçince, başımı kaldırıp ona baktım, gözlerimiz buluştu. Sanki o canlıymış ve uzun süren yokluğunun ardından kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekiyormuş gibi geldi bana. Ona söylemek istediğim, onun açıklamasını istediğim o kadar çok şey vardı ki. Bu kadar büyük bir hayat sigortası poliçesinin olduğunu bilmek benim için şok olmuştu. Önceleri, bu kadar büyük miktarda nakit parayı kabul ettiğim için kendimi suçlu hissetmiştim. Bu paranın onun ailesine verilmesi gerekmez miydi? Ama annesi ölmüştü, babası da yeniden evlenmişti ve Avustralya'da yaşıyordu. Hiçbir zaman birbirlerine yakın olmamışlardı. Avukat bana Paul'ün verdiği talimatlar konusunda gayet kararlı olduğunu söyledi.

Rüyamda, Paul'e parayı onun adını verdiğim bu oteli almak için kullandığımı söylemek istedim. Yapmak istediğim ilk yeniliklerden biri burada banka ve kameriyesi olan bir gül bahçesi yaratmaktı. Ama bunların hiçbirini söylemedim çünkü Paul hepsini biliyordu sanki.

Alnımdaki saçları itti ve beni alnımdan yumuşacık öptü.

"Çok iyi seçim yapmışsın," diye fısıldadı, bakışları aşkla sıcacıktı. "Zaman içinde, yeniden keyif almaya başlayacaksın."

Keyif? Onunla tartışmak istedim. Bu hiç olası görünmüyordu, hatta mümkün değildi. İnsan böyle bir acıdan kurtulamaz. Ailemle arkadaşlarımın beni teselli edecek doğru sözcükleri bulmak için nasıl uğraştıklarını hatırladım. Ama doğru sözcük yok... söylenecek hiçbir söz yok.

Yine de onunla tartışmadım. Onu sorgularsam gideceğinden korkuyordum ve benimle kalmasını istiyordum.

İçime huzur dolu bir his çökmüştü ve bu ağır yükü taşımış olan yüreğim biraz hafiflemişti.

"Sensiz yaşayabilir miyim, bilmiyorum," dedim. Bu doğruydu.

"Yaşayabilirsin, yaşayacaksın. Hatta uzun, dolu dolu bir hayat yaşayacaksın," diye ısrar etti Paul. Tıpkı bir subay gibi konuşuyordu; sorgulanmaması gereken emirler veriyordu.

"Yeniden keyif alacaksın," diye tekrarladı. "Bu keyfin büyük bölümünü de Gül Limanı Oteli'ne sahip olmak yaşatacak."

Kaşlarımı çattım. Rüya gördüğümü biliyordum ama bu rüya o kadar canlıydı ki, gerçek olduğuna inanmak istiyordum.

"Ama..." Zihnim sorularla doluydu.

"Bu otel benim sana armağanım," diye devam etti Paul. "İçinde en küçük bir şüphe olmasın, sevgilim. Tanrı sana gösterecek." Sonra gitti.

Bağırdım, ağladım, ona geri dönmesi için yalvardım ve kendi çığlığıma uyandım. Gözyaşlarım gerçekti; yanaklarımdaki ve yastıktaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Ardından uzun bir süre karanlıkta, kocamın varlığının yarattığı hisse tutunmak isteyerek oturdum. Yavaş yavaş bu his geçti; ben de neredeyse istemeye istemeye uyuyakaldım.

Ertesi sabah yataktan kalktım ve cilalı tahta zeminde yalınayak yürüyerek koridoru geçip mutfağın yanındaki küçük çalışma odasına gittim. Masadaki lambayı yaktım; Frelinger'ların bana vermiş olduğu rezervasyon defterinin sayfalarını karıştırdım. O hafta gelecek olan iki konuğun isimlerini gözden geçirdim.

Joshua Weaver rezervasyonunu ben burayı satın almadan bir hafta önce yaptırmıştı. Otelin eski sahipleri bunu bana son belgeleri imzalarken söylemişlerdi.

Listedeki ikinci isim Abby Kincaid'e aitti.

İki konuk.

Paul, bu otelin onun bana armağanı olduğunu söylemişti. Her iki konuğun kendilerini rahat hissetmeleri için elimden geleni yapacaktım. Belki ben de, kendi adıma, Paul'ün vaat ettiği keyfi alacaktım. Belki de, artık yeniden hayata dönmenin yolunu bulmam mümkün olacaktı.

2. BÖLÜM

Josh Weaver, Sedir Koyu'na geri döneceğini hiç düşünmemişti. Liseden mezun olmasının üzerinden geçen on iki yıl içinde buraya yalnızca bir kez, üvey kardeşi Dylan'ın cenaze törenine katılmak için gelmişti. O zaman bile geceyi kasabada geçirmemişti. Sabah uçağıyla gelmiş, araba kiralamış, cenaze töreninde bulunmuş, sonra da hemen yola çıkıp aynı gün içinde Kaliforniya'daki işinin başına dönmüştü. Üvey babasıyla doğru dürüst konuşmuyordu.

Bu yüzden, Richard onu adam yerine bile koymamıştı. Josh da bunu bekliyordu zaten. Dylan ve Josh birbirlerine yakın olsalar da, üvey babası Josh'tan oğlunun tabutunu taşımasını istemeyi uygun görmemişti. Küçük şeyler derin kesiyordu. Josh yine de üvey kardeşine karşı son görevini yerine getirmek için gelmişti.

Şimdi Josh geri dönmüştü ve Sedir Koyu'nda zaman geçirmek gibi bir isteği hiç yoktu. Bu kasaba, onun için annesinin ve Dylan'ın mezarlarının bulunmasından başka bir anlam ifade etmiyordu.

Yalnızca bir yıl arayla doğan Josh ve Dylan birbirlerine

çok bağlıydılar. Dylan her zaman gözüpek biri olmuştu. Josh, tanıştıkları günden beri Dylan'ın korkusuzluğuna hayrandı. Yine de, Dylan'ın bir motosiklet kazasında öldüğü haberini aldığında, büyük bir şok geçirmişti. Beş yıl önce olmuştu bu. Richard Lambert'ın Josh'u evden kovup hayatta kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmasından da yedi yıl sonraydı.

Şimdi görünüşe göre, başının çaresine bakma sırası yaşlı adamdaydı. Josh'un kasabaya dönmesinin tek nedeni, Richard'ın kapı komşusu olan Nelson'ların onunla temasa geçmesiydi. Michelle Nelson ve Dylan okulda aynı sınıftalardı; Josh ise onlardan bir sınıf ilerideydi. Mezuniyetten sonra, hassas yapılı Michelle sosyal yardım görevlisi olarak çalışmaya başlamıştı. Josh onun Dylan'a karşı büyük bir ilgisi olduğunu hatırlıyordu. Ama kız aşırı kiloluydu ve Dylan onun duygularına karşılık vermemişti. Josh içinden, Michelle'in Richard'a bakma inceliğinin Dylan'a olan sevgisinden kaynaklandığını düşünüyordu.

"Richard kötü durumda," demişti Michelle ona kısa telefon konuşmaları sırasında. "Eğer onu sağ görmek istiyorsan, bir an önce gelsen iyi olur."

Josh'un içinden yaşlı adamı görmek gelmiyordu. Hem de hiç. İkisinin, birbirlerinden hoşlanmamaları dışında, hiçbir ortak yönleri yoktu. Josh oraya gelmeyi iki nedenle kabul etmişti. Birincisi, inşaat müdürü olarak iki iş anlaşmasının ortasındaydı. Bir projeyi henüz tamamlamış; bir sonrakinden haber almayı bekliyordu. İkincisi, bunun önemli olduğunu düşünmese ya da mümkün olmasını aslında ummasa da, yaşlı adamla barışmak iyi olacaktı. Sonra, ayrıca, üvey babasının evinden almayı umduğu belirli şeyler de vardı. Sedir Koyu'ndayken, annesinin evlenirken

yanında getirdiği birkaç kişisel eşyasını almak istiyordu. Bunlar, kesinlikle onun hakkı olan şeylerdi, fazlasında gözü yoktu.

"En kısa sürede orada olacağım," diye karşılık vermişti Josh.

Michelle, "Acele et," diyerek üstelemişti. "Richard'ın sana ihtiyacı var."

Josh, üvey babasının hayatta kimseye, hele de Josh'a, ihtiyaç duyduğunu itiraf etmeden ölüp gideceğine dair bahse girebilirdi. Belli ki komşuları, Richard'ın Josh'u annesinin ölümünden yalnızca birkaç ay sonra büyük bir zevkle evden kovduğunu unutmuşlardı. Josh'un liseden mezun olmasına haftalar kalmıştı. Evden ayrılırken, birkaç parça giysi ve ders kitaplarından başka hiçbir şey almasına izin verilmemişti.

Richard, Josh'un hırsız olduğunu iddia etmişti. Cüzdanında iki yüz dolar eksikti ve adam, bu parayı Josh'un çaldığından emindi. Gerçekte, Josh kaybolan para hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve geriye Dylan kalıyordu. Ama Richard kendi kanından, canından olan oğlunun suçlu olduğuna asla inanmazdı; bu yüzden suçu Josh kabul etmişti. Ancak Richard'ın ondan mezuniyeti bu kadar yaklaşmışken evi terk etmesini isteyeceğini hiç tahmin etmemişti.

Josh, geriye dönüp baktığında, kaybolan paranın yalnızca bir bahane olduğunu kabul ediyordu. Richard onu evinde ve hayatında istememişti. Josh da şimdiye kadar bu isteğe seve seve uymuştu.

Şimdi yeniden Sedir Koyu'ndaydı; ama kamyonetiyle, bir kâğıt parçasına karalanmış adresin önündeki yola girerken kendini hiç de evine döner gibi hissetmiyordu. Üvey

babasının evine yakın bir yer bulmak için internette hızlıca araştırma yaparken, karşısına bu otel çıkmıştı.

Kesin olan bir şey vardı; Richard ile kalamazdı. Josh'un bildiği kadarıyla, Richard'ın onun geleceğinden bile haberi yoktu. Bu da Josh'un işine geliyordu. Her şey yolunda giderse, bir iki gün içinde kasabadan ayrılabilirdi. Gereğinden uzun kalmak istiyordu, oradaki işi biter bitmez yola çıkacaktı. Bu kez Sedir Koyu'ndan ayrıldığında, bir daha geriye dönüp bakmaya da niyeti yoktu.

Otelin küçük otoparkına park ettikten sonra, kamyonetten indi; sırt çantasını ve dizüstü bilgisayarını aldı. Gökyüzü bulutluydu ve yağmur yağacak gibiydi. Pasifik Kuzeybatı'da ocak ayı için normaldi bu. Kömür gibi gökyüzü, Josh'un ruh halini yansıtıyordu adeta. Şu anda Sedir Koyu'ndan başka bir yerde, ondan tiksinen üvey babasıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağı herhangi bir yerde olmak için neler vermezdi.

Kaçınılmaz olanı ertelemeye gerek yok, diye düşündü. Sırt çantası ve bilgisayarlarıyla verandanın basamaklarını tırmanıp zili çaldı. Bir dakika geçmemişti ki kapıyı bir kadın açtı.

"Bayan Frelinger?" dedi Josh. Kadın orta boyluydu ve Josh'un rezervasyonunu yaptırırken tahmin ettiğinden çok daha genç görünüyordu. Gür kahverengi saçları omuzlarındaydı ve ortadan ayrılmıştı. Delici bir maviliğe sahip gözlerinin rengi yaz mevsimindeki gökyüzünden farksızdı. Josh rezervasyonu yaptırırken, hattın öbür ucundaki kadının sesi daha yaşlı, sanki altmışlarındaymış gibi geliyordu. Şimdi karşısında duran kadın ise gençti, en fazla otuzlarının ortalarında olmalıydı. Spor bir pantolon ve uzun kollu bir kazak giymiş, önüne de kırmızı bir önlük takmıştı.

"Özür dilerim, hayır, ben Jo Marie Rose. Kısa bir süre önce oteli Frelinger'lardan devraldım. Lütfen içeri gelin." Kadın kenara çekildi ve Josh'a büyük eve girmesi için yol verdi.

Josh lobiye girince birden içi ısındı. Şöminede küçük bir ateş cızırdıyor, fırından yeni çıkmış ekmek kokusu ağzını sulandırıyordu. Josh, en son ne zaman fırından gelen ekmek kokusu aldığını hatırlayamıyordu. Annesi ekmek pişirirdi ama yıllar önceydi bu. "Harika bir şey kokuyor."

"Bir şeyler pişirmekten hep keyif almışımdır," dedi Jo Marie sanki açıklama yapması gerekirmiş gibi. "Umarım iştahınız yerindedir."

"Yerinde," dedi Josh.

"Siz benim ilk konuğumsunuz," dedi Jo Marie parlak bir gülümsemeyle. "Hoş geldiniz." Bundan sonra ne yapacağını bilemezcesine, ellerini ovuşturdu.

"Kredi kartı bilgilerimi ister misiniz?" diye sordu Josh, arka cebinden cüzdanını çıkarırken.

"Ah, evet, sanırım bu iyi bir fikir."

Kadın mutfağı geçip küçük çalışma odasına girdi. Josh, buranın eskiden kiler olarak kullanıldığından şüphelendi. Kredi kartını çıkardı.

Jo Marie karta baktı. "Şimdilik numaranızı elle yazmam gerek. Bankayla daha sonra randevum var da." Sanki emin olmadığı bir şey varmış gibi, soran bakışlarını Josh'a çevirdi. "Sizin için sakıncası yoksa?"

"Sorun değil," dedi Josh. Kadın onun kredi kartı bilgilerini yazdı ve kartı geri uzattı.

"Şimdi odamın anahtarını alabilir miyim?" diye sordu Josh.

"Ah, tabii... özür dilerim! Dedim ya, siz benim ilk konuğumsunuz."

Josh, kadının burayı ne kadar süredir işlettiğini merak etti. Jo Marie onun aklından geçenleri okumuş olmalı ki ekledi. "Son belgeleri Noel'den hemen önce imzaladım."

"Frelinger'lar nereye gitti?" Josh, kasabada yaşarken onlarla tanıştığını hatırlamıyordu ama yine de burayı neden sattıklarını merak ediyordu.

Jo mutfağa döndü ve kahve demliğini kaldırarak sessizce Josh'a bir fincan isteyip istemediğini sordu.

Josh başını evet der gibi salladı.

"Sanırım Frelinger'lar karavanlarıyla ülkeyi dolaşmaya karar vermişler," diye açıkladı Joe Marie. "Benim oteli devraldığım gün karavan yüklenmişti ve yola çıkmaya hazırdı. Bana anahtarları verdiler ve ilk durak olarak Kaliforniya'ya uğrayıp Noel'i birlikte geçirmek için iki kızlarıyla buluşmak üzere yola koyuldular."

"Demek buradan bir an önce ayrılmak istemişler," dedi Josh, Jo Marie ona bir fincan dolusu dumanı tüten kahve uzatırken.

"Şeker ya da krema ister misiniz?" diye sordu Jo Marie.

"Hayır, sade iyi." Josh, Richard ile birlikte yaşarken kahvesini böyle içmeye alışmıştı.

"Odanızı kendiniz seçebilirsiniz," dedi Joe Marie.

Josh omuz silkti. "Hiç fark etmez. Bu benim için pek keyif gezisi sayılmaz."

"Öyle mi?" Jo Marie'nin meraklandığı açıkça belli oluyordu şimdi.

"Evet. Buraya ölüm döşeğinde olan üvey babamı bakımevine yerleştirmek için geldim."

"Çok üzüldüm."

Josh, genç kadının tesellisine engel olmak için elini kaldırdı. "Biz onunla hiçbir zaman birbirimize yakın olmadık. Dürüst olmak gerekirse, ilişkimizin pek iyi olduğu da söylenemez. Benimki görevden başka bir şey değil."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Jo Marie.

Josh başını iki yana salladı. Bu noktada yapılabilecek bir şey yoktu. Elinde olsa, bütün bunlardan tamamen uzak dururdu ama ne yazık ki Richard'ın sorumluluğunu üstelenebilecek ondan başka kimse kalmamıştı.

Jo Marie ona ikinci katta bir oda gösterdi. Odanın koya tepeden bakan büyük bir penceresi vardı. Puget Sound Tersanesi de tam karşıdaydı. Birkaç gemi ve uçak gemisi göze çarpıyordu. Gökyüzü ise deniz araçlarının griliğini yansıtıyordu.

Richard iş hayatının büyük bölümünde tersanede çalışmıştı. Vietnam savaşı sırasında donanmaya hizmet etmiş, bu görevi alnının akıyla tamamladıktan sonra da Bremerton'da kaynakçı olarak iş bulmuştu. Dylan da, kazada hayatını kaybedene dek tersanede çalışıyordu.

Pencereden uzaklaşan Josh, eşyalarını çantasından çıkarma zahmetine katlanmadı. Cep telefonunu aldı ve mesajlarına bakmak içim e-posta hesabına bağlandı. Bir sonraki işle ilgili bir haber gelmiş olmasını umuyordu. Richard'ı henüz görmemişti bile ama şimdiden kaçışını planlamaya başlamıştı.

İlk gelen e-posta Richard'ın bitişikte oturan komşusu Michelle Nelson'dandı. Michelle bu mesajı daha iki saat önce göndermişti.

Josh mesajı okudu.

Gönderen: Michelle Nelson
(NelsonM@wavecable.net)

Gönderilme tarihi: 12 Ocak
Alıcı: Josh Weaver@sandiegonet.com
Konu: Evine Hoş Geldin

Sevgili Josh,

Sedar Koyu'n.. her an gelebileceğini tahmin ediyorum, bu yüzden bağlantıya geçmek istedim. Annemle babam, Arizona'ya, yeni baba olan kardeşimi ziyarete gittiler. Ben de hem köpeklerine bakmak hem de Richard'a yakın olmak için onların evinde kalıyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca işim yok. Otele yerleşince beni ara; istersen seninle birlikte Richard'ı görmeye gelirim.

Michelle
360 555 87 56

Josh iskemlede arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Michelle'in Dylan'a karşı aleni aşkının üvey kardeşini nasıl mahcup ettiğini hatırlıyordu. Yine de Dylan, Michelle'e karşı, okulda onunla isimler takarak ya da yersiz yorumlar ve şakalar yaparak dalga geçen diğer oğlanlar gibi acımasız olmamıştı.

Josh, Richard'ı ilk kez görmeye giderken Michelle'in ona eşlik etme teklifini takdir etti. Yanında tampon görevi yapacak bir başkasının bulunması harika olacaktı. Michelle'in verdiği numarayı tuşladı. Michelle telefonu neredeyse çalmadan açtı.

"Michelle, benim, Josh."

"Ah Josh, Tanrım, sesini duymak ne güzel. Nasılsın?"

"İyiyim." Michelle'in coşkusu merhem gibiydi. Josh, kasabaya gelmesine bu kadar sevinecek birinin olmasını beklemiyordu. Lisedeyken çok arkadaşı vardı ama sonra hiçbiriyle bağlantısını sürdürmemişti. Liseden mezun olduktan sonra orduya katılmış, hemen temel eğitime alınmıştı. Sonra bir inşaat şirketiyle anlaşmış ve proje yöneticisi olarak çalışmıştı. Seyahat etmekten rahatsız olmuyordu; bu yüzden kasaba kasaba dolaşmış, işten işe koşmuş, aynı yerde birkaç aydan uzun süre kalmamıştı hiç. Ülkenin pek çok yerini görmüş ama hiçbir yerde kök salmamıştı. Zaman içinde yerleşik hayata geçeceğini tahmin ediyordu ama bunun kısa süre içinde olması için yakıcı bir ihtiyaç duyuyor değildi.

"Sesin harika geliyor," diye devam etti Michelle; sesinde şefkati anımsatan bir yumuşaklık vardı.

"Senin de öyle," diye mırıldandı Josh. Taşıdığı fazla kilolar yüzünden onun için üzülse de, Michelle'i her zaman sevmişti. "Herhalde şimdiye kadar evlenmişsindir, bir sürü de çocuğun olmuştur," diye espri yaptı. Michelle'in onun değerini bilecek birini bulduğundan emindi. Onun cömert ve nazik biri olduğunu hatırlıyordu. Sosyal yardım uzmanı olması ve başkalarına yardım etmeye çalışması hiç şaşırtıcı değildi.

"Hayır, ne yazık ki." Michelle'in sesinde pişmanlık ve bir parça hüzün vardı.

Josh, sorduğuna pişman olmuştu.

"Ya sen? Karınla çocuklarını eskiden yaşadığın yerleri görmeye getirdin mi?"

"Hayır. Ben de evlenmedim."

"Ya." Michelle şaşırmış gibiydi. "Richard'a senin aileni sordum ama bilmiyordu."

Nereden bilecekti ki? Yıllardır konuşmamışlardı. "İhtiyarın ruh hali bugünlerde nasıl?" diye sordu Josh konuyu değiştirmek için.

"Pek iyi değil. Hem inatçı hem de aptal. Kimseden yardım istemediği konusunda ısrar ediyor; ama benim kendisine yemek götürmeme ve onu ara sıra yoklamama izin veriyor."

Aynı ihtiyar Richard; mantıksız, aksi, sürekli keyifsiz. "Benim geleceğimi biliyor mu?" diye sordu Josh.

"Ben söylemedim," dedi Michelle.

"Annenle baban kardeşinin yanına gitmeden önce söylemiş olabilirler mi?"

"Sanmam. Hiçbirimiz senin gelip gelmeyeceğinden emin değildik."

Belli ki Nelson'lar Josh'u onun farkında olduğundan daha iyi tanıyorlardı. "Ben de geleceğimden emin değildim," diye itiraf etti.

"Önce annemlerin evine uğra," diye önerdi Michelle. "Seninle orada buluşup birlikte Richard'ı görmeye gideriz."

"Çok memnun olurum," dedi Josh.

Michelle bir an duraksadı; konuşmaya başladığında sesi yumuşak, hatta dokunaklıydı. "Yıllardır seni çok düşündüm, Josh. Keşke Dylan'ın cenaze töreninde konuşma fırsatımız olsaydı."

Josh, Michelle'in cenaze törenine katılacağından emin olduğu halde, onu orada gördüğünü hatırlamıyordu. Kendisi de o kadar kısa süre kalmıştı ki kimseyle konuşacak vakti olmamıştı. Richard'ın Josh ve Dylan arasındaki güçlü ilişkiyi önemsememesi canını yakmıştı. Yaşlı adamın

önemsemediği pek çok şeyden biriydi bu. Ancak şimdi Josh, Richard'ın hayattaki tek akrabası durumundaydı.

"Ne zaman gelmek istersin?" diye sordu Michelle.

"Otele yerleştim, bir saat içinde orada olurum. Senin için uygun mu?" Josh, ihtiyarla ne kadar erken yüzleşirse o kadar iyi olurdu. Ertelemek, Richard'ı yeniden görmeyi kolaylaştırmayacaktı.

"Harika. Annemlerde görüşürüz öyleyse."

"Görüşürüz," dedi Josh ve telefonu kapattı. Kasabada bir arkadaşının, özgürce konuşabileceği birinin olması güzeldi. Bu kasabada, Richard'ın bu kadar yakınında olmanın kendini nasıl bir kuşatma altında hissettirdiğini unutmuştu.

Kamyonetinin anahtarlarını elinde şangırdatarak merdivenlerden inmeye koyuldu.

Jo Marie onu merdivenin altında karşıladı. "Ben öğleden sonra bankaya gideceğim ama odanızın anahtarı ön kapıyı da açıyor. Bu yüzden ben yokken rahatınıza bakın lütfen."

"Teşekkür ederim, bakarım. Ben de şimdi dışarı çıkıyorum," dedi Josh. "Ne zaman döneceğimden emin değilim." Nelson'lara gitmeden önce kasabada biraz dolaşmaya karar vermişti. Yılların, Sedir Koyu'nda ne gibi değişimler yarattığını görmek ilginç olacaktı. Otoyoldan çıktığında pek değişiklik fark etmemişti. Odasındaki pencereden baktığında, rıhtım da hatırladığından farklı görünmüyordu. Pek çok şeyin aynı kaldığını tahmin ediyordu aslında.

"Sonra görüşürüz o halde."

"Görüşürüz," dedi Josh. Otelden çıkarken durup, henüz üzerinden çıkarmadığı montunun fermuarını çekti. Dışarı çıktığında soğuk sertçe yüzüne çarptı. Yağmur çi-

selemeye başlamıştı; Paget Sound'da kış aylarında çok sık görülen ahmak ıslatanlardan biriydi bu.

Liseye yöneldi ve eklenmiş olan birkaç seyyar sınıfın dışında, her şeyin hatırladığı gibi olduğunu gördü. Kamyonetini park edip okulun arka tarafına, koşu pisti ve futbol sahasına doğru yürüdü. Koşu pisti, yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyordu. Josh lisedeyken koşardı ve bu alanda oldukça başarılıydı. Ancak ailenin gerçek sporcusu Dylan idi. Son senesinde Homecoming Court'a bile girmişti. O zamanlar Josh ordudaydı ve Dylan kendisine aday gösterildiğini söylediğinde ne kadar gururlandığını hatırlıyordu.

Josh kendi mezuniyet törenine ve balosuna katılmamıştı. Bunun için parası yoktu; Richard da onun temel ihtiyaçları dışındaki hiçbir şeyin parasını ödemeye gönüllü değildi. Annesi öldükten sonra Josh, Richard'dan başını sokacak bir ev dışında hiçbir şey beklememesi gerektiğini anlamış ve haklı çıkmıştı. Sonunda Richard, bunu sağlamaktan bile vazgeçmişti.

Josh liseden çıktıktan sonra Liman Caddesi'ne yürüdü ve çok şaşırdı. Kütüphane, yeni yapılmış duvar resimleriyle süslenmişti. Çin restoranı ise tam bıraktığı yerdeydi. Ancak aralarında ortaokul ve lise arasında bir yaz çalıştığı köpek yıkama dükkânının da bulunduğu bazı dükkânlar artık yoktu.

Sonunda, Richard ile buluşmasını daha fazla ertelemenin saçma olduğuna karar verdi ve eski mahallesine yöneldi. Üvey babasını görmek için can atmadığını söylemeye bile gerek yoktu ama ihtiyarın onun gözünü korkutmasına daha fazla izin vermemek konusunda da kararlıydı.

Josh, kamyonetini Nelson'ların evinin önündeki soka-

ya park etti. Bir kâğıt ve kalem alıp hızlıca evden almak istediği şeylerin listesini yaptı. En başa annesinin İncil'ini ve taşlı broşunu yazdı. Bir gün bir kızı olursa, bu broşu ona verecekti. Ayrıca armalı spor montunu ve lise yıllığını da almak istiyordu; ikisini de kendi emeğiyle kazanmıştı. Richard onu evden kovduğunda bunları alacak fırsatı olmamıştı. Üvey babası izin vermemişti.

Michelle ile yaptığı telefon görüşmesinden bir saat sonra Josh, Nelson'ların evinin zilini çaldı.

"Josh?" dedi Michelle onu sıcak bir gülümsemeyle karşılayarak.

Ortada bir yanlışlık olmalıydı mutlaka. Cam kapının diğer tarafında duran kişi Michelle olamazdı. Josh'un karşısında duran kadın uzun boylu, ince ve... son derece çekiciydi.

"Michelle?" dedi Josh yaşadığı şoku gizleyemeden.

"Evet," diyerek güldü Michelle. "Benim. Sanırım beni kilo verdiğimden beri hiç görmedin değil mi?"

Josh'un tek yapabildiği ağzını kapatıp bakışlarını başka yöne çevirmek oldu.

3. BÖLÜM

Josh, Michelle'in peşinden eve girerken, hâlâ önündeki bu güzel kadının Michelle Nelson olduğu gerçeğini benimsemeye çalışıyordu. Hatırladığı aşırı kilolu yeniyetme kızla bu narin kadının aynı kişi olduğuna inanmak çok zordu.

"Kahve?" dedi Michelle mutfağa yönelirken.

"Ah, evet." Josh'un kafası allak bullaktı. Michelle'e ne olduğunu sormak istiyordu ama bunun kabalık olabileceğini fark etti.

Michelle bir fincan kahveyi ona uzattı.

Josh gözlerini ondan almakta zorlanıyordu. Birden Michelle'i Dylan'ın cenazesinde neden görmediğini fark etti; onu tanımamıştı işte. Belki de Michelle onun tam önünde duruyordu; hatta konuşmuş bile olabilirlerdi. Birkaç kişiyle kısaca konuştuğunu hatırlıyordu; ikisinin kim olduğunu çıkaramamıştı.

Josh, kahve fincanının üzerinden Michelle'e bakmaya devam etti.

"Çok mu şaşırdın?" diye sordu Michelle, yüzünde ge-

mış bir gülümsemeyle. Mutfak tezgâhının bir tarafında duruyordu; Josh ise diğer taraftaydı.

Josh, ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı.

"Lisedeki kız değilim artık," dedi. "Ve doğrusunu söylemek gerekirse, buna çok memnunum."

"Gerçekten çok değişmişsin." Josh tabureyi çekip oturdu.

"Hepimiz değişiyoruz, öyle değil mi? Sen de Sedir Koyu'ndan ayrıldığın zamanki gibi değilsindir?"

Josh bunu kabul etti. "Hayır ve tıpkı senin gibi ben de bunun için minnettarım." Gençliğinde fevri ve öfkeli bir yapıya sahipti. Annesini yeni kaybetmişti, üvey babası da onu reddetmişti. O günleri düşünmek istemiyordu ve tekrar yaşamak zorunda olmadığı için memnundu.

"Bana Richard ile ilgili neler anlatabilirsin?" diye sordu.

Michelle bir an durup düşündü. "Bay Lambert'ta kişiliği ile ilgili pek değişiklik yok," dedi.

"Yani hâlâ huysuz, inatçı, mantıksız, kibirli ve zor biri mi?" Josh bunu espri yapar gibi söylemeye çalışsa da ciddiydi. Hatırladığı Richard böyle biriydi. Dylan'ın ölümü ve yaşlılık üvey babasının olumsuz özelliklerinin şiddetini artırmış olabilirdi belki ama Josh bunun aksini umuyordu.

"Temel olarak evet." Michelle, kahve fincanını iki eliyle tutup dudaklarına götürürken güldü. "Huzurevine ya da başka bir bakım merkezine yerleşmesi gerek ama bunu duymak bile istemiyor."

"Aynı ihtiyar Richard." Josh, üvey babasının kendi evinde kalmak için her türlü kavgayı göze alabileceğini biliyordu. Bu yüzden Richard'ı suçlayamazdı; kendi de olsa aynını yapardı.

"Aynı ihtiyar Richard," diye tekrarladı Michelle.

"Ya ağır hastalar bakımevine?"

Michelle ince omuzlarını silkti. "Bunu tartışmak bile istemedi. Bana, etrafında ona acıyarak ölmesini bekleyen bir sürü insan görmek istemediğini söyledi."

Josh başını iki salladı. Richard'ın ölüme yakın olduğu halde zor olmasını bekliyordu zaten. Şimdi neden değişsindi ki?

Kahvesinden son bir yudum alıp fincanı tezgâha bıraktı. "Bunu daha fazla ertelemeye gerek yok, gidelim," dedi. Onu görmenin yaratacağı şokun Richard'ı altüst edebileceğini düşünmeden edemedi. Bu kadar olumsuz düşündüğü için kendini suçlu hissetti sonra da böyle düşünceli olduğu için kendi tutumuna şaşırdı.

Josh geçen yıllar içinde üvey babasına kin duymamak için çok uğraşmıştı. Ancak birkaç saattir kasabadaydı ve kendini gençliğinde bıraktığı olumsuz duygulara geri dönerken bulmuştu. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi; sanki yine o on sekiz yaşındaki gururlu, öfkeli, olgunluktan uzak haline geri dönmüştü.

"Mantomu alıp geliyorum," dedi Michelle, fincanını bırakıp odadan çıktı.

Josh parmak uçlarını kot pantolonunun ceplerine soktu. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Michelle'in sözleri yatak odalarına doğru uzanan koridorda yankılandı.

Geri döndüğünde Michelle'in üzerinde parlak kırmızı bir ceket vardı. Boynuna beyaz, örgü bir atkı dolamıştı. Dışarıda Josh yine buz gibi kış rüzgârının içine işlediğini hissetti. Neyse ki iki ev birbirine yakındı. Nelson'lar,

Josh'un annesi Richard'la evlendiğinden beri onların bitişiğinde oturuyorlardı.

"Onu görmeden önce bilmem gereken özel bir şey var mı?" diye sordu Josh, bunu daha önce sormayı akıl etmediğine pişman olarak.

Çiseleyen yağmurun altında yan yana yürürlerken, Michelle adımlarını Josh'unkilere uydurdu. "Olduğundan çok daha yaşlı görünüyor. Aradaki farkı ilk kez Dylan'ın ölümünden altı ay sonra fark ettim. Oğlunu toprağa verdikten sonra eskisi gibi olmadı hiç."

Josh, içinde hafif bir anlayış dalgası hissederek şaşırdı. Richard iki karısını ve oğlunu kaybetmişti. Geriye kalan tek akrabası, hiç sevmediği üvey oğluydu. Onun için önemli olan herkes gitmişti. Dylan'ın ölümünden sonra, Richard'ın soyunu devam ettirecek kimse de kalmamıştı.

Evin küçük verandasına çıkan merdivenleri tırmandılar. Josh'un annesinin bir zamanlar gözü gibi baktığı güzelim çiçek tarhlarını şimdi yabani otlar bürümüştü. Annesi göğüs kanseriyle mücadele ederken, Josh bu çiçek tarhlarını bakımlı tutmak için elinden geleni yapmıştı. Annesi öldükten sonra da öyle. Çiçeklerle ilgilenen tek kişi oydu. İhmal edilmiş bir çiçek tarhı gibi bir şeyin kendisini altüst etmesine izin vermemek için bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Bay Lambert çoğunlukla kapıyı kilitli tutuyor." Michelle posta kutusuna uzanıp bir anahtar çıkardı. Kapıyı açtıktan sonra anahtarı yerine koydu. Metal kutunun zeminine çarpan anahtar tın diye ses çıkardı.

"Hu hu!" diye seslendi Michelle ön kapıyı açtığında. "Evde kimse yok mu?"

"Kim o?" diye sordu Richard, Josh'a ancak belli belirsiz

tanıdık gelen bir sesle. Üvey babasının sesi salondan gelir gibiydi.

"Michelle."

"Ben iyiyim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Güzel," diye karşılık verdi Michelle önden giderek. "Çünkü ben de bir şey getirmedim zaten." Güldü. Richard'ın söylenmelerini savuşturmayı iyi bildiği belliydi.

Odaya girdiklerinde, Josh'un bakışları hemen tek kişilik koltukta oturan Richard'a takıldı. Josh onunla yaşarken de Richard'ın en sevdiği koltuktu bu.

Yaşlı adam koltukta çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Kucağında bir battaniye vardı. Richard hiçbir zaman iri yarı bir adam olmamıştı. Josh on altı yaşına geldiğinde boyu bir seksen ikiydi; üvey babasından neredeyse altı santim uzundu. Bir sonraki yıl üç santim daha uzamıştı.

Richard, boy konusundaki eksikliğini kabadayılık taslayarak telafi ederdi. Josh'a karşı hiçbir zaman fiziksel şiddet uygulamamıştı ama sözlü şiddeti bitmek bilmiyordu. Josh'un annesinin ölümünden sonra bunun dozu daha da artmıştı.

Richard başını kaldırıp baktı. Josh'u gördüğünde yaşadığı şok gözlerine yansıdı. Yalnızca bir an bakışları yumuşar gibi oldu ama sonra üvey oğlunu görmekten mutluluk duyduğuna dair eser bile kalmadı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Josh kaskatı kesildi; ölümün eşiğinde olan bir adamın hâlâ onu ürkütme gücüne sahip olmasına şaşırmıştı. "Nasıl olduğunu görmeye ve bazı eşyalarımı almaya geldim."

"Ne eşyası? Hiçbir şey almayacaksın, anladın mı? Hiçbir şey."

Josh öfke dolu bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Richard'ın onu bu kadar çabuk kızdırmayı başarması karşısında hayrete düşmüştü.

Michelle, Josh'u durdurmak istercesine elini onun omzuna koydu. "Size bir şey getireyim mi, Bay Lambert?"

"Hayır," diye kükredi Richard. Battaniyeyi bir kenara fırlattı ve koltuktan kalkmaya yeltendi.

Michelle, onun kendini incitecek bir şey yapmasına fırsat bırakmadan ileri atıldı. "Bay Lambert, lütfen."

Richard tekrar oturdu. Yüzü solmuştu, her an ölüverecekmiş gibi görünüyordu. Derin, zorlu soluklarının sesi odayı dolduruyordu.

Josh kendini çok kötü hissetti. Niyeti yaşlı adamı zorlamak değildi. Üvey babasının ne kadar kırılgan olduğunu fark etmemişti.

"Senin onayın olmadan hiçbir şey almayacağım," dedi Josh.

"Sen akbabadan başka bir şey değilsin," dedi Richard, yeniden konuşabilecek kadar nefes almayı başarınca. Şimdi bile sesi titrek ve ince çıkıyordu. Elini göğsüne bastırdı. "Kafamın üzerinde uçup duruyor, ölmemi bekliyorsun. Yine gençliğinde yaptığın gibi beni soymak için!"

"Ben senden bir şey istemiyorum," diye ısrar etti Josh. Üvey babasıyla geçirdiği beş dakika sinirinin tepesine çıkmasına yetmişti.

"Eğer beleşe konmaya çalışıyorsan..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye tekrarlayarak yaşlı adamın sözünü kesti Josh.

"Hiçbir şey alamayacaksın."

"Senin bir şeyini istediğime inanıyor musun gerçek-

ten?" diye sordu Josh. "O kadar umutsuz durumda mı görünüyorum?"

"Benden iki yüz dolar çalacak kadar umutsuz durumdaydın. Yine aynı durumdasındır."

Josh yumruklarını sıktı. Orada kalırsa, pişman olacağı bir şey yapacak ya da söyleyecekti. Topuklarının üzerinde döndü, kapıyı çarparak evden çıktı ve öfkesini bastırmaya çalışarak kaldırımda yürüdü.

Michelle birkaç dakika sonra peşinden geldi. Bu arada Josh kendini toplamayı başarmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Michelle.

Josh soruyu duymazdan geldi. "O nasıl?"

"Güçsüz ama iyi."

Josh ağır ağır nefes verip gözlerini kapattı. "Bundan daha kötüsü olamazdı herhalde."

"Bay Lambert kendinde değil."

Josh homurdandı. "Yanılıyorsun. O, gençliğimde de benden nefret ederdi. Duyguları hiç değişmemiş." Hayattaki tek akrabasının Jush olduğunu bilmek, yaşlı adam için işkence olmalıydı.

"Şu iki yüz dolar meselesi nedir?" diye sordu Michelle.

"Parayı ben almadım," diye karşılık verdi Josh ateşli bir şekilde.

"Seni evden kovmasının nedeni kaybolan paraydı değil mi?"

Josh ellerini ceplerine soktu, omuzlarını düşürdü ve başını salladı.

"Kim almış peki?" Michelle kendi sorusunu kendi cevapladı. "Dylan?"

"O almış olmalı. Parayı yerine koymak niyetiyle aldığı-

ni düşünebiliyorum yalnızca; ama o buna fırsat bulamadan Richard paranın kaybolduğunu fark etti."

"Bay Lambert da doğal olarak parayı alanın sen olduğunu varsaydı."

Bu bir soru değil, gerçeğin ifadesiydi. Josh, o sahneyi unutabileceğini sanmıyordu. Babası, Josh'un ders çalıştığı odaya fırtına gibi daldığında, Dylan mutfaktaydı. Richard bağırıp küfürler ederek, Josh'un yakasına yapışmıştı. Dylan, korku içinde donakalmış ve Richard Josh'u evden kovarken yaşadığı şok nedeniyle tek kelime edememişti.

Josh ve üvey babası hiçbir zaman iyi geçinememiş olsalar da, Richard daha önce Josh'a karşı kaba kuvvet kullanmamıştı hiç.

Sonra Dylan, Josh'un yanına gelmişti. Josh, parayı Dylan'ın aldığını biliyordu; Dylan da Josh'un bunu bildiğini biliyordu. Ama yine de Josh üvey kardeşine gitmesi gerektiğini, bu konuda bir şey yapmamalarının daha iyi olacağını söylemişti. Dylan yaptığını itiraf etse bile bir önemi yoktu. Kaybolan para, Josh'un üvey babasının onu evden kovmak için kolladığı bir bahaneydi sadece.

Richard'ın bilmediği bir şey vardı. Josh, orduya başvurmuştu bile. Liseden mezun olduktan sonra bir hafta içinde temel eğitime alınacaktı. Bu eğitimden sonra eve geri dönmeyi de planlamamıştı hiç; bu nedenle meseleyi çözmenin onun için bir önemi yoktu.

Michelle elini onun koluna koydu. "İyi misin?"

Josh nasıl cevap vereceğini bilemedi. İyi miydi? "Şaşkınım, o kadar. Richard'ın hâlâ beni kızdıracak güce sahip olmasına şaşırdım. Duygularım üzerinde bu denli kontrol sahibi olması da beni hayrete düşürdü."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Josh bunu bilse bile, cevap verebileceğinden emin değildi. İçini kaplayan öfkeden daha şaşırtıcı olan, onu boğacak gibi görünen kederdi.

Josh bir şekilde geçmişiyle barışmıştı. Üvey babasının onu bağrına basmasını beklememişti hiç. Ancak derinlerinde bir yerde, bir tarafı belki anlaşmanın bir yolunu bulabileceklerini umuyordu. Richard'dan nefret etmiyordu; hiç etmemişti. Yaşlı adam hayatının sonuna yaklaşmıştı ve şimdi bile, yalnızca birkaç haftalık ömrü kaldığı halde, aralarındaki sorunları çözmek konusunda açık olması pek mümkün görünmüyordu.

"Josh?" dedi Michelle yine.

"Yok, teşekkürler. Yanımda olduğun için minnettarım".

"Sanırım bir dahaki sefere Richard ile görüştüğünde yine yanında olsam iyi olur," dedi Michelle.

Josh başıyla onayladı. "Bu iyi bir fikir olabilir."

"Krep Palas'a gittin mi?" diye sordu Michelle biraz sonra.

Bu soru gökten inmiş gibiydi. "Efendim?" Çok geniş bir yiyecek mönüsüne sahip olan ama özellikle kahvaltılarıyla ünlü Krep Palas, gençlerin lise futbol maçlarından sonra toplandıkları yerdi. Ancak yıllardır Josh'un aklına bile gelmemişti.

"Öğle yemeği yedin mi?" dedi Michelle. "Ben karnım açken çok huysuz ve mutsuz oluyorum."

"Öğle yemeği mi?" diye tekrarladı, hâlâ Richard'la yüz yüze gelmenin etkisinde olan Josh. "Sanırım yemedim."

"Ben de yemedim ve açlıktan ölüyorum. Bana katılır mısın?"

Michelle, Josh'un cevabının evet olduğunu varsaymış

gibiydi. Onu dirseğinden tutup kamyonete doğru adeta sürükledi. "Saat üçü geçiyor ve ben sabahtan beri hiçbir şey yemedim," dedi.

Josh, tek bir lokma bile yiyebileceğinden emin değildi. Ama Richard'dan uzaklaşması gerekti ve otele dönüp odasında tek başına oturmak da pek cazip gelmiyordu.

"Krep Palas demek," dedi, arabanın kapısını açıp Michelle'in binmesine yardım ederken.

Kamyonetin etrafını dolaşıp kendi de bindi. Kontak anahtarını çevirmek üzereyken, Michelle'in eli onu durdurdu. "Senin için çok zor olmalı. Çok üzgünüm, Josh, çok üzgünüm."

Josh, onun elinin narin dokunuşundan ve bakışlarındaki yumuşaklıktan çok hoşlandı. Michelle'deki değişikliklerin kendisini büyülediğini hissetti. Yalnızca büyük fiziksel değişiklikler değildi buna neden olan. Michelle'in bilgeliği ve olgunluğu da Josh'u etkilemişti. Bunların ikisine de derin duygusal sancılarla baş etmeden sahip olunamazdı.

Josh'un kendi dertleri, kendi yaraları vardı. Richard, ikisinin arasındaki meseleleri çözülmeden bırakıp yalnız başına ölmekte kararlı görünüyordu. Eğer üvey babasının istediği buysa, Josh'un kendi yoluna gitmesi en iyisi olacaktı.

4. BÖLÜM

Konuklarımdan kredi kartıyla ödeme kabul edebilmek için bankayla bütün işlemleri hallettim. Niyetim bunu daha önce yapmaktı ama ertelemek zorunda kaldım çünkü ilgilenmem gereken başka bir sürü şey vardı.

Hızlıca markete uğradıktan sonra, iki saat içinde otele dönmüştüm. Günün geri kalanını ertesi sabah sunmayı düşündüğüm kahvaltıyı hazırlayarak geçirdim.

Tek konuğum olan Joshua Weaver o öğleden sonra gelmedi ama eşyalarını konuk odasında bırakmıştı, bu yüzden er ya da geç geleceğini düşünüyordum. Bu işlerde çok yeni olduğum için, konuk ağırlamak konusunda neyin aşırıya kaçacağından ya da neyin eksik kalacağından emin değildim.

Frelinger'ların bana bıraktığı rezervasyon defterine göre, öğleden sonra ya da akşam ikinci bir konuğun gelmesi gerekiyordu. Abby Kincaid. İkinci bir oda hazırladım, yastıkları kabarttım, her şeyi kontrol ettim. Ben bir otelde kalacak olsaydım, kendime tam da böyle bir oda

seçerdim. Eflatun duvarları çok davetkâr ve huzur verici buluyordum. Odada üzerinde bir sürü işlemeli yastığın olduğu, çift kişilik kubbeli bir yatak vardı. Yatağın ayak ucunda büyükannemin deyimiyle bir umut sandığı duruyordu. Sandığın içine bakmış ve yedek battaniyeler bulmuştum. Odadaki cumba benim odamdakine benziyor ve deniz taşıtlarının yeşil sularda salındığı şahane yat limanı manzarasıyla koya tepeden bakıyordu.

Tatmin olmuş bir halde merdivenlerden indim ve bir aracın konuklar için ayrılmış park alanına girdiğini gördüm. Aradan birkaç dakika geçti ama kapıdan içeri giren olmadı. Pencereden baktığımda, konuğumun hâlâ arabada oturduğunu gördüm. Doğru adrese gelip gelmediğinden emin olamadığını tahmin ettim. Bir an dışarı çıkmaya ve ona doğru yerde olduğunu söylemeye niyetlendim.

Eğer yağmur yağmıyor olsaydı, bunu yapabilirdim. Ancak ıslanmaya pek hevesli değildim ve hava da çabucak kararıyordu. Gazlı şömineyi yaktım ve mutfağa dönüp önlüğümü taktım. Akşam yemeği için yufkada tavuk pişirmeye karar vermiştim. Marketten piliç çevirme almıştım; etleri didikleyip kenara ayırdım.

Beyaz sosu hazırladıktan sonra baharatları, tavuk suyunu ve sebzeleri ekledim. Sonra eti de karıştırıp kısık ateşte pişmeye bıraktım. Tam yufka için unu hazırlıyordum ki kapı çaldı.

Ellerimi çabucak yıkayıp kapıya koştum.

Otuzlu yaşlarının başlarında görünen bir kadın, yanında bavuluyla eşiğin diğer tarafında duruyordu. Koyu renk saçlarından sular akıyordu; bir süredir yağmurda dikiliyormuş gibiydi. Bunun nedenini anlamadım çünkü otoparktan verandaya kadar kısa bir yol vardı.

"Merhaba," diyerek sıcak bir tavırla selamladım onu. "Siz Abby Kincaid olmalısınız."

Başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

"İçeri gelin, içeri gelin," dedim onu verandadan içeri alıp yağmurdan kurtararak.

Abby içeri girdi, etrafına bakındı, bakışları bir alandan diğerine kayıyordu. "Daha önce bir kez gelmiştim buraya, yıllar önce," dedi. "Frelinger'lar evi satın alıp otele dönüştürmeden önce."

"Ah, nasıl olduğunu anlatmalısınız bana," dedim, evin geçmişi hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye hevesli bir halde. Buranın daha önce tanınmış bir Sedir Koyu ailesine, bir bankacıya ait olduğunu biliyordum. Bu ironik bir durumdu aslında, çünkü ben de bankadaki görevimden ayrılıp burayı devralmıştım. Ev kötüne haldeydi; Frelinger'lar burayı satın almışlar, bodrumdan tavan arasına kadar her yeri yenilemişler ve otele dönüştürmüşlerdi. Bildiklerim bundan ibaretti.

"Annemin bir... arkadaşı evin sahibi tanıyordu. Kasabadaki herkes bu eski evi çok severdi. Şimdi biraz farklı görünüyor." Genç kadının bakışları alt katta dolaşmaya devam ediyordu.

Bildiğim kadarıyla, Frelinger'lar büyük çapta tadilata girişmişler, bütün elektrik ve su tesisatını yenilemişlerdi. Odalar da yenilenmişti. İşin çoğunu Bay Frelinger bizzat kendi yapmıştı. Onun evi modern hale getirirken, dönem ayrıntılarını korumayı da başaran, işinin ehli bir zanaatkâr olduğu belliydi.

"Demek bu bölgeye aşinasınız?" Fazla meraklı görünmek istemiyordum. Ama kasabayı pek iyi tanımadığım için, Abby buranın geçmişi konusunda beni aydınlatabilirdi.

"Ben Sedir Koyu'nda doğup büyüdüm ama... yıllardır buraya gelmedim. Annemle babam ben üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra buradan taşındılar. Geri dönmek için de bir neden yoktu."

"Epey zaman olmuş demek," dedim sohbeti sürdürmeye çalışarak.

"On yıldan fazla."

Ona arkadaşlarını, sınıf buluşmalarını filan sormak istedim ama kendimi tuttum. Tedirgin, huzursuz görünüyordu; ben de onun çok açık olan bu gerginliğini artırmak istemiyordum.

"Odanızı göstermeden önce belgeleri doldurmak ister misiniz?" diye sordum, mutfaktan geçip ofisime yönelirken. "Burada üç gece kalacaksınız, değil mi?"

"Evet," dedi Abby ve duraksadı. "Belki... daha erken ayrılmayı umuyorum ama bu konudaki uygulamanız nasıldır, bilmiyorum."

"Sorun değil." Bazı otellerin erken çıkışlarda para iadesinde kesinti yaptıklarını biliyordum ama şimdilik benim böyle bir planım yoktu. Henüz bu işte tutunma çabasında olduğuma göre, esnek davranmaya razıydım.

"Kasabaya düğün için geldim," dedi kendiliğinden. "Ağabeyim... Sanırım annemle babam Roger'ın evlenip yuva kurmasından umudu kesmişlerdi. O ve Victoria adına hepimiz çok mutluyuz."

"Harika."

Abby bana kredi kartını uzattı. Hemen bilgileri alıp kartı geri verdim. "Odanızı göstermemi ister misiniz?" diye sordum.

"Lütfen."

Abby merdivenlere doğru giderken durdu ve dışarı, kentin ışıklarına doğru baktı.

"Burası geceleri çok güzel," dedim ona. "Gündüzleri manzara daha da güzel."

"Biliyorum... Bu sokaktan koyun manzarasına her zaman bayılmışımdır." Bavulunu aldı ve peşimden merdivenleri çıkıp koridorda Joshua Weaver'ın karşısındaki odasına doğru yürüdü.

"Sizin dışınızda yalnızca bir konuğumuz var, " dedim ona. "Herhalde kendisiyle yarın sabah kahvaltıda karşılaşırsınız."

Başını salladı ama pek kimseyle karşılaşmak ister gibi bir hali yoktu. Onu odasına yerleştirip temiz havluları ve ihtiyaç duyması halinde yedek battaniyeleri nerede bulabileceğini gösterdikten sonra mutfağa döndüm ve yufkada tavuğumla ilgilenmeye koyuldum.

Tavuğu fırına verdikten sonra, bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yemek olduğunu fark ettim. Tek başıma yememe gerek yoktu. Fırının süresini ayarladım ve tekrar yukarı çıkıp Abby'nin odasına gittim. Kapı kapalıydı, hafifçe tıklattım.

"Bir... bir dakika."

Abby kapıyı açana kadar koridorda birkaç dakika bekledim. Hafifçe araladı kapıyı. Gözlerime bakmadı ama onun gözlerinde parlayan akmamış yaşları görebiliyordum. Onu utandırmak istemediğim için hızlıca, "Eğer başka planınız yoksa akşam yemeğinde bana katılmak ister misiniz?" diye sordum.

"Ah, teşekkür ederim, çok düşüncelisiniz. Ailem benim burada olduğumu bilmiyor. Bir gün erken geldim ama ben... hiç aç değilim."

Bir gün erken gelmiş ve ailesine haber vermemişti. Özellikle kasabaya sevinçli bir olay nedeniyle geldiği düşünülürse, garip bir durumdu bu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, çekinmeden söyleyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim ama her şey yolunda."

Kapı zaten yarı yarıya kapalıydı ve Abby'nin yalnız kalmak istediği belliydi. Son dokuz ay içinde ben de sık sık böyle hissettiğim için ona saygı duyuyordum ve sabaha kadar onu kendi haline bırakmakta kararlıydım.

Yine de merakım geçmemişti. Abby Kincaid buraya Florida'dan, neredeyse Birleşik Devletler'in öbür ucundan gelmişti. Ağabeyi ve müstakbel eşi adına mutlu görünüyordu ama kasabada olmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi. On yılı aşkın süredir Sedir Koyu'na gelmediğini söylemişti ama görmek istediği okul arkadaşları olmalıydı mutlaka.

Fırın sinyal verince, tavuğu çıkardım. Yufka nar gibi kızarmış, üzerinde açtığım deliklerden baloncuk halinde soslar taşmıştı. Yemeği biraz soğuması için tezgâhın üzerine bıraktım ve kirlettiğim bulaşıkları yıkadım.

Otelin en sevdiğim noktalarından biri, yolun karşısındaki üç taraflı barınaktı. Belli ki burada bir zamanlar bir müştemilat, tahminimce çok daha küçük bir ev vardı. Binadan geriye yalnızca üç duvar, bir çatı ve bir şömine kalmıştı.

Frelinger'lar burayı iskemleler ve ateş yakmak için odun yığınlarıyla oturulacak şirin, sıcak bir yere dönüştürmüşlerdi. Yağmur dinmiş, yıldızlar ortaya çıkmıştı. Adeta dışarı çekildiğimi hissettim. Yemeğimi yedikten sonra, montumu üzerime geçirdim ve dışarı çıkıp bu şirin köşeye yöneldim.

Taş şöminede ateş yakmak için her şey hazırdı. Ben de kibriti çaktım ve kâğıdın hemen tutuşmasını izledim. Çok geçmeden ateş çıtırdıyordu. Üzerine küçük bir odun attım, sonra koltuğa yerleşip ayaklarımı taburenin üzerine uzattım. Yanımda battaniyem vardı, onu da kucağıma örttüm.

Nasıl da huzurluydu. Gözlerimi kapasam, Paul yanımda oturuyormuş gibi hissedebilecektim neredeyse. Akşamlarımızı böyle, bizi ısıtan çıtırtılı ateşin karşısında birlikte oturarak geçirdiğimizi hayal ederdim hep. Günümüzün nasıl geçtiğini konuşur, gülünecek bir şeyler bulurduk. Başka hiç kimseyle Paul'le birlikteyken güldüğüm kadar güldüğümü sanmıyorum.

En çok onun zekice yorumlarından keyif alırdım. Harika bir mizah duygusuna sahipti. Hiçbir zaman dikkati üzerine çekmeyi seven bir adam değildi; esprileri sakin ve inceydi. Belli etmeden, neredeyse fısıldayarak yaptığı küçük yorumlardı bunlar. Hatırlayınca gülümsedim.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapadım. Onu o kadar çok özlüyordum ki. Bunca aydan sonra hâlâ, şimdi bile, sürekli, günde yüzlerce kez onu düşünüyordum. Hep böyle mi olacak, diye merak ediyor ve böyle olacağını tahmin ediyordum. Paul her zaman benim bir parçam olacaktı. Bu hafta ilk evlilik yıldönümümüzdü ve ben şimdiden dul kalmıştım.

İyi niyetli arkadaşlarım bana zaman içinde yeniden seveceğimi, âşık olacağımı söylüyorlardı ama benim beklentim bu değildi. Bir gün yeniden mutluluk hissini yaşayacağımı tahmin edebiliyordum. Cildimin fazladan bir katmanı gibi taşıdığım bu acı zaman içinde, yavaş yavaş azalıp kaybolacaktı. Ama yeniden âşık olmak? Bunun mümkün

olacağından gerçekten kuşkuluydum. Gerçek mutluluğu bulmak, yeniden neşe duymak gibi, bu da yanıtını ancak zamanın vereceği bir soruydu.

Ateş hafifçe çıtırdadı ve sıcaklığı beni bir çift şefkatli kol gibi sarmaladı. Orada sessizce otururken, son iki günü ve oteldeki ilk iki konuğumu düşündüm.

Gül Limanı Oteli'nde o ilk geceki rüyamda, Paul yanıma gelmiş ve kendimi yeniden yaşıyor hissedeceğimi söylemişti. Onun haklı olduğunu görebiliyordum. İlk iki konuğum gelmişlerdi ve ikisi de omuzlarında kendi yüklerini taşıyor gibi görünüyorlardı. Belki ben de ağır bir yük taşıdığım için bunu fark etmiştim.

Üst katta oturmuş, bir konudaki duygularına hâkim olmak için mücadele veren Abby'yi düşündüm. Konunun ne olduğunu bilmiyordum. Joshua da gergin görünüyordu ve ziyaretinin koşulları göz önünde bulundurulursa bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Gözlerimi kapattım ve Abby Kincaid'in Sedir Koyu'nda geçirdiği zaman içinde ihtiyaç duyduğu şey her neyse bulması için dua ettim. Joshua Weaver'ın da öyle. Sonra kendim için dua ettim ve bir zamanlar benim olan neşe ve mutluluğun geri dönmesini diledim.

"Jo Marie." Abby'nin adımı söylemesiyle kendime geldim. Uyuyakalmış olmalıydım.

"Evet?" dedim başımı kaldırıp bakarak.

"Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Pek sayılmaz, Hayallere dalıp gitmişim, dünyaya döndüm," diye espri yaptım ve gülümsedim. "Bana katılmak ister misin?"

Abby duraksadı, sonra yanımdaki tahta iskemleye otur-

du. Ama sırtını arkaya dayamadan, uca oturmuştu. Her an kalkıp gitmesi gerekebilirmiş gibi tetikte görünüyordu.

"Ben... yukarıdaki pencereden senin burada olduğunu gördüm. Öyle huzurlu görünüyordun ki."

Huzurlu. Bir anda onun haklı olduğunu fark ettim. Gerçekten kendimi huzurlu hissetmiştim. Bu benim için yeni bir şeydi. Acının derinliklerinde, huzura ermem imkânsız görünüyordu. Bu iki sözcük birbiriyle çelişkili, hatta birbirine aykırı gibiydi. Ama şimdi öyle olmadığını keşfetmiştim.

"Ben... yanıma diş macunu almamışımda," dedi Abby, sanki bu küçük bir felaketmiş gibi. "Nasıl unuttum bilmiyorum."

"Bu gecelik sana benimkini ödünç verebilirim çünkü bütün dükkânlar kapandı, ama yedek diş macunum yok. Liman Caddesi'nde sabah açılacak bir eczane var."

"Ah." Sanki bu duymak istediği en son şeymiş gibi, Abby'nin omuzları çöktü. "Teşekkürler. Sabah gidip alırım öyleyse."

"Belki fikrini değiştirirsin diye senin için bir dilim yufkada tavuk ayırdım."

"Hayır, teşekkürler. Daha önce de söylediğim gibi... pek iştahım yok."

"Umarım sabaha acıkmış olursun." İlk resmi kahvaltım için büyük planlarım vardı. Krep, taze meyve, ev yapımı kurabiye ve kek, pastırma ve portakal suyu ikram edecektim. Ayrıca belki yemek isteyen olur diye yulaf ezmesi de vardı.

"Kahvaltı saat kaçta?"

Saati söyledim. Sonra Abby sessizce eve döndü. Ben de arkasından gideceğimi söyledim.

Ancak, alevlerin büyüsünde, rahat ve huzurlu bir halde, orada daha ne kadar oturdum bilmiyorum. Sıcaklığın tadını çıkardım ve yaşamaya başlamak üzere olduğum yeni hayatı düşündüm.

5. BÖLÜM

Abby Kincaid yorganı çekti ve omzunun üzerine sıkıştırdı. Gözlerini kapanmaya zorluyordu ama hemen açılıveriyorlardı. Gölgeler duvarlarda dans ederek onunla dalga geçiyorlardı adeta. Sedir Koyu'na geri dönmek konusunda en çok korktuğu şey buydu. Kötü yaratıklar harekete geçmişlerdi; onun soluğunu kesiyorlar ve uyumasını olanaksız hale getiriyorlardı.

Parlak dolunay, gevşeyip rahatlamayı daha da zorlaştırıyordu. Abby doğrulup oturdu ve koya doğru baktı. Suyun pürüzsüz yüzeyinde ay ışığı titreşiyordu. Başka zaman olsa, gördüğü manzaranın karşısında kendini kaybederdi. Ama bu gece değil. Bu gece değil.

Abby uyumak zorundaydı. Bütün gece deliksiz bir uyku çekmeyeli günler, hayır, haftalar olmuştu. Gözleri yanıyordu ve hâlâ zihni dönmekten vazgeçmeyi reddediyordu. Sedir Koyu'na geri dönmekten korkarken, sürekli ağabeyinin yaklaşmakta olan düğününe kızıp durmuştu. Oraya gitmemenin bir yolunu bulmak için her şeyini verirdi. Ama nasıl olacaktı bu? Evlenen ağabeyiydi. Bütün

aile düğüne katılmayı planlıyordu. Teyzeler, halalar, amcalar, dayılar... kuzenler. Çoğunu yıllardır görmemişti.

Of, Roger neden Sedir Koyu'ndan bir kadına âşık olmuştu sanki? Abby müstakbel yengesini henüz hiç görmemişti; Victoria ile iki kez telefonda konuşmuştu, o kadar. Çok iyi bir genç kadına benziyordu. Yumuşak, kibar biriydi. Eğer Abby'nin hayatının üzerine kara bulut gibi çöken trajediyi biliyorsa bile, neyse ki bundan hiç söz etmemişti.

Birbirlerine neredeyse yabancı olsalar da, müstakbel yengesi Abby'yi düğüne davet etmiş, Abby de gönülsüzce de olsa kabul etmişti. Düğün pastasının servisini o yapacaktı.

Abby'nin, Roger'ın gelininde bulabildiği tek kusur, Victoria'nın onun dünyada bir daha görmek isteyeceği son yerde evlenmeyi seçmiş olmasıydı.

Abby kasabaya geleli yirmi dört saat bile olmamıştı daha ama eşyalarını toplayıp Florida'ya dönme güdüsü her zamankinden daha güçlüydü. Buraya dolu dolu bir gün önce gelmek zorunda kalması, her şeyi daha da karmaşık hale getirmişti. Bütün o gönülsüzlüğünün ve gerginliğinin arasında, bir şekilde, rezervasyonunu yaptırırken hata yapmıştı. Aslında niyeti cuma günü gelmek, düğün provası ve yemeğine yetişmekti. Nikâh cumartesi kıyılacak, ardından da düğün yapılacaktı. Abby bilerek, ailesinin ayırttığı moteli tercih etmemişti. Hummalı faaliyetlerden uzak kalmak istemişti. Geri dönüşü için de Pazar sabahı ilk uçakta yer ayırtmıştı. Amacı kasabada olabildiğince kısa süre geçirmekti.

Hemen gidip dönecekti.

Ama şansı izin vermemişti işte.

Gidiş biletini cuma değil de perşembe gününe aldığını fark ettiğinde artık çok geçti; uçuş tarihini değiştirmek de çok pahalıya mal olacaktı. Cuma günkü uçakta bütün yerler de doluydu zaten. Abby bunu düşünmekten bile nefret etse de, perşembe günü gitmek daha mantıklıydı. Abby dişlerini gıcırdatarak erken gitmeyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Şimdi istediği en son şeyi yapmak, Sedir Koyu'nda fazladan bir yirmi dört saat geçirmek zorundaydı.

Ağabeyine ya da anne babasına yaptığı hatadan söz etmemişti. Belki de böylesi daha iyiydi. Böylece geçmişten, en yakın arkadaşının ölümüne sebep olmasının öncesinden tanıdığı kimseyle karşılaşmak, Sedir Koyu kasabasının ona yargılayarak bakmasını izlemek zorunda kalmayacaktı.

Abby, on yılı aşkın bir süredir, memleketine dönmekten kaçmayı başarmıştı. Sonunda anne babası da buradan taşınma ihtiyacı duymuşlardı. Ah, suçu onun üzerine yıkmamak için ikna edici bir bahane de bulmuşlardı tabii. Ancak onlar bunu itiraf etmeyecek kadar yüce gönüllü olsalar da, Abby gerçeği biliyordu. Anne babası dostlarıyla ya da White'lar ile yüz yüze bakacak durumda değillerdi. Özellikle White'lar ile...

Babası, bölgenin en büyük işvereni olan tersaneden erken emekliliği kabul ettiğini söylemişti; kısa bir süre sonra da ailesi Arizona'ya yerleşmişti. Kazanın olduğu günlerde Abby'nin ağabeyi Seattle'da yaşıyor, Seattle Best Coffee'de yönetici olarak çalışıyordu. Of, yıllar içinde flört ettiği onca kadın arasından neden Seattle ya da Alaska'da... ya da Timbuktu'da yaşayan birine âşık olmamıştı sanki? Sedir Koyu dışında herhangi bir yerde yaşayan birine?

Neyse, yapılacak bir şey yoktu artık. Abby istese de istemese de kasabadaydı. Buradaydı, üzgündü ve korkuyordu; hem de çok korkuyordu. Yıllar önce konuştuğu bir danışman ona korkularıyla yüzleşmesini önermişti. İyi öğütmüş, diye düşündü Abby, çünkü bu korkular şimdi iyice ön plana çıkmış, merkeze yerleşmişti. Bunlardan o kadar uzun süre kaçmıştı ki; şimdi kötü anılar her yanını kemiriyor, onu son on beş yıldır unutmaya çalıştığı kâbusla uyanık tutuyordu.

Her şey öylesine masum, öylesine eğlenceli başlamıştı ki. Abby ve Angela lise boyunca çok yakın arkadaştılar. Abby'nin annesi onlara "A Takımı" adını takmıştı. Sonsuza dek birbirlerinin en iyi arkadaşı olarak kalacak gibiydiler. Angela, Abby'nin hayatta sahip olduğu en iyi dosttu. İkisi birlikte amigo takımına katılıyorlar, futbol oynuyorlar, drama derslerine giriyorlardı ve lise boyunca birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Yakın arkadaş olmaktan da öteydi bu. Angela, Abby'nin dünyada her şeyi açıkça ve özgürce, yargılanmaktan korkmadan paylaşabildiği tek kişiydi. Saatlerce konuşabiliyorlardı ve konuşuyorlardı da. Birlikte ne çok gülüyorlardı.

Mezuniyetin ardından, Abby Seattle'daki Washington Üniversitesi'ne gitmiş, Angela ise Pullman'daki Washington Eyalet Üniversitesi'ne başlamıştı. Burası annesinin de mezun olduğu yerdi ve Washington Üniversitesi'nin ezeli rakibiydi.

Artık birbirlerinden uzak olsalar da her gün haberleşiyorlardı. İkisi de Noel tatilini iple çekiyordu. Abby, en iyi arkadaşına anlatmak için yüzlerce şey biriktirmişti; ama özellikle Angela'ya, ağabeyinin oda arkadaşı olan ve yakın zamanda flört etmeye başladığı Steve ile ilişkisinden söz

etmek için can atıyordu. İlişkileri başlayalı henüz iki ay olmuştu ama Abby bunun aşk olduğundan emindi, buna kesinlikle inanıyordu. Gerçek aşk. Geçmişe dönüp baktığında, Abby o zamanlar aşk hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ediyordu... hele birini kaybetmenin ne demek olduğunu hiç bilmiyordu.

Yıllar içinde, Sedir Koyu'ndan birkaç arkadaşı onunla temasa geçmeye çalışmıştı ama Abby onların mektuplarına ya da Noel kartlarına cevap yazmamıştı. Oradan taşındığından beri, Patty, Marie, Suzie ve diğerleriyle ilişkisini koparmıştı.

Noel'i bir daha nasıl kutlayabilirdi? Abby, bu özel günü tamamen yok saymak için elinden yapıyordu. Noel onun için yılın en kötü zamanıydı ve bu durumda hiç düzelme olmamıştı.

Bir süre Angela'nın ailesiyle temas halinde kalmaya çalışmıştı ama onlar kendilerine kızlarının başına geleni hatırlatacak hiçbir şey görmek ya da duymak istemiyorlardı. İşin gerçeği, Abby'le ilgili hiçbir şey görmek ya da duymak istemiyorlardı. Abby umutsuzca onlardan haber almaya ihtiyaç duysa da, mektupları açılmadan geri gönderiliyordu.

Abby daha fazla dayanamayınca, annesine White'ları sormuş, onlarla ilgili endişesini dile getirmişti Ancak Linda Kincaid onun sorularını geçiştirmişti. Abby üsteleyince, annesi iki aile arasında sorunlar yaşandığını itiraf etmişti. Araları gergindi.

Yaklaşık altı ay sonra, Abby'nin babası erken emekliliğe başvurduğunu ve evlerini satışa çıkardığını söylemişti. Abby, babasının emekliliğini ve aniden ortaya çıkan taşınma isteğini, o talihsiz aralık gecesinde yaşananların tetik-

ledığından şüphelenmişti. Annesi de babası da bunu inkâr ediyordu ama Abby onların kendisini gerçekten korumaya çalıştıklarından korkuyordu.

Ne olursa olsun, artık bir önemi yoktu. Ailesinin Arizona'da yaşamaya başlaması, Abby'ye derin bir soluk aldırarak rahatlamasını sağlamıştı. Sedir Koyu'nu ardında bıraktığı için minnettardı. Anne babasının emeklilik planları hayatının bu bölümünü geride bırakmak ve ileriye bakmak için mükemmel bir bahaneydi.

Ancak Abby unutmak konusunda asla başarılı olamamıştı. Sahiden, Angela'yı nasıl unutabilirdi ki? Ya da onu sanki hayatının hiçbir önemi yokmuş gibi nasıl zihninin derinliklerine itebilirdi? Arabayı kullanan kendisiydi. Sorumlu olan kendisiydi. Suç tamamen onun omuzlarındaydı. Yıllar içinde, o gece yalnızca en iyi arkadaşını kaybetmediğini anlamıştı. Diğer her şeyin yanında, Abby ruhunu da kaybetmişti.

Bir zamanların umursamaz, mutlu genç kızı o gece en iyi arkadaşıyla birlikte ölmüştü. O günden sonra Abby'nin bütün hayatı, hatta kişiliği değişmişti. Kazadan önce dışa dönük, arkadaş canlısı, eğlenceyi seven bir kızdı. Şimdi ise durgun, içine kapanık ve sessizdi. Flört ediyordu ama pek fazla değil. Angela ölmüşken kendisinin mutlu bir hayat sürmesi ona son derece yanlış geliyordu. White ailesi hakkında öğrendikleri sonucunda da, onların tek kızlarını kaybetmenin acısını üzerlerinden hiç atamadıkları sonucuna varmıştı.

Zaman içinde Abby üniversiteden mezun olmuş ve Washington'dan ayrılmıştı ama hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Çok az arkadaşı vardı; insanlarla yakınlaşmaktan kaçınıyordu çünkü kendini Angela'ya ihanet ediyor gibi

hissediyordu. Pişmanlık içinde yaşıyordu; danışmanı bu keresinde öyle söylemişti. Yaptığı hiçbir şey, ister iyi olsun ister olmasın, omuzlarında taşıdığı suçluluk duygusunun biraz olsun hafiflemesine yetmiyordu.

Yıllar geçtikçe, en yakın arkadaşının ölümünden sorumlu olduğu gerçeği, olduğu ve bundan sonra olacağı kişinin bir parçası ve yükü haline gelmişti.

Abby diplomasını aldıktan sonra, St. Lucie, Florida'da QVC danışmanlık şirketinde bir yöneticilik işini kabul etmişti. Florida, fiziksel anlamda ve diğer anlamlarda gidebileceği, Sedir Koyu'na en uzak yerdi. Kışın bile sıcaklığın otuz derece, havanın nemli olduğu, timsahların bulunduğu bir yerde yaşamak, neredeyse Pasifik Kuzeybatı'daki küçük, ormanlık kasabanın yalnızca bir hayal olduğuna inanmayı mümkün kılıyordu.

Ailesi başka bir yerde, tel ağabeyi de Seattle'da yaşadığına göre, Abby'nin çocukluğundaki evi tekrar ziyaret etmesini gerektirecek bir neden yoktu. Şimdiye kadar.

Ailesi, Roger için çok heyecanlıydı. Roger, Victoria ile tanışmadan önce yıllarca sayısız ilişki yaşamıştı. O ve Victoria nişanlandıklarını ilan ettiklerinde, anneleri sevinçten deliye dönmüştü. Bu, Linda ve Tom'un büyükanne ve büyükbaba olmaları için bir şanstı.

Kendi de dahil olmak üzere herkes, Abby'nin muhtemelen hiç evlenmeyeceğini kabullenmişti. Birçok açıdan Abby, tüm hayatının kazadan sonra askıya alındığını hissediyordu. Bu duygusal baloncuk içinde yaşamaya alışmıştı.

Uykulu gözlerini ovuşturarak, onuncu kez yatağının başucunda duran radyolu saate baktı. Altıyı geçiyordu ve hava hâlâ zifiri karanlıktı. Buna uyku diyemese de, üç saat kadar uyumuştu demek.

Yatağının başındaki lambayı yakıp yanında getirdiği kitabı aldı. Kendini güzel bir hikâyeye kaptırması bir süre oyalanmasını, zihnini meşgul etmesini sağlayabilirdi. Sonra da alt kata inip kahvaltıda Jo Marie ve diğer konuğa katılırdı.

Daha sonra kasabaya gidip Jo Marie'nin sözünü ettiği eczaneyi bulacaktı. Bu arada tanıdığı kimseyle karşılaşmamayı umuyordu. Öğleden sonra da, Roger ve Victoria'nın düğün provası için anne babası ve ağabeyiyle buluşacaktı.

Abby, ağabeyi adına gerçekten mutluydu ve onun hatırı için gülümsemekte kararlıydı.

6. BÖLÜM

Josh iyi uyuyamadı. Buna şaşmamak gerekti; Richard ile yaşadıkları korkunç sahne, bir türlü kapanmayan bir film gibi, zihninde dönüp duruyordu. Tüm çabalarına karşın bu karşılaşma tahmin ettiğinden de kötü geçmişti. Richard ondan eskisinden de fazla nefret ediyordu sanki. Bu mantıklıydı. Richard'ın Josh'a öfke duymak için her türlü nedeni vardı. Josh hayattaydı ama Richard'ın sevgili oğlu, kendisinin can verdiği oğlu, ölmüştü.

Josh merdivenlerden indiğinde, kahvaltı hazırdı. Jo Marie onu pırıl pırıl bir "Günaydın" ile karşıladı. Genç kadının doğal neşesi, Josh'u gafil avlamıştı. Sırf onu görmek bile keyfinin biraz yerine gelmesine yetti. Jo Marie oteli devraldığından beri ilk konuğunun o olduğunu söylese de, bu işi eskiden beri yapıyor gibiydi. Josh, onun kendisini ağırlama biçimine, görmek istediği ilgiyi tam ölçüsünde tutmasına da bakarak kusursuz bir ev sahibi olduğunu söyleyebilirdi.

Josh onun selamına karşılık verdi ve yemek salonundaki masaya oturdu. Oda, Jo Marie'nin yeni güne dair duyduğu

coşkuyu yansıtırcasına gün ışığıyla apaydınlıktı; bir önceki günün kasvetinden sonra hoş bir değişiklikti bu. Josh, annesinin de sabahları sevdiğini hatırladı. Kimi zaman onu okula gitmesi için şarkılar söyleyerek uyandırırdı. Josh bunu hatırlayınca gülümsedi. Annesinin cıvıl cıvıl haline sinir olurdu o zamanlar. Homurdanarak başını yastığının altına gömerdi.

Richard o zamanlar farklı bir adamdı. Sabahları evden aceleyle çıkar, kahvaltısını ayakta yapar, arka kapıya yönelmeden önce kahvesinden son bir yudum alırdı. Ne kadar acelesi olursa olsun, mutlaka durup Teresa'yı öperdi. Bazen öylesine bir tutkuyla öpüşürlerdi ki, Josh başını çevirmek zorunda kalırdı. Üvey babası o zamanlar çok daha mutlu biriydi.

Arkasında ayak sesleri duyan Josh başını çevirip baktı. Jo Marie onlara başka bir konuğun katılacağından söz etmişti. Kadının ruh hali de Josh'unkiyle aynı gibiydi. Bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Jo Marie onu da neşeli bir tavırla selamlayınca hafifçe gülümsedi.

Diğer kadın masaya oturana kadar onu fark etmemiş gibiydi. Başını kaldırıp baktığında, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Günaydın," dedi Josh. İçinden pek sohbet etmek gelmese de, kaba davranmak istemiyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdi genç kadın belirgin bir gönülsüzlükle.

"Josh Weaver, Abby Kincaid ile tanışın," dedi yemek salonuna dönen Jo Marie. Elinde bir sürahi portakal suyu vardı.

Josh kahve fincanının dolu olduğunu fark etti. Masanın ortasında pastırma, kızarmış ekmek sepeti, çeşitli reçel ve

marmelatlar ve ev yapımı kek ve kurabiyeler ile birlikte bir tabak krep vardı.

"Portakal suyu?" diye sordu Joe Marie.

"Lütfen."

"Ben almayayım, teşekkürler," dedi Abby.

Josh, kurt gibi aç olduğunu hissetti. Önceki gün Michelle ile güzel bir öğle yemeği yemiş ama akşam yemeğini atlamıştı. Yaklaşık üç saat Krep Palas'ta kalmışlar, Richard dışında her şeyden konuşmuşlardı. Gururu, Josh'un üvey babasının onu nasıl mutsuz ettiğini ifade etmesine izin vermemişti.

Michelle'i ailesinin evine bıraktıktan sonra, Josh iki saat dolaşmış, bir kez daha kasabayı ve çevresindeki bölgeleri hatırlamaya çalışmıştı. Sedir Koyu hayatında bildiği tek gerçek evi olmuştu ve şimdi geri dönmek garipti.

Michelle, Richard ile olan durumu abartmamıştı. Josh'un, üvey babasının ölüme yaklaştığından kuşkusu yoktu ve bu tuhaf gibi görünse de, içinde bir sızı hissediyordu. Bir devrin sonuydu bu, pek mutlu bir devir olmasa da. Bazı şeyleri yoluna koyamasa bile eskisinden farklı hale getirmek konusundaki şansının sonuydu.

Belki de üzüntüsü, Richard ölünce dünyada yapayalnız kalacağı gerçeğiyle ilişkiliydi. Yine de bu pek mantıklı gelmiyordu; çünkü temel olarak zaten yalnızdı. İkisi yıllardır konuşmuyorlardı.

Ama önemli bir şeyi kaybetmenin eşiğinde olduğu duygusunu yaşıyordu işte. Josh beş yaşındayken onu ve annesini terk eden alkolik biyolojik babasını doğru dürüst hatırlamıyordu. Annesi on üç yıl sonra ölmüştü; sonra da üvey kardeşi hayata veda etmişti.

Josh, görmeyen gözlerle yemek salonunun pencere-

sinden dışarı baktığını, diğer herkesi de yok saydığını fark etti. Jo Marie'nin getirdiği yumurtadan büyük bir kaşık alıp ıştahla yedi.

Kahvaltı nefisti. Josh hepsinden ikişer porsiyon yedi. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Abby ise, aksine, kahvaltısına neredeyse dokunmamıştı bile. Yalnızca, birinin kendisini izlediğini düşündüğü zamanlarda tabağındakileri didiklemişti. Josh onun bir ya da iki lokmadan fazla yediğinden şüpheliydi. Genç kadının da geceyi pek iyi geçirmediğini tahmin etti.

İkisi de Sedir Koyu'na omuzlarında yüklerle gelmiş görünüyorlardı. Josh kendi yüklerinden söz etmiyordu, Abby de kendininkileri anlatmıyordu. Nazikçe sohbet etseler de, bu Josh'un da işine geliyordu.

"Akşam yemeğine gelecek misiniz?" diye sordu Jo Marie, elinde yeni bir demlik kahveyle yemek salonuna girerken.

"Benim akşam yemeği için planım yok," dedi Josh.

"Ben ailemle olacağım," diye özür diler gibi karşılık verdi Abby.

"Sorun değil," dedi Jo Marie. "Ben yemek için Josh'u not ederim. Yemeği yedi gibi hazırlamayı düşünüyorum, senin için uygun mu?"

"Uygun," dedi Josh.

Jo Marie, elini Josh'un arkasındaki parmaklıklı sandalyenin üzerine koydu. "Her şey istediğiniz gibi mi?"

Jo Marie'nin hazırlamış olduğu mükellef kahvaltıdan sonra, Josh yine onun bu işte yeni olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. "Harika."

Abby cevap vermedi; kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

"Abby," dedi Jo Marie yavaşça. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Abby gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Her şey... mükemmeldi. Çok teşekkür ederim."

"Afiyet olsun."

Jo Marie, vızıldayarak odada bir çiçekten diğerine uçan bal arısı gibiydi. "Harika bir gece geçirdim," dedi, sanki bir dakika daha dayanamayacakmış gibi. "Şöminenin karşısında oturdum ve sessizliğin tadını çıkardım. Uzun süredir böylesine huzurlu bir akşam geçirdiğimi hatırlamıyorum."

Josh, içlerinden biri huzurlu olduğu için memnundu. Kendisinin Sedir Koyu'nda olduğu sürece huzura ereceğinden şüpheliydi. Tek arzusu, istediği birkaç şeyi alıp mümkünse ertesi sabah oradan ayrılmaktı.

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra otelden çıktı. Michelle, Richard konusunda bir kez daha şanslarını denemek üzere anne babasının evinde buluşmayı önermişti. Josh, onun kendisine eşlik etmesinden çok memnundu.

Eski mahallesine doğru yol alırken, önceki gün Michelle ile birlikte epey vakit geçirmiş olmalarına karşın, hâlâ onun hakkında pek fazla şey bilmediğini fark etti. Bunu o zaman fark etmemişti ama daha çok kendisi konuşmuştu. Michelle onun Sedir Koyu'ndan uzakta geçirdiği zamanı merak ediyor gibiydi. Ona ordudaki görevini sormuş, okulu ve tüm ülkede yaptığı işlerle ilgili de soru yağmuruna tutmuştu. Josh, işiyle ilgili olmayan hiç kimseyle üç saat konuştuğunu hatırlamıyordu. Sonra kendini Michelle'e yakın, uzun süredir hiçbir kadına hissetmediği kadar yakın hissetmişti. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğini ya da

bir anlam çıkarıp çıkarmaması gerektiğini bilmiyordu ama yine de zihni bununla meşguldü.

Josh hiç evlenmemişti ama bilinçli bir karar değildi bu. Yıllardır çok sayıda flörtü olmuş, üç kez de ciddi ilişki yaşamıştı. Hepsi bir şekilde sona ermişti.

Josh bunun nedenini bilmiyordu; hiçbir yerde uzun süre kalmıyordu o kadar. Hüsranla biten bir ilişki anlaşılabilirdi; ikincisi sorgulanabilirdi ama üç ilişki? Sahiden, bu her şeyi anlatıyordu. Demek ki sorunlar onun peşini bırakmıyordu. Josh, terapi görmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Kendisini terk eden babasından ve üvey babasıyla yaşadığı baskıcı ilişkiden kaynaklanan çözülmemiş meselelerin olduğuna kuşku yoktu.

Nelson'ların evine vardığında, evde ışıkların yandığını gördü. Üvey babasının evinde ise ışık yoktu. Birden irkilerek, köhnemiş aile evine doğru koşmaya başladı; sonra birden durdu. Eğer eve dalar ve Richard'ı bir koltukta otururken bulursa, aptal durumuna düşerdi. En iyisi plana sadık kalmaktı. İçeri gir. Dışarı çık. Uzaklaş.

Josh, Nelson'ların evine doğru yürürken Michelle kapıyı açtı. İki eliyle bir fincanı tutuyordu. "Günaydın!" diye seslendi.

"Günaydın." Şimdi bile bu güzel kadının Michelle olduğuna inanmak zordu. Josh'un hatırladığı kız utangaç, sıkılgan ve kendi bedeninde olmaktan rahatsız gibiydi. Yıllarca okul servisine birlikte binmişlerdi.

Michelle'in arkadaşları vardı, Josh bundan emindi, ama kim olduklarını hatırlayamıyordu. Sadece diğer çocukların Michelle'e taktıkları adları hatırlıyordu. Michelle bunları duymazdan geliyordu ama yine de canı yanmış olmalıydı. İki kez Josh duruma müdahale ederek buna son verme-

ye çalışmıştı ama bu kez de onu hedef almışlardı. Onunla dalga geçmişlerdi, Michelle'e âşık olduğu için böyle davrandığını söylemişlerdi.

"Bir fincan kahveye ne dersin?" diye sordu Michelle.

"Tabii." Josh'un kahve umurunda değildi pek; daha çok üvey babasıyla kaçınılmaz olan yüzleşmesini ertelemek istiyordu. Michelle'in peşinden mutfağa girdi ve Michelle fincana kahve doldururken tezgâha oturdu.

"Ne kadar zaman önce kilo verdin?" diye sordu. Sohbet için iyi bir başlangıç değildi belki bu ama kafasını aynı soru kurcalayıp duruyordu.

Michelle, bu pek önemli bir mesele değilmiş gibi omuz silkti. Josh kanmadı; bunun genç kadının hayatında önemli bir dönüm noktası olduğunu biliyordu, öyle olmalıydı.

"Birkaç yıl oldu."

Onun Dylan'ı ezelden beri ne kadar çok sevdiğini bilen Josh sordu. "Dylan seni... böyle gördü mü hiç?" Bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu ve Michelle'i incitmediğini umuyordu.

"Kazanın olduğu dönemde epey kilo vermiştim ama Dylan'ın fark ettiğini sanmıyorum."

Josh buna inanmakta güçlük çekti.

"Dylan o zamanlar evde kalmıyordu," diye açıkladı Michelle. "Onu pek sık görmüyordum. Brooke ile birlikteydi."

"Brooke Davis'le mi?" diye sordu Josh. Dylan lisedeyken Brooke'u beğenirdi. Parlak kızıl saçları, saçlarıyla uyumlu ruh haliyle yabani bir çocuktu Brooke. Josh'un bildiği kadarıyla, Dylan'a pek iyi gelmemişti. Onun en kötü taraflarını ortaya çıkarmıştı.

"Birlikte mi yaşıyorlardı?" diye sordu.

Michelle başını salladı. Josh, Dylan'ın evde kaldığını düşünmesinin saflık olduğunu fark etti. Josh'un okul bittikten sonra evden ayrılmasının bekleneceği hep bilinmişti. Ancak Dylan için farklı bir hikâye söz konusuydu ve Josh aksini hiç düşünmemişti.

Dylan'ın Brooke ile birlikte yaşadığı haberine tepkisini gizleyerek kahvesinden bir yudum aldı Josh. Üvey kardeşinden konuşmak onu üzüyordu, bu yüzden hemen konuyu değiştirdi. "Dün gece benden çok söz ettik. Ya sen? Sen de evli değilsin, değil mi?"

"Şu anda hayır."

"Ama evliydin?" Bu da Josh'u şaşırtmaması gerektiği halde şaşırtmıştı. Yine yanlış bir tahminde bulunmuştu. Michelle ailesine çok yakın olduğu ve evle ilgili her şeye yardım ettiği içini o da doğal olarak düşünmüştü ki... neyse, yanılmıştı işte.

"Kısa bir süre evli kaldım," diye devam etti Michelle. "Neredeyse hemen pişman olduğum bir hataydı. Yirmi yaşındayken Jason ile evlendim; yirmi birime girdiğimde de boşandık. Sonra Jason yeniden evlendi ve buradan taşındı."

"Üzüldüm," dedi Josh, ne diyeceğini bilemeyerek. Michelle başarısızlıkla sonuçlanan evliliğinden çok rahat ve umursamazca söz ediyor olsa da, Josh bunun genç kadının yüreğinde derin duygusal yaralar açtığını tahmin ediyordu.

"Evet, ben de," dedi Michelle omuz silkerek.

Josh onun kendisinin daha önce flört ettiği bazı kadınların yapmaya çalıştığı gibi boşanmasıyla ilgili mazeretler yaratmadığını, diğer tarafı suçlamadığını ya da nedenler sıralamadığını fark etti. Bunu bir olgunluk işareti olarak

kabul etti. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Dün seni bıraktıktan sonra, hakkında hemen hiçbir şey sormadığımı fark ettim."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Mesela, nerede oturuyorsun?"

"Manchester'da suyun kenarında bir evim var."

Bunlar yeni olmalıydı. Josh orada ev olduğunu hatırlamıyordu. "İşini seviyor musun? Yardıma ihtiyaç duyan bunca insan varken sosyal yardım uzmanı olmak pek kolay olmasa gerek?"

"Aslında, işimi çok seviyorum. Evlat edinme bölümünde çalıştığım ve ihtiyacı olan çocuklara sürekli kalabilecekleri evler, yuvalar bulmakla sorumlu olduğum için şanslıyım. Birçok açıdan çok tatmin edici bir iş bu."

Josh duraksadı; Michelle'in kendini sorularla sıkıştırılıyormuş gibi hissetmesini istemiyordu. "Richard konusunda bana yardımcı olduğu için minnettarım. Bunu bilmeni istiyorum. Umarım bugün daha iyi geçer."

"Ben de öyle umuyorum." Michelle hafifçe gülümsedi.

Josh, gözlerini ondan almakta zorlanıyordu. Michelle gerçekten güzel bir kadındı. Her zaman güzel olmuştu; hem içi hem de dışı. Ama kendisi bunu göremeyecek kadar kördü. Herkes bunu göremeyecek kadar kördü

Michelle fincanını lavaboya bıraktı ve bu bakışlar karşısında rahatsız olmuş göründü.

Hava biraz ağırlaşmıştı sanki; bu yüzden Josh sessizliği sözcüklerle doldurdu. "Sana ve ailene; Richard'a göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman çok iyi komşular oldunuz." Annesi ağır hastayken Michelle'in annesinin nasıl onlara yemekler getirdiğini hatırlamıştı.

Michelle bakışlarını yere çevirdi. "Richard ve annem birkaç ay önce bir gerginlik yaşadılar. Annem ona yemek götürdüğünde Richard'ı yerde bulmuş ve ambulans çağırmış. Richard çok kızmış; annemi evden kovmuş ve bir daha gelmemesini söylemiş."

Aptal adam. Ama tam Richard'a göre bir davranıştı bu.

"Öyleyse şimdi onunla baban mı ilgileniyor?" diye sordu Josh.

"Hayır. Evine girmesine izin verdiği tek kişi benim."

Josh buna başını iki yana sallayarak karşılık verdi ve gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaptı. Belli ki üvey babasının güzel bir yüze karşı bağışıklığı yoktu.

"Sanırım bunun kökeninde benim lisedeyken Dylan'a duyduğum ilgi var. Beni görmek, bir şekilde onun oğlunun kaybıyla başa çıkmasını kolaylaştırıyor. Neden bilmiyorum ama ben ona uğradığımda çoğunlukla memnun oluyor."

"Brooke geliyor mu hiç?"

Michelle hafifçe kıkırdadı. "Asla. Bildiğim kadarıyla, Dylan'ın cenaze törenine bile katılmadı. Duyduğuma göre bütün günü içerek ve bira diye ağlayarak geçirmiş."

"Hâlâ kasabada mı?"

"Bilmem," diye mırıldandı Michelle. "Umurumda da değil."

Josh'un da umurunda değildi aslında. "Richard'ın durumu giderek ağırlaşıyor değil mi?"

Michelle gerçeği gizleme zahmetine katlanmadı. "Korkarım öyle."

Richard bunu takdir etmeyecek olsa bile, Josh kendini sormak zorunda hissetti. "Onun için yapabileceğim bir şey var mı?"

Michelle alt dudağını ısırarak biraz düşündü. "Ben.... senden yardım kabul edeceğini sanmıyorum."

Josh bozuldu. Kendisinin zaten tahmin ettiği şeyi Michelle'den duymak hayal kırıklığını azaltmamıştı. Geçmişte yaşadıkları olumsuzluklara rağmen, yaşlı adama yardım etmeyi gerçekten istiyordu.

"Doktoruyla konuştun mu?" diye sordu.

"Biraz. İki kez telefon etmeye çalıştım. Daha önce de söylediğim gibi, Richard'ın kendi başına yaşamaması gerek. Ama o, eğer ölecekse kendi yatağında ölmek istediği konusunda ısrar ediyor."

"Onun için böylesine iyi bir dost olduğun için teşekkür ederim," dedi Josh. Bunu söylerken samimiydi.

"Bunu Dylan için yaptım ve..."

"Onu seviyordun, değil mi?"

Michelle duraksadı. "Bir zamanlar, belki. Ama sözümü tamamlamama izin vermedin."

"Özür dilerim.

"Bunu Dylan için yaptım... ve senin için."

7. BÖLÜM

Kapı çaldığında, mutfağı temizlemekle meşguldüm. Bulaşık bezini bir kenara bırakıp kapıya yürüdüm. Eşikte kır saçlı, çarpıcı bir kadın duruyor ve bana gülümsüyordu. Yağmurluk giymiş ve bandana takmıştı; elinde de küçük keklere benzer şeylerle dolu bir tabak tutuyordu.

"Merhaba. Ben Peggy Beldon."

Beldon, Beldon. Bu ismi bir yerlerden hatırlıyordum sanki.

"Sanırım Frelinger'lar buraya uğrayacağımı söylemişlerdir. Sandy beni aradı ve otel hakkında seninle sohbet etmek için vaktimin olup olmadığını sordu."

"Ah, elbette" Kadının adını oradan duymuştum. Frelinger'lar arkadaşları ve yakınlardaki bir başka otelin sahibi olan bu kişiden buraya gelmesini ve benim işle ilgili olası sorularımı cevaplamasını rica ettiklerini söylemişlerdi. Kendileri yeni hayatlarına bir an önce başlamak için can atıyorlardı ama beni de destekten yoksun bırakmak istemiyorlardı. Bu düşüncelilikleri nedeniyle onlara minnettardım.

"Lütfen içeri gelin," dedim ve kapıyı açtım. Yine yağmur yağmaya başlamıştı ve yılın bu zamanı için alışılmadık bir durum değildi bu.

"Size yeni pişirdiğim yabanmersinli keklerden getirdim. Yabanmersinlerini kendi bahçemden topladım. Geçen yaz onlar için geyiklerle mücadele etmek zorunda kaldım ama dondurucuya atmaya yetecek kadarını toplamayı başardım." Bandanasını çıkarıp cebine soktu, sonra yağmurluğunu da çıkardı. "Kocam ve ben, Cranberry Point'teki Kekik'in sahibiyiz."

"Hoş geldiniz," dedim.

"Gelmeden önce telefon edecektim ama zaten bu tarafa geliyordum, şöyle bir uğrarım diye düşündüm. Kocam dişlerini temizlettiriyor, dişçi de hemen şu köşede. Umarım uygunsuz bir zamanda gelmemişimdir?"

"Hayır. Hatta bundan daha mükemmel bir zamanlama olamazdı. Ben de tam mola vermek üzereydim." Onu mutfağa götürdüm ve çay hazırlamaya koyuldum. "Hâlâ biraz bocalıyorum." Şimdiye kadar içgüdülerimle hareket etmiştim ve benden daha deneyimli biriyle konuşma fırsatına bayılmıştım. İşle ilgili öğrenmem gereken püf noktaları ve numaralar olduğundan emindim.

Annem harika bir ev sahibiydi; ben de ondan insanları rahat ettirme becerisini genetik olarak almıştım. Bir otel işletmenin, yatılı konuk ağırlamaktan çok da farklı olmadığını düşünüyordum. Olabilir miydi?

Çayı fincanlara doldurdum ve kekler için bir tabak çıkardım. İki konuğuma kahvaltı servisi yapmıştım ama kendim yalnızca bir bardak portakal suyuyla yetinmiştim. Kahvaltı, günün en sevmediğim öğünüydü. Çoğunlukla

bir kahve ya da meyve suyu içmek yetiyordu bana. Ancak saat on buçukta karnım guruldamaya başlıyordu.

Peggy fincanın içine üfleyerek, dumanı tüten sıvıyı soğutmaya çalıştı. Dirseklerini rahatça masanın üzerine dayamıştı. "Evet, nasıl gidiyor bakalım?"

"Şimdiye kadar her şey iyi gidiyor gibi görünüyor ama daha yalnızca birkaç gün oldu."

"Güzel. Umarım birkaç öneride bulunmamın senin için sakıncası yoktur?"

"Ah, elbette. Deneyimli olan sensin." Elimde çayımla, zencefil-nane aromasının keyfini çıkararak iskemlede arkama yaslandım ve yabanmersinli keklerden birine uzandım.

"Yemek sertifikanı aldın mı?" diye sordu Peggy.

Almadığımı itiraf etmeye utanıyordum. "Henüz almadım ama en kısa sürede almayı planlıyorum."

"Ne kadar çabuk alırsan, o kadar iyi olur," diye üsteledi Peggy. "Düşündüğün kadar uzun zamanını almıyor; verilen eğitimi de online olarak kolayca alabiliyorsun."

Bu iyi haberdi. Yapılacaklar listemde bu konudaki seçenekleri araştırmak da vardı ama henüz oraya gelememiştim. Yapılacak onca şey varken, bunu ertelemek kolayıma gelmişti.

Peggy'nin deneyimlerine dayalı olarak önerebileceği çok şey olduğunu görebiliyordum ve belleğime güvenmek istemiyordum. "Bana bir dakika izin verir misin, not almak istiyorum da."

"Ah, elbette."

İskemlemden fırlayıp ofisime gittim ve küçük, sarı bir not defteriyle kalem aldım.

Peggy tekrar konuşmaya başlamadan önce benim ye-

rime yerleşmemi bekledi. Onun ben yokken kendine bir kek aldığını fark ettim. Ben de kendi kekimden bir ısırık aldım, çok lezzetliydi.

"Bu bölgede yeni olduğunu anlıyorum," dedi Peggy, kekin etrafındaki kâğıt ambalajı çıkarırken.

"Sedir Koyu'nda evet ama Paget Sound'da hayır."

"Bu işe yarayacak."

"Nasıl yani?"

"Sedir Koyu'nu tanıman önemli. Bob ve ben burada büyüdük; birkaç yıldır uzakta olsak da bu kasabayı tanıdığımızı sanıyorduk. Tanıyorduk da; ama olması gerektiği kadar değil. Burayı konuklarımızın gözüyle görebilmen gerek."

Parmak uçlarımdaki kırıntıları yaladım. Kekin ortası hâlâ sıcaktı. "Ne demek istediğini anladığımdan tam olarak emin değilim. Konuklarımın gözlerinden derken?"

"Yerel işletmelerle tanışmaya ve bölgenin cazip yönlerini öğrenmeye çalış. Ticaret Odası'nı ziyaret et, ya da daha iyisi, kendin de oraya üye ol. Burada bir de Ziyaretçi Merkezi'miz var. Civardaki restoranları öğren, mönülerinden edin. Bu, öneriye ihtiyaç duyan konukların için seçenekler oluşmasını sağlayacaktır. Bob ve ben küçük haritalar yaptırmıştık; böylece konuklarımızın kasabanın neresinde olduklarına dair bir fikirleri oluyordu."

"Bu harika bir fikir." Kalemime uzandım ve defterime not aldım.

"Civardaki etkinlikleri de öğren," diye öğütledi Peggy. "Konuklarımızın geçen yaz Koyda Konserler etkinliğinden çok keyif aldıklarını keşfettik. Bu konserler her perşembe akşamı altıda yapılıyor. Yerel işletmelerin bağışlarıyla çeşitli müzik grupları getirtiliyor. Ne kadar yetenekli grupların

geldiğini ve çeşitliliği görsen şaşarsın. İnsanlar yanlarında mutfaklar getiriyorlar, çünkü koltuklar hemen doluyor. Birçok aile yanında piknik sepeti bile getiriyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyle. Komşularınla tanışmak için de iyi bir yol. Hepimiz çok çalışma ve kendimizi dış dünyadan soyutlama eğilimindeyiz. Bob ve ben kasabanın dışında yaşadığımız için yakın komşularımız yok, ben de bunu çok özlüyorum."

Öyleyse kasabada olmak benim için bir artı puandı. "Henüz kimseyle tanışma fırsatım olmadı."

"Olacak," dedi Peggy. "Sandy ve John harika bir çifttiler, kasabada çok sevilirlerdi. Eminim, oteli onlardan devraldığın haberini yaymışlardır. İnsanlar seninle tanışmak isteyecekler.

"Neden açılış partisi düzenlemiyorsun?" diye önerdi birden. Oturduğu yerde doğruldu. "Bence kesinlikle düzenlemelisin. Bu, komşularının seninle tanışmaları için bir fırsat olur. Sen de onları tanırsın."

"Evet, kulağa eğlenceli bir fikir gibi geliyor ama önce ilgilenmem gereken birkaç şey var."

"Elbette. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Kafamın içinde bir sürü fikir ve yapmak istediğim şeylerin listesi dönüp duruyordu. "Birincisi, ben otelin adını değiştirdim."

Peggy, bu anlaşılabilir bir şeymiş gibi başını salladı. "Bu bazı masraflar doğuracak ama aynı zamanda oteli tamamen kendine ait hissetmeni sağlayacak."

İsim değişikliğinin yeni broşürler, kartvizitler, basılı kırtasiye malzemeleri filan gerektireceğini biliyordum ama buraya yeni bir isim vermediğim sürece otelin tamamen bana ait olduğunu hissedemeyecektim.

"Buraya Gül Limanı Oteli demeye karar verdim."

"Gül Limanı Oteli," diye tekrarladı Peggy ve hafifçe kaşlarını çattı.

"Beğenmedin mi?"

Peggy fincanını tabağa bıraktı. "Sorun bu değil, bence gerçekten çok güzel bir isim. Ama Sandy'nin gül bahçesi yok ki."

"Fark ettim. Gül benim soyadımın anlamı. Bir yapılacak işler listesi hazırladım; büyük bir gül bahçesi ekmeyi planlıyorum. Kameriyesi ve konuklarımın oturabileceği bir bankı olacak. En sevdiğim güllerden bazıları eski olanlar. Ayrıca bildiğim bazı bitkilerin kokuları inanılmaz." Gevezelik ettiğimi, Peggy'ye gereğinden fazla bilgi verdiğimi biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

"Yeni bir tabelaya ihtiyacın olacak, bu da maliyetli olabilir. Önceden bilsen iyi olur."

Tabela konusunu daha önce araştırmış ve maliyetini öğrenince şoke olmuştum.

"Bir usta tutmayı düşündün mü?" diye sordu Peggy.

"Henüz değil..." Eninde sonunda bir ustaya ihtiyaç duyacağımı biliyordum ama henüz aramaya başlamamıştım.

"Sana güvenilir birinin adını vereyim. Kekik'te işlerin büyük çoğunluğunu Bob hallediyor, bu yüzden Mark'a ender durumlarda ihtiyaç duyduk. Mark ahşap işleri de yapıyor. Eminim sana yeni bir tabela için uygun bir fiyat verir."

Bir kez daha kalemime uzandım.

"Adı Mark Taylor. Onu beğeneceksin... ama," dedi Peggy duraksayarak.

"Ama?" dedim.

"Kimi zaman çok aksi olabiliyor. Ama ne varsa dilinde.

Havladığı kadar ısırmıyor yani. Kasabaya birkaç yıl önce taşındı ama kimse onun hakkında pek fazla şey bilmiyor. Kendisi Bay Kişilik olmayabilir ama uygun fiyata iyi iş çıkarıyor."

Sonuçta benim aletleri kullanmak konusunda becerisi olan iyi bir ustaya ihtiyacım vardı. Hoşsohbet biri olup olmaması umurumda değildi.

"Cep telefonumun rehberinde numarası var." Peggy çantasını karıştırıp cep telefonunu çıkardı. Birkaç düğmeye bastıktan sonra bana numarayı verdi. "Bay Kişilik"i daha sonra arayıp bir görüşme ayarlayacaktım; böylece ileride acil bir durum ortaya çıktığında arayabileceğim biri olacaktı.

Peggy yeniden çayını aldı, ben de aldım. Nihayet soğumuştu; insanın içine ferahlık veren içeceği yudumladım.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

Peggy sorumu düşünürken parmaklarıyla masaya vuruyordu. "Bir pazarlama planın var mı?"

Vardı, fikirlerimi kısaca tartıştık. Peggy onaylamış gibiydi; onun iyi niyetli bir şekilde hafifçe üstünlük de taslayarak şimdiden abla rolünü üstlenmesi karşısında gülümsedim.

"Ağızdan ağıza reklamın ne kadar önemli olduğunu kısa sürede göreceksin. Memnun kalmamış bir müşterinin ne kadar büyük zararlara yol açabileceğini görüp şaşıracaksın. Eğer istersen, harika bir web sitesi tasarımcısı biliyorum. Ama ihtiyaç duymadığın sürece buna fazla para harcama, olur mu?"

"Tamam."

Peggy iskemlesinde arkasına yaslandı. "Özür dilerim, bazen fazla bilmiş olabiliyorum. Kocama bir sorsan."

Rahatsız olmamıştım. Ben de bunun gerekliliğini görmüştüm ve doğrusunu söylemek gerekirse, neredeyse son belgeleri imzaladığım günden beri bir web tasarımcısıyla yakın temas halinde çalışıyordum. En azından başardığım işlerden biri buydu. Bu girişimi başarılı kılmakta kararlıydım; ancak yine de Peggy'nin kendimi fazlasıyla gergin hissetmeme neden olmasına izin vermeyecektim.

"Ulusal, eyalet çapında ve yerel otelcilik birlik ve dernekleri var. Onlara katıl."

"Siz üye misiniz?" diye sordum.

"Üyeyiz. Kocam ve ben yerel bazda ve eyalet bazında aktif durumdayız. Bundan sonraki toplantının ne zaman olacağını sana haber veririm; hatta seni kendim götürürüm."

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum."

"Benim için zevk," dedi Peggy. "Son bir şey."

"Evet?"

"Bilgisayarla aran nasıl?"

"Gayet iyi."

"Güzel. Yazılım programlarını öğren. Muhasebe ve kayıt tutmak için buna ihtiyacın olacak. Bob, rezervasyonlar için harika bir program buldu. Adını veririm sana."

"Harika. Çok iyi olur bu." Frelinger'ların rezervasyon defterini düşündüm ve yirmi birinci yüzyıl yöntemlerine geçmek için biraz para harcayabileceğime karar verdim.

"Ayrıca mülk yönetimi ile ilgili de harika yazılımlar var."

Derin bir soluk aldım ve yapılacak işler listesi konusunda paniğe kapılmayacağıma dair yemini tekrarladım. Birer birer yapacaktım hepsini.

Peggy çayını bitirdi ve saatine baktı. "Bob'un işi bitmiş

olmalı; ben dişçinin muayenehanesine dönsem iyi olacak. Seninle tanışmak büyük zevkti, Jo Marie."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum." Ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Bu kısa bir ziyaret olsa da, Peggy ile uzun süredir arkadaşmışız gibi hissetmeye başlamıştım. Onun kontrolü ele alan tavırları insanı rahatlatıyordu ve yüzümü güldürmüştü. "Kekler için de teşekkür ederim."

"İstersen tarifini veririm sana." Peggy yağmurluğunu aldı ve kapıya doğru yürüdü.

"Çok isterim," dedim arkasından giderek. Konuklarımın bu lezzetli, meyveli keklere bayılacaklarından emindim. Gerçi Peggy onun özel tarifini benim kendi konuklarımla paylaşmamdan hoşlanmayabilirdi.

Peggy aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsedi. "Merak etme, tarifi bütün kasabaya dağıttım. İşin sırrı, en azından benim fikrime göre, elimle topladığım yabanmersinleri. Her yaz geyiklerle mücadele etme zahmetine katlanmamın nedenlerinden biri bu. Geyikler çok güzel yaratıklar olabilirler ama tam bir baş belası olabiliyorlar."

En son ne zaman canlı bir geyik gördüğümü hatırlamıyordum, onlu yaşlarımdan beri görmemiştim sanırım. Şafak vakti ya da akşam karanlığında göründüklerinde onların büyülü yaratıklar olduklarını düşünürdüm. Şehir dışında yaşayan insanların onları başa belası olarak görmeleri beni şaşırtmıştı.

"Bu arada, bahçeni ektiğinde, güllerini korumak için bir şeyler yapmak isteyebilirsin. Güller, geyiklerin en sevdiği yiyeceklerdendir."

"Geyikler kasabaya iniyorlar mı?"

"İniyorlar. Daha çok şehir dışındalar ama o bahçe senin

bu bahçe benim dolaşıp gördükleri her şeyi mideye indirmeleri de olağandışı bir durum değil."

Gülleri korumanın bir yolunu bulacaktım. Bu bahçe, benim için göz göre göre vahşi yaşam alanına dönüştürülemeyecek kadar önemliydi.

Peggy yağmurluğunu üzerine geçirdi. "Karar ver ve Mark'ı ara. Kendisi daima çok meşguldür, bu yüzden tabela konusunu ona sık sık hatırlatman iyi olur. İyi iş çıkaracağını biliyorum. Yalnızca eğer sana kükrerse, alınma yeter."

"Tamam, alınmam." Peggy'ye kapıyı açtım.

Onun arabasını park ettiği yere doğru hızlı hızlı yürümesini izledim. Ziyareti otuz dakikadan kısa sürmüştü ama kendimi bir yıllık bilgi ve öğüt almış gibi hissediyordum. Her konuda olabildiğince çabuk harekete geçmeyi planladım.

Peggy'nin ziyaretiyle enerji toplamış bir halde eve dönüp telefonu aldım ve Mark Taylor'ın, yani Peggy'nin önerdiği ustanın numarasını tuşladım.

Dördüncü çalışta; tam telesekreter devreye girmek üzereyken açtı. "Evet, ne var?" diye sordu, sanki telefona yetişmek için koşmuş gibi soluk soluğa.

"Ah, selam," dedim, "benim adım Jo Marie Rose."

"Kim?"

"Jo Marie Rose. Kasabaya yeni geldim," diye mırıldandım gergin bir şekilde. "Adınızı bana Peggy Beldon verdi."

"Ne lazımdı?" diye sordu belirgin bir sabırsızlıkla.

"Şey, sanırım bazı işlerde yardıma ihtiyacım olacak."

"Kaç yaşındasın?"

"Efendim?" Adam deliydi herhalde.

"Yaşın," diye tekrarladı. "Sesin sanki liseye gidiyormuşsun gibi geliyor."

"Liseye gitmiyorum, hem bunun ne önemi var?" İçimden bir ses bu adamdan hoşlanmayacağımı söylüyordu. Bana göre fazla kabaydı; gerçi Peggy bu konuda uyarmıştı beni.

"Yaşın, seni listenin neresine koymam gerektiğini söyleyecek bana."

O anda iyice öfkelendim. "Yaşımın seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Tamam, peki, söyleme."

"Söylemeye de niyetim yok zaten."

Onun dişlerinin arasından bir şeyler mırıldandığını duydum. "Tahmin etmemi ister misin?"

"Hayır. Ben yalnızca Frelinger'lardan devraldığım otel için yeni bir tabela teklifi istiyorum."

"Ne zamana lazım?"

"Tabela mı teklif mi?"

"İkisi de."

"Olabildiğince çabuk." Bu adamla çalışabileceğimden emin değildim. "Daha önce Frelinger'lar ile çalıştınız mı?"

"Çok.

"Sizi ne zaman görebilirin?"

"Seni listeye alacağım. Frelinger'ların bir alıcı bulduklarını duymuştum."

Bana hoş geldin bile demediğini fark ettim. Ne sevimsiz bir adamdı.

"Buralardan değilmişsin diye duydum," dedi.

"Duyduğuma göre siz de değilmişsiniz," diye karşılık verdim. Onun sözlerinin altında kalacak değildim.

Bunu duymazdan geldi. "Bugün bir ara uğrayabilirim sanırım."

"Tamam ama gelmeden önce arayın. Yapmam gereken işler var, burada olmayabilirim." Bütün gün oturup onu beklemeye hiç niyetim yoktu.

Komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı. "Gelmeden önce arayayım mı? Sence telefonda konuşmayı seven bir adama benziyor muyum ben?"

Benzemediğini kabul etmeliydim. "O zaman şansınıza kalmış."

"Evet, bakacağız."

"Sizinle konuşmak güzeldi" gibi alaycı bir yorum yapacak oldum ama kendimi tuttum. İtiraf etmek zorundaydım, Mark Taylor denen bu adamı merak etmiştim.

8. BÖLÜM

Josh, Michelle'e baktı ve ne demek istediğini merak etti. Josh'a karşı hisleri yüzünden mi Richard ile arkadaşlık ediyordu? Bu çok anlamsızdı. İkisinin ilişkileri yoktu ki. Ah tabii, gençlik dönemlerinde Josh, Michelle'e karşı anlayışlı davranmıştı hep. Bir yaz Michelle'in babasının garajı boyamasına yardım etmişti; Michelle ona bir bardak buzlu çay getirmişti, bir süre sohbet etmişlerdi ama Josh onu hiçbir zaman bir arkadaştan öte görmemişti. Belki de kısmen Michelle'in gözünün Dylan'dan başka kimseyi görmediğini düşünmesinden kaynaklanıyordu bu. Şimdi ona bambaşka gözlerle bakıyor ve daha önce öylesine kör olabildiği için şaşıyordu.

Josh şimdilik bu yorumu duymazdan gelmeye karar verdi. Böylesi daha iyiydi. Daha az karmaşık. Daha az sıkıntı verici. Şu anda Richard ile ilgilenmekten başka hiçbir şey üzerinde yoğunlaşamazdı. Bunun dışında her şey aklını dağıtırdı.

Michelle onun düşüncelerini bölerek, "Ejderhayı kılıç-

tan geçirmeye hazır mısın?" diye sordu. Bu yorumunun da amacına ulaşmamasından tedirgin gibiydi.

Josh kendini ejderha avcısı olarak düşünmemişti hiç ama bu benzetme hoşuna gitmişti. "Bundan daha hazır olamazdım."

Ceketini aldı ve Michelle ile birlikte yürüyerek avluyu geçip Richard'ın evine yöneldi. Evin son derece bakımsız olduğunu fark etti. Olukların elden geçirilmesi gerekiyordu, çatı da olası sızıntılara karşı kontrol edilmeyeli epey zaman olmuş gibiydi. Cephenin boyanması da iyi olurdu.

Richard evin ve bahçenin bakımı konusunda her zaman çok titiz olmuştu; bununla da gurur duyardı.

Üvey babası, Dylan'ın ölümünden sonra her şeyden vazgeçmişti anlaşılan. Bu ihmal, aynı zamanda Richard'ın durumunun uzun süredir kötü olduğunu da gösteriyordu.

Michelle kapıyı hafifçe tıklatmakla yetinip eve girdi.

"Richard, benim!" diye seslendi içeri yürürken.

"O yanında değil, değil mi?" diye bağırdı Richard.

O derken, Josh'u kastediyor olmalıydı.

"Buradayım," diye karşılık verdi Josh sakin olmaya çalışarak.

Richard'ı salonda, koltuğunda otururken buldular; ayaklarını uzatmış ve dizlerine el örgüsü bir battaniye örtmüştü. Josh'un annesinin ölmeden önce ördüğü koyu mavi battaniyeydi bu. Josh onun teller aynı yöne baksın diye nasıl uğraştığını hatırladı. Böyle küçük şeylerin belli durumlarda döşemeden çıkan bir çivi gibi zihninden fırlayıvermesi komikti. Bir an Josh güçlü bir acı hissetti. Otuzunu geçmiş bir adamdı ama hâlâ annesini özlüyordu. Richard ya da Michelle kederini fark etmeden bundan kurtulmaya çalıştı.

"Yine ne istiyorsun?" diye sordu Richard. Sesi aksi ve zayıftı; bağırmak istiyormuş da bunu yapacak gücü ya da nefesi yokmuş gibiydi.

"Yalnızca anneme ait olan bir iki şey," dedi Josh, sakin ve normal bir sesle konuşmaya çalışarak.

"Ne gibi?"

"Taşlı broşu." Josh bunu istemesine neyin neden olduğunu bilmiyordu. Annesi bu broşu hemen her gün takardı. Annesinden kendisine kalan bu küçük takıyı seviyordu.

Richard kaşlarını çattı ve broşu hatırlamadığını anlatmak istercesine başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Josh, üvey babasının sırf onun inadına broştan kurtulduğuna emindi. "Bu broş işte," dedi ve annesiyle Richard'ın kitaplıkta duran fotoğrafını alıp Richard'a uzattı. "Gördün mü, bluzunun üzerinde? Broş, seninle evlenmeden önce de ona aitti. Ben de şimdi hatıra olarak saklamak için almak istiyorum."

Richard cevap vermeden önce uzun süre çerçeveli fotoğrafa baktı. "Anneni o iğneyle gömdüm... aklıma gelmedi."

Josh kaşlarını çattı. Annesini tabutta yatarken gözünde canlandırmaya çalıştı ama o sırada ne giydiğini ya da üzerinde hangi mücevher olduğunu hatırlayamadı.

"Cenaze idarecisi onu sana geri vermiş olmalı," diye üsteledi. "Alyansıyla birlikte."

Richard ona baktı ve ağır ağır başını iki yana salladı. "Ben... ben nerede olduğunu bilmiyorum. Bilseydim bile..."

Josh kalıp daha fazlasını duymak istemedi. Bu evde beş dakika geçirmesi, sinirden deliye dönmesine yetiyordu.

İkisinin bir öfke patlaması yaşanmadan bir arada bulunabilmeleri mümkün değildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Richard, onun arkasından.

Josh soruyu duymazdan geldi ve merdivenlere yönelip bir zamanlar kendi odası olan odaya yöneldi. Arkasında ayak sesleri duydu ve Michelle'in peşinden geldiğini anladı. Yeniden Sedir Koyu'nda bulunmak, tahmin ettiğinden çok daha zor olmaya başlamıştı.

"Josh?" Michelle, Josh odasına girmeden ona yetişti.

Josh kendine gelebilmek için derin bir nefes aldı. Duyguları acı ve öfke arasında öylesine hızlı gelip gidiyordu ki kendi de şaşkına dönmüştü. Bu yolculuk, onu bir duygusal hız trenine bindirmişti adeta. Böyle keskin çıkışlara ve aynı derece hızlı inişlere alışkın değildi. Kendi içinde mücadele verirken, kalbi kaburgalarını delip fırlayacak gibi çarpıyordu.

"Özür dilerim, Michelle," dedi, başını genç kadına çevirip ellerini onun omuzlarına koyarken. "Richard beni nasıl bu kadar öfkelendirebiliyor, bilmiyorum. Böyle bir patlama yaşamak istemezdim."

"Hararetli bir durum bu," dedi Michelle. "Anlıyorum."

Josh ellerini ceplerine soktu. Michelle haklıydı; öyleydi gerçekten, hatta daha da fazlası vardı.

"İstersen Richard'a odasında annenin broşunu arayıp arayamayacağımı sorabilirim."

Josh başını iki yana salladı. "Herhalde beklemek daha iyi olacak."

"Yani..."

Michelle sözcükleri yüksek sesle söylemedi. Josh'un

onun ne diyeceğini anlaması için cümlesini tamamlamasına gerek yoktu.

"Evet," diyerek onayladı Josh. Broşu bulmak için Richard ölene kadar beklemek istiyordu; tabii eğer bulabilecekse. Yaşlı adamı şimdi olduğundan daha da huzursuz etmenin bir anlamı yoktu.

"Hangisi senin odandı?" diye sordu Michelle, üst kattaki dar koridorun ortasında dikilirlerken. Dylan'ın odası sağda, Josh'unki soldaydı. Ortak kullandıkları banyo koridorun sonundaydı. Büyük yatak odası alt kattaydı. Josh, Richard'ın yıllar önce bu evi alırken bunu hesaba katıp katmadığını, yaşlandığında merdivenleri çıkacak güce sahip olmayacağını tahmin edip etmediğini merak etti. Şimdi merdivenleri çıkamıyordu; çıkabilse, Josh'un peşinden gelirdi mutlaka.

Josh, Michelle'in sorusuna cevap vermek yerine odasının kapısını açtı. Oda, onun lise günlerinden beri hiç değişmemişti sanki. Yatak örtüsü, o evden ayrıldığı, daha doğrusu kovulduğu zaman yatağın üzerinde serili olan örtüydü.

Şifoniyer ve ayna da tıpkı hatırladığı gibiydi. Josh şifoniyere yaklaştı, çekmeceyi açtı ve kaşlarını çattı. Kendisi nerede yaşarsa yaşasın, en üst çekmeceye hep tişörtlerini yerleştirirdi ama şimdi tişörtlerin yerinde çoraplarla iç çamaşırlarının olduğunu görmüştü. Hepsi çekmeceye, onun daha önce farklı bir çekmecede bıraktığı şekilde, gelişigüzel bırakılmışlardı. İkinci çekmecede tişörtler duruyordu.

"Bu giysilerden almak istediğin var mı?" diye sordu Michelle. "Neredeyse yepyeni görünüyorlar."

Josh başını iki yana salladı. "Onları hayır kurumlarına bağışlamak istiyorum... yalnızca..." Durup Michelle'e

gülümsedi. "Armalı spor montumu almak istiyorum." Bu montu son senesinde atletizm yarışmasında kazanmıştı. Dylan lisede bütün kızların peşinden koştuğu bir sporcuydu ama Josh da atletizm alanında kendini kabul ettirmişti. Çok iyi bir koşucu değildi belki ama takıma katkısı oluyordu.

"Nerede saklıyordun?" diye sordu Michelle heyecanlı bir sesle.

Michelle, atletizm yarışmaları da dahil olmak üzere okulun bütün spor etkinliklerine katılırdı. Josh onun saha kenarından takıma nasıl tezahürat yaptığını ve kendisinin de minnettar olduğunu hatırlıyordu. İki kez birlikte eve gitmişlerdi. Josh'un annesi yarışmaları izlemeye gidemeyecek kadar hastaydı, Richard'ın da umurunda değildi. Bir etkinlikten sonra arabayla Josh'u almaya gitmek bile adama büyük bir yük gibi geliyordu sanki ve hep şikâyet etmesine neden oluyordu. Josh, aile desteğinden yoksundu.

Josh, gardırobun kapısını açtı. Geriye iki gömlekle annesinin cenaze töreninde giydiği düzgün bir pantolon kalmıştı. Sonra spor montunu gördü.

"Ah, Josh." Michelle elini ağzına götürdü.

Biri montun kollarını kesmiş, yırtmış ve deriyi neredeyse lime lime etmişti.

Biri?

Josh o *birinin* kim olabileceğine dair olasılıkları bir saniyeden kısa süre içinde tek bir bireye indirgemeyi başardı.

Richard.

Bunu ancak Richard yapabilirdi. Bir an Josh'un gözünü öfke bürüdü. Orada durup bunu görmezden gelmeyecekti. Richard'ın hasta olması umurunda değildi; bu, yetişkin bir adam için son derece yıkıcı ve olgunluktan uzak bir

davranmıştı. Josh odadan çıkmak üzereyken, Michelle koluna dokunarak onu durdurdu.

"Neden?" diye sordu Josh. "Lisede gurur duyduğum tek başarımın simgesi olan şeyi paramparça etmesine neden olacak ne yaptım ben ona?"

"Ah, Josh, ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Neden?" diye tekrarladı Josh. "Benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yapmış olabilirim?"

Josh yatağın ucuna çöktü. Michelle yanına oturdu, elini tutup iki elinin arasına aldı.

"Bunu Dylan'ın öldüğünü öğrendiği gün yaptı," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Emin değilim. Güçlü bir tahmin bu. Öylesine büyük bir acı içindeydi ki saldırıp zarar vermek istedi."

"Bana mı? Ama neden? Eğer açıklayabiliyorsan açıkla, çünkü doğrusunu söylemek gerekirse bana son derece hastalıklı bir durum gibi geliyor."

"Çünkü sen yaşıyordun ve kendi oğlu ölmüştü," diye açıkladı Michelle. "Sen yalnızca cenaze töreninin yapıldığı gün buradaydın. Bense sonrasında da buralardaydım ve Richard'ın durumu çok kötüydü. O kadar kötüydü ki annemle babam beni aradılar ve onunla konuşmamı istediler. Richard teselli edilebilecek durumda değildi; öyle büyük bir acı yaşıyordu ki hiç kimsenin ona ulaşması mümkün değil gibiydi. Ailem benim yardımcı olabileceğimi düşündü. Onun günlerce bu evden çıkmadığını düşün. Yemek yemedi, yıkanmadı."

"Ben yaşıyordum ve kendi oğlu ölmüştü."

"Bunun mantıksız göründüğünü biliyorum." Michelle, Josh'u teselli etmek istercesine kolunu sıktı.

Josh üvey babasının üzerine saldırmak, onu yaptığına

pişman etmek istiyordu; bunun yerine kendini sakin olmaya zorladı.

"Başka bir deyişle, yaşadığım için beni cezalandırmak Richard'a mantıklı geliyor," dedi.

Michelle ona yaslandı. "Şu anda öfkenin seni eline geçirmesine izin vermen ikinize de bir fayda sağlamaz."

Josh onun haklı olduğunu biliyordu. Bu ne kadar zor olsa da, kendini tutmak zorundaydı. "Aslında bir bakıma bu benim için büyük bir şok olmadı. Richard beni hiçbir zaman sevmedi. Ben onun için daha çok annem hayatta olduğu sürece katlanması gereken bir yüktüm."

"Ama annen kusurlarına rağmen onu seviyordu," dedi Michelle.

"Seviyordu." Josh içini çekti ve Michelle'in haklı olduğunu fark etti. Annesi, Richard'la isteyerek evlenmişti ve mutluydu. Babası ailesini terk ettiğinde, Josh henüz beş yaşındaydı ve Teresa yalnız bir anne olarak mücadele vermiş, elinden geleni yapmıştı. Richard'ı muteber bir adam olarak görüyordu. Ayrıca onu çok seviyordu.

Ne yazık ki üvey babası, Josh'u bir türlü sevememişti. Josh, Richard'ın bunu hiç denemediğini düşünüyordu. Richard, Teresa ile evlenmiş ve onda hem bir eş hem de çok sevdiği öz oğlu için bir anne bulmuştu. Ancak bu arada Teresa yanında çeyiz olarak oğlunu da getirmişti. Richard da oğlanı yok saymak için elinden geleni yapmıştı.

Josh kısa sürede meselenin içyüzünü kavramıştı. Dylan, babasının gözbebeğiydi. Richard'ın gözünde Dylan'dan başka hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Josh ne yaparsa yapsın, Richard'ın gözüne giremeyecekti. Babasız bir çocuktu Josh; hayatında bir erkek figürüne ihtiyaç duyuyordu ve bu da her şeyi daha kötüleştirmekten başka işe yaramıyor-

du. Dylan derslerde pek başarılı olmasa da, hem futbol hem de basketbolda yıldızdı. Josh onun geometride sınıfı geçmesine yardımcı olarak üvey kardeşinin saygısını kazanmıştı. İkisi gayet iyi geçiniyorlardı.

Richard ve Josh için ise aynı durum sözkonusu değildi. Birbirleriyle sık sık kapışıyorlardı ve Josh neredeyse her defasında kaybeden taraf olsa da, bu onu üvey babasının üstüne gitmekten alıkoymuyordu.

"Anneme karşı iyiydi," dedi, düşünceli bir tavırla.

"İşimde bu senaryoyla öyle sık karşılaşıyorum ki. Richard anneni seviyordu ama sana karşı pek sevgi dolu değildi."

Josh alaycı bir tavırla güldü. "Öyle diyebiliriz."

"Sana... şiddet uyguladı mı hiç?" diye sordu Michelle. Sosyal yardım uzmanı olarak, muhtemelen bu sık sık ilgilenmek zorunda kaldığı bir konuydu. Josh için durum kötüydü ama hiçbir zaman o kadar kötü olmamıştı.

"Yumruklarını hiç kullanmadı."

"Sözel şiddet?"

Josh, Michelle'le göz göze gelmek istemeyerek bakışlarını kaçırdı. "Her fırsatta."

"Annen müdahale etmedi mi?"

"Richard onun yanında dikkatli davranıyordu. Annem onun söylediklerini duymuyordu hiç." Josh da annesine söylemiyordu. Annesi mutluydu ve Josh, onun Richard Lambert ile evliliğinde bulduğu bir parça mutluluğu mahvetmek istemiyordu.

Josh ayağa kalktı ve komodinin çekmecesini açtı. Lise yıllığını oraya koymuştu. Yerinde olduğunu görünce rahatlayarak nefes aldı. Yıllığı kucağına yerleştirdi ve bir ye-

rinin zedelenip zedelenmediğini görmek istercesine elini ince sert kapağında gezdirdi.

"Ona da zarar vermiş mi?" diye sordu Michelle.

Josh, yıllığın verdiği histen bir terslik olduğunu anladı. Açıp bakınca, kimi sayfaların yırtılıp alındığını gördü. Kendi mezuniyet resmi ve diğer bazı resimler yoktu. Josh, Richard'ın oturup aradığını bulana kadar kitabın sayfalarına tek tek bakmadığını tahmin etti; bir öfke ve acı nöbeti sırasında sayfaları rasgele yırtmış olmalıydı. Bunca yıl sonra bile, bu davranışın şiddeti insanı ürpertiyordu. Josh, üvey babasının ondan böyle tiksinmesini çok şaşırtıcı olmasa da rahatsız edici buluyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Michelle yine çekinerek; Josh'un cevabından korkar gibiydi.

"Hiçbir şey."

"Akıllıca," dedi Michelle. "Sen ondan çok daha sağduyulu ve duygusal açıdan çok daha sağlıklı bir adamsın."

Richard, hiçbir şeyi ondan öfke dolu bir tepki görmekten daha çok istiyor olamazdı. Michelle haklıydı; Josh sakin olmak zorundaydı. Eğer refleksif olarak öfkeyle karşılık verirse, bu sorunun daha da büyümesine neden olmaktan başka bir işe yaramazdı. Josh, ne kadar zorlansa da, üvey babasının onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyecekti.

Michelle ayağa kalktı.

"Merak etme," dedi Josh. "Ona tek kelime söylemek niyetinde değilim."

"Güzel."

"Richard'ın istediğinin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Michelle başını salladı. "Senin tepkini bekleyecek."

"Ona tepki göstermeyeceğim."

"Üzgün ve pişman, biliyorsun."

"Richard mı? Hiç sanmıyorum."

"Doğrusu ben öyle olduğuna inanıyorum. Senin yukarı çıkmanı istemedi, nedeni buydu. Yaptıklarından utanıyor ama kendisinin yukarı çıkıp montu ya da yıllığı saklaması mümkün değildi."

Josh, üvey babasının her şeyi mahveden öfkesinden pişman olduğuna inanmak istiyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi.

"Üzgün ve pişman," diye tekrarladı Michelle. "Eğer sakin olmayı ve bunun üzerine gitmemeyi başarabileceğini hissediyorsan, yap bunu."

Michelle bunu kolay bir şeymiş gibi söylüyordu. Josh, öfkesinden yerinde duramıyormuş gibi odanın içinde volta atıyordu. "Bu öyle çok açıdan yanlış ki. Richard böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Nasıl bir yetişkin adam yapar bunu?"

Josh, Michelle'in cevap vermesine fırsat bırakmadı. Kızgınlığının yeniden alev aldığını hissetmeye başlamıştı. Öfkesini dizginlemesi ve soğukkanlılığını koruması çok zordu.

"Onun pişman olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye üsteledi.

Michelle yatağın kenarında oturmaya devam etti ve Josh'a baktı. Josh öfkesini dışa vururken, o son derece sakindi. "Yıllığın çekmeceye ne kadar düzgün bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu fark ettin mi?"

"Ne olmuş yani?" diye terslendi Josh.

"Yırtılan sayfaların yerlerini düzeltmiş."

"Aman ne büyük iş." Yine de Josh, öfkesinin onu terk etmeye başladığını hissetti. Michelle'in onu sakinleştire-

cek konuşmalar yapması çok hoşuna gitmişti. Genç kadını kollarına alıp ona sarılmamak için kendini zor tuttu.

"Bir noktada Richard odaya gelmiş ve dağılanları toplamış."

Michelle haklıydı. Buraya başka kimse gelmiş olamazdı. Richard tek başına yaşıyordu. Yavaş yavaş Josh'un nabzı normale döndü. Dylan'ı kaybetmek, Richard'a cehennem azabı yaşatmıştı. Josh, Richard'ın tek çocuğunu kaybettiğini öğrendiğinde başka ne tür zararlara yol açtığını ancak tahmin edebiliyordu. Yapabildiği her şeyi yapmış olmalıydı Richard. Josh'un şifoniyerinin çekmecelerini boşalttığına da şüphe yoktu. Sonra her şey bir düzen içinde yerine konmuştu. Bu, Josh'un çoraplarının neden her zaman olduğu gibi ikinci çekmecede değil de en üsttekinde olduğunu açıklıyordu.

Josh'un spor montu da asılıydı. Bu da bir vakit Richard'ın odaya geldiğini ve montu askıya astığını gösteriyordu.

"Richard herhalde benim bunları bulmamı beklemiyordu... şeye kadar..." Josh cümlesini tamamlamadı. Yaşlı adam, Josh onun verdiği zararları fark etmeden önce ölmüş ve gömülmüş olacağını varsaymıştı.

Michelle yerinde duramıyor gibiydi. "Bir yerlere gidip konuşalım bunu," diye önerdi.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Josh'un kasabadaki vakti sınırlıydı ve gitmeden önce meseleleri çözmek istiyordu. Tatilde değildi.

"Buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var... yalnızca birkaç saatliğine. Ben hâlâ annene ait olan eşyalardan istediklerini alabileceğini ve vedalaşabileceğini düşünüyorum ama acele etmemeliyiz."

"Peki," diyerek kabul etti Josh.

Merdivenlerden indiler ve Richard'ı koridorda, sanki Josh ile yüzleşmek için destek almaya çalışır gibi duvara yaslanmış halde dururken buldular.

"Biz daha sonra geleceğiz," dedi Josh, üvey babasıyla göz göze gelmekten kaçınarak.

Richarda adeta hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı; sonra yavaşça başını salladı ve ayaklarını sürüyerek koltuğuna doğru yürüdü.

Dışarı çıktıklarında, Michelle Josh'a baktı; onun da kaşları Richard'ınkiler gibi çatıktı. "Sen benden daha iyi bir insansın," dedi.

Josh bundan kuşkuluydu. "Gel," diye fısıldadı. Michelle bir adım yaklaşınca, Josh onu kollarına aldı ve sıkı sıkı sarıldı. Genç kadını öpmesi işten bile değildi ama yapmadı. Tek istediği onun yumuşaklığını doya doya hissetmekti. Gözlerini kapattı ve başını Michelle'in başına dayadı. Ne yaptığından emin değildi ama içindeki babasız çocuğun umurunda da değildi bu. Huzura ihtiyacı vardı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Michelle, Josh onu bıraktığında.

"Biliyorum," dedi Josh. "Teşekkür ederim, Michelle. İçtenlikle söylüyorum. Her şey için çok teşekkür ederim."

9. BÖLÜM

Abby neredeyse saat on bire kadar Gül Limanı Oteli'ndeki odasında bekledi, sonra ihtiyaç duyduğu diş macunu ve saç spreyini almak üzere dışarı çıkmak için cesaretini topladı. Ailesiyle buluşma vakti gelene kadar otelde kalmak saçmalıktan başka bir şey değildi. Eninde sonunda odasının güvenli ortamından çıkmak zorunda kalacaktı ve bu şimdi de olabilirdi. Üstelik Jo Marie'nin de yatağı toplamak ve temiz havlular getirmek için odaya girmesi gerekiyordu.

Abby merdivenlerden inerken, burnuna fırında pişen kurabiyelerin kokusu geldi. Çikolata parçacıklı? Koku muhteşemdi. Mutfak kapısının eşiğinde durdu ve Jo Marie'nin fırından yeni çıkmış kurabiyeleri tepsiden alıp soğumaları için bir tel rafın üzerine dizmesini izledi. Jo Marie başını kaldırıp baktı ve Abby'ye güven verircesine gülümsedi.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Senin sözünü ettiğin eczaneye gideyim diye düşündüm."

"İyi fikir. Buraya birkaç blok uzaklıkta. Kapının yanında şemsiyem var, istersen kullanabilirsin," diye önerdi Jo Marie. Daha erken saatlerde hava güneşliydi ama şimdi yağmur yağacak gibi görünüyordu. Abby, Sedir Koyu'nda havanın, özellikle kış aylarında, sık sık değiştiğini hatırlıyordu.

"Teşekkürler ama yağmur beni rahatsız etmez. Zaten yağmurdan çok pus gibi." Abby, Florida'ya taşındığında, söz konusu yağmur olduğunda kendisinin uzman olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Pasifik Kuzeybatı yağmurlu havasıyla ünlüydü. Ama bu varsayım yanlış çıkmıştı. Abby hayatı boyunca, yağmurun Florida'da yağdığı gibi yağdığını görmemişti hiç. Birçok kez, arabasının silecekleri yağmurda yetersiz kaldığı için arabasını yol kenarına çekip beklemek zorunda kalmıştı.

Jo Marie şimdi boş tepsiye hamur topları yerleştiriyordu. "İyi yürüyüşler."

Abby dışarı çıktı ve kapıyı arkasında yavaşça, çekinerek kapattı. Ön verandaya çıkınca donakaldı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Sahiden, çok saçmaydı bu. Biri onu tanırsa ne olacaktı yani? Kaza yıllar önce olmuştu. Kendisinin geçmişi unutmamış olması, dünyanın geri kalanının da ona sıkı sıkıya bağlı kaldığı anlamına gelmezdi.

Bu korku, bu dehşet, anlamsızdı. Abby neden bu kadar korktuğunu açıklayamıyordu bile. Tamam, hem onu hem de Angela'yı tanıyan eski arkadaşlarla karşılaşmak zor olabilirdi. Angela'nın ailesiyle de karşılaşabilirdi. Ne olursa olsun, bunun üstesinden şimdi gelmeye çalışması, ağabeyinin düğününde çalışmasından daha iyiydi.

Verandanın basamaklarında attığı ilk adım en zoruydu. Bir panik atağı savuşturmak için derin bir soluk alıp ci-

ğerlerini havayla doldurarak bütün basamakları indi. İyi gidiyordu.

Ellerini güvenli bir şekilde montunun ceplerine sokup yürümeye başladı. O kadar da kötü değildi. Hatta biraz daha rahat nefes alıp vermeye başlamıştı. Kuzeyden esen rüzgâr onu üşütüyordu; omuzlarını düşürdü. Florida'da yaşadığı için, sıcaklığın onlu derecelerde olmasına alışık değildi. Hatta, yirmi derecenin altındaki her hava onu üşütebilirdi. Henüz iklime alışamamıştı ama bu uzun sürmeyecekti. Gülümsedi. Tam soğuğa alıştığında, yeniden West Palm'a dönme vakti gelecekti. Sedir Koyu'nda neredeyse tam bir gün geçirmişti; bu da yalnızca iki günü kaldığı anlamına geliyordu.

Neyse ki Liman Caddesi Eczanesi'ne gitmek için yokuş aşağı inmek gerekiyordu. Biraz dik bir yokuştu ama Abby'nin ayağında botları vardı ve ayakları güvendeydi. Wok and Roll hâlâ faaliyetteydi, buna memnun oldu. Angela ile sık sık oranın dumanı tüten Çin mantılarının tadını çıkarırlardı. Servis biraz ağırdı ama her lokma beklemeye değerdi.

Angela mantıları çubuklarla yiyebiliyordu ama Abby beceremiyordu. En son birlikte yemek yediklerinde, tahta çubukları Abby'nin ancak imrenebildiği bir kıvraklıkla kullanan Angela, onunla koordinasyon yoksunluğu nedeniyle dalga geçmişti. Çok kızan Abby kendi çubuklarını ortadan ikiye ayırabilirdi. Sonunda bir mantıyı tutmayı ve ağzına sokmayı başarmıştı. En yakın arkadaşı ise onu hile yapmakla suçlamıştı. Abby bunu hatırlayınca gülümsedi. Şimdi bile, bunca yıl sonra, en iyi arkadaşıyla paylaştığı bu anlar zihninde canlılığını koruyordu.

Liman Caddesi'ndeki çiçekçi de aynıydı. Abby'nin an-

nesi buranın sahibiyle iyi arkadaştı. Yvonne? Yvette? Abby, kadının adını hatırlayamadı.

Şekerci yeni açılmıştı. Abby'nin düğün için satın aldığı elbise biraz dardı, yoksa Abby mutlaka bu dükkâna girerdi. Kendine engel olamayarak camdan içeri baktı ve gülümsemesine neden olan bir şey gördü.

Martı kakası. Etrafında yeşil halkalar olan beyaz çikolata. Bunlar yalnızca Sedir Koyu'nda bulunurdu. Abby'nin aklına yine Angela ile anıları geldi.

Her bahar, Sedir Koyu'nda geleneksel martı çağırma yarışması düzenlenirdi. Bir yıl Angela da yarışmaya katılmıştı. Kazanan, kendine özgü çağrısıyla kaç martının gelmesini sağladığına göre belirleniyordu. Angela on dört yaşındaki bir çocuğa geçilmişti ama yenilgiyi müthiş bir mizah duygusuyla kabul etmişti. Daima her şeyden keyif almayı bilmişti Angela. O gün de çok eğlenceli geçmişti, iki kız karınları ağrıyana kadar gülmüşlerdi.

Abby caddede yürürken, eczaneyi gördü. Küçük, sevimli bir yerdi; tam küçük kasabalarda görülebilecek türdendi. Yalnızca eczanede değildi; dükkânda aynı zamanda küçük bir postane, bir de içki bayii vardı. Bu dükkân Abby liseye giderken de var idiyse bile, Abby hatırlamıyordu. İçeri girdiğinde, aradıklarını bulması zor olmadı. İkisini de alıp kasaya yöneldi.

Kasadaki kadın, Abby'ye baktı, Abby de onu hemen tanıdı. Liseden arkadaşı Patty idi bu. Kazanın ardından iletişimi kopardığı yakın arkadaşlarından biri.

"Abby?" diye fısıldadı Patty, karşısındakinin gerçekten o olduğuna inanamıyormuş gibi. "Abby Kincaid?"

Abby bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "Merhaba, Patty." İçinden arkasını dönüp kaçmak geliyordu.

Patty bunu hissetmiş olmalı ki kolunu uzattı ve "Gitme," dedi.

Abby donakalmış bir halde dikilirken, Patty kasanın arkasından çıkıp yanına gelerek ona baktı. Gözleri pırıl pırıl, gülümsemesi ise kocaman ve içtendi. "İnanamıyorum," diye bağırdı heyecanla. "Gerçekten sensin!"

"Kanlı canlı." Abby bunu istemeden, alaycı bir sesle söylemişti.

"Tanrım, bunca yıldır nerelerdeydin?"

Abby, sanki bu büyük bir sır değilmiş gibi omuz silkti. "Orada burada."

"Bu civarda mı oturuyorsun?"

"Hayır," dedi Abby belirgin bir gönülsüzlükle; kendini ayıplama ve suçlamalara hazırladığını fark etti.

"Nerede oturuyorsun peki?"

Abby duraksadı.

"Önemli değil," dedi Patty. "Ah Tanrım, seni görmek öyle güzel ki." Birden uzanıp Abby'yi kucakladı. Abby, kolları kaskatı iki yana sarkmış halde öylece dikiliyor, bu karşılama karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Patty iyi bir arkadaştı. Beşinci sınıfta tanışmışlar, okulda yedi yılı birlikte geçirmişlerdi. Aileleri iki yıl aynı blokta oturduğu için sabahları da okula birlikte gitmişlerdi. Sonra Patty taşınmıştı ama arkadaşlıkları lise boyunca devam etmişti.

"Evlendin mi?" diye sordu Patty.

"Hayır," dedi Abby, sonra –Patty'nin gülümsemesinin sıcaklığından etkilenerek– sordu. "Sen?"

Patty başını salladı. "Artık adım Patty Jeffries."

"Eczanede mi çalışıyorsun?"

"Eczacıyım. Kocam da öyle. Bu ara işler kötü, bu yüz-

den ben de fırsat buldukça dükkânda yardım ediyorum. Küçük bir eczanenin büyük zincirlerle rekabet etmesi zor ama idare ediyoruz."

"Eczanenin sahibi kocan ve sen misiniz?"

Patty gülümsedi. "Evet ve civardakilerin desteğiyle ayakta kalabiliyoruz."

"Sizin adınıza sevindim," dedi Abby. Bunu söylerken samimiydi.

"Abby, seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Bana her şeyi anlatsana."

Abby irkilerek ellerini kaldırdı. "Ne gibi?"

"Senin hâlâ bekâr olduğuna inanamıyorum?"

Abby başını iki yana salladı. "Fazla müşkülpesentim sanırım, en azından annem öyle söylüyor." Hemen aklına ağabeyinin üniversitedeki oda arkadaşı Steve Hooks geldi. Kazanın ardından, Abby ondan da kaçmıştı.

"Ne kadar süredir kasabadasın? Mezunlar günlerinde senin nerede yaşadığınla ilgili ne çok tahmin yürütülüyor, biliyor musun? Çok uzun süredir seninle görüşen ya da konuşan yoktu. Biri senin bir komüne katıldığını duyduklarını söyledi."

"Neye?"

"Komüne," diye tekrarladı Patty. "Ben bunun saçma olduğunu düşündüm ama bilemezsin ki. Onuncu sınıf toplantımız için seni aradık ama bulamadık. Yer yarılıp içine girmiştin sanki."

Aslında, Abby Patty'nin ilk söyleyişinde de ne dediğini duymuştu. Komüne katılmak? Bu öylesine garip bir tahmindi ki soru ağzından çıkıvermişti işte. Nasıl olurdu da onun kişiliğine böylesine aykırı bir şey yaptığını varsayabi-

lirlerdi? Ama kimseyi suçlayamazdı; yaşadığı yerin spekülasyonlara açık olmasına kendisi sebep olmuştu.

Onu bulamamışlardı çünkü Abby bulunmak istemiyordu. Ağabeyi onunla ilgili soruları cevaplamaması gerektiğinin farkındaydı; sınıf arkadaşları ise büyük olasılıkla anne babasının nereye taşındığını bilmiyorlardı.

Anne babası.

Abby'nin anladığı kadarıyla, anne ve babası Sedir Koyu'ndan bazı arkadaşlarıyla ilişkilerini kesmişlerdi. Abby ne zaman onlara eski aile dostlarından biriyle ilgili bir şey sorsa, hep aynı cevabı alıyordu. "Biliyorsun, tatlım, insanlar değişiyorlar. Uzun süreli ilişkileri sürdürmek zor. Bizim de artık Arizona'da yeni arkadaşlarımız var."

Eski arkadaşlarla yüz yüze gelmek zor olduğu için yeni arkadaşlar, diye düşündü birden Abby acıyla. Anne babası ona yansıtmamak için çok uğraşmışlardı ama Abby bu kazanın bedelinin onlar için ağır olduğunu biliyordu.

"Seni görmek gerçekten çok güzel," dedi Patty. "Herkes senin nereye gittiğini merak ediyordu. Neden mezunlar günlerinin hiçbirine gelmedin?"

Abby ona bakmakla yetindi. Cevabın açık olması gerekirdi.

"Sensiz tadı yoktu." Patty'nin sesi şaşkın ve biraz da incinmiş gibiydi. "Kazadan sonrası çok zordu mutlaka ama sen birden kayboluverdin! Her zaman öyle canlı, eğlenceli ve tatlıydın ki... Şimdi senin evlenmemiş olduğunu duymak... Şimdiye kadar çoktan evlenmişsindir ve iki ya da üç çocuğun vardır diye tahmin ediyordum ben."

Abby neden bekâr olduğuna dair ayrıntılara girmeyecekti.

Patty keyifle gülümsedi. "Seni kasabaya hangi rüzgâr attı?"

"Ağabeyim evleniyor. Templeton ailesini tanıyor musun?"

Patty bu ismi kaşlarını çatarak düşünürken alnı kırıştı. "Templeton... Templeton? Bildiğimi söyleyemeyeceğim. Bizim sınıfta mıydı?"

"Hayır... Bizden iki yaş küçük."

Victoria, Roger'dan beş yaş küçüktü ve kariyer yapma peşindeydi. İkisi de şimdi Seattle'da yaşıyor ve çalışıyorlardı.

"Seni görmek güzeldi, Patty," dedi Abby, yola çıkıp otelin rahatlığına ve güvenliğine geri dönmeye hazırlanarak.

"Bir fincan kahveye ne dersin?" diye önerdi Patty. "Dediğim gibi, şu anda işler durgun. Kısa bir mola vermemin Pete açısından bir sakıncası olmaz." Parmaklarının üzerinde doğrularak, dükkânın arka tarafındaki eczaneye doğru baktı.

Abby duraksadı. "Şey..."

"Lütfen hayır deme. Eskilerden konuşmak çok güzel olacak."

Abby'nin hayır demesine fırsat kalmadı. Patty koluna girip onu eczanenin arka tarafına götürdü. Burada küçük, yuvarlak meşe bir masa ve onunla uyumlu iki iskemle vardı. Evyenin yanında bir kahve demliği duruyordu. Abby bir şey söyleyemeden, Patty iki fincana kahve koydu.

"Taze," dedi, fincanı masaya bırakırken. "Kendim yaptım... dün."

Abby, bir yudum almaya hazırdı ama fincanı dudaklarına götürürken durdu.

"Şaka yapıyorum."

Patty hep patavatsız ve dalgacı bir kız olmuştu. Abby onun sonunda eczacı olmasına şaşırmıştı.

Birden Patty kollarını havaya kaldırdı. "Kesinlikle muhteşem bir fikrim var!"

Abby kahve fincanını iki eliyle kavradı. Eski okul arkadaşının aklından neler geçtiğini sormaya korkuyordu.

"Hep birlikte öğle yemeği yemeliyiz. Marie hâlâ kasabada. Eski arkadaşlarımızdan ikisi daha burada yaşıyor. Gelebilirsin değil mi? Gelmelisin. Çok eğlenceli olacak."

"Gelemem," diye karşılık verdi Abby hemen.

"Neden?" Patty hayırı cevap kabul etmiyordu; en azından kolayca kabul etmiyordu.

İşe yaramayacaktı. "Kasabaya yalnızca iki günlüğüne geldim, Patty. Keşke..."

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Patty.

"Pazar sabahı erkenden." Abby'nin uçuştan iki saat önce havaalanına gidip check-in yaptırması gerekiyordu. Bu da otelden sabah beş buçukta çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

"Cumartesi var öyleyse." Patty kolay vazgeçmeyecekti. "Ve..."

"Cumartesi düğün var," diyerek onun sözünü kesti Abby.

"Düğün saat kaçta?"

"Altı."

Patty'nin gülümsemesi odayı aydınlattı. "Mükemmel."

"Mükemmel mi?"

"Senin kasabada olduğunu herkese haber vereceğim. Her şeyi bana bırak. Bütün ayarlamaları ben yaparım. Senin tek yapman gereken, yemeğe gelmek.

"Patty..."

"Hayırı cevap kabul etmiyorum."

"Ama düğün," diye üsteledi Abby.

"Hazırlanmak için bol bol vaktin olacak. Düğünde bir görevin var mı?"

"Hayır."

"Bu daha da iyi. Öğlen hep birlikte Krep Palas'ta buluşuruz. Herkes Krep Palas'a bayılır."

"Şey..."

"Annen kasabada olacak değil mi?"

"Şey... evet."

"Harika. Onu da getir. Ben de eğer uygunsa annemi getiririm. Babamı kaybettiğimizden beri kendini hayır işlerine adadı. Senin annenle benimki aynı dernekte çalışıyorlardı hatırlıyor musun?"

Abby hatırlamıyordu ama hayır deme şansı yoktu çünkü konuşmasına fırsat kalmıyordu pek.

"Bunu yapmaya bayılıyoruz, biliyor musun?" diye devam etti Patty yılmadan.

"Neyi yapmaya?"

"Lise arkadaşları olarak buluşmaya. Bazen öğle yemeklerinde bir araya geliyoruz. Hepimizin bir bahaneye ihtiyacımız var, sen de en iyi bahanesin. Ah Abby, herkes seni gördüğü için çok mutlu olacak."

Abby bunun doğru olup olamayacağını merak etti. Angela da onların arkadaşıydı ve Abby onu ellerinden tamamen almıştı. Diğerlerinin kendisine yönelik kin ya da öfke duymadığına inanamıyordu. Abby'yi rahatlatan tek şey, Patty'nin annesini de dahil etmiş olmasıydı. Annesi de yanında olup müdahale ederse, kimse ona Angela ya da kaza hakkında rahatsız edici sorular sormazdı. Annesinin arkasına sığınmak için yaşı biraz fazla büyüktü ama kazadan sonra annesi onun en sıkı koruyucusu olmuştu ve şimdi de yanında olacağını bilmek iyi geliyordu.

"Altı ay önce annelerimizi de davet ettik... Düşünüyorum da, en son altı ay önce toplanmışız zaten. Hepimiz çok iyi zaman geçirdik ve annelerimizin de bizim kadar ortak yönlerinin olduğunu gördük."

Abby alt dudağını ısırdı. Bu, annesinin hoşuna gidecekti. Kazanın bedeli onun için de ağır olmuştu. Abby bu trajediyi geride bırakmanın mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama... belki de mümkündü.

10. BÖLÜM

Daha kısa bir süre önce Josh'un içini yakıp kavuran öfke şimdi anlamsız geliyordu. Restoranda pencere kenarında bir masada oturan Josh, Liman Caddesi'nde düzenli olarak akan trafiği izliyordu. Michelle de onun karşısındaydı ve Josh, Michelle orada olduğu için çok mutluydu.

"Bu konuda biraz daha konuşmak ister misin?" diye sordu Michelle.

Josh başını kaldırıp baktı ve Michelle'in onun cevap vermesini beklediğini gördü. "Bu noktada yapılabilecek bir şey yok. Şimdilik durum bu." Kasabadan ayrılacak ve Richard öldükten sonra evle ilgili işleri halletmek için geri dönecekti.

"Öfkelisin ve kızmakta da haklısın. Ama sanırım burada halledilmesi gereken bir mesele var."

"Ölüm kalım meselesi değil, Michelle," dedi Josh, rahat görünmeye çalışarak. "Bundan sıkıldım. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedi Michelle yavaşça ve istemeyerek. "Ben

yalnızca Richard'la bir noktada uzlaşma şansınızın olduğunu düşünüyorum. Bir insan öldüğünde, eğer onunla vedalaşmamışsan ve barışmamışsan, bu çok zor gelir sana. Ölen, çok zorlu bir ilişki yaşadığın biri olsa bile."

"Böyle olacağını sanmıyorum," dedi Josh. Öyle yüksek sesle konuşmuştu ki birkaç kişi dönüp onlara baktı, sonra başlarını çevirdiler. Josh hemen bu çıkışından rahatsız oldu. Michelle haklıydı. Şu anda üvey babasıyla ilgili hiçbir şey hakkında konuşmaya hazır değildi o kadar. Çok şey oluyor ve her şey onun tam olarak anlamlandıramayacağı kadar hızlı gelişiyordu. Şimdilik onun için en iyisi, kasabayı terk etmekti.

"Richard'ı affetmemi istiyorsun."

"Zaman içinde ya da en azından öfkenden ve onun senin üzerindeki gücünden kurtul."

Josh yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti ama Michelle karşılık verdiğine göre öyle yapmış olmalıydı. "Affetmek" güçlü bir sözcüktü. Üvey babasının yaptıklarını göz ardı edecek kadar olgun olduğunu düşünmek istiyordu ama Josh bu noktaya vardığından emin değildi. Belki bir gün Richard'a karşı biriktirdiği kinden kurtulacaktı ama bugün değil.

Michelle ona, sanki söylemek istediği daha fazla şey varmış gibi, uzun uzun baktı. Seçenekleri tartıyor, bunun doğru yer ve zaman olup olmadığını ölçmeye çalışıyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Josh.

Michelle soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Bana bir şey söylemek istiyorsun ama söyleyip söylememen gerektiğine karar veremiyorsun. Söyle."

"Bunun için doğru zaman olup olmadığını bilmiyo-

rum." Michelle mönüyü bıraktı ve karnını masanın kenarına bastırarak Josh'a doğru hafifçe eğildi.

"Eminim doğru zamandır."

"Senin için endişeleniyorum," dedi Michelle sonunda.

"Öyle mi? Neden?" Michelle'in sözleri Josh'u eğlendirmişti.

Michelle yine tereddüt etti. "Sanırım ne düşündüğünü biliyorum. Sedir Koyu'ndan ayrılmak ve Richard öldükten sonra buraya dönmek istiyorsun."

Josh tam da bunu düşünüyordu. Kasabada oyalanmasının ona bir fayda sağlayacağına inanmıyordu. İki adam neredeyse birbirlerinin yüzüne bakmıyorlardı ve Michelle'in de tanık olduğu gibi, birbirlerine saygı duymuyorlardı. Josh bir alışveriş merkezinin inşaatını henüz tamamlamıştı ve birbiri ardına sorunlar yaşamıştı. Bir mola vermeye hem fiziksel hem de duygusal olarak hazırdı ve boş zamanını üvey babasıyla kavga halinde geçirmeye meraklı değildi. Richard da onun hayatında olmamasını tercih ederdi ve Josh yaşlı adamın bu isteğine uymaya dünden razıydı. "Haklıyım, değil mi?" diye sordu Michelle.

Josh başını sertçe sallayarak karşılık verdi. "Bunu düşündüm."

"Yapma," diye öğütledi Michelle.

"Burada kalmam için tek bir iyi neden söyleyebilir misin bana?"

"Birden fazla neden söyleyebilirim."

Josh güldü ve mönüyü incelemeye koyuldu. "İçeri girdiğimizde tahtada yazan spesiyallere baktın mı?" diye sordu konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Hayır. Düşüncelerimi duymak ister misin yoksa başını kuma gömmeyi mi tercih ediyorsun?"

İştahı kaçan Josh mönüyü bıraktı. "Seçme şansım var mı?"

"Elbette var."

Josh, üvey babasını zihninden atmayı tercih ederdi ama Michelle bu işin sonunu getirmeye bu kadar istekli olduğu için bunun imkânsız olduğunu görebiliyordu.

Kollarını kavuşturup arkasına yaslanarak dinlemeye hazırlandı. Michelle onu yanıltmadı.

"İkiniz de bunu kabul etmeseniz de, birbirinize ihtiyacınız var," dedi Michelle dobra dobra.

Josh az kalsın yüksek sesle gülecekti. Richard'a ihtiyacı yoktu, üvey babasının da ona ihtiyacı olmadığından emindi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Richard'ın bu dünyada senden başka kimsesi yok..."

"Onun da umurunda sanki," dedi Josh. Josh'un, Richard'ın hayatta kalan tek akrabası olmasının bir önemi yoktu.

"Senin de Richard'dan başka kimsen yok. Kabul etsen de etmesen de, ikinizin arasında bir bağ var. Richard ölüyor; korkuyor ve yapayalnız. Asla senden kalmanı istemez ama sana ihtiyacı var. Senin de ona ihtiyacın var. Josh, o senin hayatındaki tek baba figürü. İlişkiniz tam bir hayal kırıklığı olsa da, buna bir son vermelisiniz. Eğer şimdi gidersen, korkarım hayatın boyunca pişmanlık duyacaksın."

Josh, bundan emin olamayarak Michelle'in söylediklerini düşündü.

"Bu arada," diye ekledi Michelle.

Josh başını kaldırıp baktı. "Evet?"

"Spesiyaller kremalı brokoli çorbası ve karides sepeti." Michelle tezgâhın üzerindeki listeyi okudu ve büyüleyici gülümsemesiyle gülümsedi.

Birden Josh'un aklına bir çocukluk anısı geldi. O zamanlar on yaşlarında olmalıydı; annesinin Richard'la tanışmasından önceydi. İkisi yalnızdılar ve annesi onu bir cumartesi günü rıhtımdaki çiftçi pazarına götürmüştü. Bir tekne yat limanına demirlemiş, taze karides satıyordu.

Josh'un annesi bir kilo karides almıştı; eve dönüp bunları bir baharat karışımıyla kaynatmışlardı. Josh hayatında bundan daha lezzetli karides yememişti. İkisi, ev yapımı mısır ekmeği ve lahana salatasıyla birlikte kendilerine karides ziyafeti çekmişlerdi. Teresa bir Cajun müziği bulmuştu, anne-oğul salonda komik komik zıplayarak dans etmişlerdi. Josh'un çocukluğuna dair en mutlu anılardan biriydi bu. Zaten bu tür anıların pek fazla olmadığı bir çocukluktu onunki.

"Josh?"

Josh başını mönüden kaldırınca, Michelle'in ona baktığını gördü. "Özür dilerim, bir an dalmışım." Her şeyi kendi içinde yaşamayı fazlaca alışkanlık haline getirdiğini fark ederek, anısını Michelle'e anlattı. Bir kez daha annesinin Richard'ı ne kadar sevdiğini hatırlamıştı.

"Babanla ilgili neler hatırlıyorsun?" diye sordu Michelle.

Josh, onun kendisine öz babasıyla üvey babasını karşılaştırma fırsatını sunduğunu fark etti.

Omuz silkti. "Onunla ilgili kafamda küçüklüğümden kalma belli belirsiz görüntüler var yalnızca. Gerçekten hatırladığım tek şey, babamın anneme bir şey fırlatması, annemin çığlık atması, beni kaparak banyoya koşup kapıyı kilitlemesi."

Michelle başını iki yana sallamakla yetindi ve yorum yapmadı.

"Sonra bir daha hiç görmedim onu. Bu yüzden de hatırlamıyorum."

Michelle ellerini kucağına koydu. "Onu hiç aramadın mı?"

Josh iskemlesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ordudan ayrıldığımda aradım. Meğer ben on yedi yaşındayken ölmüş. Ben annemi kaybettikten kısa bir süre sonra... sanırım altı ay kadar. O sıralar Teksas'ta yaşıyormuş ve yeniden evlenmiş."

Teresa bir kez bile Josh'un babası hakkında kötü bir söz söylememişti. Tek bir kelime bile. Buna gerek yoktu. Josh'un babasıyla ilgili hatırladığı azıcık şey bile her şeyi anlatıyordu.

Garson kız masalarına geldi. Josh karides sepeti ısmarladı, Michelle de çorba istedi.

"Pek fazla yemiyorsun," dedi Josh, garson masalarından ayrıldığında.

Michelle duraksadı. "Richard beni o kadar üzdü ki mönüdekilerin yarısını bir oturuşta yiyebilirim. Ama duygusal yemenin esiri olmanın bana neye malolduğunu biliyorum."

Josh onun gerçek açlıkla duygusal açlık arasındaki farkı değerlendirme yeteneğine hayran kaldı. Michelle'in kendisiyle ilgili farkındalığının ona oranla çok daha fazla olduğunu anlamıştı.

"Dylan öldükten sonra Richard'ın çok zor zamanlar geçirdiğini söyledin," dedi.

Michelle, çatalıyla kaşığını son derece düzgün bir şekilde yan yana koydu. "Hiç eskisi gibi olmadı."

Josh bunu tahmin ediyordu.

"Tersaneden emekli oldu ve inzivaya çekildi," diye de-

vam etti Michelle. "Bütün gün televizyonun karşısında oturuyordu. Annemle babam onu dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı ama Richard istemiyordu. Yavaş yavaş onların yardım çabalarına kızmaya başladı. Çimleri biçmekten de vazgeçtiğinde, babam ters giden bir şeylerin olduğunu anladı."

"Bu onun annemi düşünmesine neden oluyordu," diye fısıldadı Josh, sesli konuştuğunun pek farkında olmadan.

"Richard seni de bahçede çalıştırırdı, hatırlıyor musun?"

Josh kıkırdadı. "Nasıl unuturum. Komik olan ne biliyor musun?" Michelle büyük olasılıkla kahkahayla gülecekti ama Josh'un umurunda değildi. "San Diego kiralık bir evim var ve bahçem bloğun en güzel görünen bahçesi." Bahçe işi zevkini annesinden olduğu kadar üvey babasından da aldığının farkında değildi. Richard bunu öğrenecek olsa, epey dalga geçerdi herhalde.

Yemekleri geldi ve sohbetleri bir süre için bölündü.

"Annemin ölümü onun için zor oldu ama Dylan'ı kaybetmek... Richard bunu kaldıramamış olmalı," dedi Josh kızarmış karidese uzanırken. Karidesi kokteyl sosuna batırıp ağzına attı.

Michelle'in kaşığı çorbasının üzerinde havada kaldı. "Dylan herkesin düşündüğü kadar harika biri değildi."

"Ya?" dedi Josh, başını kaldırıp bakarak. Bir karides daha alıp Michelle'in açıklama yapmasını bekledi.

Michelle yapmadı.

Josh onu zorlamamaya karar verdi. Eğer Michelle'in söyleyecek bir şeyi varsa, bunu doğru zamanda, kendini hazır hissettiğinde söyleyecekti.

"İyiliğe ihtiyaç duyduğum bir zamanda bana karşı çok

iyiydin sen; yaptıklarını hiç unutmadığımı bilmeni isterim," dedi Michelle.

"Otobüste demek istiyorsun." Alay etme olayı, Josh'un belleğinde canlılığını koruyordu.

"Hayır. Okulda koridorda olanları kastediyorum."

Josh'un zihninde kocaman bir boşluk oluştu. Okulda Michelle'le ilgili, kendisini de ilgilendiren bir şey yaşandığını hatırlamıyordu.

"Bana unuttuğunu söyleme?"

"Belleğimi tazele."

Michelle gülümseyerek iskemlede arkasına yaslandı. "Vance Willey adı sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Josh hatırlıyordu. Vance serserinin tekiydi. Kendinden küçük ve zayıf olan herkese eziyet eden bir zavallıydı.

"Vance'i hatırlıyorum," dedi.

"O benim çok çirkin olduğum için yaşamayı hak etmediğimi düşünüyordu ve beni okulun yarısının önünde rezil edip utandırmaya karar vermişti."

Vance'in yapabileceği bir şeydi bu. "Ne oldu peki?"

Michelle omuzlarını dikleştirdi. "Sen onun karşısına dikildin ve kesmesini söyledin."

"Öyle mi?" Josh hâlâ olayı hatırlamıyordu.

"Ona eğer çirkin biri varsa kendisi olduğunu, bunun için çok üzüldüğünü, çünkü dışarıdan bir sorun yok gibi dursa da içinin çirkin olduğunu söyledin. Resmen onun canına okudun." Michelle yaşananları hatırlayınca gülümsedi. "Vance'e, kendini güçlü hissetmesinin tek yolunun diğer insanlara eziyet etmek olduğunu söyledin."

"Öyle mi söyledim?"

"Kelimesi kelimesine. Koridorda yere iğne atsan duyu-

lurdu. Sonra ona acıdığını söyledin. Herkes Vance'in ne yapacağını merak ederek nefesini tutmuştu."

"Yürüyüp gitti değil mi?" diye fısıldadı Josh, belli belirsiz bir anı bilinç üstüne doğru yola çıkarken.

"Gitti; hiç kimsenin Vance'den daha büyük bir şok yaşadığını sanmıyorum. Onu daha sonra gördüm ve ne oldu biliyor musun?"

Josh bir tahminde bulunamadı.

"Benden özür diledi."

Josh buna inanmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşündü. "Vay be."

"Söylediklerinin hayatımda duyduğum en bilgece sözler olduğunu düşündüm," diye itiraf etti Michelle. "Beni savunmaya kalkmadın, onunla kavga etmedin. Bunun yerine onu gerçekle vurdun ve o da geri çekildi."

Josh'un noktaları birleştirmesi biraz zaman aldı. Michelle'in bu hikâyeyi hatırlatmasının belirli bir nedeni vardı. "Sen de bana aşağı yukarı aynı şeyi yapıyorsun, değil mi?"

Michelle kaşığını bıraktı. "Richard'ı terk edip gitme hatasına düşme, Josh. Bunu yaparsan, kendini çözülmemiş meselelerle uğraşırken bulacaksın. Richard zalimce davranıyor çünkü sana ihtiyaç duymak istemiyor. Bunu itiraf etmesi çok zor. Davranışlarının yüzeyinin altına bak ve ona karşı olabildiğince sabırlı ol."

Josh, tüm içgüdüleri ona yaşlı adama arkasını dönüp gitmesini emrederken Michelle kalmasını istediği halde, genç kadının haklı olduğunu biliyordu. "Aslında onun için üzülüyorum," diye itiraf etti.

"Kalacak mısın?" diye sordu Michelle.

Biraz sonra Josh başını evet der gibi salladı. Bundan

hoşlanmıyordu ama Michelle'in haklı olduğunu biliyordu.

Michelle masanın üzerinden uzandı, Josh'un elini tutup parmaklarını sıktı. "Teşekkür ederim."

Teşekkürü hak eden kendisiydi.

Yemeklerini bitirdiklerinde, Josh hesabı ödedi ve birlikte Richard'ın evine döndüler. Josh içeri girerken seslendi. "Biz geldik!"

Cevap yok.

"Richard?"

Josh, üvey babasını koltuğunda, güçlükle nefes almaya çalışırken buldu. "Richard?" dedi yine.

Üvey babası yine nefes almaya çalıştı, bir tür kriz geçiriyor gibi görünüyordu.

"Ambulans çağır!" diye bağırdı Josh.

Biraz sonra Michelle ambulansın yola çıktığını söyledi. Çok geçmeden orada olurdu.

Josh, ambulansın iş işten geçmeden gelmesini umuyordu. Büyük yatak odasına koştu ve ecza dolabını açtı. Raflarda üst üste, sıra sıra ilaçlar vardı. Aradığını bulana kadar heyecandan kalbi duracaktı neredeyse.

Aspirin.

Minik tabletleri avucuna boşaltarak tekrar salona koştu ve tabletleri Richard'ın ağzına yerleştirdi.

"Çiğne, Richard," dedi. "Çiğne ve yut. Olabildiğince çabuk yut."

Ambulans geldi ve Richard'ı Brenerton Hastanesi'ne götürdüler. Josh ve Michelle de arkadan kamyonetle onları takip ediyorlardı. Josh gerekli belgeleri doldurduktan sonra, Michelle onunla birlikte bekleme salonunda oturdu. Josh destek ararcasına onun elini tuttu. Doktor yan-

larına gelene kadar yaklaşık bir saat beklediler. Doktorun yakasındaki kartta Dr. Abraham Wilhelm yazıyordu.

Josh, doktorla göz göze gelmek için ayağa kalktı. "Durumu nasıl?" diye sordu.

Doktorun yüzündeki endişeli ifade, sarf edebileceği sözcüklerden çok daha fazlasını anlatıyordu. "Şu anda stabil. Özetle, bu zayıf durumunda pek fazla zamanı yok. Kendisini hastaneye yatırmak istiyorum ama kabul etmiyor."

"Pek fazla zamanı yok derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Michelle.

"Keşke daha kesin konuşabilseydim ama yapamam. Kalbi kötü durumda."

"Kalp krizimi geçirmiş?"

"Aslında birkaç kriz geçirmiş."

"Ameliyat nasıl olur?" diye sordu Josh.

Dr. Wilhelm başını iki yana salladı. "Kalbi ameliyatı kaldıramayacak kadar güçsüz. Bence ağır hastalara yönelik bakımevinin zamanı gelmiş."

"Bakımevi mi?" diye tekrarladı Josh. "Richard bunu kabul etti mi?"

Doktor ağzını çarpıtarak gülümser gibi yaptı ama Josh bunun gülümseme olduğundan emin değildi. "Bay Lambert'a bakımevi fikrinden söz ettiğimde, bana hastaneden çıkmak istediğini söyledi. Kendi sözleriyle ifade edeyim: 'Beni buradan çıkarın. Ne yapmanız gerektiği umurumda değil ama buradan çıkmak istiyorum. Burada insanlar ölüyor.'"

Josh kıkırdadı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Bay Lambert evde ölmeyi tercih ediyor, ben de onu eve götürmenizde ısrar ediyorum. Ben de en kısa sürede

bakımevinden kontrole gelmeleri için elimden geleni yapacağım."

Josh başını salladı. "Teşekkür ederim."

Dr. Wilhelm onun sırtına vurdu. "Çok güçlü bir iradesi var."

"Çok inatçı," diyerek onayladı Josh.

"Siz onun ailesi misiniz?"

"Üvey oğluyum ama hayatta kalan tek yakını benim."

Dr. Wilhelm başını salladı. "Öyleyse size sahip olduğu için şanslı olduğunu söylemeliyim."

11. BÖLÜM

Tam Abby Kincaid'in odasındaki havluları değiştirmiştim ki zil çaldı. Merdivenlerden koşarak indim; biri oda istemek için gelmiş olabilirdi, bu da çok güzel olurdu.

Kapıyı açtığında karşımda oldukça uzun boylu, zayıf bir adam buldum. Turuncu ve kahverengi, kalın, pazen bir gömleğin üzerine tulum giymişti. Boyu bir doksana yakındı, benden neredeyse yirmi santim uzundu. Gözleri koyu kahverengiydi. Beni görür görmez kaşlarını çattı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum; kim olduğunu ve kapıma neden geldiğini tam olarak öğrenene kadar onu içeri almak istemiyordum. Olabildiğince dik durdum –gerçi bunun pek faydası olmadı ama– ve bakışlarından kaçmak istemeyerek ona baktım."

"Beni sen çağırdın."

Rahatladım. "Siz Mark Taylor'sınız?"

Başını salladı, ben de kenara çekildim. İçeri girdi ve beğeniyle havayı kokladı. "Fırında bir şey pişirmişsin."

"Çikolata parçacıklı kurabiye. Yer misiniz?"

"Bir ayıya...." Birden durdu ve bana özür diler gibi

baktı. "En son ne zaman ev yapımı kurabiye yediğimi hatırlamıyorum. Yanında kahve de var mı?"

"Bir ayıya..." diyerek dalga geçtim. Peggy'nin önerdiği ustadan ne beklemem gerektiği konusunda emin değildim. Bana biraz huysuz gelmişti... ya da en azından tuhaf. Şimdi onu görünce, tam bir zanaatkâra görünümü olduğunu fark ediyordum.

Bu arada ondan hoşlanmıştım. İletişimimiz iyi başlamamıştı; onunla yaptığım telefon konuşmasını sinir bozucu bulmuştum. Ancak tereddütlerime karşın ona bir şans verdiğim için memnundum. Bakışları karanlık ama dürüsttü; kendisi de Bay Kibar sayılamasa da ilginç birine benziyordu.

Saçları koyu sarıydı ve hafif uzundu. Bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim çünkü perçemleri gözünün önüne düşüyordu; o da iki kez bunları sabırsızca geriye itmişti.

"Kahveniz sade mi olsun?" diye sordum, o peşimden mutfağa gelirken.

"Lütfen."

Mutfak masasına iki kahve fincanı koydum. Bir tabağa kurabiye doldurup onu da masaya götürdüm.

Mark masaya oturup bir kurabiye aldı. Ben de ofisimden hayalimdeki tabelanın eskizlerini getirdim.

Ben döndüğümde Mark ayağa kalktı. Bu hareketi beni şaşırttı. Erkeklerde böyle eski moda ama düşünceli davranışlara alışkın değildim. Gerçi belki de yalnızca işi almak için üzerimde iyi bir izlenim bırakmak amacıyla yapıyordu bunu. Aksi tavırlarıyla garip bir çelişki oluşturuyordu.

Ben de oturunca, iskemlesinde arkaya yaslanarak geriye kaykıldı. "Evet, kafanda ne var?"

"Otel için yeni bir tabela yaptırmak istiyorum."

"Hiç sorun değil. Ahşap işlerinden çok keyif alırım. Bana ne istediğini göster."

İki fikrim vardı. Tabelanın, kısa yolun ön tarafında müstakil durmasını istiyordum; böylece otele doğru gelen konuklar caddeden çıkar çıkmaz doğru yere geldiklerini anlayacaklardı. Bir de evle uyumlu olması için tabelanın beyaza boyanmasını, üzerine yazının kırmızı harflerle yazılmasını, GÜL LİMANI OTELİ yazısının etrafında kırmızı güller yapılmasını hayal etmiştim.

Mark çizimlere baktı ve birkaç soru sordu. "Bunun ayakta durmasını istiyorsun. Boyu ne kadar olsun, bir buçuk metre kadar?"

"Evet, sanırım bu harika olur. Yazılar caddeden okunabilsin ama."

Mark başını salladı.

"Bana pahalıya patlar mı?"

Son derece makul bir rakam telaffuz etti. Mark'ın istediği fiyat, benim otelin mülkiyetini üzerime geçirmeden önce taldığım fiyat teklifinin yarısı kadardı.

"Ne kadar sürede yapabilirsin?"

Mark kurabiyesini bitirdi, ellerindeki kırıntıları sildi ve tulumunun cebinden küçük, siyah bir defter çıkardı. Parmağını yalayıp birkaç sayfa çevirdi.

Güldüğümü belli etmemek için başımı çevirdim. Cep telefonları çıkmadan önce, küçük siyah defterler çoğunlukla iş yerine, kadınların telefon numaraları için kullanılırdı. Bu, insanın Mark'ın hayatında bir aşk ilişkisi olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu.

"Ay sonuna yetiştirebilirim," dedi Mark birkaç sayfaya

göz attıktan sonra. Belli ki gelecek birkaç hafta boyunca sırada bekleyen çok işi vardı.

"O kadar uzun mu sürer?" Otele kimliğini kazandırmak için üç hafta bekleme düşüncesinden nefret ediyordum. Ama daha yüksek olan teklifin daha uzun sürebileceğinden de korkuyordum bir yanda.

"Daha kısa sürede bitirmek için neler yapabileceğime bir bakarım," diye önerdi.

"Minnettar olurum. Bir şey soracağım. Yaşım beni listede yukarı mı çıkardı, aşağı mı indirdi?"

Gülümsedi. "O halde tabela işine başlamamı istiyor musun?"

"Lütfen," dedim, kararımı vermiştim. Peggy, Mark ve işi konusunda çok olumlu düşünüyordu. Mark o bölgedendi ve ben de komşu esnafla iş yapmayı severdim. Benim için iyi olacaktı bu. Burada uzun süre yaşamayı planladığım için, kendimi muhite tanıtmak da istiyordum."

Mark gömleğinin cebinden kısa, kalın bir kalem çıkardı ve küçük siyah defterine adımı yazdı. "İyi iş çıkaracağım. İşimin garantisini veririm."

Kafamdaki tek iş, yeni otel tabelası değildi. "Bahçe işlerinde çalışmak isteyecek birini tanıyor musun?" diye sordum. O geriye yaslanırken, ben öne doğru eğildim ve dirseklerimi masaya dayadım.

"Ben çalışabilirim."

Yine de bu fikre pek bayılmış görünmüyordu.

"Emin misin?" Beden dili aksini söylüyordu.

"Eğer yapmak istemeyeceğim bir şeyse, sana söylerim, olur mu?"

"Anlaştık," dedim. "Belki başka birini önermek istersin."

"Önce bana ne yapılmasını istediğini söyle." Bir kurabiyeyi daha bitirip üçüncüyü aldı.

"Bir gül bahçesi," diye açıkladım. "Büyük, güzel ve hatta süslü bir gül bahçesi istiyorum." Ona kullandığım eskiz defterini uzatıp ilgili sayfayı açtım. Ben ressam değilim ama ne istediğimi yeterince gösteren bir iş çıkardığımı hissediyordum. Bu fikre göre, çimenliğin büyük bölümünün iptal edilmesi gerekiyordu. Bahçeye kemerli bir giriş ve gül ağaçlarının arasında bir taş yol istiyordum. Buna ek olarak, yol boyunca bankların ve eğer fazla aşırıya kaçmayacaksa belki bir kameriyenin olmasını umuyordum. Hemen değil, kendimi biraz daha toparlayınca. Kameriye, özel günler, hatta düğünler için harika olacaktı.

Mark çizimlerimi birkaç dakika boyunca inceledi. "Bu basbayağı bir gül bahçesi."

"Biliyorum. Büyük bir proje olacak."

Başını salladı. "Otele Gül Limanı Oteli adını koyduğuna göre, bir gül bahçesi istemen mantıklı görünüyor."

Bunu onayladım ama Paul'den söz etmedim. "Sence bu ilgini çekecek bir proje mi?"

Kaşlarını çattı. "Güller hakkında çok fazla şey bilmem."

İşin gerçeği ben de bilmiyordum ama niyetim olabildiğince çok şey öğrenmekti. "Gülleri alıp kendim dikeceğim. Bulabildiğim kadar çok antik gül ağacı almak istiyorum."

"Antik gül mü? Hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Bunlar daha eski güller, yetiştiricilerin melez ırkları başlatmasının öncesinden kalma. Çiçekler daha küçük görünüyorlar ama kokuları müthiş. Birkaç melez ağaç da dikmek istiyorum. Bahçe tamamlandığında, yeni gelen konukların odalarına birer gül sepeti koymanın hoş olacağını düşündüm."

"Güzel, alışılmadık bir jest olur. Sedir Koyu'na ve otelimize hoş geldiniz der gibi."

"Evet, ne düşünüyorsun... bahçe hakkında yani?" Ondan bununla ilgili bir teklif de almam gerekiyordu. Bu çok vakit isteyen büyük bir proje olacaktı ve fiyatı yüksek olabilirdi.

"Seninle çalışmaya hazırım."

"Harika." Rahatlamıştım. "Bunun için de bir teklif verirsen değerlendiririm."

"Gelip çimenliği iptal etmesi ve toprağı hazırlaması için başka birini bulabilirim. Eğer sen de ağaçları kendin dikersen, bunu fiyattan düşerim."

"Bahçeye açılan kemerli bir kafes de istiyorum," dedim ve çizimimi işaret ettim. "Belki birden fazla. Ama önce fiyat almalıyım." Bu konuda aşırıya kaçmak işten bile değildi ve ben maliyetleri olabildiğince düşük tutmak istiyordum.

"Sorun değil. Kaç tane istersen yapabilirim."

"Ya banklar? Onları da yapabilir misin, yoksa hazır almam daha mı ekonomik olur?"

Mark biraz düşündü. "Eğer paradan tasarruf etmek istiyorsan, bankları satın al. Ama şunu da söylemeliyim; eğer yaptırmaya karar verirsen, son derece sağlam olacakları ve satın aldıklarından çok daha uzun süre dayanacaklarını garanti ederim."

Yine de bu fiyata bağlıydı. "Bunu da fiyata ekle, kararımı daha sonra vereyim."

Mark başını salladı ve bir kurabiye daha almak için uzandı. Ancak tabak boştu. Hiç ara vermeden, altı kurabiyeyi birbiri ardına mideye indirmişti. Küçük kurabiyeler de değildi bunlar. Onun bütün bir tepsiyi yutmasına izin verecek değildim, bu yüzden bir tabak daha getirme-

yı önermedim. İstediği her şeyi yediği halde çıta gibi ince kalabilen, metabolizması hızlı, şanslı insanlardan biriydi herhalde.

Kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı dudaklarına götürürken beni inceledi. "Beklediğimden daha gençsin."

"Ne komik. Ben de seninle ilgili aynı şeyi düşünüyordum."

Omuz silkti. "Birçok kişi daha yaşlı olduğumu, hatta emekli olduğumu ve bu işi biraz ek gelir elde etmek için yaptığımı tahmin ediyor. Aslında sürekli çalışıyorum. Elimde altından kalkamayacağım kadar çok iş var."

"Daha önce nerede çalışıyordun?" Onun büyük nalbur dükkânı zincirlerinden birinde çalıştığını tahmin ediyordum. Peggy Beldon'un bana anlattıkları sonucunda, Mark'ın elektrik, tesisat ve marangozluk işlerinden kendi evini yapabilecek kadar iyi anladığını biliyordum. Yapmıştı da.

"Çalışmıyordum."

"Hiç çalışmadın mı?" Buna inanmakta güçlük çekmiştim.

"Askerdim."

Şaşırmıştım. "Bu da bir iş." Orduda görev yapan tüm insanlara ve onların ülkemize verdiği hizmetlere oldum olası saygı duymuştum. Paul'le tanışmadan önce bile.

"Orduda görev yapmak bir iş sayılabilir ama aslında bundan çok daha fazlasıdır. Ordudan ayrıldığımda bazı sorunlarım vardı ve ben de kendi işimi yapmayı tercih ettiğime karar verdim."

"Ülkemize hizmet ettiğin için teşekkürler," dedim kısaca. Sorunları her ne ise, belli ki ayrıntılara girmek istemiyordu. Benim için sakıncası yoktu. Herkesin sorunları

vardı. Benim vardı, iki konuğumun da var gibi görünü yordu.

Sanki teşekkürüm onu rahatsız etmiş gibi başını çevirdi.

"Senin hikâyen ne?" diye sordu.

Omuz silktim. "Özel bir şey yok. Bana bir miras kaldı, ben de kariyerimde değişiklik yapmaya karar verdim. Otel açma fikri beni cezbetti, bunun için uğraştım."

"Bu alanda hiç deneyimin yokken mi?"

"Hiç." Bunun kulağa aptalca geldiğini itiraf etmeliydim. "Ben çabuk öğrenirim; otel açma ve işletme konusunda da elime geçen her şeyi okuyorum."

"Grace ile tanıştın mı?"

"Grace mi? Hayır, üzgünüm, tanıştığımı söyleyemeyeceğim. Grace kim?"

"Grace Harding, kütüphane müdürü. Onunla tanışmalısın. Kocası ortadan kaybolduktan sonra, onun için bazı işler yaptım. Dullardan ve bekâr kadınlardan çok iş alıyorum."

"Kocası ortadan mı kayboldu?"

"Yıllar önceydi. Sonra yeniden evlendi. Harding, ikinci kocasının soyadı. İyi insanlardır, Grace ve Cliff'i seversin."

"Teşekkürler." En kısa sürede kütüphaneye gitmeye karar vermiştim.

"Bir ara Grace'in en iyi arkadaşıyla da tanışırsın herhalde. Olivia Griffin. Kocası gazetede editör."

Bütün bu isimleri hatırlayabileceğimden şüpheliydim. "Olivia nerede çalışıyor?"

"Adliyede. Kendisi aile mahkemesi hâkimi. Krep Palas'ta yemek yedin mi hiç?"

"Hayır." Otelde servis etmek üzere yemekler pişirdi-

gün ve yeni tarifleri denediğim için, kasabadaki restoranların hiçbirine gitmemiştim.

"Gidersen, onların hindistancevizi kremalı turtalarını dene."

"Denerim."

"Kasabanın en iyisidir."

"Öğrendiğime sevindim." Hindistancevizi kremasını ben de çok severdim.

Usta, kahvesinden bir yudum daha aldı. "Teklifi sana gelecek hafta sonuna kalmadan iletirim."

"Harika."

"Eğer başlamaya karar verirsen, işi ne zaman bitirmemi istediğini söylemen gerek. Böylece defterimde listeye alabilirim."

Küçük siyah defteri. Gül ağacı dikmek için doğru zamanı araştırmamıştım ama bahar uygun olur gibi geliyordu.

Mark ayağa kalktı, fincanını alıp lavaboya götürdü. "Sana ilk fırsatta rakamları bildireceğim."

Onunla kapıya doğru yürüdüm.

"Bu arada şunu söylemeliyim. Şimdiye kadar çok çikolata parçacıklı kurabiye yedim ama en lezzetlisi seninkilerdi."

Bu övgü karşısında kızardım. "Teşekkür ederim."

Sonra çıktı ve merdivenlerden indi. Otoparkta araba yoktu, demek ki yürüyerek gelmişti. Sonra Peggy'nin bana Mark'ın birkaç blok ötede oturduğunu söylediğini hatırladım. Olağandışı bir adamdı Mark, orası kesindi. Yaşını tahmin edecek olsam, kırklarının ortalarında olduğunu söylerdim. Ayrıca onda göründüğünden çok daha fazlasının olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Her şeyi zaman gösterecekti.

12. BÖLÜM

Abby saatine baktı ve tam zamanında geldiğini gördü. Ağabeyi, onunla ve nişanlısıyla bir kahve dükkânında, Abby oradan taşındıktan sonra açılan bir yerde buluşmasını istemişti. Yıllar içinde çok şey değişmişti. Kahve dükkânı, Abby Sedir Koyu'ndayken boş bir arazi olan yere kurulmuş olan alışveriş merkezinin içindeydi.

Abby dükkânın önünde durdu ve hemen içeride ağabeyini gördü. Harika görünüyordu; içeride volta atıp Abby ve Victoria'nın gelmesini beklerken mutlu ve biraz da gergindi.

Roger, Abby'yi gördüğünde kapıyı açtı ve kollarını ona uzattı. "Abby." Onu sıkı sıkı kucakladı. "Sen... muhteşem görünüyorsun. Burada olduğun için o kadar mutluyum ki."

"Ben de." Abby bunu söylerken samimiydi. Patty Morris –pardon Jeffries– ile geçirdiği zaman ona şaşırtıcı derecede iyi gelmişti. Sınıf arkadaşıyla karşılaşmak, cesaretini artırmıştı. Belki –yalnızca belki– en azından bu hafta sonu, kazayı ardında bırakmayı başarabilirdi. Düğünün

keyifli bir etkinlik olması gerekiyordu. Her dakikasını korkularının yönetmesine izin veremezdi, vermeyecekti. Biri Angela'dan ya da kazadan söz etse ne olurdu ki? Bunu yapacak olurlarsa, Abby kaçıp bir taşın arkasına saklanmak yerine, bununla bir yetişkin gibi baş edecekti.

"Victoria birazdan burada olur," dedi Roger. "Onun için latte sipariş etmemi istedi."

"Ağabeyimin kalbini çalmayı başaran bu şahane kadınla nihayet tanışmak için can atıyorum."

"O da seninle tanışacağı için heyecan duyuyor." İki kardeş dükkâna girdiler. Latte kuyruğu uzundu. Abby, böyle yerlerin Pasifik Kuzeybatı'da ne kadar popüler olduğunu okudukça şaşırıyordu. Florida'da Starbucks haricinde tek bir latte standı yoktu. Sedir Koyu'nda ise her köşede bir tane vardı. Kahve burada çok önemliydi.

"Ne zaman geldin?" diye sordu Roger kuyruğa girerek.

"Biraz oldu," dedi Abby belli belirsiz. Roger, onun yirmi dört saattir kasabada olduğunu ve kendisini aramadığını öğrenirse, kendini kötü hissederdi.

Ağabeyi, tezgâha yaklaşırlarken cüzdanını çıkardı. "Sen ne istersin?" diye sordu.

Abby genellikle klasik sade kahveden başka bir şey içmediği için ne sipariş vereceğini bilmedi. Duvardaki mönüde bir sürü içecek adı vardı; bu da kafasını karıştırıyordu. "Yalnızca latte sanırım," dedi. Sabahtan beri üç fincan kahve içmişti zaten.

"Biraz karıştırmaya ne dersin?" diye önerdi ağabeyi.

Abby bakışlarını mönüye dikti. Aralarından seçim yapılabilecek onlarca farklı aroma vardı. "Victoria için ne sipariş ediyorsan, benim için de aynından olabilir," dedi,

tereddüdünün kuyruktakileri daha fazla bekletmesinden çekinerek.

"İyi fikir."

Tezgâhtaki görevli, siparişlerini almak için hazırdı. "Üç sıcak vanilyalı chai latte, içlerine birer shot espresso ve karamelli mocha eklensin ve kremasız olsun."

Kadın üç karton bardak aldı, üzerlerine hızlı hızlı siparişleri yazdı, sonra parmakları uçarcasına yazarkasanın üzerinde gezindi. Ödemleeri gereken para, kendilerine öğle yemeği ısmarlamalarına da yeterdi.

Roger parayı ödedi, sonra içeceklerin hazırlanıp teslim edildiği tarafa geçtiler. Küçük salonu bardaklara fışkırtılan süt sesi doldurdu. İçeceklerini aldıktan sonra, Roger kendilerine pencere kenarında bir yer buldu.

Abby, espressolu vanilyalı chai lattesinin tadına baktı ve güzel olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. İçecek büyük olasılıkla bir bütün sandviç kadar kaloriliydi ama olsun. Abby o gün öğle yemeği yemeyi planlamamıştı zaten.

"Tadı nasıl?" diye sordu Roger, Abby'nin yüzündeki ifadeye bakarak.

"Fena değil," diye itiraf etti Abby.

Ağabeyi tam oturmuştu ki tekrar ayağa kalktı. "Victoria geldi." Bakışlarını otoparka çevirirken gözleri parlıyordu.

Abby başını çevirip baktı ve müstakbel yengesinin arabasından indiğini gördü. Arabayı, Abby'nin kiralık arabasının yanına park etmişti. Victoria bir tablo kadar güzeldi, hatta da daha da güzeldi. Roger'ınkiler kadar koyu renk ve omuz hizasında olan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Ufak tefek ve inceydi; üzerinde düğmelerini iliklemedi gri, yünlü, uzun mantonun altında uçuk pembe bir kazak ve açık renk, bol bir pantolon vardı. Abby lattesin-

den bir yudum daha aldı, sonra ağabeyini tavlayan kadınla tanışmak için ayağa kalktı.

Roger nişanlısını dudaklarına kondurduğu yumuşacık bir öpücükle karşıladı. Sonra kolunu onun beline doladı ve Victoria'yı masanın etrafından dolaştırıp Abby'nin yanına getirdi.

"Victoria, bu kardeşim Abby. Abby, müstakbel eşim Victoria." Roger'ın bakışları aşk ve gururla sıcacıktı.

"Tanıştığımıza çok sevindim," dedi Victoria. "Roger senden öyle çok söz etti ki."

Abby, bir an Roger'ın ona kazadan söz etmiş olmasından korkarak kaşlarını çattı. Doğal olarak bunu yapacaktı. Victoria onun karısı olacaktı, şimdiye kadar öğrenmediyse bile bilmesi gerekti. Abby'ye o talihsiz gece ile birlikte hayatı ikiye bölünmüş gibi geliyordu.

Kazadan önce.

Kazadan sonra.

İki bölüm arasında da "ya eğer"lerden oluşan kocaman bir yığın vardı. Abby pişmanlıkları, suçluluk duygusunu ve acıyı derinlere gömmeye, bu duyguların su yüzeyine çıkmasına izin vermemeye çalışıyordu.

Roger ve Victoria'nın ondan bir karşılık beklediklerini fark etmesi zaman aldı. "Ben de seninle tanıştığıma çok sevindim," demeyi başardı sonunda.

Roger, Victoria için bir iskemle çekti. "Yemek şirketiyle ilgili her şeyi hallettin mi?"

Victoria derin bir soluk verdi ve iskemlesine oturup mantosunu çıkarırken başını salladı. "Neyse ki annem makbuzu saklamış."

"Ne oldu?" diye sordu Abby.

"Önemli bir şey değil. Yarın için son ayrıntılarla ilgi-

leniyoruz sadece." Victoria, Roger'ın elini tuttu. "Annem haftalardır düğün için çalışıyor..."

"Aylardır," diyerek onun sözünü kesti Roger.

"Ailenin düzenli üyesi odur, bu da iyi bir şey."

"Ya bu geceki prova yemeği?" diye sordu Abby. Anne babası başka bir eyalette yaşadığından, kendi annesinin böyle büyük bir yemek organize etmesi çok zor olurdu. Abby annesinin böyle bir şeyden söz ettiğini de hatırlamıyordu.

"Endişelenecek bir durum yok, onu da ben hallettim," dedi Roger, kendisiyle gurur duyduğu belliydi.

"Sen mi?" dedi Abby gülerek.

"Çok kolay oldu. Lighthouse restorandaki yemek salonunu ayırttım ve..."

"Bir dakika," dedi Abby onu susturmak için elini kaldırarak. "Annem bana Lighthouse'un yandığını söylemişti yanılmıyorsam."

"Yandı," diye karşılık verdi Victoria, Roger'ın yerine. "Ama yeniden inşa edildi."

"Sahibi de değişti," diye ekledi Roger. "Düğünde görevli olanlara ve bir grup seçkin akrabaya yetecek kadar geniş bir yemek salonu var."

"Mönünün seçiminde ben de yardımcı oldum," diye fısıldadı Victoria. "Yoksa Roger pizza ve bira sipariş ederdi."

"Pizzaları harika," diye atıldı Abby'nin ağabeyi.

"Pizza mı? Bunu yapmazdın değil mi?" diye dalga geçti Abby. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim," dedi Victoria gülümseyerek.

Abby, Roger ve nişanlısı arasındaki şakalaşmadan hoşlanmıştı. İkisi birbirlerine gerçekten âşıktılar ve kesinlikle birbirleri için doğru kişiydiler.

"Liman Caddesi'ne gittin mi?" diye sordu Victoria kahvesini yudumlayarak.

"Şey... evet. Sayılır. Neden sordun?"

"Victorian Çay Salonu'nu gördün mü?"

"Ah." Abby sanmıyordu. "Bilmem. Yeni mi?"

"Çok yeni. Geçen yıl açıldı. Lighthouse'un sahipleri orayı sattılar ve yerine çay salonunu yaptırdılar. Salon, kasabanın en ünlü kahvaltı ve öğle yemeği mekânlarından biri haline geldi. Gitmeden önce mutlaka denemelisin.... En azından önünden geç."

"Tamam," diye söz verdi Abby.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Victoria, lattesini sıkı sıkı tutarak.

"Gül Limanı Oteli."

Victoria kaşlarını çattı. "Bildiğimi sanmıyorum."

"Eskiden Frelinger'ların yeriymiş."

"Sandy ve John'un mu? Orayı satmışlar mı?" Victoria'nın sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu. "Onlar için iyi olmuş. Annemin otelin satılık olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum ama bu aylar önceydi. Hâlâ hatırladığım kadar güzel mi?"

"Çok güzel bir yer, yeni sahibi de çok hoş." Aynı zamanda kibar ve düşünceliydi ama Abby abartıyor gibi görünmek istemiyordu. Ya da orada Jo Marie'yle ahbaplık edecek kadar uzun süre kaldığının anlaşılmasını da istemezdi.

"Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumuzu anlatamayız," dedi Victoria, Roger'ın elini tutarak. "Bu bizim için o kadar anlamlı ki."

"Ağabeyimin düğününü kaçıramazdım." Abby, bu basit kararı vermenin ne kadar zor olduğunu asla itiraf etmeye-

cekti. Anne babası ona düğüne katılması için duygu sömürüsü yapmışlardı adeta.

"Annemle babam ne zaman geliyorlar?" diye sordu Abby. Aslında cevabı biliyordu ama konuyu değiştirmek istemişti. Victoria ona cevaplamak istemediği sorular sormaya başlarsa, rahatsız olurdu. Düğün pastasını servis etmeye karar vermesinin neden o kadar uzun sürdüğünü sorarsa mesela. Ya da uçak biletini neden son dakikaya kadar almadığını.

Roger saatine baktı. "Uçakları on dakika önce indi."

"Zamanında inmiş mi?"

Ağabeyi cep telefonunu çıkardı ve birkaç sözcük yazdı. İki dakika sonra başını kaldırıp haber verdi. "Tam zamanında inmiş."

"Ne zaman burada olurlar?"

"Kiralık araba bulup otele giriş yapacaklar, iki saati bulur. Annem eğer gelmeleri beşi geçerse, telefon edeceğini söyledi," diye açıkladı Roger.

"Annem provadan hemen önce kilisede buluşmamızı önerdi," diye ekledi Abby.

"Bana da söylediler."

Victoria bitkin düşmüş gibi soluk aldı. "Ben geri dönsem iyi olacak. Annem kendi başına uğraşıp duruyor ve kalp krizi geçirmek üzere. Onunla çiçekçide buluşacağım..." Bileğindeki saate baktı. "On dakika içinde."

"Düğün yaklaştıkça her şey iyice hummalı bir hal alıyordur," dedi Abby. "Vakit ayırıp benimle tanışmaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Haftalardır dört gözle bunu bekliyordum. Bir kardeşimin daha olması çok güzel olacak." Victoria ayağa kalktı ve latte bardağını eline aldı.

Roger ve Abby de ayağa kalktılar.

İki kadın kısaca kucaklaştılar, sonra Roger Victoria'ya arabasına kadar eşlik etti. İkisi dışarıda bir iki dakika konuştular ve Roger masaya döndü.

"Ah, Roger, Victoria harika biri."

"Biliyorum." Roger gözleriyle arabasıyla otoparktan çıkıp caddeye dönen Victoria'yı takip etti.

Sonra rahatladı ve ilgisini Abby'ye yöneltti. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Elbette, neden iyi olmayacakmışım?" Abby, Roger'ın kaza konusunu açmaması için içinden dua etti. Bir kez, yalnızca bir kez, bu kaza hiç olmamış gibi davranmak istiyordu.

"Sen buraya gelmeyeli uzun yıllar oldu."

Abby oturduğu yerde doğruldu. "Kiminle karşılaştığımı tahmin edemezsin," dedi, kendini coşkulu bir sesle konuşmaya zorlayarak. Roger'ın tahmin yürütmesine fırsat bırakmadı. "Patty Morris," dedi.

Roger kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Kim?"

"Patty Morris. Aynı okuldaydık. İyi arkadaştık onunla."

Roger, Abby'nin bundan sonra söyleyeceklerinden korkar gibi hareketsizleşti.

"Patty, Pete Jefferies ile evlenmiş. Belki onu tanıyorsundur."

Roger başını iki yana salladı.

"İkisi de eczacılar. Liman Caddesi'ndeki eczane onların. Diş macunumu yanıma almayı unutmuşum. Bu yüzden oraya gittim ve Patty ile karşılaştım." Abby eski bir arkadaşla karşılaşmanın onu ne kadar tedirgin ettiğini söylemedi ama Roger'ın ona bakışından bunu bildiği anlaşılıyordu.

"İyi geçmiştir umarım?" Ağabeyi endişelenmiş gibiydi Abby'nin yıllardır insanlardan nasıl kaçtığını biliyordu.

"Her şey harikaydı."

"Güzel."

"Patty ve Pete'in ikizleri varmış. Biri oğlan, biri kız. Altı yaşındalarmış ve birinci sınıfa gidiyorlarmış."

Roger dikkati dağılmış gibi görünse de başını salladı.

"Beni yarın öğle yemeğine davet etti."

Roger yeniden dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırdı ve hafifçe kaşlarını çattı. "Senin için sakıncası yok mu?"

"Ben iyiyim," dedi Abby bunu önemsemiyormuş gibi. "Görünüşe göre eski arkadaşlarımın bazıları hâlâ bu civarda yaşıyorlar. Patty, onlara benim kasabada olduğumu haber vermezse derisini yüzeceklerini söyleyerek ısrar etti. Yarın Krep Palas'ta buluşuyoruz."

Roger'ın bakışları hâlâ karanlık ve donuktu. "Sen ve lise arkadaşların?"

Abby başını salladı. "Annem de davetli."

Roger birden rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Yani, bence eski arkadaşlarınla buluşman harika ama düğüne bu kadar yakın olması riskli değil mi?"

Abby, ağabeyinin yemekte konusu açılabilecek bir şeyin onu üzmesinden endişelendiğini fark etti. "Bir sorun olmayacak. Patty beni gördüğü için o kadar mutlu oldu ve heyecanlandı ki. Meğer mezunlar günlerinde beni çok aramışlar. İnsanlar hep beni sormuş." Koşullar göz önünde bulundurulduğunda, bu son derece doğaldı aslında.

Roger başını salladı ve lattesini yudumladı. "Sevindim, Abby. Geçmişi ve her şeyi unutmanın vakti geldi."

Geçmiş. Roger, kazayı kastediyordu. Angela'nın ölümünü. Abby'nin omuzlarında taşıdığı suçu.

"Düğün senin Sedir Koyu'na geri dönmeni sağladığı için mutluyum. Belki Patty ve diğerleriyle yiyeceğin bu yemek, ihtiyaç duyduğun zihinsel huzura kavuşman konusunda büyük yol katetmeni sağlar."

Abby başını eğdi ve boğazındaki yumrudan kurtulmak için yutkundu. Ağabeyiyle böylesine açık konuşmaları ender yaparlardı ve Roger'ın yüreklendirmesi onun için çok anlamlıydı. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Annemin seninle gelmesi de iyi fikir."

"Ben de öyle düşündün. Bu, Patty'nin fikriydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz endişeliyim."

"Her şey yolunda gidecek," diyerek ona güvence verdi Roger. "Arkadaşlarınla eğlen. İyi vakit geçir, Abby. Sen bunu hak ediyorsun. Bir sürü arkadaşın var. Her zaman oldu."

Abby, ağabeyine bakarken gözyaşları yüzünden etraf bulanıklaştı. Gülümsedi. Bir zamanlar gerçekten bir sürü arkadaşı vardı. Belki yine olurdu.

13. BÖLÜM

"Bırakın huzur içinde öleyim," diye üsteledi Richard, Josh ve Michelle onu hastaneden eve getirir getirmez.

Josh bu yorumu duymazdan gelerek arabanın yolcu koltuğu tarafına geçti ve üvey babasının eve yürümesine yardım etti. Michelle de arka koltuktan inmiş ve kapıyı açmak için aceleyle önden gitmişti.

Richard bundan ne kadar nefret etse de yürüyebilmek için Josh'a yaklaşmak zorundaydı. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu; verandanın üçüncü basamağına vardıklarında, soluk alıp vermekte zorlanmaya başladı. Josh, kolunu yaşlı adamın beline dolamış, onunla birlikte yürüyordu. Michelle kapıyı açıp onları içeri aldı.

Richard'ın Josh'tan yardım kabul etmekte ne kadar zorlandığını söylemeye bile gerek yoktu. Aslında bir bastona ihtiyacı vardı ama onu da reddediyordu. Sahip olduğu tüm enerjiyi, sesinin yetişebileceği yerdeki herkese sözlü şiddet uygulamak için kullanıyordu sanki.

Josh, Richard'ın en sevdiği koltuğuna oturmasına yardım etti. Yaşlı adam koltuğa çöktü ve buraya gelmek ener-

jisinin her damlasını tüketmesine neden olmuş gibi derin bir soluk verdi. Josh'u yok sayarak, televizyonun uzaktan kumandasını aldı ve yirmi dört saat haber yayınlayan kanalı açtı.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu Josh geri çekilerek.

Richard başını iki yana sallamakla yetindi.

Josh mutfağa girdiğinde, Michelle çaydanlığı ocağın üzerine koymuştu. "Richard sana ihtiyaç duyduğundan şüphen var mı hâlâ?" diye mırıldandı alçak bir sesle.

Josh cevabı çok açık olan bu soruya karşılık vermedi. Michelle'in Richard'ı veranda basamaklarından tek başına çıkarabileceği şüpheliydi. Josh'un üvey babasına bakmak da onun sorumluluğu değildi. Josh ona bunun kendi sorumluluğu da olmadığını, Richard'a hiçbir şey borçlu olmadığını hatırlatmak istiyordu. İhtiyar, Josh'un sırtını dönüp oradan gitmesini hak ediyordu. Bu düşünce çok cazipti ama Josh bunu yapamazdı. Richard onun yardımını hak ettiği için değil kesinlikle. Josh, annesinin de onun orada kalmasını isteyeceğini biliyordu. Onun hatırı için, "Merak etme. Sedir Koyu'nda kalabildiğim kadar kalacağım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Michelle ve hafifçe onun kolunu sıktı.

Josh, Michelle'e bilgeliği ve yüreklendirmeleri için minnettar bir halde, ellerini onun omuzlarına koydu.

"Senin burada ne kadar kötü şeyler yaşamış olabileceğini hiç anlayamadım sanırım," dedi Michelle.

Gerçekten de Josh'un Richard ile birlikte geçirdiği yıllar hiç kolay değildi. Josh bunu kabul ediyordu. Özellikle annesinin ölümünden sonra, evdeki gerilim kimi zaman

patlamalara yol açmıştı. Neyse ki Dylan tampon görevi görüyordu; yoksa bu duruma katlanmak imkânsız olabilirdi. Şimdi annesi de Dylan da yoktu ve meselelerin patlama yaratacak hale gelmesini yalnızca Michelle engelliyordu.

Aynı zamanda Josh, söz konusu üvey babası olduğunda kendisinin de tamamen masum olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Gençliğinde, yaşlı adamı aptal durumuna düşürmekten zevk alıyordu. Richard ondan hoşlanmadığını öylesine belli ediyordu ki, Josh da üvey babasıyla olumlu ilişkiler kurmaya çalışmak yerine, onu daha da kışkırtmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Eğer çöp günüyse ve çöpleri çöp kutusuna götürme sırası kendisindeyse, Josh bilerek çöp torbasını yolun ortasına bırakıyordu. Böylece Richard işe giderken durup arabasından inmek ve poşeti kenara çekmek zorunda kalıyordu.

Eğer akşam yemeği bulaşıklarını yıkama sırası Josh'taysa, yalnızca bunu yapıyor, başka hiçbir şeye elini sürmüyordu. Süt masanın üzerinde kalıyor, tezgâhın üstü darmadağınık oluyordu. Richard'ın ertesi gün öğle yemeği için yanında götüreceğini bildiği akşamdan kalma yemekler varsa, Josh bunların hepsini çöpe atıyordu. Richard, Josh'un asla onun gözüne giremeyeceğini açıkça gösterdiğinden beri, Josh da ona yardımcı olmak için bir neden göremiyordu.

"Ben de kabahatliydim," diye fısıldadı Josh.

Çaydanlıktaki su kaynayınca, Michelle gönülsüzce onu ateşin üzerinden almaya gitti. Önceden hazırladığı seramik çay demliğine kaynar suyu doldurdu. Josh bu demliği annesinin çeyizinde getirdiğini hatırladı. Nereden geldiğini bilmiyordu. Düğün hediyesi ya da aile yadigârı olabilirdi. Josh, Richard'ın demliğe bile bile zarar vermesinden

korktuğu için bunu soramazdı. Böyle bir tavrı bekliyordu ve bunu kabul etmek onu çok üzüyordu.

Michelle çayı demlenmeye bıraktı ve kendi de fincanları çıkardı.

O gün öğleden sonra ağır hastalara yönelik bakımevinden bir görevli geleceği için, Josh salona geçti ve halının üzerine yayılmış olan gazeteleri toplamaya başladı. Yastıkları kabarttı ve kanepenin köşelerine yerleştirdi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Richard. Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı.

"Bir şey aramıyorum. Bakımevi görevlisi gelmeden önce odayı toplasam iyi olur diye düşündüm."

"Sen bir şey istiyorsun."

Josh üvey babasına baktı. "Odayı topluyordum. Başka bir amacım yok."

"Buna inanmıyorum. Benden bir şeyler çalmaya çalışıyorsun. Ben ölene kadar bekleyemiyorsun."

Josh cevap verirken yumruklarını sıktı. "Sen ne istersen onu düşün ama ben senden hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şeyine ihtiyacım da yok." İçinde kabaran öfke dişlerini gıcırdatmasına neden olacak kadar büyüktü. Daha saniyeler önce, aralarındaki husumette kendisinin de payı olduğunu kabul etmeye hazırdı. Ancak Richard'ın kısacık bir yorumu, öfkesinin hızla su üstüne çıkmasına yetmişti. Beyni uyuşmuştu sanki. Daha sonra pişman olacağı bir şey söylemeden, odadan çıktı.

Richard'ın zehirli kişiliği onun kendini yine yaşlı adama karşı durmaya, neredeyse hiç çaba harcamadan verdiği acı için ondan intikam almanın bir yolunu bulmaya kararlı bir yeniyetme gibi hissetmesine neden oluyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde yürürken, girişte Mic-

helle ile karşılaşınca şaşırdı. Michelle elini onun koluna koydu. "İyi misin?"

Josh açıklama yapmaktansa, başını sallamakla yetindi. "İyiyim." Omzunun üzerinden baktı ve üvey babasının elinde çayıyla dikkatini televizyon üzerinde yoğunlaştırdığını gördü.

"Yiyecek bir şeye ihtiyacı var mı?" diye sordu Michelle'e.

"Teklif ettim ama aç olmadığını söyledi."

Josh kendine rağmen gülümsedi. Onun inadına açlık grevine gitmek tam Richard'a göreydi.

"Midene bir şeyler girmesi gerek," dedi, salona dönüp haber programının arasına girerek. "Sana biraz çorba ısıtayım," diye önerdi, teorisini sınamak için.

"Çorba istemiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, huzur içinde ölmeyi tercih ederim. Neden ikimize de bir iyilik yapıp geldiğin yere dönmüyorsun sen?" Bu, nefesi çabuk tükenen bir adam için oldukça uzun bir konuşmaydı."

"Döneceğim. Zamanı gelince."

Richard bundan sonra Josh'u tamamen yok saymaya başladı.

Josh bunun da üvey babasının silahlarından biri olduğunu hatırladı. Richard söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin Josh'u sessizliği kadar etkileyemediğini fark ettiğinde, bunu en sevdiği işkence yöntemi olarak kullanmaya başlamıştı. Josh odada ya da evde değilmiş gibi davranırdı. Bu da Josh'u çıldırtırdı. Bir saat içinde, üvey babasından tepki almak için ne gerekiyorsa hepsini yapardı; buna Richard'ın keyif aldığını ya da sevdiğini bildiği bir şeyi parçalamak da dahildi. Örneğin onun en sevdiği dergiyi ya da haftalık

televizyon rehberini. Onu kendine getirmeyi sağlayacak herhangi bir şeyi.

"Bu üzerimde işlemez, büyüdüm artık," dedi Richard'a. "Bundan sonra beni sonsuza dek yok sayabilirsin. Hatta buna minnettar olurum."

Richard tepki vermedi, dikkatini haber yorumcusu üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Josh yaşlı adamı umursamayarak, dolapta bir kutu çorba buldu ve açtı. Mutfaktaki her şeyin yerini sanki evden dün ayrılmış gibi hatırlaması komikti.

Dolabı karıştırıp bir tencere buldu ve ocağa koydu. Ne yazık ki annesinin krakerleri sakladığı dolap boştu. Sorun değildi. Richard krakersiz idare etmek zorunda kalacaktı.

Çorbayı tencereye boşaltıp ve sıcak su ekleyip ısınmaya bıraktı. Onun ne yaptığını gören Michelle diğer odaya geçti. Josh onun Richard'ın koltuğunun yanında duran dağınık televizyon tepsisini toplamakla meşgul olduğunu gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Richard, uzaktan kumandayı kaparak.

"Sana bir kâse çorba getirebilmek için yer açıyorum."

"Size bir şey yemek istemediğimi söylemiştim."

"Bir şeyler yemen gerek," diye üsteledi Michelle.

Richard gözlerini kıstı. "Sen onun tarafındasın, değil mi?"

Michelle onun elini tutup kendi ellerinin arasına aldı. "Bu, taraf tutma meselesi değil."

"Ya benim dostumsundur ya onun," dedi Richard. "Aynı anda ikimizle de dost olamazsın. Seçimini yap." Josh bulunduğu yerden bile bunun Richard için duygusal bir an olduğunu görebiliyordu. Gözleri yaşlarla bulutlanmış-

tı. "Ben... senin Dylan'a karşı neler hissettiğini biliyorum. O da senden hoşlanıyordu. Yaşasaydı senin ne kadar güzel olduğunu fark edeceğine inanıyorum."

"Bay Lambert..."

"Seçimini yap, anlıyor musun? Birimizi seçmek zorundasın."

Michelle doğruldu. "Dediğim gibi..."

Josh, onun kendi lehine bir şey yapmaması için bir adım öne çıktı. Richard'ın, bunu kabullenmemek için dirense de, Michelle'e ihtiyacı vardı. Michelle, onunla Dylan arasında geriye kalan tek bağ idi. Dylan'ı hatırlayan ve Richard'ın hayatının bir parçası olarak kalan tek kişi. Josh onun bunu riske atmasına izin veremezdi. Michelle'in seçim yapmasını engellemek için elini kaldırdı. Bir ya da iki gün içinde Josh ikisinin de hayatından çıkacaktı. Bunun için sıkıntı ya da kayıp yaşamaya değmezdi.

Michelle, Josh'un aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Bunu biraz düşüneyim, olur mu?" dedi Richard'a.

Yaşlı adam kaşlarını çattı; Michelle'in cevabına bozulduğu belliydi. Başını arkaya dayadı ve gözlerini kapatarak genç kadını görmemeye çalıştı.

Josh ısınan çorbayı tencereden kâseye boşalttı ve diğer odaya götürdü İçten içe, Richard'ın tepsiye vurmasını ve her şeyi odanın içine savurmasını bekliyordu.

"Benim halletmem gereken bir iş var," dedi ceketine uzanırken. Bir an önce evden kaçmaya ihtiyaç duyuyordu. Ortam onu bunaltmıştı.

Kapıya varmak üzereydi ki Michelle yanına geldi; elinde kendi paltosu ve çantası vardı. "Ben de seninle geliyorum."

Josh tereddüt etti; Richard'ı yalnız bırakıp bırakmamaları gerektiğinden emin değildi. "Emin misin?"

"Eminim," diye üsteledi Michelle onun gözlerinin içine bakarak.

Josh razı oldu ve birlikte kapıdan çıktılar. Evin içi olağanüstü sıcaktı ama Josh dışarıda iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Richard'ın yanında olmak, toksik bir çöplüğün üzerinde durmak gibiydi. Olumsuz bir şekilde etkilenmeden yaşlı adama yakın olması mümkün değildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Michelle, onun çok da uzun olan adımlarına ayak uydurmayı başararak. Josh, onun da kendisiyle birlikte gelmesine izin verdiği için pişman oldu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Michelle, ön koltuğa binip sanki hiçbir şeyin bu konudaki fikrini değiştirmesine izin vermeyeceğini göstermek istercesine kapıyı kapattı.

"Richard'ın bir bastona ihtiyacı var." Bu, evden çıkmak için uygun bir bahaneydi. Hem geçerli hem de uygun. Ne olursa olsun, Josh birkaç gün içinde gidecekti ve Michelle, Richard'a harika davransa da, onu her gün kontrol etmesi mümkün değildi. Josh, Richard bunu inkâr etmek için ne kadar uğraşsa da, üvey babasının ne kadar güçsüz olduğunu gördüğü için, ona bir baston almak istiyordu.

Josh, aradığını bulabileceğini umduğu eczaneye yönelirken, sessizlik içinde yol aldılar.

"Richard'ın ben ve Dylan hakkında söyledikleri..." Michelle duraksadı. "Bir ara ona çok hayrandım. Lise boyunca, son sınıfa kadar onun için deli olmuştum."

"Okulda tüm kızlar Dylan'a biraz âşıktı ve haksız da sayılmazlardı. Dylan yıldız sporcuydu, yakışıklıydı ve hoş bir delikanlıydı."

"Hayır, değildi," diye mırıldandı Michelle.

Bunu alçak sesle söylemişti ama bağırsaydı, Josh'un dikkatini ancak bu kadar çekebilirdi. Josh gözlerini yoldan ayırıp ona uzun uzun baktı. "Efendim?"

"Her şeyiyle senin söylediğin gibi biri değildi."

"Ya?" Josh, Dylan'ı böyle hatırlıyordu.

"Bu sırrı on yılı aşkın süre sakladım, Josh ama sana söyleyeceğim."

Josh kırmızı ışıkta durdu. "Neyi söyleyeceksin?"

"Son sınıfta, Dylan İngilizce dersinde zorlanıyordu. Hepimizin bir dönem ödevi hazırlamamız gerekiyordu.

"Hatırlıyorum Ben kendi ödevimi bir mili dört dakikada koşan ilk lise öğrencisi Jim Ryun hakkında hazırlamıştım." Josh'un bu ödev için çok araştırma yapması gerekmişti. Ancak onun ilgisini çeken bir konu olduğu için keyif almıştı. Yüksek de bir not almıştı ama bunu üvey babasına söylememişti bile.

"Dylan, dönem ödevinden yüksek bir not alamazsa, o sezon basketbol oynamasına izin verilmeyecekti."

Dylan, Josh'un daha önce sözünü ettiği pek çok nedenden dolayı popülerdi; tek kusuru düşük notlarıydı. Ders çalışmaktan nefret ederdi Dylan. Josh, üvey kardeşinin çarpım tablosunu lisedeyken bile ezberleyemediğini hatırlıyordu. Dilbilgisi berbattı; ödevlerini de sık sık ihmal ederdi. Bir sınıftan diğerine hep güçlükle geçerdi.

Teresa, Dylan'a ödevlerinde yardım etmek için saatlerini harcardı ama bunun da pek faydası olmuyordu. O hastalıktan sonra, geceleri ders çalışma seansları da hemen unutuluvermişti.

"Dönem ödevini onun yerine ben yaptım," diye mırıldandı Michelle.

"Sen mi yaptın?"

"Bir anlaşma yapmıştık. Oğlanlardan hiçbirinin beni mezuniyet balosuna davet etmeyeceğini biliyordum..."

"Michelle, bu doğru değil..."

Michelle tiz bir kahkaha atarak Josh'un sözünü kesti. "Kendini kandırma. Ben sınıftaki en şişman kızdım..."

"Dylan seni baloya götüreceğine dair söz mü verdi?"

"Hayır," dedi Michelle, cevabını vurgulamak istercesine başını iki yana sallayarak. "Ben, hiç kimsenin Dylan'ın benim gibi birini baloya davet ettiğine inanmayacağının farkındaydım. Ama gitmeyi de deliler gibi istiyordum. Bir grup kız toplanıp kendi kendimize gidebileceğimize karar vermiştik. Benim Dylan'dan tek istediğim, ödevini yapmanın karşısında tek beklediğim, beni dansa kaldırmasıydı. Yalnızca bir dans. Kabul etti. Ben de ödevini hazırladım; Bayan Chenard ödevi onun yaptığına inansın diye yeterince dilbilgisi ve yazım hatası da yaptım.

"Dylan ödevi teslim etti ve baloda beni görmezden geldi. Benimle bir kerecik dans etmesinin ona ne zararı olurdu ki?"

"Seninle dans etmedi mi?" Dylan aziz değildi elbette ama Josh onun Michelle'e verdiği sözü tutmadığına inanmakta da zorluk çekiyordu.

"Daha sonra ona sordum, unuttuğunu söyledi."

Bu bahane Josh'a hiç inandırıcı gelmemişti. Yine de kendini üvey kardeşini savunmak zorunda hissetti. "Eminim bir yanlış anlaşılma olmuştur."

"Yoktu. Daha sonra, kulaktan kulağa yayılan dedikodulardan, Dylan'ın arkadaşlarına beni ödevini yapmam için dans vaadiyle nasıl kandırdığını anlattığını duydum. On-

lara bunu asla yapamayacağını söylemiş. Bir file sarılarak dans edebileceğinden emin değilmiş."

Michelle'in sesi boğuklaşınca, Josh bunun onun için hâlâ acı dolu bir anı olduğunu anladı. Anlaşılan üvey kardeşi, Michelle'i utandırmaktan zevk almıştı. "Çok üzüldüm," diye fısıldadı.

"Senin üzülmene gerek yok, Josh. Bunu bana sen yapmadın ki." Michelle zorla da olsa gülümsemeyi başardı "Tek tesellim, bile bile yaptığım yazım yanlışları yüzünden A yerine B alması oldu."

Josh da gülümsedi. Uzanıp Michelle'in elini tuttu ve hafifçe sıktı.

"Bunu sana anlatıyorum çünkü Dylan'ın , senin ya da babasının düşündüğünüz gibi bir aziz olmadığını anlamanı istiyorum. Birçok açıdan harika biriydi ama aynı zamanda kalpsiz ve zalim olabiliyordu."

Josh bunun doğru olduğunu biliyordu. Dylan, babasının oğluydu.

14. BÖLÜM

Öğleden sonra konuklarım dışarıdayken, ben de bir iki işi halletmeye karar verdim. Fırına uğramak ve rulo pastalarından var mı diye bakmak istiyordum. Önce niyetim kendim pişirmekti ama ben kendimi bunun her zaman mümkün olamayabileceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Hamur işleri pişirmeyi seviyordum ama bunu yapamayacağım günler de vardı.

Yağmur yağmaya devam ediyordu ama onca yıl Seattle'da yaşadıktan sonra, bundan gözüm korkmuyordu artık. Yağmurluğumu, atkımı ve eldivenlerimi alıp kapıyı kilitleyerek yokuş aşağı yürümeye koyuldum. Saat daha öğleden sonra iki olmasına karşın hava kararıyordu. Yoğun bir sis vardı ve Bremerton ile koyun tam karşısındaki tersaneyi tamamen görünmez kılıyordu.

Kaldırım su içindeydi ama yürürsem, fırında tadına bakacağım tatlılar yüzünden alacağım fazla kalorileri yakabileceğimi düşündüm. Kiloma dikkat etmem yönündeki uyarı, Peggy'nin verdiği değerli öğütlerden biriydi. Otel

sahiplerinin, kendi pişirdiklerinin tadına bakma alışkanlığına kapılmaları işten bile değil, demişti. Kendisi ve kocasının otellerini açtıkları ilk yıl içinde beş kilo aldığından yakınmıştı.

İradem, fırının kapısını açtığım anda zayıfladı. Ekmek fırından yeni çıkmış olmalıydı; kokusu dükkânı dolduruyordu. Fransız parfümlerinden daha hipnotize edici bir kokuydu bu. Paul, ona ilk kez ev yapımı ekmek pişirdiğimde benimle evlenmeye karar verdiğini söylemişti. Ben saf değilim. Bir erkeğin kalbine giden yolu biliyordum; o benim kalbimi çalmıştı zaten; bu yüzden ben de onu tavlamak için bütün aşçılık becerilerimi kullandım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu genç bir kadın, tezgâha yaklaştığımda.

Şöyle bir göz atma fırsatım olmuştu. Camlı rafta birbirinden nefis görünen tatlılar duruyordu. Makaron kurabiyeleri enfes görünüyorlardı; yumruğum kadar ve tam benim sevdiğim gibi, sarımsı kahverengiydiler. Fıstıklı tereyağlı kurabiyelere bayılırdım; Paul de öyle.

"Ben bir düzine kurabiye alacağım," dedim fikrimi değiştirmeden. "Karışık olsun, olur mu?"

"Tabii." Tezgâhın arkasından kızın yüzü aydınlandı birden. "Bugün on sekiz çeşidimiz var."

"Öyleyse iki düzine alayım, hepsinden olsun," dedim, Peggy'nin uyarısını tamamen hiçe sayarak.

Biraz ilerledim ve vitrindeki pastalara baktım. Kocamandılar. Hindistancevizli pasta beş ya da altı katmandan oluşuyor gibiydi ve neredeyse düğün pastası boyundaydı. Aynısı, fındık ve şekerleme kaplı, küçük turuncu havuçlarla bir sanat eseri gibi süslenmiş havuçlu pasta için de söylenebilirdi. Çikolatalı pastanın üzerindeyse geniş, beyaz

bir fiyonk vardı; paylaşılıp keyfi çıkarılacak bir armağandı sanki. Ağzım sulanmaya başlamadan, turtalara geçtim.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu kız, bakışlarımı takip ederek.

"Şey..." Duraksadım ve istemeye istemeye başımı iki yana salladım. Kurabiyeleri Gül Limanı'na götürecek ve konuklarım öğleden sonra dönerse onlara ikram etmek için bir tabağa yerleştirecektim. Sandy Frelinger, ikindi ikramlarında bulunmamı önermişti. Benim kurabiyelerim, beysbol topu boyundaki bu harikalarla karşılaştırıldığında golf topları gibi duruyordu.

Kapının üzerindeki zil şıngırdadı ve fırına başka biri girdi.

"Bugün bir de kampanyamız var," dedi genç görevli bana ve ikinci müşteriye. "Bir pasta ya da turta aldığınızda, ikinciyi yarı fiyatına alabiliyorsunuz."

"Ah, Tanrım, direncimi iyice kırıyorsunuz." Sonra en baştaki amacımı hatırladım. "Rulo pastalar nerede?" diye sordum.

"Üzgünüm, hepsi bu sabah saat daha on olmadan bitti. Hemen her zaman aynı şey oluyor. Eğer kahvaltıda tatlı yemek istiyorsanız, erken gelmeniz ya da bir gün önceden sipariş vermeniz gerek."

"Tamam. Öyleyse sanırım yarın için rulo pasta siparişi vermem gerek."

"Bir düzine mi?" diye sordu görevli gülümseyerek.

"Şimdilik altı tane. Şu anda yalnızca iki konuğum var; bu sayı yeter de artar bile. Fırın kaçta açılıyor?"

"Yedide. Harika latteler de yapıyoruz."

İçeri girdiğimde espresso makinesini fark etmiştim.

"Affedersiniz," dedi diğer müşteri arkamdan. "Siz Jo Marie Rose musunuz?"

"Evet." Kasabada birinin adımı bilmesine şaşırmıştım.

"Frelinger'ların otelini satın almıştınız değil mi?"

Yine şaşırdım ve memnun oldum. "Evet."

Kadın elini uzattı. "Ben Corrie McAfee; Peggy Beldon iyi arkadaşımdır. Yakında sizinle sohbet etmeyi umduğunu söylemişti. Sedir Koyu'na hoş geldiniz."

"Peggy bu sabah uğradı." Herkesin böylesine canayakın olması içimi ısıtmıştı.

"Kocam ve ben yedi yıl önce Seattle'dan buraya taşındık. Peggy senin de oradan geldiğini söyledi."

Başımı salladım, Corrie'den hemen hoşlanmıştım.

"Bir fincan kahve için vaktin var mı?"

Saatime baktım.. Koşa koşa eve dönmem için bir neden yoktu. Abby Kincaid'in ağabeyinin düğünü için prova yemeğine katılacağını biliyordum. Josh planlarından söz etmemişti ama öğleden sonra dışarıda olacağını söylemişti.

"Çok isterim," dedim. Fırında, yuvarlak masaların olduğu küçük bir oturma alanı vardı.

"Harika, ben ısmarlıyorum."

"Ben de yanında kurabiye ikram ederim," diye önerdim.

Corrie hevesle başını salladı. "Bu teklife hayır demek mümkün değil."

Rulo pasta siparişim tamamlandıktan ve her şeyin parasını ödedikten sonra, pencereye yakın bir masa seçtim. Corrie de kahvelerimizi getirerek bana katıldı.

Pembe kurabiye kutusunu açtım ve ona seçmesini söyledim. Benim gibi o da bir makaron aldı.

"Bunlara karşı zaafım var."

"Benim de," diye itiraf ettim.

Aynı anda ilk lokmalarımızı aldık. Makaron göründüğü kadar nefisti. İkimiz de bir an durup tadını çıkardık.

Önce Corrie konuştu. "Roy ve ben, Seattle'da geçirdiğimiz yıllara karşın Sedir Koyu'nu evimiz olarak görüyoruz artık. Oğlumuz ve karısı, torunumuz ile birlikte buradalar. Kızımız ailesiyle Kuzey Dakota'da yaşıyor."

Corrie'ye kocası ve geniş ailesi yüzünden imrendim. "Ben dulum ve ne yazık ki çocuğum yok." Büyük olasılıkla hiçbir zaman çocuğum olmayacaktı. Bunu kabul etmek, Paul'ü kaybetmenin en zor taraflarından biriydi.

"İlk fırsatta seni kocamla tanıştırırım," dedi Corrie konuşmayı yönlendirerek. "Roy emekli polis; şu anda da özel dedektif olarak çalışıyor."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Eğer bir sorunun olursa –olacağını sanmıyorum ama– Roy'la ya da benimle temasa geçmekten çekinme."

"Teşekkür ederim," dedim. Bu kasabanın şimdiden beni bağrına basmasından gerçekten çok etkilenmiştim.

Biraz daha sohbet ettik ve kahvemizle makaronlarımızı bitirdik. Corrie'ye, Peggy'nin beni nasıl kasabayı tanımaya teşvik ettiğini söyledim. Bunun çok değerli bir nasihat olduğunu şimdi görebiliyordum. Kasaba civarındaki dükkân ve işletmeler hakkında bir sürü soru sordum.

Corrie ve ben fırından birlikte çıktık. Yeni arkadaşım kütüphane gidiyordu ve –Mark'ın daha önce yaptığı gibi– benim de oraya uğrayıp Grace Harding ile tanışmamı önerdi. Bunu zihnime not ettim; eninde sonunda kütüphaneye gidecektim.

Yokuşu oflaya puflaya çıkıp Gül Limanı Oteli'ne geldim. Tepeye vardığımda soluk soluğaydım ve bacaklarımın

arkası ağrıyordu. Makaron eritmiştim mutlaka. Durup so luklandım. Egzersizi günlük rutinimin bir parçası haline getirmem gerekiyordu.

Yolun yarısına gelmiştim ki konuklar için ayrılan özel park alanında bir araba gördüm. Kimseyi beklemediğim için, otelden uzakta başlangıçta planladığımdan daha uzun süre geçirmiştim.

Adımlarımı hızlandırarak arabaya yaklaştım ve benim dönüşümü beklediği belli olan bir adamla karşılaştım. Arabanın camını hafifçe tıklattım; dönüp bana baktı ve hemen yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Onu bir yerden tanıyordum sanki ama nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Arabadan inmek için kapıyı açınca geri çekildim.

"Jo Marie, seni görmek ne güzel."

Zihnim bu adamı nereden tanıdığımı bulmaya çalışmakla meşguldü. Ama hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Umarım sizi çok bekletmemişimdir?" dedim. Adımı bu kadar iyi bildiğine göre, rezervasyonu bir şekilde gözden kaçmış bir konuk olamazdı.

"Yalnızca birkaç dakikadır buradayım," dedi. Peşimden eve doğru yürüdü, bir yandan da konuşuyordu. "Yağmurun dinmesi için sabırsızlanıyorum. Hiçbir şey beni üst üste gelen iki yağmurlu gün kadar sıkamaz," dedi, ama sesinin neşeli temposu sözlerini yalanlıyordu.

"Ben de fırındaydım," diye açıkladım eve girerken. Kurabiyeleri bıraktım ve durup montumla atkımı astım. Adam da kendi paltosunu çıkarıp benimkinin yanına astı.

Zihnim hâlâ bomboştu ama adam konuştukça, onu tanıdığıma daha fazla ikna oluyordum. Birden hatırla-

dım. Spenser Wood idi; Paul ile aynı birimdeydi ve Fort Lewis'de birlikteydiler.

"Demek döndün," dedim, onu tanıdığım için çok daha rahattım şimdi. Eğer doğru hatırlıyorsam, Afganistan'a birlikte gitmişlerdi.

"Evet. Birimden bir arkadaşım senin buraya taşındığını söyledi. Ben de uğrayıp Paul için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Çok iyi bir adamdı."

"Teşekkür ederim." Sözcükler boğazımda düğümlendi ama Spenser fark etmemiş gibiydi; buna memnun oldum. "Kahve içer misin?"

"Lütfen. Harika olur."

Arkamdan mutfağa geldi; etrafına bakınıp her yeri dikkatle incelerken ellerini arkasında birleştirmişti. "Burası gerçekten güzelmiş."

"Ben gördüğüm anda âşık oldum," diye itiraf ettim.

"Paul de görse çok severdi."

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. Günlerdir Paul'ü tanıyan kimseyle konuşmamıştım. Spenser'ın onun adını telaffuz etmesi bana garip gelmişti; oysa Paul'den söz etmek isteyen diğer insanların yanında böyle hissetmemiştim.

"Sen de Paul'le birlikte Afganistan'daydın değil mi?" diye sordum, onu salona, şöminenin başına götürerek. Gazlı şömineydi bu; düğmeyi çevirdiğimde anında kütüklerin üzerinde ateş yanmaya başlıyordu.

Spenser koltuğa oturdu, ben de iskemleye geçtim. Bardak altlığı getirmeme fırsat bırakmadan, fincanını ahşap sehpanın üzerine koydu.

"Paul'le benim ne kadar yakın olduğumuzu biliyorsundur," dedi Spenser, yüzünde Paul'ü kaybetmekten kaynaklanan acı dolu bir ifadeyle.

Hatırladığım kadarıyla, Spenser ile yalnızca bir kez karşılaşmıştım. Paul'ün e-postalarında ya da diğer yazışmalarımızda ondan söz ettiğini de anımsamıyordum. Paul'ün uygun olduğu zamanlarda cep telefonlarımızla konuşma şansımız da oluyordu. Belleğimi yokladım ama Spenser'la ilgili hiçbir sözü gelmedi aklıma.

"Paul'ün bütün arkadaşlarına minnettarım," dedim, soruyu savuşturarak.

Spenser kahve fincanını iki eliyle kavradı. "Benim için kardeş gibiydi. Hiç sahip olmadığım kardeşim gibi. Birbirimize çok bağlıydık, özellikle Afganistan'a gittikten sonra daha da bağlandık."

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak başımı eğdim. Açıklayamadığım nedenlerle, bu konuşma beni huzursuz ediyordu. Gerildiğimi hissediyordum. Spenser'ın bu konuşmayı nereye vardıracağından emin değildim.

"Senden çok söz ederdi," diye devam etti Spenser. "Senin için deli oluyordu."

"Kocamı çok seviyordum."

"O da seni her şeyden çok seviyordu."

Kahve fincanımla oynarken boğazım düğümlendi. Garip bir sessizlik olunca başımı kaldırıp baktım. Spenser koltuğun ucuna doğru kaymış ve öne doğru eğilmişti.

"Herhalde buraya neden geldiğimi merak ediyorsundur. Sana böyle gelmek bana acı veriyor... doğrusunu söylememem gerekirse, utanç verici. Ne yazık ki kendimi bir maddi krizin içinde buldum ve..."

Gözlerim büyüdü. Spenser buraya benden borç para istemek için gelmiş olabilir miydi?

O ise elleriyle oynayıp duruyordu. "Paul'ün karısı ola-

tık onun yaşam sigortasından para aldığını biliyorum. Ordu kendi üzerine düşenle ilgileniyor ve..."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordum.

"Paul ve benim ne kadar yakın olduğumuzu göz önünde bulundurarak, senin bana yardımcı olabileceğini düşündüm."

O kadar afallamıştım ki konuşamadım.

"Seni bununla rahatsız ettiğim için özür dilerim ama işin gerçeği biraz maddi yardıma ihtiyacım var. Kısa süreliğine borç istiyorum senden. Paul ve ben kardeş gibi... aile gibi olmasak senin yanına yaklaşmazdım bile."

Dilim tutulmuş halde, Paul'ün bu durumu nasıl idare etmemi isteyeceğini düşünmeye çalıştım.

Benim konuşmama fırsat bırakmadan Spenser ekledi. "Paul hayatta olsaydı, bu parayı hiç koşulsuz verirdi bana, eminim. Dediğim gibi, biz çok yakındık."

"Spenser," dedim olabildiğince yumuşak bir tavırla. "Ben banka değilim."

Başını salladı ve kararımı kabul etmiş göründü. "Anlıyorum ama sana sormak zorunda olduğumu hissettim. Paul ve ben maddi açıdan zor durumda olduğumuzda birbirimize yardım ederdik hep. Birçok kez ona borç para vermişimdir, o da bana verirdi. Sana durup dururken geldiğimi düşünmeni istemem. Ben Paul için gözümü kırpmadan yapardım bunu. Şimdi o yok ama koşullarımız farklı olsaydı, sizinle yer değiştirseydik, size de yardım ederdim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Paul'ün arkadaşlarından borç para aldığının farkında değildim ve bu beni şaşırtmıştı. Bir süre ne yapacağıma karar vermeye çalıştım.

"Maddi zorluklar yaşamanın ne demek olduğunu bilirim," dedim ona anlayışla yaklaşarak.

"Demek sen de benzer durumlar yaşadın?"

İlk kez tek başıma kaldığımda neler yaşadığımı hatırlayarak başımı salladım. "Yaşadım." İlk kredi kartımı aldığımda, annemle babamın uyarılarına karşın, ödeyebileceğimden çok daha fazlasını harcamıştım. Ekstre geldiğinde, tek bir ay içinde böyle bir yüksek bir rakama ulaşabilmiş olmam karşısında şok geçirmiştim.

Aklımı başıma toplayıp kartı imha edene kadar durum daha da kötüleşmişti. Bir süre borcun ancak faizini ödeyebildim. Sonra saatlerimde kesintiye gidildi ve bütün kazandıklarım kiraya, yiyecek alışverişine ve faturalara gitmeye başladı. Uyuyamıyordum. Öfkeli ve endişeliydim. O ekstreleri ödeyememek insana kendini o kadar kötü hissettiriyordu ki. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyordum.

"Öyleyse belki... sen de benim durumumu yaşadıysan, bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlarsın."

"Ben..."

Düşüncemi tamamlamama fırsat kalmadı.

Birden kapı ardına kadar açıldı ve Mark Taylor habersizce içeri girdi. Lobide durdu ve Spenser ile bana şöyle bir baktı. Doğruca Spenser'a yönelirken bakışları kararmıştı.

Spenser ayağa kalktı.

İki adam burun buruna geldiler. "Sanırım konuşmamız gerek," dedi Mark ters ters ve ekledi. "Dışarıda. Şimdi."

Spenser bir açıklama ister gibi bana baktı ama yapabileceğim bir açıklama yoktu. "Ah... Mark," diye söze başladım.

Mark beni duymazdan geldi. "Şimdi," diye tekrarladı tartışmaya meydan bırakmayacak bir ses tonuyla.

Spenser omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü.

Mark onun peşinden gitti, bu arada Spenser'ın paltosunu askıdan çekip almayı da unutmadı.

Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktım. İki adamı da göremiyordum ama yükselen seslerini ayırt edebiliyordum. Ne kadar çabaladıysam da, söylediklerini çıkaramadım.

Yalnızca birkaç dakika sonra, ayak sesleri duydum. Bir dakika sonra da bir arabanın motoru çalıştı.

Spenser gidiyordu. Tek bir veda sözü etmeden.

Bundan sonra, yoldaki taşların gıcırdadığını, arabanın yoldan çıkıp uzaklaştığını duydum.

Mark'ı görmek ve neden yavrusunu korumak isteyen öfkeli bir anne gibi otele daldığını sormak için kapıya koştum.

O da gitmişti. Uzaklaşan bedeni hızlı hızlı hareket ediyordu.

15. BÖLÜM

Abby, Roger'ın nişanlısı ile tanışacağı anı düşündükçe endişelenmişti ama Victora ona karşı çok içten ve nazik davranmıştı, Roger'a âşık olduğu da çok belliydi. Bu yüzden Abby ondan çok hoşlanmıştı. Ağabeyi, hayatının geri kalanını seve seve birlikte geçireceği birini bulduğu için ne kadar şanslıydı.

Gün hızla geçiyordu ve Abby prova ile onun hemen ardından verilecek yemekten önce üzerini değiştirmek istiyordu. Ağabeyinden ayrılmadan önce, kuzenleri Lonny'nin Roger'ın sağdıcı olacağını, anne babasının Abby'nin kendi anne babasıyla aynı otelde kaldığını öğrenmişti. Her ayrıntı ona ailesiyle arasına ne kadar mesafe koyduğunu gösteriyordu. Bu arada düğünle ilgili kendi endişelerine fazlasıyla daldığı için, Roger'a sağdıç olarak kimi seçtiğini sormamış olmasına da inanamıyordu.

Gül Limanı Oteli'nin yoluna girerken, Abby buranın böylesine güzel bir yer haline gelmiş olmasından bir kez daha etkilendi. Koya tepeden bakan yapının kendisi başlı

başına çarpıcıydı. Ancak Abby'yi asıl çeken, yerin güzelliğinden öte bir şeydi. Buraya her dönüşünde, kendini evine gelmiş gibi hissediyordu. Sadece bu evde bulunmak bile onu olumlu şekilde etkiliyordu. Kapıdan içeri girdiğinde, yünlü mantosuyla birlikte, geçmişin ağır yüklerinden de kurtuluyordu adeta.

Abby lobiye girdiğinde, Jo Marie onu karşılamak için mutfaktan çıktı. "Ah, selam, ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi. "Günün iyi geçti mi? Prova ne zaman?"

"Geçti." Bu doğruydu. Abby iyi vakit geçirmişti. Patty ile karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Eski arkadaşının tepkisi onun moralinin yükselmesine ve kendine güveninin yerine gelmesine büyük katkıda bulunmuştu. Yavaş yavaş, buraya dönmekle doğru yaptığını düşünmeye başlamıştı. Abby daha önce bu düğünden çekinirken, şimdi kazayı geride bırakmanın mümkün olabileceğine dair bir umut beslemeye başlamıştı.

Abby başını kaldırdığında, Jo Marie'nin ona baktığını fark etti. ""Özür dilerim, bir şey mi dedin? Bir an dalmışım."

"Lütfen, üzülme. Ben de dalmışım," dedi Jo Marie ve başını iki yana salladı. "Beni affet. Biraz önce çok garip bir şey oldu. Eski bir tanıdık buraya uğradı, sonra da doğru dürüst tanımadığım biri geldi. Sonra ikisi dışarı çıktılar ve ben ne olduğunu anlayamadan ortadan kayboldular. Bildiğim kadarıyla ikisi daha önce hiç karşılaşmamışlardı ve ben... ben... Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Abby, konunun kendisinden başka yöne kaymasına sevinmişti. "Oldukça garip değil mi?" dedi anlayışla.

"Hem de nasıl." Jo Marie, yaşadıklarından sonra allak

bullak olmuş gibi başını sallıyordu. Kafasını bir türlü toparlayamıyormuş gibi görünerek mutfağa geri döndü.

Daha fazla gecikme yaşamayacağı için memnun olan Abby merdivenlere yöneldi. Özgüvenini artırma çabasıyla, kendine iki yeni kıyafet almıştı. Biri prova ve yemek, diğeri ise asıl düğün içindi. Prova için pembe ve beyaz renklere sahip pantolon–ceket bir takım tercih etmişti. Bu ona harcaması gerekenden daha fazla paraya mal olmuştu ama satış görevlisi, kıyafetin ona ne kadar yakıştığını söyleyip ısrar edince, Abby de dayanamamıştı.

Eğer kendisiyle ilgili olumlu şeyler hissedeceği bir zaman varsa bu şimdi, ailesi ve arkadaşlarıyla karşılaşacağı zamandı. Zihinsel hazırlık da, en az fiziksel hazırlık kadar, hatta belki daha fazla, önemliydi.

Abby çabucak üzerini değiştirdi, saçlarını düzeltip makyajını tazeledi Sonra yatağın ucuna oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu ve deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Her şey başlamak üzereydi. Bir saat içinde ailesiyle birlikte olacak, yıllardır görmediği akrabalarını görecekti.

Birkaç dakika sonra, Abby kendini olabildiğince hazır hissetti. En sevdiği parfümden bolca sıkıp kapıya yöneldi. Kendini iyi hissetmek için pahalı parfümden medet ummaası ona bir an komik geldi.

"Harika vakit geçirmeni dilerim," diye seslendi Jo Marie arkasından.

"Teşekkür ederim." Abby düşünmeden karşılık vermişti ama bu tür kutlamalardan keyif almanın mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Sinirleri zaten gergindi; sırtındaki kasların da yaşadığı gerilim nedeniyle kaskatı olduğunu hissediyordu.

Abby, Katolik kilisesinin nerede olduğunu bildiği halde Roger'in ona verdiği adrese ulaştı. Bu bölgede yaşarlarken gittikleri kiliseydi burası. Ancak sunak yenilenmişti. Heybetli yapının ön tarafında, binaya açılan çift taraflı geniş kapının üzerindeki çatının ortasında büyük bir haç göze çarpıyordu.

Kilise neredeyse terk edilmiş gibiydi. Abby arabasını girişe yakın bir yere park etti ve içeriden gelen kahkahalarla tatlı şakalaşmaları duydu. Victoria'nın sesini tamdı ve kız tarafının girişin diğer tarafındaki salonda toplandığını anladı. Victoria'nın kız kardeşi Tamara'nın baş nedime, yakın arkadaşlarından birkaçının da nedime olacağını biliyordu.

Abby salona girer girmez, Victoria ayağa kalkıp onu karşılamaya geldi. Kolunu Abby'nin beline dolayarak onu diğerlerinin yanına götürdü ve tanıştırdı. "Millet, bu Abby Kincaid. Roger'ın kardeşi."

Abby hep bir ağızdan selamlandı ve hemen soru yağmuruna tutuldu.

"Roger nasıl bir çocuktu?" diye sordu Tamara. "Yani, Victoria ve ben çok kötü kavgalar ederdik. Siz Roger ile iyi anlaşır mıydınız?"

Abby gülümsedi; ağabeyi sayesinde oğlanlara kafa tutabildiği için ne kadar minnettar olduğunu hatırlamıştı. "İyi geçiniyorduk denebilir. İlk flörtlerimin çoğunu da onun sayesinde yaşadım." Birden aklına ağabeyinin üniversitedeki oda arkadaşı Steve geldi. Patty ve diğer arkadaşları gibi, Steve de Angela'nın ölümünden sonra onunla bağlantı kurmaya çalışmıştı ama Abby herkes gibi onu da yok saymıştı.

"Roger ve ben çocukken sık sık tartışırdık ama büyüdükçe daha iyi anlaşmaya başladık."

"Bence o da kızlarla tanışmak için sana ihtiyaç duydu ğundan seninle arasını düzeltmiştir," diyerek espri yaptı Abby'nin müstakbel yengesi. "Böyle şeyler çift taraflı işler."

Abby başını yana eğip gülümsedi. Victoria ne kadar da haklıydı. "Kesinlikle."

Birkaç dakika sonra Abby köşede bir iskemle bulup oturdu. İlgi merkezi olmak yerine, bir köşeye oturup gözlem yaptığında kendini daha rahat hissediyordu. Victoria'yı arkadaşlarıyla birlikte izlemek müthiş eğlenceliydi. Abby bu kadınları tanımasa da, onların Victoria'ya karşı davranışları, birbirleriyle şakalaşıp gülmeleri çok hoşuna gitmişti. Abby de onların neşesine dahil olup gülmeye başlamıştı.

Annesiyle babası her an gelebilirlerdi. Şimdiye kadar otellerine varmış, girişlerini yapmış ve üzerlerini değiştirmiş olmalıydılar.

Abby, babasının hâlâ hatırladığı her resmi davette giydiği aynı kruvaze yaka takım elbiseyi giyip giymediğini merak ediyordu. Babası, tek takım elbisenin kendisine yetip de arttığını söylerdi. Abby'nin annesi onu yeni bir takım almaya ikna etmek için dil dökerdi ama Tom Kincaid buna gerek olmadığı konusunda ısrarcıydı.

Birkaç dakika sonra Abby bir bahane uydurdu ve Victoria ile diğer kadınların yanından ayrıldı. Bilinçsizce kiliseye girip yürüdü.

Ortadaki koridorda durup etrafına bakındı ve modern unsurlar dikkatini çekti. Kucağında Bebek İsa'yı tutan, gözlerinde sükûnet dolu yumuşacık bir ifade olan Bakire Anne heykeli gitmişti. Çarmıha gerilmiş, delinmiş ellerinden kanlar damlayan İsa da görünürlerde yoktu. Ancak sunağın arkasındaki alanda büyük bir çarmıh göze çarpıyor-

du. Çarmıhla Yolculuk tasvirlerinin hatırladığından daha modern bir görüntüsü vardı. Kendisi uzaktayken burada çok şey değişmişti.

Sunak da tamamen farklıydı. Zarif mermer üstün yerine ahşap bir yapı gelmişti.

Abby en son ne zaman bir ayine katıldığını hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Kazadan sonra kiliseden ve Tanrı'dan da uzaklaşmıştı.

Kilisenin arka tarafında bir sıraya oturdu ve huzur veren sessizliğin tadını çıkardı. Gözlerini kapattı. O sabah yaşadığı bitkinlik gitmiş, yerine bir beklenti hissi gelmişti.

Beklenti; korku değil.

Bunu fark edince şaşırdı ve bir kez daha umut, ince bir iyimserlik ve iyileşme hissetti. Omuzlarında hissettiği gerilim yavaş yavaş kayboluyordu.

Küçüklüğünde ezberlediği duaları okumayı düşündü ama bütün sözcükleri hatırlayabileceğinden emin değildi. Dua etmek, Tanrı'yla konuşmak yabancı ve garip geliyordu ona. Ne söyleyeceğini ya da nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Yapabileceğinden de emin değildi.

Angela'nın trafik kazasından sağ çıkamadığını ilk duyduğunda, Abby Tanrı'ya lanet okumuştu. Mutlaka biri ölecekse, bu kendisi olmalıydı. Direksiyondaki oydu; sorumlu olan oydu. İçini öfke bürümüştü. Kutsal bir öfke. Haklı bir öfke. Tanrı ona yanlış yapmıştı. Angela'ya da yanlış yapmıştı. Arkadaşının ölmesi ve iki ailenin birbirinden kopması haksızlıktı.

Zamanın böylesine bir ıstırabı silmesi, tıpkı kayalara vuran suyun sivri, keskin kenarları yok etmesi gibi yıllar içinde acıyı törpülemesi komikti. Zamanın her şeyin ilacı olduğu doğruydu. Önünde daha uzun bir yol olduğunu

biliyordu ama ilerleme kaydetmişti. Sedir Koyu'na gelerek attığı tek bir adım, düğüne zorla gelmiş olsa da, cesaretini artırmıştı. Sanki Tanrı ona hayatının dağılan parçalarını toplamak için bu ziyareti bir itici güç olarak kullanmasını söylüyordu.

Kapı açıldı ve Abby başını çevirip baktığında, annesinin kafasını kapıdan içeri uzattığını gördü.

"Anne," diye fısıldadı. Çocukluğunda ona kilisede asla yüksek sesle konuşmaması gerektiğini öğretmişlerdi.

"Abby." Annesi içeri girdi ve Abby'ye kollarını açtı.

İki kadın kucaklaştılar; sanki birbirlerini kaybedip yeniden bulmuş gibi sarılmışlardı birbirlerine.

"Seni bulamayınca ne düşüneceğimi bilemedim," diye fısıldadı Abby'nin annesi. "Victoria senin nereye gittiğini bilmiyordu. Buraya bakmak hiç aklıma gelmedi."

"Yalnızca birkaç dakikadır buradayım," dedi Abby, annesinin tepkisi eğlendirmişti onu. Saatine bakınca, düşündüğünden daha uzun süredir orada olduğunu fark etti. Neredeyse yarım saat olmuştu.

"Dur bir bakayım sana," dedi Linda Kincaid, kızını daha iyi görmek için geri çekilerek. "Ah, tatlım, harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Satış görevlisi haklıydı. Pembe ve beyaz takım, Abby'nin koyu renk saçlarını ve gözlerini tamamlıyordu.

"Seni görmek öyle güzel ki," diye devam etti annesi, gözleri akmayan yaşlarla parlayarak.

"O kadar da uzun zaman olmadı."

"İki yıl," dedi annesi. "İki çok uzun yıl."

O kadar olmuş muydu gerçekten? Abby ayların bu kadar çabuk gelip geçtiğine inanamıyordu. Anne babası

Florida'ya onu ziyarete geleli yalnızca birkaç hafta olmuş gibi geliyordu.

"İki yıl önceki Noel."

"Şimdi buradayım," dedi Abby.

Annesi ona tekrar sarıldı. "Düğüne katılmayı kabul etmen Roger ve benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ediyor, bilemezsin. Ben... ben bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Daha iyiyim anne, çok daha iyiyim," dedi Abby. "Patty ile karşılaştım."

"Patty Morris?"

"Artık Patty Jeffries olmuş. Eczacı."

"Ah, harika. Şaşırdım ama. Patty ile ikinizin biyoloji kitaplarına gömüldüğünüzü ve onun hiçbir şey anlamadığından şikâyet ettiğini hatırlıyorum. Şimdi eczacı mı olmuş?"

Abby başını salladı. "Kocasıyla ikisinin eczaneleri var."

"Ne güzel." Abby'nin annesinin gülümsemesi geniş ve beğeni doluydu. "Kimin aklına gelirdi?"

"Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi."

"Elbette sevinmiştir. Okulda ikiniz birbirinize çok yakındınız."

"Ah, anne," dedi Abby, ne kadar keyif aldığını gizlemeye çalışarak. Annesi her zaman onun en büyük desteği, dayanağı olmuştu. Ondan nasıl bu kadar uzun süre ayrı kalabilmişti?

"Patty nasıl?" diye sordu annesi.

"Çok iyi. İkizleri varmış."

"İkizleri ha! Bana bak, Abby, eğer sen ya da Roger en kısa sürede beni büyükanne yapmazsanız, ne yaparım bilmem. Şımartacak torunlara ihtiyacım var benim." Birden

kahkahası kayboldu ve ciddileşti. "Flört ettiğin biri var mı?" Linda, Abby'ye lazer bakışını fırlattı.

"Anne! Hayır, kimseyle flört etmiyorum. Etseydim bile, sana söylemezdim."

Linda buna çok bozulmuş gibi başını iki yana salladı. "Çocuklarımı hiç anlamıyorum," diye yakındı. "Babanızla ben sizin yaşınızdayken, iki çocuğumuz ve bir evimiz vardı. Sen ne zaman şöyle hoş bir adamla tanışıp yuva kuracaksın?"

İyi soruydu bu ve Abby cevabı bilseydi, bunu bütün dünyayla paylaşmaktan büyük zevk duyardı.

"Anne, dinle. Sana Patty ile karşılaşmamdan söz etmemin bir nedeni var."

"Ya?"

"Patty yarın bu bölgede yaşayan eski arkadaşlarımdan bazılarıyla bir öğle yemeği ayarlayacak. Seni de davet etti."

"Beni mi?"

"Evet, seni. Kendi annesinin de bize katılacağını umuyor." Abby, Patty'nin sözünü ettiği isimleri saydı.

"Kathy Wilson ile birlikte okul teftiş kurulundaydım ben," dedi annesi. "Kelly Wilson'ın annesi."

"Kelly'yi tanıyorum," dedi Abby, yine keyiflendiğini gizlemeye çalışarak.

Annesi ona tekrar sarıldı. "Bu düğünün ailemizi yeniden bir araya getireceğini biliyordum. Biliyordum işte."

Abby, henüz o kadar ileri gitmeye hazır değildi ama o da bunun bir başlangıç olduğunu biliyordu.

16. BÖLÜM

"Richard için bunu yapman çok düşünceli bir davranış," dedi Michelle, Josh'un eczaneden satın aldığı yürüteci kiralık arabasının bagajına yüklerlerken.

"Onun ne kadar inatçı olduğunu düşünecek olursak, Richard büyük olasılıkla bunu kullanmayı reddedecektir." Tam üvey babasından beklenecek bir hareketti bu. "Yine de denemeye değer. Onun kendi başına yürümeye çalışması fikrinden hoşlanmıyorum. Yuvarlanıp düşmesi işten bile değil."

"Ben de haftalardır aynı şeyi söylüyorum."

Eve döndüklerinde Josh, Richard'ı koltukta uyuyakalmış halde buldu. Yaşlı adam uyanmayınca, Josh hastaneye gidip gelmenin onu bitkin düşürdüğünü anladı. Bu arada Richard'ın biraz çorba içmeyi başarmış olduğunu görünce de şaşırdı. En azından çaba sarf etmişti. Bu, yürüteç için de iyiye işaretti. Belki, bir ihtimal, Richard Josh'tan gelen bu küçük hediyeyi kabul etmeye razı olurdu. Josh da o yürüteci sevgisinden değil, annesine duyduğu saygıdan almıştı zaten.

Josh, kutu içindeki yürüteci mutfağa taşıdı. Michelle de onun yanındaydı. Josh'un yürüteci kurması gerekecekti ama pek zor bir işe benzemiyordu.

"Ben sana tornavida bulayım," diye önerdi Michelle.

Josh, tornavidaya ihtiyacı olduğundan emin değildi ama ona engel olmadı. Michelle odadan çıktığında, kutuyu açıp parçaları çıkardı. Daha önce, Michelle'in Dylan hakkında söylediklerini kafasında ölçüp biçecek zamanı olmamıştı. Üvey kardeşini tanıdığı yıllar boyunca, Dylan'ın kimseye bile bile zalimlik ettiğini hatırlamıyordu. Ama ağır şakaları severdi Dylan. En çok böyle şakalardan zevk alırdı. Bu yüzden Josh, Michelle'in anlattıklarının olasılık dışı olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Dylan'ın, Michelle'in hassas kalbini yaralamış olduğunu bilmek, Josh'un canını yakıyordu. Olanlar için üzgündü. Michelle dansla ilgili ayrıntıları hatırlarken, acıdan sesi titremişti. Josh o anda genç kadını kollarına almak ve teselli etmek, uzanıp onu öpmek, bunlar yaşandığı için kendini ne kadar kötü hissettiğini söylemek için müthiş bir istek duyduğunu fark etmiş ve şaşırmıştı. Elinde olsaydı zamanı geriye sarar ve Michelle'i baloya kendisi götürürdü.

Michelle'in birkaç dakikalığına da olsa odadan çıkması ona fazlasıyla ihtiyaç duyduğu nefes alma molasını sağlamıştı. İkisinin arasındaki fiziksel farkındalık, bu hikâyeden sonra iyice artmıştı. Josh bunu hissediyordu, Michelle'in de hissettiğinden emindi ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Onların bir ilişki yaşamaları imkânsızdı. Josh işi gereği bütün ülkeyi dolaşıyordu. San Diego'da evi olsa da, orada pek fazla bulunamıyordu. Bunun aksine, Michelle'in hayatı ise burada, Sedir Koyu'nda idi. Josh

bu kez kasabadan ayrıldığında, temelli gitmiş olacaktı. Bir daha geri dönmeye niyeti yoktu.

Michelle elinde tornavidayla geri döndüğünde, Josh yürüteci kurmuştu.

"Yaptın mı?"

Josh gülümsedi. "Kolaymış."

"Senin için olabilir," diye takıldı ona Michelle.

"Bakıyorum tornavida bulmuşsun."

"Babamın garajından aldım." Michelle, Josh'un incelemesi için tornavidayı kaldırdı. "Ne kadar çok tornavida olduğunu görünce şaşırdım. Babamın en çok bunu kullandığını düşündüğüm için bunu seçtim."

"Öyleyse baban kaybolduğunu fark etmeden yerine koysan iyi olur."

"Evet, iyi fikir." Michelle tekrar çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Josh ayağa kalktı. Richard uyuduğuna göre, almak istediği diğer şeyleri araması için iyi bir zamanlama olabilirdi bu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Michelle.

Josh duraksadı, ona söyleyip söylememesi gerektiğinden emin değildi. "Richard'ın odasına."

Michelle bunu onaylamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bir şey aramak istiyorum..."

Michelle yine tereddüt etti. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Onun benim eşyalarıma yaptıklarına karşılık olarak benim de onun bir şeyine zarar vereceğimden mi korkuyorsun?"

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Josh, Michelle'in onun niyetleriyle ilgili iyimserliği karşısında mahcup olmuştu. "O kadar emin olma." Sonra, Richard'ın zarar verdiği, kendisine ait başka bir eşya bulması durumunda öfkesini kontrol etmekte zorlanabileceğini düşündüğünden, Michelle'e ona eşlik etmesini istercesine elini uzattı.

Büyük yatak odası, koridorda mutfağın ilerisindeydi. Kapısı aralıktı. Josh açarken, kapı gıcırdadı. Josh duraksayarak arkasına baktı, bu gürültünün üvey babasını uyandırmış olmasından korkuyordu. Durduğu yerden Richard'ı göremiyordu. Yaşlı adamın uyanmış olsa kendisini durdurmak için bir şey yapmaya çalışacağına inandırdı kendini.

Oda tam hatırladığı gibiydi. Yatak aynı yerde duruyordu ama dağınıktı. Annesi, Dylan ve ondan her sabah mutlaka yataklarını toplamalarını isterdi, bu konuda titizdi. Annesinin uyuduğu yatağın şimdi çarşaflarla ve battaniyelerle darmadağınık olması, yanlış bir şeylere işaretti. Josh'un yatağı toplamamak için kendini zor tutması da garipti.

Josh, yatağın annesine ait olan tarafına geçti ve şifoniyerin çekmecesini açtı. Boştu. Yaşadığı hayal kırıklığıyla omuzları çöktü.

"Aradığını buldun mu?" diye sordu Michelle.

Josh başını iki yana salladı. "Burada değil."

"Ne arıyorsun?" diye fısıldadı Michelle. "Belki ben yardımcı olabilirim."

"Fısıldamana gerek yok," dedi Josh. "Richard bizi duyabiliyor olsaydı, şimdiye kadar bağırırdı."

"Aradığın ne?" diye sordu Michelle tekrar, Josh'un bu savuşturmasını istemeyerek.

Josh bir an duraksadıktan sonra söyledi. "Annemin

İncil'i. Hayatının son günlerinde, onu yedi gün yirmi dört saat yanından ayırmıyordu. Elimde ona ait olan başka hiçbir şey yok, bu yüzden İncil'i istiyorum."

"İncil," diye tekrarladı Michelle. Odada etrafına bakındı. "Richard onu nereye koymuş olabilir?"

Josh'un bu konuda bir fikri olsaydı, şimdi oraya bakıyor olurdu. "Hiçbir fikrim yok."

"Dolabın en üstündeki rafa bak," diye önerdi Michelle.

Josh kapıyı açtı ve dolabın giysilerle, yedek battaniyelerle ve bir sürü.... Ivır zıvırla karmakarışık olduğunu gördü. Eğer Richard İncil'i oraya tıktıysa, bulmak için bütün gün aramak gerekebilirdi.

Cesareti kırılmış bir halde başını iki yana salladı.

"Richard'a sorabilirsin," dedi Michelle.

Josh ona doğru döndü. Belli ki Michelle onun paramparça edilmiş montundan ve yıllığından hiç ders almamıştı. "Bana yerini söyleyeceğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Neden söylemesin? Senin annenin İncil'iydi o. Almaya hakkın var."

"Anlamıyor musun?" dedi Josh neredeyse sabrı tükenerek. "Richard o İncil'i istediğimi öğrenirse, almama engel olmak için tüm gücünü kullanır. Benim elime geçmeden parçalandığını görmeyi tercih eder."

Michelle tartışacakmış gibi ağzını açtı, sonra birden söyleneni kabul etmiş gibi kapattı.

"Haklısın," diye fısıldadı. Josh'a döndü, kollarını beline dolayıp ona sarıldı ve yüzünü onun göğsüne bastırdı. Başını kaldırıp baktığında, gözleri buluştu ve öylece kaldı. Bir süre yalnızca birbirlerine baktılar. Josh soluk alamıyordu,

Michelle'in de alamadığından emindi. İkisinin arasındaki havaya farkındalık ve ihtiyaç hâkimdi. Rahatlama ihtiyacı. Huzur ihtiyacı.

Sade, ham ihtiyaç

Kendisine yıllar gibi gelen bir süreden sonra, Josh gözlerini kapattı, dudaklarını Michelle'in dudaklarına yaklaştırdı ve daha fazla dayanamadı. Öpücük yumuşak başladı ama yavaş yavaş başka bir şeye, çok daha fazlasına dönüştü. Daha derin bir şeye. Josh, parmaklarını Michelle'in saçlarına geçirerek onu kendine iyice yaklaştırdı, ağzıyla ağzını örttü; ondan alabildiği kadarını almak ve ona verebildiği kadarını vermek istiyordu sanki.

Sonunda öpmeyi bıraktığında ikisi de soluksuz kalmışlardı.

Josh bir şey söylemek istedi ama sözcükler kafasında bir araya gelmeyi reddediyordu. Düşünceleri karmakarışıktı; bir yandan bunun olmasını hiç istemediğini, bir yandan da Michelle'i kollarına almanın ona ne kadar iyi geldiğini düşünüyordu. Zıt duygular birbiriyle mücadele ederken onun dili tutulmuş bir halde, şaşkın kalakalmasına neden oluyordu.

Michelle parmaklarını kot pantolonunun arka cebine soktu. "Ah, Tanrım," diye fısıldadı ve Josh'tan uzaklaştı. Bir an durdu, sonra kendini toplayıp tekrar Josh'a döndü.

"Ben hâlâ İncil konusunu Richard'a sormam gerektiğini düşünüyorum," dedi, konuşmaya sanki hiç bölünmemiş gibi kaldığı yerden devam ederek. Öpüşme hiç olmamış gibi. Aralarındaki tutku hiç yaşanmamış gibi.

"Michelle..."

Michelle elini kaldırarak Josh'u susturdu. "Gidip ona açıkça soracak değilim."

Tamam, peki. Eğer Michelle hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorsa, Josh'a göre hava hoştu, bu onun için daha kolay olurdu. Ve eğer Michelle'in, annesinin İncil'ini bulmak konusunda bir planı varsa, Josh bunu duymaya da hazırdı. "Tamam, fikrin ne?"

"Belli etmeden yapacağım. Ona... Ona kendisine bir İncil getirmemi isteyip istemediğini soracağım. Ölüme yaklaştığını biliyor, bu yüzden isteyebilir."

"Ya istemezse?"

"Bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünmedim. Adım adım, Josh. Daha önce de böyle durumlarla uğraştım. Annenin İncil'ini bir şekilde alacağız."

Josh onun çabalarını takdir etse de, araştırmasını ertelemek istemiyordu. "Belki de İncil okuma ihtiyacını daha önce hissetmiştir," dedi ve yatağın öbür tarafına, Richard'ın şifoniyerinin yanına geçti. Çekmeceyi açtığında bir sürü bozuk para ve karton kapaklı iki roman buldu.

İncil yoktu.

Sonra konsolun çekmecelerine yöneldi; Richard'ın o bulamasın diye İncil'i kasten sakladığına inanıyordu. En üstteki çekmece kirli çamaşırlarla dolu gibiydi. İkincisinden de bir şey çıkmayacak gibi görünüyordu.

Michelle, elini Josh'un omzuna koyarak durdurdu onu. "Josh, bana bir şans ver," diye fısıldadı.

Josh ona inanmayı ne kadar istese de meşru şüpheleri vardı. Richard, daha önce Michelle'in bir seçim yapması gerektiğini açıkça belirtmişti. Michelle ya Josh'a karşı onunla birleşecek ya da bir daha evine giremeyecekti.

Michelle, Josh'un yüzündeki tereddüdü okumuş olmalıydı ki elini onun yüzüne götürüp çenesini tuttu. "Josh."

Michelle'in adını fısıldaması, yumuşacık sesinde-

ki yalvarış, Josh'un duraksamasına neden oldu. Gözleri, Michelle'in gözlerini aradı.

Sonra, Michelle niyetini kanıtlamak istercesine, parmaklarının ucunda yükseldi ve onu tekrar öptü. Josh ilk öpücüğün etkisinden henüz kurtulamamıştı. Başka bir şey olmadan önce bunu düşünmek istiyordu.

Ama olmuştu işte ve Josh öylesine güçlü bir dalgayla duygusal akıntıya kapıldı ki, düşeceğinden korktu. Kendini tüm gücüyle zorlayarak, öpüşmeye son verdi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neyin?" diye sordu Michelle, alev alev yanan gözleriyle. "Öpüşmemizin mi?"

Josh başını salladı.

"Tamam." Michelle arkasını dönmeye yeltendi ama Josh onun gözlerine yansıyan hayal kırıklığı ve incinmişliği gördü.

"Dur..." Josh genç kadını omzundan tutup tekrar kollarının arasına çekti. İlk öpüşme ateşliydi tamam ama bu ikincisi bütün duygularının alev almasını sağlayacak kadar güçlüydü. İçinde öylesine müthiş bir arzu ve ihtiyaç hissediyordu ki Michelle'i çıplak kollarıyla ezeceğinden korkuyordu.

Neyse ki, her şey çığrından çıkmadan, ön kapının çalınmasıyla kendilerine geldiler.

Birbirlerinden, cilveleşirken yakalanmış suçlu yeniyetmeler gibi ayrılıverdiler. Josh, yarı aralık olan yatak odası kapısına suçlayan gözlerle baktı.

"Kim olabilir?" diye sordu Michelle.

Josh cevabı biliyordu. "Bakımevi görevlisi."

"Doğru ya, bakımevi görevlisi," diye tekrarladı Michelle. "Geleceğini unutmuştum."

Josh üstüne başına çekidüzen verdi ve odadan çıktı. Michelle de onu takip etti.

Josh kapıyı açtığında, profesyonel görünümlü bir kadın onlara gülümsedi. "Merhaba, adım Ginger Cochran. Bakımevinden geliyorum."

"İçeri gelin lütfen," dedi Josh, kapıyı onun girmesi için açık tutarak.

Kadın eve girer girmez, Josh soğuk havanın içeri dolmasını engellemek için kapıyı kapattı. Richard'ın da uyandığını fark etti. Yaşlı adam dikkatini yoğunlaştırmaya çalışırken gözlerini kırpıştırıyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Richard.

"Adım Ginger. Az önce beyefendiye... neyiniz oluyor bilmiyorum..."

"Üvey oğluyum," diye araya girdi Josh. Henüz kadınla tanışma fırsatları olmamıştı. "Bu da Michelle Nelson, Richard'ın bitişik komşusu. O ve ailesi son birkaç aydır Richard'a göz kulak oluyorlar."

"Buraya neden geldiğini biliyorum ama sana şunu söyleyeyim, boşuna gelmişsin," dedi Richard, Ginger'a, Josh ve Michelle'i yok sayarak. "Gidebilirsin."

"Bay Lambert," diye itiraz etti Michelle.

"Sana gidebilirsin dedim," diye tekrarladı Richard şaşırtıcı bir güçle. "Seni burada istemiyorum." Titreyen parmağını Josh'a doğrulttu. "Giderken onu da götür. Amacı beni soymak... ben ölene kadar bile bekleyemiyor. Daha şimdiden eşyalarımı çalmaya başladı."

"Bay Lambert," dedi Michelle sakin bir tavırla. "Bu doğru değil."

"İkinizin biraz önce yatak odamdan çıktığınızı fark etmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Josh güldü ve başını ağır ağır iki yana salladı.

"Buraya sizi kızdırmaya ya da rahatsız etmeye gelmedim," dedi Ginger Cochran çantasını alırken. "Sizin kendinizi olabildiğince rahat hissetmeniz için geldim. Eğer gitmemi istiyorsanız, giderim."

"İyi. Git o zaman."

"Bay Lambert," diyerek itiraz etti Michelle yine.

"Size daha önce de söyledim, ben huzur içinde ölmek istiyorum. Evim, gelen gidenlerle yol geçen hanına döndü. Buradan gidin. Hepiniz. Beni yalnız bırakın. İnsanın burada huzur içinde ölmesi için ne yapması gerek?"

"Üzgünüm," diye fısıldadı Michelle, gitmek için kapıya yönelen Ginger'a.

Michelle, kadına kapıya kadar eşlik ederken Josh geride kaldı.

Richard gözlerini kısarak yürüteci işaret etti. "Bu nereden geldi?" diye sordu. Josh yürüteci salona getirip koltuğun yanına yerleştirmişti.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Josh.

"Hastaneden eve döndüğümde burada değildi."

"Burada olup olmadığını hatırlamıyorum. Belki de Noel Baba getirmiştir.... geç kalmış bir Noel armağanıdır. Yılın bu zamanlarında postanın ne kadar yavaş çalıştığını bilirsin."

Richard'ın yüzünden hafif bir gülümseme geçer gibi oldu; ama o kadar hızlı kayboldu ki Josh gördüğünden emin olamadı. Üvey babası tekrar gözlerini kapadı ve hiçbirini görmemeye başladı.

İnatçı ihtiyar, diye geçirdi Josh içinden. İkisi de işlerine geldiğinde inatçılıkta sınır tanımıyorlardı.

17. BÖLÜM

Hayatımın en kafa karıştırıcı günlerinden biriydi. Doğru dürüst hatırlamadığım bir adam olan Spenser, durup dururken, habersizce kapımda belirmişti. Ona beni nasıl bulduğunu sormayı akıl edememiştim; yani ortada cevapsız bir soru vardı.

Ve bu yalnızca başlangıçtı. Daha yeni tanıştığım bir adam olan Mark, kızgın bir boğa gibi evime dalmış, Spenser denen adamı dışarı çıkarmıştı. Sonra ikisi tek kelime etmeden ortadan kaybolmuşlardı. Her şey çok garip, çok anlaşılmazdı. Çok şaşırtıcı.

Neler olduğunu öğrenmekte kararlıydım ve bunu sorabileceğim tek kişi Mark idi. Bana verdiği kartviziti bulup çıkardım ve telefonun başına gittim. Ne söyleyeceğime karar vermeden önce birkaç dakika ahizeyi elimde tuttum, sonra numarayı tuşladım.

Telefon uzun uzun çalıp sonra telesekretere düşünce hayal kırıklığına uğradım. Kayıtlı mesajı dinleyip sinyal sesini beklerken zaman geçmek bilmedi sanki.

"Mark, ben Jo Marie Rose. Beni arayabilir misin?" Telefonu kapatırken, Mark'ın bir şekilde cevap verebileceğini umarak duraksadım. Onun davranışıyla ilgili merakım, sinir bozucu bir sivrisinek ısırığının kaşınması gibiydi. Olanları yok sayamıyordum bir türlü.

Neyse ki uzun süre beklememe gerek kalmadı. Aradan on dakika geçmemişti ki telefon çaldı.

"Gül Limanı Oteli," dedim.

"Ben Mark. Telefonu duymamışım, telesekreterdeki mesajı fark ettim.

Birden bu konuşmayı telefonda yapmak istemediğimi fark ettim. Mark daha önce telefonda konuşmaktan nefret ettiğimi açıkça göstermişti. Ayrıca konuşurken onun yüzünü görmek istiyordum. Telefonda beni savuşturması çok kolay olabilirdi ve içimden bir ses onun kendiyle ilgili açıklama yapmak istemediğini söylüyordu. Yoksa herhangi bir açıklamada bulunmadan öylece kaçıp gitmezdi.

"Bu öğleden sonra sana uğrayabilir miyim?" diye sordum.

"Buraya mı?"

"Dükkânına, evet.

"Benim dükkânım evimin bir parçası, ben de pek uygun değilim." Duraksadı.

"Öyleyse, sen otele uğrayabilir misin... tekrar?" Son kısmı eklemeden edememiştim.

"Hayır, çok işim var."

"Öyleyse ben sana geleceğim."

Mark işitilebilir bir sesle nefes verdi; konuşurken sesinde alaycı bir tını vardı. "Kahve ve kurabiye için vaktim yok."

"Çok kalmayacağım. Yalnızca birkaç dakikanı alırım."

Yine duraksadı ve benim kolay vazgeçmeyeceğimi anladı. "Peki... gel öyleyse."

Daha hevesli bir daveti tercih ederdim ancak bu durumda aldığımla yetinmek zorundaydım. Mark'ın kartvizitinde yalnızca posta kutusundan ibaret bir posta adresi vardı. "Açık adresine ihtiyacım var."

"Ah, doğru." Adresi verdi. "Otele yalnızca birkaç blok uzaklıkta. Arabayla da gelebilirsin ama yürümeni öneririm. Yakında park yeri yok."

"Ya? Neden?" Sedir Koyu canlı bir metropol değildi kesinlikle. Rıhtımdaki park yerlerinin sınırlı olduğunu duymuştum ama mahalle aralarında öyle değildi; en azından şimdiye kadar deneyimlerim sonucunda bu kanıya varmıştım.

"Ben adliyenin yanında oturuyorum," diye açıkladı, telefonu kapatmak için sabırsızlandığı belliydi.

"Yalnızca birkaç dakikanı alacak," diye söz verdim tekrar.

"Neyse artık."

Öfkelenmiştim ama dilimi tuttun. Onun bu kabalığından alınmamak mümkün değildi ama rahatsız olduğumu belli etmemeye çalıştım.

Telefonu kapattım, mantomu, atkımı ve eldivenlerimi aldım ve konuşmamızın sona ermesinden sonra iki dakika içinde evden çıkmıştım.

Mark'ın adresini cebime sokarak, yokuşu tırmanıp adliye tarafına yöneldim. Dik bir yokuştu; çok geçmeden soluğum kesildi. Başımı eğdim ve omuzlarımı düşürdüm. Bir araba yanımdan vınlayarak geçince, durup derin bir soluk aldım. Spenser'ın arabasına benziyordu. Sanki kasabadan bir an önce ayrılmak istercesine son sürat gidiyordu.

Otelin aksi yönüne, otoyola açılan Tremont Caddesi'ne doğru gitti. Onun Paul'ün arkadaşı olduğundan emin değildim ama içimden bir ses olabileceğini söylüyordu. Belli ki kasabada biraz daha oyalanmıştı ama neden olduğunu kestiremiyordum.

Spenser, Paul'le ikisinin kardeş kadar yakın olduklarını iddia etmişti. Buna inanıp inanmamam gerektiğini bilmiyordum; ama adil olmam gerekirse, bu tamamen inandırıcılıktan uzak değildi. Yine de, eğer ikisi Spenser'ın söylediği kadar sıkı fıkı olsalardı, Paul ondan daha sık söz ederdi. Kocam emri altındaki başka adamlardan bahsetmişti ama en azından Afganistan'a gittiğinden beri Spenser'ın adı geçmemişti.

Bilmem gerekirdi. Kocamın mektuplarını ve çıktılarını aldığım e-postalarını okumuştum. Hatta o kadar sık okumuştum ki neredeyse her kelimeyi ezberlemiştim. Bu kelimeler benim Paul'le bağlantım, onunla aramda geriye kalan elle tutulur tek bağ idi.

Spenser'ın benden borç para almak için hileye başvurarak ilişkilerini abarttığından şüpheleniyordum. Eğer Spenser duygusu sömürüsü yaparak borç vermemi sağlayacağını sanıyorsa, yanılıyordu. Hem sigortadan aldığım paranın hemen hemen tamamını oteli satın alırken kullanmıştım zaten. Neyse ki yıllar içinde maaşlarımdan keserek biriktirdiğim kendi hesabım vardı.

Mark'ın evinin önünde dururken, hem binanın hem de bahçenin son derece bakımlı olmasından çok etkilendim. Ev, 1950'lerde yapılmış gibi görünüyordu ve geniş beton basamaklar kocaman bir verandaya açılıyordu. Verandanın sütunları kayrak taşından yapılmış gibiydi.

Uzaktan elektrikli testere sesi geliyordu. Belki de

Mark'ın atölyesi bodrumdaydı. Basamakları çıkıp kapıya geldim; kapıyı çalmak için ses kesilene kadar beklemeyi düşünüyordum. Ancak kapıya yaklaştığımda, küçük bir tabela fark ettim.

EĞER BURAYA BİR ŞEY SATMAK İÇİN GELDİYSENİZ, EVDE YOKUM yazıyordu. Hemen bunun altında bir başka yazı daha vardı. EĞER İŞ İÇİN GELDİYSENİZ, AVLUNUN ARKA TARAFINDAKİ ATÖLYEME GELEBİLİRSİNİZ.

Talimatlarına uydum ve evin yan tarafındaki taş yolu geçtim. Köşeye geldiğimde, küçük bir ek bina gördüm. Bir zamanlar garajmış gibi görünüyordu ama buraya uzanan bir araba yolu yoktu.

Binanın kapısı açıktı, Mark da içeride, masa testeresinin başındaydı ve sırtı bana dönüktü. Onun dikkatini dağıtmanın iyi bir fikir olmayacağını düşünerek, makineyi kapatmasını bekledim. Sessizlik kulakları sağır ediyordu. Mark benim geldiğimi anlamış gibiydi; koruyucu gözlüğünü çıkarıp bana döndü.

"Bakıyorum beni bulmuşsun," diye homurdandı kaşlarını çatarak.

"Gürültüyü takip ettim, o kadar," dedim, keyifsiz bir halde. "Pek uygun bir zaman olmadığını görüyorum, özür dilerim ama uzun sürmeyecek."

Olumlu ya da olumsuz hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, kestiği kontrplak parçasını alıp tezgâhına götürdü.

Ben de ne yapacağımı bilemeden onun peşinden gittim. "Spenser'ı ne kadar zamandır tanıyorsun?" Mark sözümü kesmeden önce iki adamı tanıştırmış, daha doğrusu tanıştırma girişiminde bulunmuştum.

"Onu daha önce hiç görmedim," diye mırıldandı Mark

planyaya uzanırken. Aleti iki kez tahtanın üzerinden geçirip yerine bıraktı.

Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum. Bunun hiçbir mantıklı tarafı yoktu. Tamam, peki, başka bir açıdan deneyecektim.

"Neden otele uğradın?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Bu, cevap değil. Bir amacın olmalı." Şu anda ne kadar yoğun göründüğü göz önünde bulundurulursa, onu otele getiren şey her ne ise önemli olmalıydı.

"Bir sebebi yok."

"Bir sebebi yok," diye tekrarladım daha da allak bullak olmuş bir halde.

"Tamam, madem merak ediyorsun söyleyeyim. Tam çalışmaya başlamıştım ki içime rahatsız edici bir his çöktü ve bir türlü gitmek bilmedi."

"Benimle ilgili mi?"

"Evet. Bu hiç hoşuma gitmedi."

Bu kadarını tahmin etmiştim. "Nasıl bir his?"

Bir an durdu, sonra dönüp yüzüme baktı. Kaşlarını çatmıştı. "Açıklayabilsem, açıklardım. Ama yapamam. Bu duygu... bu rahatsız edici his... bana durmadan senin yardıma ihtiyacın olduğunu söylüyordu."

Ben de Mark'ın göründüğü kadar afallamıştım. "Sana ihtiyacım olduğunu mu? Ama beni doğru dürüst tanımıyorsun bile."

"Mesele de bu zaten, değil mi?" diye terslendi, sonra bu çıkışından pişman olmuş gibi göründü. "Çalışırken birden aklıma geldin. Bazen bir işi kabul ettikten sonra olur bu. Aklıma bir fikir gelir, elimdeki işi bırakırım ve bu fikri bir yere not ederim."

"Benimle ilgili bir fikir mi?"

"İşle ilgili. Otel için yeni bir tabela tasarlamamı istemiştin değil mi?"

"Evet ve bir an önce teslim almak için sabırsızlanıyorum. Ancak içine doğan bu hissin tabelayla ilgisi yok değil mi?" Tavrı ve beden dilinden, bu soruya cevap vermek istemediğini anlıyordum.

"Hayır... Durmadan senin başının bir tür belada olduğunu düşündüm"

"Bela mı?"

"Bak, ben zor durumdaki genç kızı kurtarmaya çalışan şövalye filan değilim. Bu hissi yok saymaya çalıştım ama ben bunun için uğraştıkça, his daha da güçlenerek geri döndü. Sonunda iki seçeneğim olduğunu anladım, ya otele gelecek ya da başımı duvarlara vuracaktım."

"Ben tehlikede değildim ki," diye ısrar ettim.

"Olabilir ama o adam her kimse sana karşı pek iyi niyet gütmüyordu."

"Nerden biliyorsun?" Mark, Spenser'ı savunmaya çalıştığımı düşünebilirdi ama savunmuyordum. Mark konuşmamızı dinlememişti, Spenser'ın otele neden geldiğini bilemezdi. Paul'ün arkadaşının borç para istemek için beni bulduğundan haberi olamazdı.

"Biliyorum işte. Sanırım özür dilememi istediğin için geldin buraya."

Ona yanıldığını, oraya yalnızca bilgi istemek için geldiğimi söyleyecektim. Ama Mark benim konuşmama fırsat bırakmadan devam etti.

"Tamam, peki, sana bir özür borçluyum," diye kabul etti sert bir sesle. "Fazla atak ve sabırsız davrandım ama gerçekten çok öfkelenmiştim."

"Neye öfkelenmiştin?"

Mark elini sertçe salladı. "Öfkelenmiştim işte. Bilmi yorum. O... arkadaşına şöyle bir baktım ve yumruğumu gırtlağına indirmemek için kendimi zor tuttum. Uzun süredir böyle hissetmemiştim. Kavgaları ben başlatmam ama kavgadan da kaçmam."

Cevabı kafamı daha da karıştırmıştı. "Daha önce hiç karşılaşmadığınızdan emin misin?"

"Yüzde yüz eminim."

Atölyenin ortasındaki iki bıçkı tezgâhının ortasından geçtim. "Ona ne söyledin?"

Mark hemen cevap vermedi; kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Bana seninle nasıl bir ilişkim olduğunu sordu."

Donakaldım. Sorgulamada bulunmak, Spenser'ın üzerine vazife değildi. "Sen ne dedin?"

"Ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söyledim.

"Peki."

"Sonra ikinizin özel bir konuşma yaptığınızı ve defolup gidersem memnun olacağını söyledi." Mark yeniden planyayı aldı. "Şimdi eğer sakıncası yoksa..."

"İki sorum daha var."

Mark bana bakarak ofladı. "Sor."

"Spenser nasıl oldu da gitmeye razı oldu?"

"Onu ben razı ettim. Ona seni rahat bırakmasını söyledim ve geri dönmemesini öğütledim... asla." Yine ofladı. "Belki de karışmamam gereken bir işe burnumu soktum. Eğer bir özür bekliyorsan, tamam, peki, diliyorum işte. Ama eğer o senin iyi bir dostsunsa, ben daha iyi dostlara ihtiyacın var derim."

Kızmıştım. "O benim arkadaşım değil." Doğrusunu söylemek gerekirse, artık kendisinin tüm iddialarına kar-

şin Spenser'ın Paul'ün de arkadaşı olmadığından daha çok emindin.

"Öyleyse mesele yok." Mark, beni yok sayarcasına planyayı aldı.

"Yok... yalnızca..."

"Yine ne oldu?" dedi Mark, planyayı tezgâha bırakarak. Belli ki sorularım onu rahatsız etmişti ama umurumda değildi. Bu konunun böyle kapanmasına izin vermeyecektim. "Birkaç dakika önce Spenser'ı gördüm."

Mark birden doğruldu ve adeta alarma geçti. Gözlerini kısarak kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Arabadaydı. O olduğundan yüzde yüz emin değilim ama araba aynı marka, aynı model, aynı renkti."

"Oydu."

Bundan nasıl bu kadar emin olduğunu sormadım.

Mark, planyayı bırakıp bana baktı; kaşları iyice çatılmıştı. "Otelden çıktıktan sonra nereye gittiğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu ve Mark'ın suçlayıcı bakışları da hiç hoşuma gitmiyordu.

"Hangi yöne gitti?" diye sordu Mark.

Caddenin adını hatırlayamadım. "Tepeye doğru çıkan anacadde yönüne."

Mark rahatlamıştı. "Otoyol bağlanışına doğru mu gidiyordu?"

"*Uçuyordu* demek daha doğru olur."

Mark, orada bulunduğum süre içerisinde ilk kez gülümser gibi oldu.

Merakım geçmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Mark'ın cevapları daha da çok soru doğuruyordu. Ama artık nezaket sınırlarını aşmıştım.

"Uzun süre kalmayacağımı söylemiştim, bunda da ya mimiydim. Teşekkürler."

Mark omuz silkerek tezgâhına döndü. Başka bir kontr plak tabakası alıp testereye götürdü.

Bir iki saniye onu izledim. Sonra Mark testereyi çalıştırıp etrafa bıçkı tozu saçmaya başlayınca, çıkmak için kapıya yöneldim. Birkaç adım atmıştım ki testerenin sesi kesildi.

"Jo Marie," dedi Mark.

"Evet?" Ona doğru döndüm.

Kaşlarını çatmış bir halde elinin kenarını kaşıdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Onu sorularımla nasıl bunalttığımı düşününce, bu isteği reddetmek bana adil gelmedi. "Tabii. Sor."

"Bana Paul'ün kim olduğunu söyleyebilir misin?"

18. BÖLÜM

"Düğün provası başlamadan diğerlerinin yanına gitmeliyiz," dedi Abby'nin annesi, kolunu kızının beline dolayarak. "Öyle mutluyum ki." Hafifçe güldü, neşesi şampanya gibi köpürüyordu içinde sanki. "Babanla ben bugünü ne kadar uzun zaman bekledik, anlatamam."

"Victoria ile yeni tanıştım ve onu şimdiden sevdim."

"Babanla ben de aynı duygular içindeyiz. Roger için kusursuz bir eş, tek kelimeyle kusursuz."

Dışarı çıktıklarında, Abby hemen babasını gördü. Babası da aynı anda onu görmüştü. Kollarını açarak kızına doğru koştu; yüzü mutlulukla aydınlanmıştı.

"Abby, canım benim."

Annesinin bıraktığı Abby birkaç saniye içerisinde babasının kollarıyla sıkı sıkı sarılmıştı. "Burada olduğun için o kadar seviniyorum ki," diye mırıldandı babası onun saçlarına doğru.

"Bütün ailenin en son ne zaman böyle bir arada olduğunu hatırlamıyorum," dedi annesi.

"Sadece çok uzun zaman olduğunu söyleyebilirim," dedi baba.

Abby suçun kendisinde olduğunu biliyordu. Yıllarca, anne babasını görmemek için bahaneler uydurarak ailesinden kaçmıştı. Yine de onlarla ne zaman görüşse, sevgileriyle sarıldığını hissediyordu. Korunduğunu... İkisi de Angela'nın ölümünden söz etmiyorlar, acı veren bu konuyu hiç açmıyorlardı. Başka biri açacak olsa da, Abby annesiyle babasının hemen duruma müdahale edeceğine dair çok güçlü bir hisse sahipti. Bunu bilmek bile Abby'nin kendini omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi hissetmesini sağlıyordu.

Nikâhı kıyacak olan yaşlı rahip, Rahip Morris, kiliseye girdi. Roger, sağdıç Lonny ve diğer üç görevli onun yanına gittiler. Abby görevlilere şöyle bir baktı. Onlarla bir zamanlar karşılaşmış olmalıydı. İçinden, Steve'in de düğüne katılmasını umuyordu. Ağabeyinin eski oda arkadaşına, kazadan sonra ona karşı davranışları yüzünden bir özür borçluydu. Ancak belli ki Roger ve Steve eskisi kadar yakın değildiler çünkü Steve görünürde yoktu. Abby bunu daha sonra annesine sormaya karar verdi. Steve'in şimdiye kadar evlenmiş olduğundan kuşkusu yoktu.

Victoria ve düğün ekibinin geri kalanları da gruba katıldılar. Karşılıklı şakalaşmalar, takılmalar arasında Abby yeniden gülümsediğini fark etti. Çok geçmeden, bütün ilginin doğal olarak Roger ve Victoria üzerinde yoğunlaştığını fark etse de, annesinin yanından ayrılmadı.

Abby kendini yavaş yavaş o anın keyfine kaptırmaya başladığını hissediyordu. Bunun bir parçası olmak çok güzeldi. Sedir Koyu'na dönmekten korkması aptalcaydı ve yanlıştı.

Törende bir görevi olmadığından arka sıraya süzüldü ve Rahip Morris'in düğün ekibine talimatlar vermesini izledi.

Rahip, Roger ve Victoria ile konuşurken, Abby'nin annesi onun yanına oturdu.

"Babanın ne yaptığına inanamazsın," diye fısıldadı Abby'nin kulağına doğru eğilerek.

Linda Kincaid, okuldaki dedikoduları anlatan bir genç kız gibi konuşuyordu.

"Ne yaptı?" diye sordu Abby.

"Düğün için yeni bir takım elbise satın aldı."

"Babam?"

Annesi eliyle ağzını kapattı. "Ona eski takım elbisesini üzerinde denemesi gerektiğini söyledim, babanı bilirsin işte. Gayet iyi durumda olduğunu ve gereksiz yere para harcamayacağını söylüyordu.

"Babam işte."

"Sonra ne kadar haklı olduğunu kanıtlamak için takımı giydi ve dar olduğunu gördü."

"Babam kilo mu aldı?" Bu, Abby'yi şaşırtmıştı. Babası bir gram almış görünmüyordu. Kilosu hiç değişmeyen şanslı insanlardan biriydi. Ne yazık ki Abby kalıtımsal olarak onun metabolizmasını almamıştı.

"Omuzları biraz genişledi," diye itiraf etti annesi. "Son zamanlarda golf oynuyor, sanırım golf sopasını sallamaktan kas yaptı."

"Ben de omuzlarının daha geniş göründüğünü düşünmüştüm."

Linda yine kıkırdadı. "Bundan emin ol ve babana da söyle. Haftada iki ya da üç kez golf dersine gidiyor."

"Babam?"

"Evet, çok seviyor. Hayatında fiziksel olarak hiç bu kadar formda olmadığını söylüyor."

"Yanmış da."

Annesi, Abby'nin koluna girdi. "Emekliliğe bayılıyoruz."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"Keşke bizi ziyarete daha sık gelsen," dedi Linda içini çekerek.

Bu istek hiç değişmiyordu. "Washington'dan ayrıldığınız için pişman değil misiniz?" diye sordu Abby, konuyu değiştirip kendisi hakkında konuşmamak için.

"Erken emekli olduğumuz için mi?" dedi Linda sanki bu son derece saçma bir soruymuş gibi bir tavırla. "Tatlım, yaptığımız en akıllıca hareketlerden biriydi bu."

"Ama bütün arkadaşlarınız burada."

"Yeni arkadaşlar edindik. Tanrım, babanla sosyal çevremiz o kadar genişledi ki akşamları evde oturamıyoruz bile. Baban kulübe üye olmayı bile düşünüyor."

"Babam?" Abby buna inanmakta zorluk çekiyordu. Babası, mavi yakalı bir tersane işçisiydi. Gol oynamak, sosyalleşmek, giysi alışverişi.... Bunlar Abby'nin hatırladığı babasının davranışları değildi.

"Bir de ne var biliyor musun?"

"Dahası da mı var?"

Linda hevesle başını salladı. "Baban benim de golf dersleri almamı istiyor."

"Alacak mısın peki?"

"Ah, bilmem ki... Öyle şeylerde pek iyi değilimdir ben."

"Deneyebilirsin, anne." Abby annesinin dikiş sevdiğini ve bir kitap grubuna üye olduğunu biliyordu. Aynı zaman-

da harika bir aşçıydı. Ama pek sportmen olduğu söylenemezdi. Yalnızca küçük bir istisna vardı; Sedir Koyu'nda yaşarlarken, Linda bir Jazzegzersiz grubuna da dahildi.

"Gerçekten benim golfte başarılı olabileceğimi düşünüyor musun?"

"Denemeden bilemezsin."

Annesi, Abby'nin öğüdünü şöyle bir düşündü, sonra başını salladı. "Haklısın. Derslere yazılmalıyım. Baban bana kendime ait bir golf takımı almayı bile önerdi."

Abby annesine gülümsedi. Annesi de babası da gerçekten çok mutlu görünüyorlardı. Sedir Koyu'ndan eleştiriler ya da söylentiler yüzünden kaçmış olsalar da, bu onlar için kesinlikle olumlu bir değişim olmuştu.

"Ah... Ah Tanrım, sana babanın golf oynamasını anlatmaya dalınca, en eğlenceli kısmı unuttum."

"Anlat," dedi Abby.

"Babanın takım elbise seçmesine yardımcı olmak için onunla birlikte gittim. "Linda durdu ve Tom'un bu konuşmayı duyacak kadar yakında olmasından endişelenerek etrafına bakındı. Yeniden konuşmaya başladığında, sesini alçaltarak adeta fısıltıya dönüştürdü. "Kendine iki yeni takım aldı."

"İki mi?" Abby hayatı boyunca babasının bir mağazadan içeri girdiğini görmemişti.

Annesi yine kahkahalarını bastırmak istercesine eliyle ağzını kapattı. "Bir de spor mont."

Abby'nin içinden de kahkaha atmak geldi. "Ah anne, bu harika."

"Amanın, benim gitmek gerek." Linda ayağa kalktı ve Abby annesinin Rahip Morris'in yanına gitmesini izledi. "Beni unutmayın. Ben damadın annesiyim."

Anne ve babası provayla meşgulken, Abby onları izledi. Victoria babasının kolunda koridorda yürürken, Roger sunakta onu bekliyordu. Baba-kız yol boyunca birbirlerine takılarak gülüştüler.

Kazadan birkaç yıl sonra, lise arkadaşları evlenmeye başladığında, Abby'den de iki düğünde nedime olması istenmişti. Abby ikisini de reddetmişti çünkü bu, Sedir Koyu'na geri dönmesi anlamına gelecekti. Florida'da yaşadığında, bahane uydurması kolay olmuştu. Cömert düğün armağanları göndermekle yetinmişti. Bunları Noel kartları ve doğum haberleri izlemişti. Abby, eski hayatına sırtını dönüp yeni hayatına yoğunlaşmaya çalışarak bunları da yok saymıştı. Hiç kimsenin Angela'yı tanımadığı ve kazayı bilmediği bir hayattı bu. Suçluluk duygusundan, söylentilerden, acımadan uzak bir hayat.

Florida'da rahat etmişti. Geçmişin ağırlığı olmadan, hayatı karmaşadan uzaktı. Noel tatilinde en iyi arkadaşıyla eğlenmek için dışarı çıkan o umursamaz genç kız yoktu artık. Bir anda, buzlu bir yolda, hayatı sonsuza kadar değişmişti. Birden sırlarını kendine saklayan, içine kapanık bir genç kadına dönüşmüştü.

Abby provanın etkisiyle büyülenmiş gibiydi; birkaç kez kendini gülümserken buldu. Bastırılmamış bir mutluluk ona yabancıydı. Neşe, mutluluğu hak etmeyen biri için nadir bir değere dönüşmüştü. Nasıl mutlu olabilirdi ki? En yakın arkadaşı toprağın altındayken, nasıl gülebilirdi? Hele onun toprağın altına girmesinin sorumlusu kendisiyken?

"Yanınıza oturmamın sakıncası var mı?"

Abby düşüncelerinden sıyrıldı ve ilgisini yanına oturan adama yöneltti.

"Ah... yok tabii."

"Ben Scott," dedi adam ve elini uzattı.

"Abby Kincaid."

Adam şaşırmış göründü ama Abby bunun nedenini anlayamadı.

"Sen Roger'ın kardeşisin değil mi?"

"Evet."

"Florida'da yaşayan?"

Abby gülümsedi. "Bir tane kardeşi var zaten."

"Doğru."

"Sen Victoria'nın akrabası mısın?" diye sordu Abby.

"Aslında hayır. Ben sağdıçlardan biriyim. Ağabeyinle üniversiteden sonra Seattle'da tanıştık. Birlikte basketbol oynuyoruz."

Abby bakışlarını sunağa çevirdi. "Senin de diğerleriyle birlikte orada olman gerekmiyor mu."

"Muhtemelen. Ama öyle çok düğünde bulundum ki ne yapılması gerektiğini biliyorum artık. Sen de burada çok yalnız görünüyordun, yanına gelmek istedim." Scott arkasına yaslandı ve kollarını sıranın arkasına uzattı.

"Scott," dedi Abby yavaşça, adamın adını uzatarak. "Benimle flört mü ediyorsun?"

Scott gülümsedi, gözleri muzipçe parladı. "Ettiğimi söyleyebilirim."

"Bundan onur duydum ama..."

O sırada sunaktakiler dağıldılar ve Roger o anda sağdıçlardan birinin eksik olduğunu fark etti. Başını sallayarak Abby ve Scott'a doğru yürüdü.

"Scott seni taciz mi ediyor kardeşim?"

"Ben mi?" Scott elini göğsüne koydu ve masum gözlerle Roger'a baktı. "Kendisi bana göz süzdü."

"Kesinlikle böyle bir şey yapmadım." Abby bunu söyledikten sonra, Scott'un kullandığı modası geçmiş deyimle kahkahalarla gülmeye başladı. "Göz süzmek mi?"

"Bal gibi de göz süzüyordun işte," diye üsteledi Scott. "Arkama dönüp baktığımda, sen tek başına oturuyordun. Kendi kendime 'Tanrım, bu salondaki en güzel kadının sana ihtiyacı var,' dedim."

"Kardeşim gerçekten güzeldir ama bir düğünde salondaki en güzel kadın daima gelindir," diyerek azarladı Roger arkadaşını. "Özellikle bu durumda."

"Doğru," diye onayladı Scott. "Ama Victoria'nın benimle ilgilenecek hali yok ya."

"Umarım ilgilenmez." Roger kıkırdadı.

"Öyleyse," diye açıkladı Scott kusursuz bir mantıkla, "geriye kardeşin kalıyor. Ben de diğer çapkınlar devreye girmeden önce işimi sağlama almaya çalışıyordum."

Roger başını iki yana salladı. "Abby'nin ilgilendiğini sanmıyorum, Scott. Bence başka birinin şansı daha yüksek."

"Başka biri mi?" diye sordu Abby.

Roger onun elini okşadı. "Bekle biraz. Sana küçük bir sürprizim var."

"Demek ben açıkta kalıyorum," dedi Scott acıklı acıklı.

"Üzgünüm, Scott," dedi Roger, en küçük bir acıma belirtisi göstermeksizin.

"Yine hüsrana uğradım."

Abby ve Roger güldüler.

Scott'un oyuncu olduğu belliydi. Abby, Roger'ın da sırf Scott'u ondan uzak tutmak için başka biri olduğu yalanını uydurduğundan emindi.

Annesiyle babası yanlarına gelince Abby ayağa kalktı.

"Seni restorana götürmemi ister misin tatlım?" diye sordu babası.

Abby'nin onlara araba kiralamış olduğunu söylemesine fırsat kalmadan, Scott atıldı. "Onu ben götürebilirim."

Abby'nin babası kaşlarını kaldırdı.

"Benim arabam var ama ikinize de teşekkür ederim," dedi Abby.

Anne babası kiliseden çıkmak için kapıya yöneldiler. Abby de ayağa kalkıp çantasına uzandı.

Scott ümitle onu bekliyordu. "Benimle gelebilirsin, yemekten sonra seni tekrar kiliseye bırakırım," diye önerdi dışarı çıkarlarken.

"Boşuna onca yol gidip geleceksin."

"Olabilir ama seninle baş başa geçireceğim birkaç dakika buna değer."

Abby bundan keyif almış ve biraz da gururlanmış gibi başını iki yana salladı. "Sen gerçekten dilbaz bir şeytansın, değil mi?"

"Beni kırıyorsun ama," dedi Scott ve avucunu göğsüne bastırdı. "Benimle gelmeyecek misin?"

"Teklifin için çok teşekkürler ama yemekten erken ayrılmak isteyebilirim."

Scott'un gözleri parladı. "Benimle birlikte mi?"

"Hayır. Uzun bir gün oldu, biraz yorgunum."

Scott abartılı bir şekilde, uzun uzun içini çekti. "Madem öyle gerekiyor..."

"Öyle gerekiyor," diye ısrar etti Abby.

Otoparka doğru yan yana yürüdüler. Abby kanmamıştı. Scott'un tek derdi flörttü ve konuşmaları da ciddiye alınmayacak kadar tatlı ve rahattı. Yine de Abby bundan daha çok keyif aldığı bir akşam hatırlamıyordu. Şenlik şimdi başlıyordu.

19. BÖLÜM

Michelle son kirli bulaşığı bulaşık makinesine yerleştirirken, Josh da tezgâhın üzerini siliyordu. Richard, Michelle ve Josh onun yanında otururken iki kaşık çorba içmeyi başarmıştı.

Michelle ile birlikte olmak, Josh'a küçükken annesiyle mutfakta iş yapmasını hatırlatmıştı. Annesi, en sıradan ve sıkıcı işleri bile eğlenceli hale getirirdi. Akşam yemeği bulaşıklarını yıkarken, komik şarkılar söylerlerdi. Annesinin, Richard'la evlenene kadar bulaşık makinesi olmamıştı. Bunun yerine bulaşıkları Josh yıkardı ve hem annesiyle olmaktan hem de şarkıları söylemekten o kadar keyif alırdı ki tencere ve tavaları ovmaktan hiç gocunmazdı.

Annesiyle mutfakta geçirdiği vakitler çok özeldi. Onun bir şeyleri karıştırmasına da ses çıkarmazdı annesi. Bazen birlikte kurabiye pişirirlerdi. Yıllar içinde hep annesiyle yaşadığı güzel günlerin anılarına tutunmuştu Josh. Birlikte iş yaparlarken annesinin onunla konuşmalarını, onu yüreklendirip övmesini hatırlıyordu. Annesine göre Josh parlak bir zekâya sahipti ve hayatta istediği her şeyi elde

edebilirdi. Ama bir yandan da ona kendi fırsatlarını kendisinin yaratması gerektiğini hatırlatmayı ihmal etmezdi.

O yıllar Josh'un hayatının en mutlu yıllarıydı.

Akşamları birlikte masada otururlardı; Josh ödevlerini yapardı. Annesi onun ödevlerini kontrol ederdi. Yine annesi tarafından çok akıllı olduğuna inandırılan Josh, okulda hep başarılı olurdu. Ona göre, hayatları şahaneydi; annesi Richard ile tanışana kadar.

Annesiyle Richard ilk flört etmeye başladıklarında, durum o kadar da kötü değildi. Josh ve Dylan iyi anlaşıyorlardı; Josh da bir erkek kardeşe sahip olmanın müthiş olduğunu düşünüyordu. Richard evlenme teklif ettiğinde, annesi bu kararı vermek için Josh'la da konuşmuştu. Josh her şeyin eskisi gibi devam edeceğini, normal bir aile olacaklarını düşünmüştü.

"Düşünceli görünüyorsun," dedi Michelle bulaşık makinesinin kapağını kapatıp çalıştırmak için düğmeye basarken.

"Annemi hatırladım." Josh şimdi bile annesini özlüyordu ve Richard'ın da özlediğini biliyordu. Tüm kusurlarına, tüm zaaflarına karşın, Josh bir konuda üvey babasının hakkını teslim ediyordu. Richard, annesini sevmişti.

"Teresa'yı hatırlıyorum." Michelle, Josh'un annesinin ölümünün üzüntüsüyle çökmüş gibi bir iskemle çekip oturdu. "Öyle neşeli, mutlu bir insandı ki. Kanser teşhisi konduktan sonra bile, canlılığından ve olumlu tavırlarından hiç vazgeçmedi."

"Her zaman iyimserdi," dedi Josh sevgiyle. Annesinin gözlerinde gökyüzü her zaman maviydi ve güneş her zaman parlıyordu. Hayat, değer verilmesi gereken bir armağan, her gün bir maceraydı.

Josh ve annesi, Teresa Richard ile evlenmeden önce maddi zorluklar çekmişlerdi. Ancak Josh hiçbir zaman kendini bir şeylerden yoksun ya da fakir olarak görmemişti. İstediği bütün oyuncaklara sahip olamamıştı belki ama Noel ağacının altında bulduğu bir ya da iki armağan paketi ona yetip artmıştı bile.

"Ben Richard'a bakayım," dedi Michelle.

"Ben bakarım," dedi Josh. "Ayaktayım nasıl olsa."

Michelle onu bir soru sorarak durdurdu. "Annene Richard'ın sana davranışlarından söz ettin mi hiç?"

Josh başını iki yana salladı. Bunu gereksiz bulmuştu. Hayatında ilk kez, Josh annesini mutlu görüyordu. Annesi, Richard'ı seviyordu ve yeni kocasıyla oğluna huzurlu bir yuva sağlamak için çok uğraşıyordu. Tertemiz eviyle, sağlık ve iştah açıcı yemekler hazırlamakla gurur duyuyordu.

"Hayır, hiç söz etmedim."

Michelle kaşlarını çattı. "Neden?"

Josh, özellikle ikinci evliliğin ilk yıllarında annesine her şeyi anlatmamak için kendini zor tutmuştu. Sorun, sözlü şiddeti saptamanın zor olmasıydı çünkü Richard'ın davranışları çoğunlukla pasif-agresifti. Josh, Richard'ın okul çıkışında Dylan'ı arabayla aldığını ve kendisini eve kadar yürümek zorunda bıraktığını annesine anlatması halinde mızmız bir çocuk gibi görüneceğinden korkuyordu. Bundan şikâyet edecek olsa, Richard Josh'u görmediğini iddia edebilir ya da başka bir geçerli mazeret uydurabilirdi.

"Josh." Michelle içini çekti. "Seni anlamıyorum."

"Anlayacak ne var?"

Bir süre sonra, annesindeki değişiklikler Josh'un daha çok dikkatini çekmeye başlamıştı. Teresa gerçekten çok

mutluydu. Richard'ı ve Dylan'ı seviyordu; en önemlisi, onlar da Teresa'yı seviyorlardı. Evet, bu Josh'un annesini başka iki insanla paylaşmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Bu bir kıskançlık nedeni olabilirdi ama Josh bunu sorun etmiyordu, çünkü annesi mutluluğu hak etmişti.

Annesi nefis tatlılar pişirirken şarkılar mırıldanıyordu; çiçek ekmeye, örgü örmeye, maddi zorluklar nedeniyle vazgeçtiği her şeye yeniden başlamıştı. Richard ve Dylan yıllarca başlarında bir kadın olmadan yaşamışlardı; şimdi Teresa'nın küçük kadınsı dokunuşları, yumuşaklığı ve nezaketi de fark yaratıyordu. Josh bunu fark etmiş ve bu yüzden hiçbir şey söylememişti.

"Annem çok mutluydu," dedi uzun bir suskunluktan sonra. "Richard onu mutlu ediyordu."

Michelle ona şaşırmış gibi baktı. "O zamanlar da bilge ve olgunmuşsun, Josh."

Eğer öyleyse, Josh bunu annesine borçluydu. Onu büyüten, besleyen, ona onurlu olmayı öğreten annesiydi.

Josh koridorda üvey babasının odasına yöneldi. Yaşlı adamın odasına yaklaşırken, adımlarını olabildiğince sessiz atmaya çalıştı. Yemekten sonra Richard'da reçeteli ilacını vermişlerdi ve o da hemen yatmıştı. Birkaç dakika içinde de uyuyakalmıştı.

Büyük yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Josh, Richard'ın uyanmasından çekindi.

"Eğer bunun için geldiysen, henüz ölmedim."

Josh odaya süzülüp ışığı yaktı. Richard, başının altında iki yastıkla yan yatıyordu. "Bence bana inat olsun diye on yıl daha yaşarsın sen," dedi Josh.

"Yaşamalıyım."

"Ben sana engel olmayayım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Richard doğrulup oturdu ve odanın öbür ucunda duran Josh'a baktı. "Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Neden buradasın?"

"Senin rahatça istirahat ettiğinden emin olmak istedim."

Richard homurdanarak başını salladı. "Benden bir şeyler çalmaya çalışıyordun değil mi? Bunu daha önce yapmıştın, şimdi sana neden güveneyim?"

Birden eski öfkeler canlandı ve Josh sertçe karşılık verdi. "O parayı benim çalmadığımı sen de benim kadar biliyorsun."

"On iki yıl önce bana yalan söyledin, şimdi de yalan söylüyorsun," dedi Richard.

Josh, bu tartışmanın yaşlı adamı çabucak yorduğunu görebiliyordu. Yastıklardan biri yataktan halının üzerine düşmüştü. Josh odanın o tarafına yürüyüp yastığı yerden aldı.

"Arkana koymamı ister misin?" diye sordu.

Richard bir an tereddüt ettikten sonra başını evet der gibi salladı.

Josh yastığı yerleştirdi ve hazır oradayken battaniyelerle yatağın ucunda duran, annesinin ördüğü örtüyü düzeltti.

"Teşekkür ederim."

Josh bir an yanlış duyduğunu sandı. Ama Richard ona gerçekten teşekkür etmişti. "Rica ederim," dedi.

Richard, soluk alıp vermekte zorlandığı için, ağır ağır soluk verdi.

Josh kapıya yöneldi, çıkmadan önce Richard'a ışığı açık bırakmasını mı yoksa söndürmesini mi tercih ettiğini soracaktı. Bunun yerine, yatağın ayak ucunda durdu. "Mic-

Nelle ve ben az önce konuşuyorduk da... Gerçi nedeni önemli değil ama sana bir şey söylemek istiyorum."

"Duymak istemiyorum," diye kükredi Richard. "Yorgunum, beni yalnız bırak. Şimdi buradan çık ve..."

Josh bu tiradı duymazdan gelerek üvey babasıyla aynı anda konuştu. "Sana annemi mutlu ettiğin için teşekkür etmek istiyorum."

"Ah ben..." Richard birden konuşmayı kesti. "Ne dedin sen?"

Josh yaşlı adamın onu duyduğundan emindi. "Annem seninle evlendiğinde mutluydu. ... Belki beni doğurduğundan beri ilk kez. Sen onu mutlu ettin."

Richard, duyduklarına inanmak istemezmiş gibi bakıyordu.

Josh umursamadan devam etti. "Onu bu küçük mutluluğu yaşattığın için sana teşekkür etmek istedim. Tanrı biliyor, bunu hak etmişti."

"Annen iyi bir kadındı."

"Sen de ona karşı iyiydin," diye itiraf etti Josh. "Özellikle hayatının sonuna doğru." Richard, Teresa'ya iyi bakmıştı ve Josh da bu yüzden ona minnettardı. Üvey babası, annesine cesaret vermiş ve destek olmuştu; hayatının son günlerinde de onun başucunda beklemişti. Josh da oradaydı; yatağın diğer tarafında. Annesine olabildiğince yakın olmak istiyordu ve o öldükten sonra kendisine ne olacağını düşünüp korkuyordu.

Richard'ın gözlerinin yaşlarla bulutlandığını görünce şaşırdı. "Teresa'yı sevdim ben."

"Biliyorum."

"O, Dylan ve benim başımıza gelen en iyi şeydi."

"Benim de," diye ekledi Josh.

Yaşlı adamın yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Sen sen annene benziyordun," diye fısıldadı Richard. "Sana baktıkça, onu kaybettiğimi hatırlıyordum."

Josh kendisini görmenin üvey babasına sürekli kaybettiklerini hatırlattığını hiç fark etmemişti.

"O öldüğünde..." Richard devam edemedi. "Ben düşündüm ki... ve sonra Dylan'ı da kaybettim."

"Biliyorum," diye fısıldadı Josh.

"Hayır, bilmiyorsun," diye tersledi onu Richard. "Böyle bir acının insanı ne hale getirdiğini bilemezsin."

Belki de Richard haklıydı. Josh'un, çocuğunu kaybetmenin nasıl bir acı olduğu konusunda bir fikri yoktu. Tanrı'nın bir anne ya da babadan çocuklarından birini istemekten daha fazlasını talep edebileceğini düşünmüyordu. Richard iki eşini ve tek oğlunu kaybetmişti; acılı ve öfkeliydi. Ama bu iki duyguyu da yaşamaya hakkı vardı.

"Daha fazla yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı üvey babası.

Josh doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

"Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yok."

"Üzgünüm," dedi Josh.

"Hayır, değilsin. Sen gayet iyi durumdasın. Ama şunu bil. Benden hiçbir şey alamayacaksın. Tek bir kuruş bile. Sen o parayı çaldın ve ben de işte o gün vasiyetnamemi yazdım. Hırsız bir üvey oğula herhangi bir şey bırakmayı reddediyorum."

"Bana göre hava hoş," dedi Josh.

Sonra kapıyı aralık bırakıp çıktı.

"Buraya gel. Söyleyeceklerim bitmedi," diye seslendi Richard, sesi acınacak derecede güçsüz çıkıyordu.

Josh onu duymamış gibi yaptı. Mutfağa doğru yürürken Michelle onu durdurdu. "İyi misin?"

Josh başını evet der gibi salladı.

"Söylediklerini içinden gelerek söylemiyor," dedi Michelle.

"Biliyorum," dedi Josh. "Richard kendisi için önemli olan her şeyi kaybetti."

"Sonra da geride kalanlara sırtını döndü çünkü onları da kaybetmekten korkuyor."

Josh, Richard'ın onu önemsediğine inanmayı çok isterdi ama geçmişteki deneyimler bunun aksini kanıtlıyordu.

Michelle, elini teselli etmek istercesine Josh'un koluna koydu; Josh da uzanıp onu kendine çekti. Üvey babasının acı ve öfkesinden sonra, Michelle sıcak ve yumuşaktı. Yaşlı adamın nefretini silmek için, Josh'un Michelle'in iyiliğine ve güzelliğine ihtiyacı vardı.

Michelle dudaklarını Josh'un dudaklarına yaklaştırdı. Ona karşı koyamayan Josh, kendisine sunulan tatlılığı ve güveni kabul ederek genç kadını defalarca öptü.

20. BÖLÜM

Paul'ün ölüm haberini aldıktan sonra örgüye başladım. Bir arkadaşım, Judith Knight, bunun acılı dönemimi atlatmama yardımcı olacağını söylemişti. O günlerde öylesine umutsuz durumdaydım ki, dayanılmaz acımı hafifletecek her şeyi denemeye razıydım. Eğer örgü öğrenmek bu konuda işe yarayacaksa, öğrenmek için sokağın ortasında amuda bile kalkabilirdim. Bir akşam işten eve dönerken, Seattle'da bir yüncüye uğradım ve yeni başlayanlar için derse yazıldım.

Acımın büyük olması, tahammülsüzlük ve hayal kırıklığı düzeyimin de normalin on katı olmasına yol açıyordu. Defalarca dersleri bırakmak, havlu atmak –klişe bir deyim kullandığım için özür dilerim– istedim ama Judith'in ve eğitmenimin yüreklendirmesiyle devam ettim. İyi ki devam etmişim. Bir yıldan az bir süredir örgü örüyor olsam da, modellerimi korkusuzca seçiyor, her örneği denemek konusunda gönüllü oluyordum. Bir çift çorap, bir şapka ördüm; Fair Isle* derslerine yazıldım ve geçenlerde de dantel şal için ip aldım.

*Adını İskoçya'nın kuzeyinde yer alan Shetland takım adalarından biri olan Fair Isle'dan alan, belli bir desen ve bu desen ile örülmüş kazaklara verilen ortak isim.

Bana şaşırtıcı gelen, örgünün işe yaradığını görmemdi. Taşınmayla, Seattle'daki evimden çıkıp Sedir Koyu'na yerleşmemle öylesine meşguldüm ki haftalardır şişlerimi elime almamıştım. Hiç bana göre değildi bu; çünkü örgüye bağımlı olmuştum. İlgimi ve dikkatimi güzel bir şey yaratmak üzerinde yoğunlaştırdığımda hissettiğim o küçük huzura bağımlı hale gelmiştim.

İpi şişin etrafından geçirerek aynı hareketi tekrarlamak, ilmek ilmek örmek, bana açıklanması çok zor bir avuntu sağlıyordu. Örgü örmeye oturduğumda, düşüncelerimi Paul'ü kaybettikten sonra yaşadığım boşluktan uzaklaştırabildiğimi keşfetmiştim. Hâlâ.... Hâlâ pek çok geceler yaşlar gözlerime hücum ediyordu ve Paul'den başka bir şey düşünemiyordum. Ancak, her ilmekle gelen huzuru keşfetmiştim.

O cuma günü yaşanan olaylardan sonra yine sıkıntı veren düşüncelere kapılmıştım. Örgü örmenin zihnimin olanları anlamlandırmasına ve biraz dinlenip kendimi toplamama yardımcı olacağını fark ettim. O sabah yataktan kalktığımdan beri durup dinlenecek fırsatım olmamıştı.

Peggy Beldon ve Corrie McAfee ile tanıştığım için minnettardım. İki kadını da iyi tanımsam da, içimden bir ses onlarla dost olacağımızı söylüyordu.

Şöminenin karşısına oturup örgümü aldım. Neredeyse aynı anda üç örgü örüyordum. Çorap örmek benim için kolaydı, bu da iyi bir şeydi çünkü ellerim uzun süre boş kaldığında huzursuzlandığımı hissediyordum.

Hemen hiç sabrım yok. Eskiden böyle değildim ama Paul'ü kaybettiğimden beri uzun süre hareketsiz oturamıyorum. Beklemek beni sinir ediyor, durağanlığa ve eylemsizliğin sessizliğine dayanamıyorum. Örgü örmek,

kişiliğimin bu mantıksız tarafıyla başa çıkmama yardımcı oluyor. Dişçi geç kaldığında ya da birkaç dakika oturmak zorunda kaldığımda, küçük bir örgünün bana öyle büyük bir faydası oluyor ki.

İnce ve zarif dantel şal örneği, tam bir konsantrasyon gerektiriyordu. Bunun için çok güzel, açık mavi bir alpaka almıştım. Bazen sanki bir örümcek ağı örüyormuşum gibi geliyordu. Şimdiye kadar çok güzel gitmişti. Bu akşam da afgan örtü üzerinde çalışacaktım.

Konuk odalarımızdan biri için kahverengi, turuncu ve sarı renklerde bir afgan örüyordum. Bu çok daha büyük ve karmaşık bir örgüydü. On sırada bir tekrarlayan örneği çoktan ezberlemiştim ve her an afganı alıp örmeye başlayabilirdim. On sıra yaklaşık bir saatimi alıyordu ki bu mükemmeldi. Oturduğumda en az altmış dakikalık bir zamana ihtiyaç duyacağımı biliyordum.

Örmeye başlarken, aklım o gün yaşananlara kaydı. Mark Taylor tam bir muammaydı. Onu şimdiye dek üç kez görmüş olsam da, kendisi hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değildim. Küstah, saygısız ve huysuz biriydi. Neden birdenbire çıkageldiğini ya da neden Spenser'a öyle sert davrandığını, ondan neden hiç hoşlanmadığını açıklayamıyordu.

Örgüye devam ederken ellerim hızlı hızlı çalışıyor, ipi yumaktan ayırıyordu; düşüncelerim de şişlerim kadar hızlı hareket ediyordu.

Konuklarımın ikisi de akşam dışarı çıkmışlar ve kendilerini yemeğe beklemememi söylemişlerdi. Mutfakta çalışmak zorunda olmamak beni özgür kılmıştı. Kendi akşam yemeğim için, peynirli sandviç yapmıştım ve bu bana

yetmişti. Bütün gün oradan oraya koşuşturup yürüdükten sonra, daha iştahlı olmalıydım ama değildim.

Konuklarımı düşündüm ve onlar hakkında yeterince fikir sahibi olmamama şaşırdım. Josh konusunda bu anlaşılabilirdi; kasabaya üvey babası çok hasta olduğu için geldiğini söylemişti. Onun açısından her şeyin olabildiğince iyi gittiğini umuyordum.

Abby ise kasabaya düğün nedeniyle geldiğini söylemişti. Ancak düğünün mutlu bir olay olması gerekirdi. Bu onun otele geldiği gün ağlıyor olmasını açıklamıyordu.

İkisi de Sedir Koyu'na, eski evlerine omuzlarında yüklerle dönmüşlerdi. Benim de kendi dertlerim vardı. Üçümüz de sırtımızda, kimileri diğerlerinden daha büyük olan taşlar taşıyorduk. Bazı insanlar fazladan ağırlıklara o kadar alışmışlardır ki artık bu yükün farkında bile değil gibi görünürler. İçimden konuklarıma yardımcı olmak geliyordu ama bunu yapıp yapmamam gerektiğinden ya da denesem bile nasıl yapacağımdan emin değildim. Belki de onlar bana yardımcı olmak için Gül Limanı Oteli'ne gelmişlerdi.

Afganın neredeyse yarısı tamamlanmıştı ve kucağımdaki ağırlığı beni ısıtıyordu. Oda şöminenin ateşiyle sıcacıktı; ben de o kadar rahat ve mayışmıştım ki, iki kez uyuyakalmak üzere olduğumu fark ettim. Bu kadar erken yatmam saçma olurdu. Lobideki dolaplı saat henüz yedi buçuk olduğunu gösteriyordu. Ah tanrım. Uykumun bu kadar erken gelmesi, günün fark ettiğimden de yorucu geçtiğini gösteriyordu.

Örgüde sırayı tamamladım ve ellerimi kucağıma koyup kısa bir süre gözlerimi kapatmaya... dinlenmeye karar verdim.... birkaç dakika... yalnızca birkaç dakika... Anında yarı uyur bir hale geçtiğimi hissettim.

Sonra otele yerleştiğimden beri ikinci kez aynı şey oldu.

Paul'ün varlığını hissettim ve tanıştığımız ilk ana dair anılarla sarmalandım. Seattle Seahawk futbol maçında olmuştu. Paul yanımdaki koltukta oturuyordu. İlk olarak onun gülümsemesini fark etmiştim. Yalnızca ağzıyla değil, son derece çarpıcı bir mavi olan gözleriyle de gülümsüyordu. Kocaman mavi gözler. Kocaman bir gülümseme.

"Bütün maçlara geliyor musunuz?" diye sormuştu bana, görevliye sipariş ettiği birayı ona uzatırken.

"Keşke gelebilsem," dedim. "Ama ne yazık ki gelemiyorum. Gerçi televizyonda izliyorum."

"Ben de."

Hemen o anda futbol üzerinden bir bağ kurmuştuk. Maç boyunca, konuştuk, birlikte tezahürat yaptık, yuhaladık. Benim yanımdaki çift, Andersonlar, birbirleriyle ilgileniyorlardı. Paul olmasaydı, kendimi dışlanmış hissedebilirdim.

Maçı Seahawklar kazandı. Dışarı çıkmak için ayağa kalktığımızda, Andersonlar bana kendilerini getirdiğim için bol bol teşekkür ediyorlardı. Başımı salladım, tam sıradan kendi başıma çıkmak üzereydim ki Paul elini omzuma koyarak beni durdurdu.

"Benimle bira içmek ister misin?" diye önerdi.

İsterdim, çok isterdim ama bir an tereddüt ettim. Yaşadığım acı verici hayal kırıklıklarından sonra, ilişkilerden neredeyse vazgeçmiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse, artık bunun için enerjim yoktu. Paul'ün orduda olduğunu, benim yaşadığım yerde kısa sürelerle bulunduğunu öğrenmiştim. Çabucak sona ermeye mahkûm bir şeye başlamak istediğimden emin değildim.

Buna karşılık, eninde sonunda onu ve kalbimi kaybedeceğimi bildiğim halde, o gün ona evet dediğim için bugün bile şükrediyorum.

İlk gece üç saat konuştuk. Tam üç saat. Bağımız en başından beri çok güçlüydü. Aşağı yukarı aynı yaşlardaydık, ikimiz de, farklı nedenlerle, evlenmemiştik. Paul, aslında orduyla evliydi.

Benim nedenlerim ise tamamen farklıydı. Bir sürü erkekle flört etmiştim ama hiçbirine sırılsıklam âşık olmamış ve yuva kurmak istememiştim.

Annemle babam fazla müşkülpesent davrandığımı iddia ediyorlardı, sanırım öyleydim de. Paul'le ikinci buluşmama kadar, diğer ilişkilerde beni geri tutan şeyi fark etmemiştim.

Ben Paul'le tanışmayı bekliyormuşum.

İçten içe, doğru zaman geldiğinde, ömrümün geri kalanı boyunca seveceğim adama bağlanacağımı biliyordum. İnancımı neredeyse kaybetmek üzereydim.

Yarı uyur bir halde, Mark'ın gündüz sorduğu soruyu hatırladım; Paul'ün kim olduğunu sormuştu. Bu soru beni fena sarsmıştı. Şimdi ona ne söylediğimi, hatta cevap verip vermediğimi hatırlamıyorum. Sonra Paul geldi yanıma.

"Mark'ı ben gönderdim," diyor gibiydi.

"Spenser benim arkadaşım değil. Biz Afganistan'a doğru yola çıkmadan önce, Liyakatsizlik nedeniyle ordudan uzaklaştırıldı. Bunu sana söylemem gerekirdi ama onu bir daha görmeyeceğimizi sanmıştım."

Spenser Afganistan'da bulunmamıştı bile. Bu, beni kandırmak için söylediği bir yalandı.

Öyleyse, Paul Mark'ı beni koruması için mi göndermişti? Usta, kendini bir an önce otele gelmek zorunda his-

settiğini söylemişti. O sırada bunun nedenini bilmiyordu. Söylediğine göre, bu dürtüyü yok saymak için elinden geleni yapmış ama başaramamıştı. Gül Limanı Oteli'ni dolaşmaya gelmeden rahat edememişti... gelmişti de.

Paul'e onca insan arasında neden Mark'ı gönderdiğini sormak istedim. Aynı amaca hizmet edebilecek başkaları da vardı. Örneğin Corrie Mcafee. Bir özel dedektifle evli olan Corrie, Spenser'ın foyasını kolayca ortaya çıkarabilirdi.

Tıpkı Paul'ün varlığını hissettiğim gibi, gidişini de hissettim. Yanımda yalnızca birkaç saniye kaldı. Ağlamak ve ona geri dönmesi için yalvarmak istedim ama sezgisel olarak bunun işe yaramayacağının farkındaydım. Yanıma gelmiş olası bile yeterdi.

Bir saat daha örgü ördüm; Paul kısa da olsa ziyaretime geldiği için mutluydum. Parmaklarım on sıralı örnek üzerinde çalışırken, Paul'ün neden yanıma gelmek için bu zamanı tercih ettiğini merak ettim. Neden acımın en dayanılmaz olduğu zamanlarda gelmemişti? Neden benim Sedir Koyu'na gelmemi beklemişti?

Belki daha önce de gelmişti ama ben o kadar kötü durumdaydım, öyle çok acı çekiyordum ki, varlığını hissedememiştim. Ya da biraz daha düşününce, belki de otel –bu özel yer, bulduğum bu liman– bizim yeniden bağlantı kurabilmemiz için her şeyi bir araya getirmişti.

Örgümü bıraktığımda, saat hâlâ erken sayılırdı. Küveti doldurup içine girdim ve lavanta kokulu banyo köpüğüyle özel sabunumun keyfini çıkardım. Yatağıma yattığımda, tenimde çarşafların soğukluğunu hissettim.

Okuduğum romanı aldım, yastıkları kabarttım ve saat ona kadar okudum. Belli ki konuklarım geç geleceklerdi.

Paul'le ilgili haberleri aldıktan sonra, doğru dürüst uyuyamaz olmuştum. Kolayca uykuya dalıyor, sonra birden uyanıyor, gecenin geri kalanını yarım yamalak uyuyarak geçiriyordum. Bir ay sonra, zihinsel ve duygusal çöküntünün eşiğine geldim. Her sabah uykusuzluktan gözlerim yanarak ve midem rahatsız halde uyanıyordum. Bunun düşüncesinden bile nefret etsem de, uyku ilaçları almaya başladım.

O gece, rüyamda Paul'ü gördükten sonra, ilaç almadım. Nihayet, ilacı kesebileceğimi hissetmiştim. Kocamı kaybettiğimden beri ilk kez o gece iyi uyuduğumu görmek beni sevindirdi.

Ertesi sabah kendimi tazelenmiş ve güne hazır hissederek uyandım. Birkaç dakika, bu kadar iyi olmama şaşırıp sevinerek yatakta yattım. Paul birkaç dakikalığına da olsa beni ziyarete geldiği için minnettardım.

Saat henüz erken olduğu için üzerime kalın bir şeyler giydim ve sipariş ettiğim rulo pastaları almak için fırına gittim. Fırından yeni çıkmış olan sıcak pastalar enfes kokuyorlardı. Ben de bunları sıcak servis edecektim.

Geri döndüğümde, Abby kalkmış ve giyinmişti.

Ben kapıdan içeri girdiğimde, başını kaldırıp suçlu suçlu baktı. Neşeyle "Günaydın," diyerek selamladım onu.

"Umarım senin için sakıncası yoktur, kendime bir fincan kahve aldım."

"Tabii sakıncası yok. Kahve bu yüzden burada." Kutuyu tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, mantomu çıkarıp girişteki askıya astım ve tekrar mutfağa, Abby'nin yanına döndüm.

"Dün gece geldiğini duymamışım, kusura bakma. Uyumuşum," dedim. "Akşamın nasıl geçti?" Münasebetsiz so-

rular sormadığını umuyordum. Benim üstümle vazife değildi ama merak etmekten de alıkoyamıyordum kendimi.

"Çok güzeldi," dedi Abby. "Umduğumdan da güzeldi."

"Düğün ekibindeki herkesle tanıştın mı?"

"Tanıştım. Annemler sorun çıkmadan geldiler. Amca ile halalarımın bazıları da kasabada. Uzun yıllardır düzenlenen en büyük aile toplantısı oldu. Roger o kadar mutlu ki. Victoria da onu kusursuz bir şekilde tamamlıyor."

"Harika." Abby, ayak bileklerini çapraz yapmış, kapıya dayanmış bir halde mutfak duruyordu. Bir an önce odasına dönmek istediği belliydi.

Buzdolabını açtım ve önceki gün hazırladığım, sabah da fırına sürmeyi düşündüğüm yumurtalı ekmekleri çıkardım. Üzerlerine donmuş meyveler serpip ocağın üzerine koydum ve fırının ısınmasını bekledim. Sahanda yumurta da yapacaktım.

Fırının kapağını açtığımda, Abby'nin hâlâ mutfakta olduğunu fark ettim. Derin düşünceler içinde, dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. Zil bana fırının tamamen ısındığını haber verdiğinde, tepsiyi fırına yerleştirip kapağını kapattım.

Abby'ye özel sorular sorup sormamak konusunda karar vermeye çalıştım. "Her şey yolunda mı?" dedim sonunda, alçak ve yumuşak bir sesle.

Abby hemen gülümsedi. "Evet, her şey gayet iyi. Beklediğimden daha iyi." Ancak ayrıntıya girmedi.

"Saçma şeylerden kaçıyoruz, değil mi?" Bu soru, engel olamadan ağzımdan çıkıvermişti. Böyle bir şeyi nasıl sorduğumu bilmiyordum.

Ancak Abby bunu ciddiye aldı ve başını salladı. "Kaçıyoruz gerçekten." Yüzünde yine düşünceli bir ifade belir-

mıştı. "Annemle babam mutlular. Bunu beklemiyordum. Düşünmüştüm ki..." Durup gülümsedi. "Onlar mutlular ve bu beni de mutlu ediyor."

Anne babasının mutluluğunun onu neden şaşırttığını bilmiyordum. Ağzımın beynimden ne kadar hızlı davrandığını göz önünde bulundurarak, bunu sormamamın daha iyi olacağına karar verdim.

"Çok önemsediğimiz ve değer verdiğimiz insanların iyi olduklarını görmek güzel, değil mi?" diye sordum bunun yerine.

Abby'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa sorumun üzerinde pek durmamıştı. Aldırmadım, cevap beklemiyordum zaten.

"Bu düğünden kaçabilmek için her şeyi verirdim," dedi yumuşak bir sesle; neredeyse bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değilmiş gibi.

"Ağabeyinin düğününe katılmak istemiyor muydun?"

"Ah, hayır. Bunu çok istiyordum. İstemediğim, Sedir Koyu'na dönmekti."

Bunu açıklamasını bekledim.

"Tam bir felaket olacağından o kadar emindim ki... Gerçi hâlâ olabilir ama sanmıyorum. Ailem bana destek olur."

"Güzel."

"Ailem," diye tekrarladı yine yumuşak bir sesle; ve ben yine onun bunu yüksek sesle söylediğini fark etmediğini düşündüm. Sonra başını kaldırıp gülümsedi. "Çok korkuyordum ama korkmamalıymışım. Canavarlarla daha önce yüzleşseymişim, kendimi büyük bir acıdan kurtarabilirmişim."

"Öyleyse düğün için buraya gelmenin senin açından en

iyisi olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum, cevabı bil diğim halde.

"Öyle oldu," diyerek onayladı Abby. "Gerçekten öyle oldu."

21. BÖLÜM

Tarçın kokusu merdivenlerden yukarı süzüldü ve Josh'u uyandırdı. Otele sabaha karşı üçte dönmüştü. Ruh haline karşın, yatağa girmiş ve hemen uykuya dalmıştı.

Aşağıdan gelen gürültüleri duyabiliyordu. Jo Marie'nin ve diğer konuğun seslerini tanıdı. Annie? Hayır, değildi. "A"lı bir şey. Abby. Diğer konuğun adı Abby idi.

İki kadın da uyanıp ayaklanmışlardı. Josh yatağın başucundaki saate baktı ve sekizi geçtiğini görünce şaşırdı. Richard'ın evine gitmesi gerekiyordu. Üvey babası için endişeleniyordu.

Önceki gece, Michelle yaşlı adamın evinden ayrılmadan önce, Richard sıkıntılı bir uykuya dalmıştı. Rahat nefes alıp veremiyor gibiydi. Josh birkaç kez ambulans çağırması gerektiğine karar vermişti. Bunu yapardı ama yaşlı adamı kızdıracağını biliyordu. Richard, kendi evinde, kendi koşullarında ölmekte kararlıydı. Dünyada yapayalnızdı ve bu dünyadan ayrılırken de yalnız olmak istiyordu.

Josh, üvey babasının dileklerini ne zaman böyle önemsemeye başladığını bilmiyordu. Yaşlı adamdan nefret et-

mesi gerekirdi ama tuhaf bir şekilde etmediğini görüyordu. Ona karşı hissettiği bir şey varsa, merhametti.

Michelle'i güçlükle eve gidip uyuması için ikna etmişti. Sabah saat dokuzda tekrar buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Ancak Josh geceyi evde geçirmekte kararlıydı. Richard bilse, bu fikirden nefret ederdi. Josh'un bir tarafı, Richard'ın ondan nefret etmesini istiyordu; üvey babasının ona karşı yoğun sevgisizliğine alışmıştı. Hatta bundan rahatsızlık duymuyordu ve bunu kabul etmek ne kadar acı verici ve moral bozucu olsa da, Richard'ı zayıf ve neredeyse çaresiz görmek onun bir tür tatmin duygusu yaşamasına yol açıyordu.

Josh'un geceyi orada geçirmek istemesinin nedeni biraz Richard'a yardımcı olmak, biraz da onu sinir etmekti.

Kanepede uyuyabileceğini düşünmüştü. Ancak endişelendiğini hissetmiş ve sonunda yaşlı adamın odasına bir iskemle götürüp onun başucunda oturmuştu. Richard'ın ona ihtiyaç duyması durumunda yakında olmak istiyordu; üvey babasının onun yardımını kabul etmektense ölmeyi tercih edeceğini bilse bile. İkisi de bunu biliyorlardı.

Richard'ın odasında oturması iyi olmuştu. Yaşlı adamın kimi zaman düzenli ve normal hale gelen, kimi zaman da ağırlaşıp güçsüzleşen soluk alıp verişlerini dinlemişti. Bir iki kez kalbi bir ya da iki atışı atlamaya karar vermişti sanki.

Josh iskemlede otururken uyuyakalmıştı.

Üvey babası bir süre sonra homurdanıp terslenerek onu uyandırmıştı. "Burada ne arıyorsun?" diye sormuştu gözlerini kısarak.

"Seni kontrol ediyordum," demişti Josh. "Çık dışarı. Seni burada istemiyorum."

"Bundan eminim."

"Ciddiyim."

"Merak etme. Gidiyorum. Kızmana gerek yok. Madem gitmemi istiyorsun, giderim."

"Michelle nerede?"

Josh, Richard'ın daha önce yaptığı gibi tek dirseğinin üzerinde doğrulmadığını fark etmişti. Bunun nedeninin yaşlı adamın çok güçsüz olmasından mı yoksa kendini bunun için çaba sarf edemeyecek kadar yorgun hissetmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

"Michelle uzun süre önce eve gitti."

Richard kaşlarını çatmıştı. "Neden sen de onunla gitmedin?"

Josh, cevabın yaşlı adamı memnun etmeyeceğini bilerek gülümsemişti. "Sana eşlik etmem hoşuna gider diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Şimdi çık odadan."

Josh ayağa kalkmış ve iskemleyi diğer odaya götürmüştü. Yardıma ihtiyacı olması durumunda Richard'ı salondan duyabileceğini düşünerek kapıyı açık bırakmıştı.

Birkaç dakika sonra, kanepeye yerleşmiş ve neredeyse uykuya dalmışken, üvey babasının hafif bir sesle onun adını mırıldandığını duymuştu. Hemen ayağa fırlamıştı. Öyle hızlı kalkmıştı ki, bir anda önce Richard'ın odasına gideyim derken az kalsın düşecekti.

Richard yatağın içinde oturuyordu ve yüzündeki öfkeli ifadeden pek mutlu olmadığı anlaşılıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Josh.

"Lanet olsun ki iyiyim."

Bu kez Josh'un kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Sana gitmeni söylemiştim," diye hatırlatmıştı Richard.

"Gittim."

"Evden gitmeni söyledim, anladın mı? Seni burada istemiyorum."

"Peki, öyle olsun. Giderim."

"Bir daha da geri gelme."

Bu, Josh'un yerine getiremeyeceği bir istekti. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama sabah yine geleceğim."

"Gelirsen yapacağımı bilirim ben," diyerek tehdit etmişti onu Richard.

Josh gülmemek için kendini zor tutmuştu. Kendisi liseye giderken, üvey babası ona karşı fiziksel güç kullanabilirdi. Ancak şimdi Richard'ın şansı yoktu. Hem de hiç yoktu.

"Beni duydun."

"Ne istersen yap," demişti Josh.

"Çık şimdi."

Josh paltosunu alıp giymişti. "Sen uyumaya devam et, gidiyorum."

"Güzel."

Josh, Richard'ın başucundaki su bardağının boş olduğunu fark etmişti. Bardağı almak için yürümüş ama yaşlı adam birden irkilince geri çekilmişti.

"Richard," diye fısıldamıştı, üvey babasının tepkisi karşısında şaşırarak. "Sana vuracağımı mı sandın?"

Üvey babası cevap vermemişti. Başını çevirip gözlerini kapatmıştı.

Boş bardağı alan Josh mutfağa yönelmişti. Bardağa su doldurup buz koyduktan sonra yatak odasına dönmüştü. Bir süre oyalanmış, sonra Richard'ın isteğini yerine getirip Gül Limanı Oteli'ne gelmişti.

Şimdi sabah olmuştu.

Yorganı üzerinden atan Josh yataktan kalktı ve hızlı bir duş almak için banyoya girdi. Suyun altında, önceki gün yaşanan olayları düşündü; özellikle Michelle'e karşı hislerindeki beklenmedik değişimi.

Onu öpmeyi düşünmemişti hiç. Yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce, Michelle'i bitişik komşuları olan kızdan öte görmemişti. Tamam, onun Dylan'a karşı büyük bir aşk beslediğini biliyordu ama Richard'ın büyük bir keyifle vurguladığı gibi, bütün kızlar Dylan'a deli oluyordu.

Michelle'i öpmek, onu yakınında istemek, onda huzur bulmak Josh için tam bir şok olmuştu. Ancak bu ona doğru geliyordu. Ve iyi. Michelle tam onun kollarına göreydi ve Josh ona sarılırken yalnızca fiziksel haz duymuyordu.

Duştan çıkan Josh çabucak giyindi, saçlarını taradı ve merdivenlerden indi. Hâlâ Michelle'i ve bu duyguların onları nereye götürebileceğini düşünüyordu. Hiçbir yere, diye karar verdi. Onun kadar seyahat eden, iş için bir bölgeden diğerine dolaşıp duran birinin ilişki yaşayacak koşulları olmuyordu. Merdivenlerden inerken düşünceleri de adımları da ağırdı. Keşke her şey farklı olabilseydi ama asla olmayacağını biliyordu.

Abby yemek masasında oturuyordu. O içeri girince başını kaldırıp baktı.

"Günaydın," dedi.

Ruh halinin bir önceki sabaha oranla daha iyi olduğu belliydi. Josh için de aynı durum söz konusuydu gerçi.

"Günaydın," diye karşılık verdi Josh, Abby'nin gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vererek.

"Kahve?" diye sordu Jo Marie odaya girerken. Bir elin-

de kahve demliği, diğer elinde de portakal suyu sürahisi vardı.

"İkisine de evet."

Jo Marie, Josh'un fincanını kahve, bardağını da portakal suyuyla doldurdu.

"Bu sabah yumurtalı ekmeklerim ve sahanda yumurtam var," dedi.

"Bir de fırından alınan rulo pastalar," diye ekledi Abby. "Ben aç kurtlar gibi yedim ve her şeyin tadına baktım."

"Şimdilik yalnızca kahve ve portakal suyu." Josh, zihninin derinliklerinde annesinin onun okula gitmeden önce bir şeyler yemesi için ısrar etmesini hatırladı. Bu konuda çok inatçıydı annesi.

"Belki yumurta da olabilir," dedi, kendini şaşırtarak. Annesi olsa gurur duyardı. Çoğu sabah, Josh küçük bir dilim kızarmış ekmek ya da bir parça meyve yiyip okul servisine kaçsa da, annesi fırsatını bulduğunda ona protein yedirmeye çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra, Jo elinde bir tabak sahanda yumurtayla döndü. Josh'un niyeti bir iki lokma alıp sonra bahaneler üretmekti Ancak tabağını silip süpürdüğünü görünce kendi de şaşırdı. Havadaki bir şeyden kaynaklanıyor olmalıydı bu.

"Ben çıkıyorum," dedi ayağa kalkarak. Tabağını mutfağa götürmeye yeltendi; bu da annesinin ona öğrettiği şeylerden biriydi.

Jo Marie onu durdurdu. "Ben hallederim."

Josh tabağı bıraktı; yemek salonundan çıkmak üzereydi ki iki kadına iyi günler dilemesi gerektiğini fark etti. "Bu akşam saat kaçta dönerim, bilmiyorum."

"Öyleyse akşam yemeği için seni saymamalıyım?" diye sordu Jo Marie.

"Evet." İşinin daha erken bitmesi durumunda, başka bir yerde yemek yiyebileceğini düşündü Josh. "İkinize de iyi günler."

"Ben günümün güzel geçeceğini biliyorum," diye karşılık verdi Abby, Josh'un ilgisini ona yöneltmesine neden olan bir kararlılıkla.

"Ne güzel." Josh paltosunu giydi, atkısını alıp evden çıktı ve basamakları zıplayarak indi. Onu gören biri, hevesle bir yere gittiğini düşünürdü. Oysa bunun tam tersi söz konusuydu.

Hevesliydi ama Richard'ı görmek için değil. Kafasının içinde dönüp dolaşan kişi Michelle idi. Yine öpüşmelerini hatırladı.

Aralarında yaşananlar hakkında konuşmamışlardı. Gerçekten, söylenecek ne vardı ki? Richard ile arasında olan şeyler yüzünden, Josh zaten bir sürü farklı duyguyla uğraşıyordu. Zaten karmaşık olan bir durumu iyice karıştırıcı hale getirmek için bir neden göremiyordu.

Eve doğru yol alırken, Michelle'le öpüşmeleriyle ilgili hiçbir şey söylememeye karar verdi. Michelle'in de bu öpüşmeyi o günün çılgınlığına yormasını ve konunun kapanmasını umuyordu.

Ama aralarında giderek artan çekimi yok saymak mıydı istediği? Josh bunun cevabını veremiyordu. Ancak Michelle'den, onun Richard'a sağduyulu yaklaşımından, duygusal olgunluğundan ve nazik tavırlarından etkilendiğini hissediyordu.

Kiralık arabayı evin önüne park etti ve Michelle'in ken-

disinden önce gelmiş olduğunu gördü. Verandaya yürüdü, kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdi.

Michelle onu karşılamak için mutfaktan çıktı. Josh'un sorusunu da onun sormasına fırsat bırakmadan cevapladı.

"Hâlâ uyuyor."

"Uyuduğundan emin misin?" Josh, Richard'ın gece ölme ve onun sırtına soğukkanlılığını kaybedip evden gittiği için suçluluk duygusu yükleme cüretini göstermiş olmasından korkuyordu.

"Senin bu sabah burada olacağını söylediğini sanıyordum," dedi.

"Richard dün gece uyandı ve beni evden kovdu."

"Bunun olmasından korkuyordum," dedi Michelle kendine kızmış gibi başını iki yana sallayarak. "Seninle kalmam gerekirdi."

"Richard bunu da istemezdi. Bana bir daha gelmememi söyledi."

Michelle'in gözleri yumuşacık bir gülümsemeyle parladı. "Bakıyorum emirlere uymuyorsun."

"Ondan aldığım emirlere uymuyorum," dedi Josh. "Annemin İncil'ini ve broşunu bulma umudumdan vazgeçmedim. Richard'la evlenmeden önce ona ait olan birkaç şey daha var. Fotoğraflar filan."

"Nereye bakmayı düşünüyorsun?" diye sordu Michelle.

Ne yazık ki Josh'un aklına gelen tek yer büyük yatak odasıydı. "Hâlâ orada olmaları gerektiğini düşünüyorum." Başıyla odayı işaret etti.

Michelle homurdandı. "Richard deliye döner."

"Ne yapmalıyım, sen söyle?" Josh da bu konuda bir daha üvey babasıyla yüzleşmek istemiyordu.

"Bu sabah ona annenin İncil'ini sorarım," diye söz verdi Michelle.

"Teşekkür ederim." Josh, Richard'ın fotoğraflara ve çocukluğundan kalma diğer yadigârlara bile bile zarar vermemiş olduğunu umuyordu. İstediği şeylerin birçoğunun annesinin ölümünden sonra saklandığını düşünüyordu. Richard'ın onları yakınlarda bir yerde sakladığına inanıyordu ve en akla yatkın yer de büyük yatak odasıydı.

Richard, Teresa'ya ait olan hiçbir şeyi mahvedemezdi, çünkü bu onun için değerli olurdu. Josh için anlamlı olan şeyler bile özenle saklanmaya değerdi. En azından Josh öyle olduğunu ümit ediyordu.

Sorun, Richard'ı bunların nerede olduğunu söylemeye ikna etmekti. Josh'un zamanı hızla tükeniyordu. O sabah, başlamak üzere olduğu yeni işinden bir mesaj almıştı; ne zaman uygun olacağını soruyorlardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Michelle.

Josh düşüncelerinden sıyrıldı. "Özür dilerim. Bunu halletmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Burada fazla kalamayacağım çünkü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeni işim başlıyor. En geç iki gün içinde yola çıkmam gerekecek."

"O kadar çabuk mu?"

Josh başını salladı.

"Nereye?"

"Montana." Billlings'te alışveriş merkezi inşa etme projesini anlattı.

Michelle'in gözlerindeki hayal kırıklığını gördü.

"Artık asla burada yaşayamam," dedi yumuşak bir sesle, Michelle'in anlamasını umarak.

"Senden bunu isteyemem," diye karşılık verdi Michelle.

"Richard için elimden geleni yapıyorum ama benim kendime ait bir hayatım var."

"Anlıyorum, Josh. Gerçekten anlıyorum. Sanırım sana veda etme düşüncesinden nefret ediyorum."

Josh, Michelle'in bir şey eklemek üzere olduğunu düşünerek bir an durdu.

Ancak Michelle susmuştu. Biraz sonra Josh, kendisinin de ondan ayrılma düşüncesinden nefret ettiğini fark etti. Şartlar ayrılmasını gerektiriyordu ama düşündüğünden çok daha zor olacaktı bu.

Michelle güzeldi ama Josh onun kadar çekici başka kadınlar da tanımıştı. Michelle farklıydı. Onun yanında olmak Josh'un yüreğini hafifletiyordu. Onunla zaman geçirmekten keyif alıyordu; bu da birlikte geçirdikleri zamanlardaki koşullar göz önünde bulundurulacak olursa, çok şey ifade ediyordu. Michelle'in Josh'a cazip gelen bir başka tarafı ise, genç kadının aralarındaki sessizlikleri doldurma ihtiyacı duymamasıydı. Aynı şekilde, onun aklından geçenleri okumasını da seviyordu. Ancak işini düşündüğünde, mantıksal açıdan uzun süreli, anlamlı bir ilişki mümkün görünmezken, Michelle'in duygularıyla oynamak, onun kalbini oyuncağa çevirmek istemiyordu.

22. BÖLÜM

Abby ellerini kucağında sımsıkı kenetlemiş halde arabasında oturuyordu. Henüz Gül Limanı Oteli'nin otoparkından çıkmamıştı ve elleri şimdiden terlemeye başlamıştı. Kendisine bunu yapacağına, eğer bir gün Sedir Koyu'na dönecek olursa Angela'nın mezarını ziyaret edeceğine dair söz vermişti. En sevgili arkadaşı toprağa verildiğinden beri, Abby bir kez olsun mezarlığa gidecek cesareti bulamamıştı kendinde.

Vakti gelmişti. Hatta geç bile kalmıştı.

Bu, onun açısından bütün seyahatin kaderini belirleyecekti. Abby ellerini güçlükle direksiyona götürdü ve derin bir soluk aldı. Ya şimdi ya da hiç, diye geçirdi içinden.

Durumu daha da zorlaştıran, Roger'ın düğününün ailesi için mutluluk içinde geçmesinin gerekmesiydi. Daha o sabah Abby, Jo Marie'ye Sedir Koyu'na dönmemek için her şeyi yapmaya razı olduğunu söylemişti ve bu doğruydu.

Neden buydu. Yıllar önce kendine bir daha asla buraya dönmeyeceğine dair söz vermişti. Çünkü eğer dönerse,

Angela'yı ziyaret etmek zorunda kalacaktı. Sonra sevgili ağabeyi Roger kendi memleketlerinde evlenmeye karar vermişti. Sanki Tanrı Abby'yi geçmişiyle yüzleşme zorluyordu.

Birden Abby on sekiz yaşına dönüverdi. Noel tatiliydi ve o da en yakın arkadaşını görmek için can atıyordu. Steve ile tanışmasından Angela'ya bir türlü söz edememiş olması tam bir işkenceydi. Steve için yanıp tutuşuyordu o zamanlar. Şimdi ise, kazadan sonra ona nasıl davrandığını düşündükçe utanıyordu.

Abby, Angela'nın telefon etmesinden bir saat önce evde olmadığını hatırladı. Noel'e üç kalmış ve Angela henüz hiç alışveriş yapmamıştı. Abby onu alışveriş merkezine götürmeyi kabul etmişti. Babası ona kendi arabasını kullanabileceğini, benzin deposunun dolu olduğunu söylemişti. Evden çıkarken de buzlanmaya karşı dikkatli olması konusunda uyarmıştı.

O gece çok eğlenmişlerdi; alışveriş yapmışlar, bayılacak hale gelinceye kadar gülmüşler, bir sürü giysi denemişlerdi. Abby ve Angela yalnızca birkaç hafta arayla doğmuşlardı ve kardeş gibiydiler. Ortaokuldan beri her şeyi birlikte yapıyorlardı; sık sık bütün bir hafta sonunu birlikte geçiriyorlar, doğru dürüst uyumadan bütün gece oturuyorlardı.

Alışverişten sonra en sevdikleri restoran olan Red Robin'de yemek yemişler, burgerlerini ve patates kızartmalarını paylaşmışlardı. Onlar restorandayken, kar yağmaya başlamıştı. Gökyüzünden dökülen kalın, tombul tanecikler hayal edilebilecek en güzel manzarayı oluşturuyordu. Her zamanki gibi bir Noel'di işte. Kusursuz bir Kuzeybatı Noel'i.

Silverdale'den yola çıkmadan önce, Abby evi aramıştı.

"Arabayı dikkatli kullan," diyerek uyarmıştı onu babası ikinci kez.

Abby çok dikkatliydi. Çok çok dikkatli. Ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Ama eve ailesi için aldığı hediyelerle dönmek, annesi ve kardeşiyle şekerli kurabiyeleri süslemek, Noel'in keyfini yaşamak yerine, Angela o gece Sedir Koyu'nun dışında kazada ölmüştü.

Abby olan bitenleri çok iyi hatırlıyordu. Radyoda çalan Noel şarkısına eşlik ediyorlar ve tatilde yapmak istedikleri her şeyi planlıyorlardı. Angela, Steve konusunda ona takılıyor, düğünde baş nedimesi olmak istediğini söylüyordu. Sanki Abby bunu bir başkasına teklif edebilirmiş gibi! Noel ile yılbaşı arasında bir kayak gezisi için plan yapmışlardı; Abby, Steve'i de davet edeceğine söz vermişti, böylece Angela onunla tanışabilecekti. Elbette arkadaşlarıyla toplanacaklar, Seattle'da alışveriş yapacaklar, belki bir film izleyeceklerdi. Hatta belki iki film. İkisinin de görmeyi çok istediği birer film vardı.

Telefon telindeki kuşlar gibi cıvıldaşıp dururlar, gülüşüp şarkılar söylerlerken, Abby bir buz kütlesine çarpmıştı.

Araba kontrolden çıkmış, takla üstüne takla atmıştı. Angela çığlık atmıştı... ya da belki çığlık atan kendisiydi, Abby hatırlamıyordu. Aklından çıkmayan şey, direksiyon dönmeye başladığında yaşadığı müthiş korkuydu.

Abby kendine geldiğinde, hastanedeydi. Annesi, ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı gözlerle başında dikiliyordu. Babası ve ağabeyi de oradaydılar. Çok... kederli görünüyorlardı.

"İyileşeceksin," diye fısıldamıştı annesi, onun elini iki elinin arasında sıkı sıkı tutarak.

Abby'nin ağzı kurumuştu, acı ve ağrıdan da gözü bir

şey görmez haldeydi. "Angela?" Arkadaşının adını fısıltıyla söylemeyi başarabilmişti. Bu aptal kaza, tatillerini ve yaptıkları bütün planları mahvedecekti.

Bunun üzerine annesi gerçekten hıçkırmaya başlamıştı; Abby'nin kalbini paramparça eden, yürek burkan hıçkırıklardı bunlar. Angela çok mu kötü yaralanmıştı? Neden kimse bir şey söylemiyordu? Annesi, Abby'nin sorularını cevaplamak yerine, elleriyle yüzünü kapatmış ve arkasını dönmüştü.

Abby başını çevirip babasına bakmıştı. Babası yavaşça onun kolunu utmuştu. Abby, onun da gözlerinde yaşlar olduğunu çok net bir şekilde hatırlıyordu. Hayatı boyunca babasını ağlarken görmemişti. Ama o gece ağlamıştı işte.

"Çok üzgünüm, canım," diyebilmişti babası boğuk bir fısıltıyla. "Angela kaza yerinde ölmüş."

Angela ölmüş mü?

Hayır.

Bu doğru olamazdı.

Daha bir ya da iki saat önce Noel şarkıları söylerlerken ve tatil için planlar yaparlarken, Angela nasıl ölmüş olabilirdi? Bu çok anlamsızdı. Abby, Angela'sız bir dünya düşünemiyordu. Beyni, babasının söylediklerini kabullenmeyi reddediyordu.

Angela'nın cenazesi 27 Aralık günü idi. O korkunç gün Abby'nin zihninden sonsuza dek çıkmayacaktı. Bacaklarının ikisi de, ayrıca üç kaburgası kırıktı. Ama cenaze törenine katılmakta ısrar etmişti. Onun isteğine saygı duyan babası doktorundan izin istemiş, bir de tekerlekli sandalye ödünç almıştı. Abby, Angela'nın ailesiyle kazadan sonra ilk kez karşılaşacaktı. Onlarla yüzleşmekten korkuyordu ama bir yandan da onlardan özür dilemek, elinde olsa zamanı

geriye sarabileceğini söylemek zorunda olduğunu hissediyordu.

Ancak Angela'nın annesi çılgına dönmüş gibiydi. Abby kiliseye girer girmez, kadın ayağa kalkmış, deli gibi görünmesine neden olan kırmızı ve şiş gözleriyle Abby'ye bakıp ona katil diye bağırmıştı. Haykırarak ona gitmesini söylemişti. Charlene White'ı hiçbir şey sakinleştirememişti. Ne kocası, ne cenaze sorumlusu ne de rahip. Abby oradan ayrılmak zorunda kalmıştı, başka seçeneği yoktu.

Yaraları ağır iyileştiği için, okulda bütün bir dönemi kaçırmıştı. Fiziksel olarak iyileşmesi yalnızca birkaç ay almıştı ama duygusal olarak... duygusal olarak bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Angela'nın annesinin gözlerindeki nefreti içselleştirmişti. Abby kendini büyük bir günah işlemiş, rezil, mimlenmiş bir kadın olarak görüyordu. Bundan asla kurtulamayacaktı.

İki kez daha Abby'nin ailesiyle konuşmaya çalışmıştı. İkincisi, kazayı takip eden yazdı. Kapıyı Angela'nın babası açmış ve ona bir daha gelmemesinin en iyisi olacağını söylemişti. Onların tepkisi Abby'nin canını çok yakmıştı; Bay ve Bayan White onun ikinci ailesi gibiydiler. Abby yalnızca en iyi arkadaşını kaybetmekle kalmamış, White'ların nefret ve suçlamalarının da hedefi olmuştu.

Her gün kasabada yol alırken, kazanın olduğu noktadan geçiyordu. Biri oraya küçük bir haç dikmişti. Düzenli olarak çiçekler bırakılıyordu. Bu, Abby'ye sürekli kazayı hatırlatıyor, yarasına tuz basıyordu.

Yoldaki anıları görmek zordu ama dedikodular en kötüsüydü. Abby'nin kendi annesi bile ona, ikisinin o gece içki içip içmediklerini sormuştu. Alışveriş merkezinde sıcak kakao içmişlerdi, o kadar. Ağızlarına içki sürmemişlerdi.

Hız yaptıkları da söyleniyordu. Oysa Abby hız sınırının bile altında seyrediyordu. Dikkatli bir sürücüydü o. Suçlu kar ve buzdu; uyuşturucu, alkol ya da dikkatsiz sürüş değil. Polis onun hatasının olmadığını açıklamıştı ama görünüşe göre bunun da bir önemi yoktu.

Sözde arkadaşları yanına uğrayıp onu olanlar hakkında soru bombardımanına tutuyorlar, yayabilecekleri her türlü bilgiyi edinmeye çalışıyorlardı. Çok geçmeden Abby hiç kimseyi görmek istememeye başlamıştı; çünkü kime güvenebileceğini bilmiyordu. Steve'i bile. Odasında oturup ders çalışmayı ya da kitap okumayı tercih ediyordu.

Üniversitenin birinci ve ikinci yılları arasındaki yaz, Abby eve gelmek yerine Avustralya'da bir çalışma programına gitmişti. Sedir Koyu'nda olmak, geçerken insanların gözlerini dikip kendisine baktığını bilmek ona çok acı veriyordu. Gerçekten onun söylediklerini duymayacağını mı zannediyorlardı? Bütün suç onundu. Arabayı Abby kullanıyordu ama Angela ölmüştü.

Mezuniyetlerinden beş yıl sonra, lisedeki sınıfları ilk mezunlar gününü düzenlemişti. Şehir parkında Angela anısına küçük bir anıt dikmek için para toplanmıştı.

Anılar Abby'nin etrafına kement gibi dolanıyor, onu normal bir şekilde soluk alıp veremez hale getirinceye dek sarıp sarmalıyordu.

Bu anılara dalıp giden Abby, tam otelin yolundan çıkmak üzereydi ki cep telefonu çaldı. Zil sesi arabanın içinde öylesine yankılanıyordu ki Abby bir an kilise kulesinin çanının yanında duruyormuş gibi hissetti kendini. Telefonu kaptı ve kimin aradığına baktı.

Annesi.

Abby bir an tereddüt etti, sonra telesekreteri devreye

sokmaya karar verdi. Eğer şimdi annesiyle konuşursa, dağılabileceğinden korkuyordu. Daha da kötüsü, mezarlığa gitmek üzere olduğunu itiraf edebilirdi; o zaman annesi de onu vazgeçmesi konusunda ikna etmeye çalışırdı mutlaka. Bu, Roger'ın düğün günüydü. Abby bunu yapmamalıydı.

Annesi haklı olurdu.

Abby tam iki gündür kasabadaydı. Bunu yeterince ertelemişti zaten. Oraya cuma ya da hatta perşembe günü gitmesi gerekirdi.... Ama kendini bir türlü hazır hissetmemişti.

Telefonu tekrar çalarak annesinin mesaj bıraktığını bildirdi. Abby mesajı daha sonra dinleyecekti.

Saatine baktı. Dokuz buçuktu.

Bol bol zamanı vardı.

Hiç zamanı yoktu.

Boğazında bir yumru oluşmaya başladı. Ne beklediğinden, ne elde etmeyi umduğundan emin değildi. Beraat? Affedicilik? Lütuf? Şimdi bile, bunca yıl sonra, Tanrı'nın neden Angela'nın ölmesine ve onun yaşamasına izin verdiğini bilmiyordu.

Kazadan beri taşıdığı suçluluk duygusunun ezici ağırlığını düşündüğünde, toprağın altında sonsuza dek uyuyacak olan olmayı tercih ederdi. Yaşananlar konusunda kendini çok kötü hissetmekten yorulmuştu.

Uzun yolu kullanan Abby lisenin önünden geçti. Başını kaldırıp son yıllarını geçirdikleri sınıfa bakarken güçlükle yutkundu. Akılları bir karış havadaydı ve olgunluktan öylesine uzaktılar ki. Dünyaya kendi damgalarını vurmaya pek meraklıydılar. Son sınıflar olarak kendilerini dev aynasında görüyorlardı. Müthiş havalı. Üstün. Aklı bir karış havada, evet ama aynı zamanda masum. Abby o zamanlar,

mezuniyetten kısa bir süre sonra nasıl sarsılıp kendine geleceğini bilmiyordu.

Abby mezarlığa vardığında, farklı yerlerde yeni gömülenleri gösteren iki tente fark etti. Arabadan inene kadar, Angela'nın nereye gömülmüş olduğu konusunda en küçük bir fikrinin olmadığı gelmedi aklına. Arkadaşının mezar taşını bulmak neredeyse kırk dakikasını aldı. Bulduğunda, yüzü soğuktan uyuşmuştu.

En yakın arkadaşının tam adı ANGELA MARIE WHITE'ı mezar taşına oyulmuş halde görünce, kollarından yukarı yükselen bir karıncalanma hissetti. Bunca yıldan sonra, şimdi bile, kötü bir rüya gibi geliyordu bu. Angela'nın doğum ve ölüm tarihlerinin altında Sevgili Kızımız yazıyordu. Keşke kendi de altına "En İyi Arkadaşım" yazabilseydi.

Ne yapacağını bilemeyen Abby, mezartaşına bakmaya devam etti. Haylaz bir damla gözyaşı, burnunun ucundan süzülüp granitin üzerinde damladı. Mezarın başında içi plastik çiçeklere dolu bir vazo vardı. Sarı papatyalar.

Sarı papatyalar, Angela'nın en sevdiği çiçeklerdi. Angela, kiminle evleneceğini bilmese de, düğününde elinde sarı papatya buketi taşıyacağını söylerdi hep. Bu arada hem kendi gelinliğini hem de nedimelerinin giyeceği kıyafetleri çizmişti.

Doğal olarak, Abby'nin Angela'nın baş nedimesi olacağını varsayıyorlardı. Angela da Abby'nin baş nedimesi olacaktı elbette. Abby, kendi baş nedime kıyafetinin tasarlanmasına yardımcı olmuştu ve Angela'nın eskiz defterine bakarken kahkahalarla gülmüşlerdi. Aralarına hiçbir şeyin girmeyeceği konusunda anlaşmışlardı. Ne erkekler, ne ar-

kadaşlar, hatta ne de aileler. Onlar sonsuza dek birbirlerinin en iyi arkadaşı olarak kalacaklardı.

Ne yapacağını bilemez halde olan Abby burnunu çekti. "Merhaba," diye fısıldadı.

"Gelmen ne kadar uzun sürdü."

Abby etrafına bakındı ama yakınlarda kimseyi göremedi.

Görünürde kimseler yoktu.

Abby kaşlarını çatarak dönüp tekrar mezar taşına baktı.

"Evet, benim. Mezarın beni susturabileceğini mi sandı? Hadi, Abs, beni buna inanmayacak kadar iyi tanıyorsun."

"Angela," dedi Abby güçlükle.

"Merak etme, başka kimse duyamaz beni. Sesim yalnızca senin kafanın içinde."

Bu kadarı çok fazlaydı. Yaşadığı baskı Abby'ye yapacağını yapmıştı. Şimdi de sesler duymaya başlamıştı. Bu ses onun hayal gücünün ürünüydü. Öyle olmak zorundaydı. Angela'yla konuşması... mümkün değildi. En azından Abby kendine böyle söyledi; aksi halde bir zihin sağlığı uzmanına başvurması gerekecekti.

"Sorununuz nedir?" diye soracaktı telefondaki soğuk ses.

"Sesler duyuyorum," diye karşılık verecekti Abby.

"Ne tür sesler?"

"Ölülerin sesleri."

"Hatta kalın. Size hemen yardım göndereceğiz."

Bütün senaryo Abby'nin kafasında canlanıyordu. Sirenler çalarak mezarlığa dalan ve onu yaka paça akıl hastanesine götürecek olan ambulansı gözünde canlandırabiliyordu. Yalnızca sesleri duymuyor, bunlara cevap da veriyordu.

"Ah, telaşlanma. O kadar da kötü değil."

"Angela, sus lütfen, ödümü koparıyorsun."

"Bunca yıldır beni görmeye gelseydin, ödünü koparmazdım."

Abby'nin kendi kendine konuştuğu çok açıktı. Aşırı faal hayal gücü, bu duygusal tepkiyi uyarmıştı. Ancak ister gerçek olsun ister hayal, arkadaşıyla konuşma fırsatını kaçıramazdı.

"Cenazeden sonra anne babanla görüşmeye çalıştım ama..."

"Biliyorum, biliyorum, annem işte."

"Beni affedemiyor." O korkunç sahne Abby'nin zihninde dönüp dönüp duruyordu. Onların tepkisini anlayabiliyordu.

"Ah, şekerim, sen kendini bile affedemiyorsun ki. Annemi suçlama."

"Patty Morris'i gördüm, o..."

"Biliyorum, annem söyledi bana. Konuyu değiştirmeye çalışma. Aynı yolda devam et, tamam mı?"

Abby bu yorumu duymazdan geldi. "Büyük olasılıkla, benden daha fazlasını biliyorsun öyleyse."

"Çok daha fazlasını. Annem hâlâ her hafta mezarlığa gelmeye devam ediyor. "

"Ah Tanrım."

"Ah, ama şimdi çok daha iyi. Eskiden her gün geliyordu. Neler yaptığına inanamazsın, kendini yere atıp ağlıyordu. Görebileceğin en acıklı sahneydi."

Abby eliyle ağzını kapatarak hıçkırığını bastırmaya çalıştı. Bunları bilmemeyi tercih ederdi. "Gerçekten benimle mi konuşuyorsun? Çünkü eğer sen değilsen, buna bir son versem iyi olur değil mi?"

"Ben gerçek miyim? Ben gerçek miyim?" diye tekrarla-

dı Angela, ikincisinde sesini yükselterek. "Hımm... Sanırım bunu kendin bulman gerekecek."

"Yapamam. Ben iletişim kurabildiğimize inanmak istiyorum ama bunun imkânsız olduğunu biliyorum."

"Endişelenme. Bunun bir önemi yok. Ben yalnızca buraya gelecek cesareti bulduğun için mutluyum. Nihayet. Seni o kadar uzun zaman bekledim ki."

"Daha önce gelemezdim..." diye fısıldadı Abby yüksek sesle.

"Neden?"

Abby başını arkaya attı ve tehdit edici görünen gri gökyüzüne baktı. "Ağabeyim bu akşam evleniyor."

"İşte yine yapıyorsun. Konuyu değiştirmekten vazgeç. Ben, neden daha önce beni ziyarete gelmediğini bilmek istiyorum."

"Ah..." Abby o anda dağıldı; boğazındaki kocaman yumrudan kurtulmak içi güçlükle yutkundu. O kadar büyük bir yumruydu ki bu birkaç saniye soluk alması imkânsızlaştı. "Ben... ben çok üzgünüm Angela. Çok çok üzgünüm."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı Angela. "Ama bunun üstesinden gelme vakti geldi."

"Üstesinden gelmek mi? Delirdin mi sen?" Abby neredeyse bağırmıştı. "Ben en iyi arkadaşımı öldürdüm. Vicdanı... kalbi olan hiç kimse böyle bir şeyin üstesinden gelemez."

"Ama gelmek zorundasın," diye üsteledi Angela.

Abby nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Kendini bu kadar suçlu hissettiysen, neden bana çiçek getirmedin? Sarı papatyalar mükemmel olurdu."

"Ah, Tanrım. Getirmeliydim. Özür dilerim."

"Hey, eğer kendisini suçlu hissetmek istiyorsan, hisset. Beni yıllarca beklettin, şimdi de nihayet geliyorsun ama gelirken çiçek bile getirmiyorsun!"

"Özür diledim ya."

"Üzülme. İnsanlar çiçek getirdiklerinde, yanlarında su olmuyor. Annemin burada durmasında ısrar ettiği o komik vazoya neler koyduklarına inanamazsın. Kahve, soda, meyve suyu koyanlar oldu. Aklına gelebilecek her türlü sıvıyı gördüm."

"Ya."

"Neyse, buradasın ya... Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

"Ben de burada olduğum için mutluyum."

"Hiç öyle görünmüyorsun. Rimelin akmış, burnun kıpkırmızı. Ağabeyinin düğününden önce kendine çekidüzen versen iyi olur, yoksa konuklar kimin öldü diye merak edecekler." Angela kahkahalarla gülmeye başladı. "Aman.... Sözcük tercihim yanlış oldu."

Abby bakışlarını kaçırdı.

"Gülümse, Abby, gülümse. Senin güzel bir yaşam sürmene ihtiyacım var benim. Bu kazayı ardında bıraktığını ve hayatın tadını ikimizin yerine de çıkardığını bilmeye ihtiyacım var."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Çünkü bunu senden ben istiyorum. Ortalıkta suçluluk duygusuna esir olmuş bir halde dolaşmanı istemiyorum."

Abby de artık bu yükü taşımak istemiyordu.

"Sorununun ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

Abby huzursuzca kıpırdandı. "Evet, senin ölümünden ben sorumluyum."

"Hayır, sorun bu değil. Sen sorumlu değilsin; hem za-

ten olanları hiçbir şey değiştiremez artık. Hayır, senin sorunun şu: Kendini suçlu hissetmeye o kadar alışmışsın ki, eğer böyle hissetmezsen olacaklardan korkuyorsun. Mutlu olmak, korkudan ölecek hale gelmene neden oluyor. Of, yine aynı kelimeyi kullandım. Bak, herkes ölüyor... Bu yüzden bunun üstesinden gelmen gerek."

"Keşke ölen ben olsaydım."

"Ama ölmedin. Yaşıyorsun, bu yüzden hayatın tadını çıkar. Neden evlenmedin? Şimdiye kadar bir kocan, iki ya da üç çocuğun, bir sürü araban olmalıydı."

"Öyle mi?"

"Planladığımız hayat bu değil miydi?"

Abby hıçkırdı. "Hiçbir şey planladığımız gibi olmadı ki."

"Başkalarından duyduğum kadarıyla, pek ender oluyormuş bu. Yine de suçluluk duygusu içinde kıvranmanın bir anlamı yok. Şimdi bana hayatına devam etmeye hazır olduğunu söyle. Ben senin hayatını dolu dolu yaşamanı istiyorum."

"Keşke yapabilsem."

"Abby!"

"Peki, peki," dedi Abby, neredeyse bağırarak. Neyse ki etrafta onu duyabilecek kimse yoktu.

"Tamam, güzel. Ama önce bir şey yapman gerek."

"Nedir?"

"Bu pek hoşuna gitmeyecek."

Abby'nin omuzları çöktü. "Ailenle ilgili, değil mi?"

"Evet, onlara gitmen gerek."

Abby başını iki yana sallayarak bu fikri hemen reddetti. "Yapamam, Angela, yapamam. Onlar beni suçluyorlar. Annen bana bakmaya bile dayanamıyor."

"Seni görmesi, seninle konuşması gerek. Bunu benim için yap, senden tek isteğim bu."

"Yapamam."

"Tekrar denemek zorundasın, Abs."

"Bir dahaki sefere."

"Hayır. Bugün. Şimdi."

Abby başını salladı. "Patty ve diğer birkaç arkadaşla öğle yemeği randevum var. Annem de benimle geliyor. Vaktim yok."

"Yemekten sonra git."

"Annemi de götürebilir miyim?"

"Hayır. Yalnız git. Kolay olmayacak. Annemin ters bir şeyler söylemeyeceğini ya da yapmayacağını garanti edemem. Ama bu onunla ilgili değil, biliyorsun. Bu, senin için. Sen değişmezsen, hiçbir şey değişmeyecek."

"Angela, yapamam. Üzgünüm ama yapamam."

"Öyleyse bunu düşüneceğine dair bana söz ver. Senden tek istediğim bu, tamam mı?"

"Tamam, düşüneceğim." Abby cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildi.

"Bu kadar gözyaşı yeter. Sesin annem gibi çıkmaya başladı."

Abby gülümsedi.

"Bak bu daha iyi. Şimdi buradan çık ve harika bir gün geçir. Roger'ı benim adıma tebrik et. Her zaman onun çok tatlı olduğunu düşünmüşümdür."

"Ederim. Hoşça kal, Angela."

"Güle güle," diye seslendi Angela, Abby'nin arkasından. "Unutma, mutlu bir hayat sürmek zorundasın. İkimiz adına da yaşayacaksın!"

Abby mezar taşına arkasını döndü. Bu gerçekten olmuş

muydu? Gerçekten ölmüş olan en iyi arkadaşıyla konuşmuş muydu? Ne olursa olsun, omuzlarından kocaman bir yükün kalktığını hissediyordu. Hâlâ kendine gelememiş bir halde ağır ağır arabasına doğu yürüdü. O sırada cep telefonu çaldı. Bu kez açtı. "Selam, anne."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, tatlım, ama beni yemek için kaçta alacağını öğrenmem gerekiyordu."

Abby saatine baktı. "On bir buçuğa ne dersin? Patty on ikide buluşmayı teklif etti. Böylece bol bol zamanımız olur."

"Harika."

Annesi duraksadı. "Sen iyi misin canım?"

"İyiyim anne. Hatta iyiden de öteyim."

"Sevindim... seni merak etmiştim. Baban da merak etti. Görüşürüz öyleyse."

"In, şey, anne..."

"Evet," dedi annesi çabucak, sanki cep telefonunu kapatmak üzereymiş gibi. "Ne oldu?"

Abby ona az önce Angela'yla uzun uzun konuştuğunu söyleyecek oldu ama sonra fikrini değiştirdi. "Önemli değil. Düğünden önce konuşacak vaktimiz olacak nasıl olsa."

"Tamam. Bu arada açık yeşil takım yerine pembe olanı giymeye karar verdiğimi söylemiş miydim sana?"

"Pembe sana çok yakışıyor."

"Öyle mi dersin? Baban da öyle söyledi. Ama o takım tam bir damat annesi kıyafeti gibi. Gerçi babanın hatırlattığı gibi, ben de damadın annesiyim zaten!"

Abby gülümsedi. "Çok güzel olacaksın."

"İkimiz de çok güzel olacağız," diye vurguladı annesi.

23. BÖLÜM

Ev boşalana kadar bekledim; sonra mantomu ve çantamı aldım. Yapılacak birkaç işim vardı ama hiçbiri çok önemli değildi. Görevim kasabayı daha iyi tanımak ve diğer işletme sahipleriyle tanışmaktı.

Peggy Beldon bir kuru temizlemeci önermişti; benim de bırakmak istediğim iki yastık kılıfı vardı. Kanepede güzel duracaklarını düşünüyordum. Kütüphaneye de uğramayı planlamıştım. İki kişi Grace Harding'den söz etmişti ve ben de onunla bizzat tanışma fırsatı bulmayı umuyordum.

Kılıfları bir torbaya koydum ve çantamı omzuma taktım. Yine arabaya binmektense yürümeyi tercih ettim. Gül Limanı Oteli'nin konumunun güzel taraflarından biri, şehir merkezindeki hemen her yere yürüyerek gidebilmemdi. Ancak niyetlendiğim gibi, yokuş aşağı inmek yerine, kendimi Mark Taylor'ın evine doğru yürürken buldum.

Önceki gün onun Paul ile ilgili sorusuna cevap vermemiştim. O bunu sorar sormaz bir bahane bulmuş ve hemen oradan kaçmıştım. Mark beni durdurmaya çalışma-

mıştı, ben de şükretmiştim. Ancak, buna karşılık, ona bir açıklama borçluydum. Üstelik Spenser oradayken neden birdenbire otele geldiği konusundaki cevabı da beni tatmin etmemişti.

Tıpkı önceki gün olduğu gibi, Mark'ı yine atölyede, çok güzel bir beşiği zımparalarken buldum. Her tarafı ince, ayrıntılı oymalarla süslü tam bir sanat eseriydi. Ben kapıda görününce, Mark başını kaldırıp baktı; koyu renk gözleri şaşkınlıkla parladı. Kalın, kareli bir kışlık ceket ile tulum giymişti. Ona şöyle bir bakınca, üstüne başına pek dikkat etmeyen bir adam olmadığını hatırladım. Kum rengi sarı saçlarının kesime ihtiyacı vardı ve o sabah sakal tıraşı olmamış gibi görünüyordu.

"Yine mi sen," dedi, beklenmedik ziyaretimden biraz olsun hoşnut olmamış gibiydi.

"Evet, yine ben. Birkaç dakikan var mı?"

"Pek sayılmaz."

Bunu duymazdan geldim. Kahve demliğinin olduğu yere gidip ikimiz için de birer fincana kahve doldurdum."

"Benimle oturur musun biraz?" diye önerdim.

Mark bana dik dik baktı. "Yine ne istiyorsun? Durmadan işimi bölersen, o tabelayı hiçbir zaman yapamam."

"Zaten tabela üzerinde çalışıyormuşsun gibi görünmüyor."

Kaşlarını çattı ama bu sözlerimi duymamış gibi yaptı.

"Biri sana beşik mi sipariş etti?" diye sordum.

Gönülsüzce başını iki yana salladı.

"Kendin yapıyorsun... neden?"

"Her zaman böyle meraklı mısındır sen?" diye homurdandı.

"Bazen," diye itiraf ettim. Onun beni buyur etmemiş

olmasını hiç fark etmemiş gibi yaparak bir tabure çekip oturdum, bacak bacak üstüne attım ve fincanı iki elimin arasında tutarak sıcak kahvenin avuçlarımı ısıtmasını hissettim.

Mark da kendince numara yapıyor, ben orada yokmuşum gibi davranıyordu. Buna devam etmesine izin verdim. Bakışlarım otomatikman beşiğe kaydı. Gözlerimi onun oyduğu ince kıvrımlardan alamıyordum. "Beşik çok güzel," dedim, onun el işçiliğine hayran olarak. Mark, yetenekli bir zanaatkârdı.

Bir adım geri çekildi ve çalışmasına yeni bir açıdan baktı. "Teşekkürler."

"Tanıdığın biri hamile mi?"

"Hayır." İşine döndü ve istemeye istemeye ekledi. "Fikir aklıma bir gece durup dururken geldi."

"Sen de yapmaya karar verdin?"

Elini indirip bana doğru baktı. "Senin için bir sakıncası mı var?"

"Hayır." Bakışları bana ürkütücü geldi ama bunu bilmesine izin vermeyecektim.

Hafifçe gülümser gibi oldu ama konuşurken sesi alay doluydu. "Bunu duyduğuma sevindim." Keskiyi ahşaba yaklaştırdı ve fazlalıkları yontmaya başladı.

"Onu ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum. Gördüğüm kadarıyla perakende satış yaptığı bir yer yoktu.

Omuz silkti. "Şimdilik bilmiyorum. Herhalde birine veririm." Sesi bu kez daha az aksiydi.

"Birine mi vereceksin?" diye tekrarladım. O beşik bir servet karşılığı satılmalıydı. Çok güzel bir el oymasıydı ve ondan başka yoktu? Mark'ın hiçbir şeyi normal değildi. Ondan ne beklemem gerektiğini hiç bilemiyordum.

Kahveme üfledim, sonra dudaklarımı yakmasından korkarak küçük bir yudum aldım.

"Gelmenin bir nedeni var mı?" diye sordu Mark. Gidip kendi kahvesini aldı.

"Evet."

"Öyleyse başlaman gerektiğini düşünmüyor musun? Fark etmiş olabileceğin gibi, işim var."

Onun tavrına rağmen gülümsedim, eğlendiğimi gizlemeyi başaramamıştım.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu.

"Sen," dedim.

Kafasını kaşıdı. "Yıllar içinde bana pek çok şey söylendi ama hiç komik dendiğini duymamıştım."

"Paul'le ilgili sana bir açıklama borçlu olduğumu hissettim..."

Elini kaldırarak beni susturdu. "Bu beni ilgilendirmez. Onun kim olduğu zerre kadar umurumda değil."

Onu duymazdan geldim. "Paul kocamdı. Dokuz ay kadar önce Afganistan'da öldü."

Mark omuzlarını dikleştirdi ve bir adım geri çekildi. "Şimdi anlaşıldı."

"Ne anlaşıldı?"

Başını iki yana salladı, cevap vermek istemediği belliydi. Biraz sonra, "Onu kaybetmene çok üzüldüm," dedi.

"Ben de çok üzgünüm. Paul Rose iyi bir adamdı. Dünya onun sayesinde daha güzel bir yer oluyordu." Sesimdeki kederi bastırmaya çalışarak alt dudağımı ısırdım. Başardığımdan emin değildim.

Mark düşünceli görünüyordu. "Otele onun adını vermişsin bu yüzden gül bahçesi istiyorsun." Sanki birden her şey onun için anlamlı hale gelmiş gibiydi.

"Helikopteri dağlarda düştü. Enkaza ulaşılamadığı için cesedi de bulunamadı."

Mark gözlerini gözlerime dikti. "Çok fena."

"Uzun süre onun hayatta olabileceğine inanmaya çalıştım."

"Olabilir mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bu olasılığa inanmayı ne kadar istesem de, sanmıyorum. Enkazın havadan çekilen fotoğrafları, kimsenin hayatta kalmasının mümkün olmadığını gösteriyor."

Mark bakışlarını başka yöne çevirdi ve fincanını bıraktı. Başka tek kelime etmeden, yeniden beşik üzerinde çalışmaya başladı.

"Canını sıktıysam özür dilerim," dedim, ben de fincanımı bırakarak.

"Sıkmadın," dedi, sonra sırtını bana döndü ve elindeki işle uğraşmaya devam etti.

"Kahve için teşekkürler," dedim atölyeden çıkarken.

"Değmez," diye homurdandı.

Dışarı çıkıp yokuştan indim ve kasabaya yöneldim. Soğuğu yüzümde hissetmek iyi geliyordu. Yünlü mantom ve bana sağladığı sıcaklık için şükrediyordum. Rüzgâr denizden esiyordu ve havada tuz kokusu vardı. Bir an yat limanına kadar yürümeye ve koyu seyretmeye karar verdim. Ama sonra karnım bana öğle yemeği vaktinin geldiğini hatırlatınca vazgeçtim.

İki konuğum için mükellef bir kahvaltı hazırlamıştım ama kendim pek bir şey yememiştim. Kahvaltı, en sevmediğim öğündü. Pot Belly Deli'nin ününü çok duymuştum; oraya uğrayıp bir kâse çorba içmeye karar verdim.

Restoran doluydu. Masa bulmak için on dakika bek-

ledim ve sonunda pencere kenarında, Liman Caddesi'ne tepeden bakan küçük, yuvarlak bir masaya alındım.

Karşımdaki masada iki kadın oturuyordu. İyi arkadaş oldukları belliydi. Durmadan çene çalıyor, birbirlerine doğru eğiliyor ve zaman zaman kahkahalar atıyorlardı.

Garson kız elinde bir su bardağı ve mönüyle geldiğinde, günün çorbasını sordum. Etli sebze çorbası olduğunu söyledi. Ben de bir çorba ve bir fincan çay siparişi verdim. Garson gittikten sonra, karşımdaki kadınlardan birinin göğsünde isim rozeti olduğunu fark ettim. Grace Harding. O gün tanışmayı umduğum kişinin ta kendisiydi.

Kendisine baktığımı fark etmiş olacak ki konuşmasının ortasında durdu ve o da bana baktı.

Telaşlanmış, biraz da utanmıştım. "Çok baktım sanırım, özür dilerim," dedim.

"Hayır, önemli değil. Siz Freinger'ların otelini alan genç hanım mısınız?"

"Evet, adım Jo Marie Rose."

"Grace Harding. Bu da Olivia Griffin."

"Yargıç Olivia Griffin mi?"

"Evet." Yargıç, biçimli kesilmiş kısa saçları ve koyu kahverengi gözleri olan, şık ve zarif görünümlü bir hanımdı. "İkinizle de tanıştığıma çok sevindim."

"Sedir Koyu'na hoş geldiniz."

Kasabada böyle sıcak karşılamalara alışmıştım. "Kasabada şimdiye kadar tanıştığım herkes mutlaka sizinle tanışmam gerektiğini söyledi," dedim onlara.

Garson kız çorba kâsesi, sıcak ekmek ve tereyağı ile geldi. Ekmek fırından yeni çıkmış gibi kokuyordu, kendime daha fazla hâkim olamayacağımı hissediyordum. Başımı

kaldırıp baktığımda, Yargıç Griffin'in beni izlediğini fark ettim.

"Dün beklenmedik bir konuğunuz var mıydı?" diye sordu.

Tam olmadığını söyleyecektim ki Spenser'ı hatırladım. Nasıl cevap vereceğimi bilemedin. Ağzımı açıp kapattım. Onun bunu nereden bildiğini anlayamamıştım. Mark'ın söylediğini sanmıyordum ama sonra Mark'ı da doğru dürüst tanımadığımı fark ettim. Onunla muhatap oldukça, hakkında ne kadar az şey bildiğimi görüyordum.

Olivia biraz mahcup olmuş gibiydi. "Bunun sormamın nedeni şu: Dün kızım Justine ile kasabadaydık. Arabalı bir adam durdu ve Gül Limanı Oteli'ne nasıl gideceğini sordu. Ona kasabada bu isimde bir otel olduğunu sanmadığımı söyledim."

"Evet, otelin adını değiştirmeye karar verdim."

"Ne yazık ki ben bunu bilmiyordum, adam epey kızdı."

"Size mi?"

"Sanki bütün dünyaya." Kadın kaşlarını çattı. "Ben de biraz sonra Şerif Davis'le karşılaştım ve bu olayı anlattım. Adam sizi buldu mu?"

Başımı salladım. "Maalesef buldu."

"Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet." Az kalsın Mark'ın beklenmedik ziyaretini anlatacaktım ama kendimi tuttum.

Olivia ayağa kalktı ve hesaba uzandı. "Arkadaşınız ise özür dilerim."

"Değildi... değil. Bundan sonra geleceğini de sanmıyorum."

"Güzel." Grace kaşlarını çattı ve o da endişeli göründü.

"Olivia da ben de yalnız yaşayan bekâr kadınlarız. Bu yüzden nasıl olduğunu biliriz. Böyle bir şey olduğunda bizi çağırmaktan çekinme."

"Kadınların birbirlerine destek olmaları gerekir," diye ekledi Olivia.

Onlarla kesinlikle aynı fikirdeydim.

İkisi gittiler. Ben de çorbamın tadına baktım. Egzotik ya da ilginç bir tat değildi; yalnızca lezzetli bir ev yapımıydı. Ekmek hâlâ sıcaktı, böldüğümde içinden dumanlar çıktı. Tereyağı erimiş ve tabağa akmıştı. Görünüşü ve kokusu kadar tadı da güzeldi.

Öğle yemeğimi bitirdiğimde, kalabalık nispeten azalmıştı. Hesabı kasada ödedim ve iki blok ötedeki kuru temizlemeciye yöneldim.

Caddede yürürken, meraklı bakışların bana yöneldiğini fark ettim. Birkaç kişi sanki beni tanımış gibi gülümsedi ve başıyla selam verdi.

Kuru temizlemeciyi bulup kılıfları bıraktım. Sonra, kütüphane kartı almak üzere kütüphaneye doğru yürümeye başladım.

24. BÖLÜM

Josh, Richard'ın odasından sessizce dışarı süzülen ve olabildiğince az ses çıkarmaya çalışarak kapıyı kapatan Michelle'i izledi. Michelle ona baktı ve anlamlı anlamlı içini çekti. "Düne göre çok daha kötü."

"Tahmin etmiştim."

Michelle başını eğip bir an sessiz kaldı, sanki doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi. "Richard ne derse desin, bence ağır hastalar bakımeviyle görüşmeliyiz. Onun acı çekiyor olmasından endişeleniyorum; orada son günlerini rahat geçirmesine yardımcı olabilirler."

Josh onunla aynı fikirdeydi. Aynı zamanda Richard'ın bu konudaki düşüncelerini de biliyordu. "Bu, Richard'ın hoşuna gitmeyecek."

Michelle onayladı. "Ama tartışabilecek durumda değil. Çok rahatsız uyuyor ve dürüst olmam gerekirse, pek fazla zamanının kaldığını düşünmüyorum. Gerçi en iyisini bakımevindekiler bilir. Onun hastaneye götürülmesine gerek olmadığından emin olmak zorundayız." Sesi titriyordu.

Josh salona girdi ve büyük pencereden dışarı baktı.

Yalnızca iki gün içinde, üvey babasının durumunda hızlı bir kötüleşmeye tanık olmuştu. Sanki Richard her şeyden vazgeçmeden önce, Josh'un gelmesini beklemişti.

Josh eve ilk girdiğinde, Richard ona bağıracak enerjiye ve güce sahipti. Ama bu sabah üvey babasının neredeyse soluk alıp vermeye bile takati yoktu.

"Ben yemek hazırlayayım," dedi Michelle, Josh'un arkasından.

Öğlen olmuştu bile. Josh'un canı yemek istemiyordu. "Benim için bir şey hazırlama. Aç değilim."

Michelle onu duymamış gibi davrandı. Mutfağa gitti ve birkaç dakika sonra Josh su ısıtıcısının ıslığını duydu. Michelle dakikalar sonra elinde iki kupayla geri döndü.

"Bakım merkezini aradım," dedi.

Josh, kupayı onun elinden aldı. Karşılıklı oturdular. Richard'ın zamanının çoğunu geçirdiği koltuk boştu ama yaşlı adam onların düşüncelerini fazlasıyla dolduruyordu.

"Ne dediler?" diye sordu Josh.

Michelle, kupayı sehpaya koyup arkasına yaslandı. "Kadın bana bugün onu muayene etmek için birini göndereceklerini söyledi."

Richard bundan hoşlanmayacaktı ama Michelle'in daha önce söylediği gibi, yaşlı adam itiraz edecek durumda değildi. Üvey babası, yalnız ölmek istediğini söylemişti ve Josh bir an onun isteklerine uyup uymamaları gerektiğini düşündü. Ancak Michelle'in komşusunu yalnız bırakmayı kabul edeceğinden şüpheliydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Josh kiralık arabasına inip Sedir Koyu'ndan olabildiğince uzaklaşmayı, bir depo benzinin onu götürebileceği yere kadar gitmeyi çok ister-

di. Zihninin derinliklerinde, zamanının en azından bir kısmını okyanusta geçirmek istiyordu.

Çocukluğunun en mutlu anılarından biri, annesiyle birlikte Ocean Shores'a yaptıkları kısa geziydi. Josh o zamanlar on yaşlarında olmalıydı. Babası gittikten sonra, tatil gibi lüks harcamalar için fazladan paraları olmamıştı hiç. Maddi durumları her zaman sıkıntılı olmuştu. Ancak annesi bir şekilde, benzin almak için birkaç dolar biriktirmeyi başarmıştı. Yanlarına bir soğutucu almışlar, arabayı yastıklar, battaniyeler, havlular, plastik kovalar ve kürekler ile doldurup Ocean Shores'a gitmişlerdi. Otelde kalacak paraları yoktu, bu yüzden bir kumsala park etmişlerdi.

Josh okyanus kıyısında bir aşağı bir yukarı koşmuş, çocuksu bir sevinçle kendini dalgaların arasına atmıştı. Ucuz bir uçurtma satın almışlardı; Josh rüzgârın uçurtmayı havalandırmasına ve ufukta bir nokta haline gelene kadar yukarılara taşımasına bayılmıştı. Mutluluktan başı dönene kadar gülmüştü.

Josh ve annesi birlikte kocaman bir kumdan kale yapmışlardı. Gece de ateş yakıp üzerinde sosis pişirmişlerdi. Şimdi bile, bunca yıl sonra, Josh o kadar keyifli başka bir yemek yediğini hatırlamıyordu. O gece fonda okyanusun sesiyle yıldızların altında uyumuşlardı.

"Sustun," dedi Michelle.

Josh bakışlarını ona çevirdi. Anılara dalıp gittiğinde, yaşadığı ana dönmekte zorlanıyordu. "Çocukken annemle yaptığımız bir geziyi düşünüyordum."

"Annen Richard'la tanışmadan önce mi?"

Josh başını salladı. "On yaşındaydım, Ocean Shores'a gitmiştik. Richard ile bu meselenin şimdiye kadar sona ermiş olacağını, okyanusa tekrar gitme fırsatı bulacağımı

umuyordum. Buraya son geldiğimden beri kasabanın çok geliştiğini biliyorum ama anıları beni asla terk etmeyecek."

"Daha sonra hiç gitmedin mi?"

"Gittik, bir kez. Dylan ve Richard ile birlikte."

Michelle, Josh'un zihnini okuyor gibiydi. "Aynı değildi, değil mi?"

Josh o zamanlar on beş yaşındaydı ve kendisine scooter kiralama olanağı sağlayan sürücü belgesini almıştı. Richard da ikinci bir scooter kiralamış ve Dylan'ın kumsalda kullanmasına izin vermişti. Başlangıçta her şey çok eğlenceliydi. Josh scooter'ın özgürlüğüne bayılmıştı; üvey kardeşiyle rüzgârı yüzlerinde hissederek kumda yarışıyorlardı. Sonra Josh bir yere çarpmış ve motor hasar görmüştü.

Richard öylesine büyük bir öfkeyle tepki göstermişti ki, Josh'un annesi ilk kez müdahale etmiş ve kocasına bunun yalnızca bir kaza olduğunu hatırlatmıştı. Yine de Richard, hasarı Josh'un ödemesi ve herkesin eğlencesini mahvetmeden kasabadan bir an önce ayrılması konusunda ısrar etmişti.

Eve dönüş yolu dayanılmazdı. Josh'un annesi ile Richard arasında müthiş bir gerilim vardı. Dylan da Josh'a kızgındı. Josh ise suçun onda olduğunu bilerek kendini çok kötü hissediyordu.

Buna karşılık, Richard'ın öfkesini de tam olarak anlayamıyordu. Kaza olduğu besbelliydi. Motosikletin hasarını cep harçlığından ödemiş ve yaptığının sorumluluğunu kabul etmişti. Kimse, onun kazadan sağ salim kurtulmasını umursamıyor gibiydi. Neredeyse yaralanmış olmayı dileyecekti. Belki de o zaman böyle azarlanmak yerine anlayış görürdü.

"Yine derin düşüncelere daldın," dedi Michelle.

"Özür dilerim."

"Sorun değil."

Josh çayından tek bir yudum almamıştı. Motosikletini çarpmadan önce, annesini kumsalda Richard ile yürürken görmüştü. Belki de bu dikkatini dağıtmış ve kaza yapmasına neden olmuştu; o kısmını hatırlamıyordu.

Teresa, Richard'ın koluna girmişti. Üzerinde kolsuz, yazlık bir elbise vardı; rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu. Eteği bacaklarına yapışmıştı. Richard, Josh'un onu hiç görmediği kadar rahat görünüyordu. Paçalarını dizlerine kadar sıvamıştı. İkisi de yalınayaktılar. Josh'un annesinin kahkahası kumsalda yankılanıyor, tepelerinde dönüp duran martıların çığlıklarına karışıyordu. Josh'u o anda en çok etkileyen, Teresa'nın bu denli mutlu ve dertsiz tasasız görünmesi olmuştu.

Josh annesini en çok önünde faturalardan oluşan bir dağ ile otururken hatırlıyordu. Teresa bunları öncelikle ödenmesi gerekenleri belirlemiş gibi gruplara ayırıyordu. Annesinin ellerini yüzüne kapatıp ağlaması da, Josh'un hatırlamak istemediği kadar sık hatırladığı sahnelerdendi. Bunun düşünmek bile boğazının düğüm düğüm olmasına yol açıyordu.

Daha bir önceki gün, Josh annesinin Richard'ı sevdiğini kabullenmeye seve seve razıydı. Ve bütün kusurlarına karşın, annesinin hayatına neşeyi ve mutluluğu geri getirdiği için Richard'a minnettardı.

Zil çalınca Michelle kapıyı açmaya gitti. Bakımevinden önceki gün gelen kadın gelmişti yine.

"Yakınlardaki başka bir evdeydim," diye açıkladı Ginger, eşikten geçerken.

Michelle onun mantosunu ve çantasını alıp kapının hemen yanındaki askıya astı.

"Biz de çay içiyorduk. Bir fincan ister misiniz?"

"Teşekkür ederim ama vaktim yok. Richard'ı muayene edip gitmem gerek."

"Anlıyorum."

"Ben de sizinle geleyim," dedi Josh. Richard'ın huysuzlanması halinde öfkesini, büyük bir zarafetle kendisine zaman ayıran kadına değil de ona yansıtmasını umarak.

Michelle ona Richard'ı görmeye giderken kadına eşlik etmesi gerekenin kendisi olduğunu anlatan bir bakış fırlattı. Josh da onun isteğine boyun eğdi.

Josh yakında gideceğini söylediğinden beri, aralarında bir soğukluk olmuştu. Josh buna üzülüyor ama Michelle'i de yanlış yönlendirmek istemiyordu. Zamanlama bütünüyle yanlıştı. Duyguların son derece yoğun olduğu bir dönemdi bu; Josh da kafasının karışık olduğunu ve duygularına güvenebileceğinden emin olmadığını hissediyordu. Richard ölümün eşiğindeydi; Josh için de bu kasabayı ve acı verici anıları tamamen geride bırakma vakti hızla yaklaşıyordu.

Soru ve cevaplarla geçen birkaç dakikanın ardından, iki kadın sessizce Richard'ın odasına süzüldüler.

Josh, Richard'ın sızlanmalarını duymadı, bu yüzden onun hâlâ uyuduğunu tahmin etti. Hatta ölmüş bile olabilirdi.

Richard'ın ölmesi.

Josh, beklenmedik bir üzüntü ve acının sarsıntısıyla koltuğa çöktü. Gerçekten düşündüğü gibi olsa, her şey sona erdiği için sevinmesi gerekirdi.

Josh, annesi öldüğünde nasıl olduğunu hatırlamaya ça-

lıştı. Sonun yakın olduğunu biliyorlardı elbette. Richard ve Josh, Teresa'nın yanında, onun hastanedeki yatağının bir tarafındaydılar. Ölmekte olan kadına duydukları sevginin dışında her yönden birbirlerine ne kadar uzak olduklarını gösteren bir tabloydu bu.

Annesi uyuyordu ve solukları giderek sığlaşıp hırıltıya dönüşüyordu. Son bir soluktan sonra can vermişti.

Richard, Josh'a bakmış ve kül reni yanaklarından yaşlar süzülürken, gözleri acı dolu halde fısıldamıştı. "Ruhunu teslim etti." Sonra eğilmiş, dirseğini yatağa dayayıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Josh şimdi, o zaman bir tür duygusal şok yaşadığını fark ediyordu; çünkü hiçbir şey hissetmemişti. Üzüntü yoktu, acı yoktu. Kesinlikle hiçbir şey hissetmemişti. Tek bir damla gözyaşı dökmemişti; en azından hatırladığı kadarıyla.

Richard'ın avazı çıktığı kadar ağlaması, odaya bir hemşirenin gelmesine neden olmuştu. Bir de din görevlisi gelmişti. Sonra Richard, normal şekilde hareket edebilecek kadar toplamıştı kendini. Josh, eve gidene kadar konuştuklarını hatırlamıyordu. Richard, Josh'u eve bıraktıktan sonra, hemen cenaze işlerini halletmeye gitmişti.

Bu anıların birden su üstüne çıkması komikti. Josh'a daha da garip gelen, annesi öldüğünde bir duygusal bir baloncuğun içinde olması, şimdi ise, Richard'ın gitme vakti geldiğinde, tam tersini hissetmesiydi. Üzüntüden perişan haldeydi ve yaşlı adam hâlâ yaşıyordu. Josh, mantıklı hiçbir açıklama bulamıyordu.

Michelle ve Ginger, Richard'ın odasından çıktılar.

"Uyandı," dedi Michelle. "Biz içeri girer girmez gözleri açıldı."

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Josh, bakımevi gönüllüsüne.

Kadın hiç düşünmeden cevap verdi. "Tahminime göre kırk sekiz saatten az zamanı var."

"O kadar kısa mı?" Josh, Richard'ın ölmeyecek kadar alçak olduğuna inanmak istiyordu. Tahminleri yanıltmasını, ölümden daha güçlü olduğunu kanıtlamasını istiyordu. "Bunu ona söylediniz mi?" diye sordu.

Hastane görevlisi başını iki yana salladı.

"Yine bakımevini aradığımız için kızdı mı?" diye sordu Josh, Michelle'e bakarak.

"Kızdı ama artık bağıracak gücü yok."

"Onu yalnız bırakmanızı istedi, değil mi?"

Michelle imalı bir gülümsemeyle başını salladı. "Ah, başka sözler de sarf etti ama ben tekrarlayabileceğimi sanmıyorum."

"Bence de en iyisi bu."

"Bir değişiklik olursa beni arayın," dedi görevli kadın. "İlaç, ağrısını azaltacak. Hastaneye gitmesi için bir neden görmüyorum ben.

Josh onu kapıya kadar geçirdi. Kadın, mantosunun kemerini bağlarken durdu. "Ölümü çok yakın olabilir; bu gece ya da yarın sabah erkenden."

"Tamam. Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim. İyi ki yakındaymışım da hemen gelebildim."

"Biz de buna çok memnun olduk."

Kadın gittikten sonra ev olağandışı bir sessizliğe bürünmüştü sanki.

Josh bir an duraksadıktan sonra Richard'ın odasına gitti. Kapı açılırken gıcırdadı.

Elbette, Josh içeri girip yatağın ayakucunda dururken, Richard gözlerini açtı.

"Sana buradan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum," diye mırıldandı.

Josh onu duymak için iyice yaklaştı. "En kısa zamanda gideceğim, merak etme. Sen farkına bile varmadan buradan gitmiş olacağım."

"Şimdi git."

"Tamam, eğer istediğin buysa."

Richard gözlerini kapattı ve hafifçe soluk aldı; tiz sesli ve zayıf bir soluktu bu.

"Annemin ölümünü hatırladım," dedi Josh.

Neredeyse bir anda Richard'ın gözleri yaşlarla doldu. Eliyle yüzünü sildi. Josh onun utandığını görebiliyordu.

"Onu hâlâ özlüyorum," diyebildi yaşlı adam fısıltıyla. "Teresa'yı düşünmeden bir günüm bile geçmiyor."

"Onun hayatına kattığın neşe ve mutluluk için teşekkür ederim sana. Umarım sen de onun seni ne kadar sevdiğinin ve seninle evli olmanın onu ne kadar mutlu ettiğinin farkındasındır. Özellikle hayatının son günlerinde ona özenli davrandığın, onu koruyup kolladığın için sana her zaman minnettar olacağım."

Richard'ın gözyaşları akmaya, ölü gibi solgun yanaklarından süzülmeye başladı; çenesinde ilerleyip yastığına damlarken geride ışıltılı bir yol bırakıyorlardı.

"Teresa ile tanışmak başıma gelen en iyi şeydi... Dylan'ın da öyle."

Richard bunu söyledikten sonra, sanki anılara dalıp gitmiş gibi sustu. Sonra, tam Josh çıkmak üzereyken tekrar konuştu. "Sanırım onu gördüm..."

"Ne zaman?" diye sordu Josh yumuşak bir sesle.

"Dün gece. Yatağın başucunda duruyordu, hayalet gibiydi. Onun içinden duvarı görebiliyordum."

"Bir şey söyledi mi?" İlaçların etkisi olduğuna şüphe yoktu. Ağrı kesicilerin dozu artırılmıştı ve güçlü ilaçlardı bunlar.

"Konuşmadı ama... onu duyabiliyordum sanki. Dylan ile birlikte beni beklediklerini söyledi."

Josh başını salladı.

"Ölümden korkmuyorum." Richard'ın gözlerindeki meydan okuyan ifade sözlerinin altını çiziyordu. "Gitmeye hazırım. Her an."

"Ne güzel."

"Ne güzel," diye tekrarladı Richard ve gözlerini kapattı.

Josh bir an çıldırmış gibi onun öldüğünü düşündü ama sonra Richard'ın göğsünün soluk alıp verirken inip kalktığını gördü ve kendi de soluk alabildi.

Tam Josh'un düşündüğü gibiydi. Richard Lambert ölmeyecek kadar alçaktı.

25. BÖLÜM

Abby, annesiyle babasının oteldeki odasının kapısını tıklatıp bekledi. Kimse cevap vermeyince tekrar, bu kez daha yüksek sesle tıklattı. Yine kimse cevap vermedi. Yanlış odanın kapısında olmaktan çekinerek resepsiyona yöneldi. Bankoya yaklaşırken, kahvaltı salonunu gördü ve içerisinin masalarda oturmuş, sohbet eden insanlarla dolu olduğunu fark etti. Kahvaltı saati değildi gerçi.

"Abby," dedi annesi geniş kapıdan çıkıp kollarını ona uzatarak. "Biz buradayız."

"Anne..."

"Abby," diye bağırdı annesinin yanına gelen Eileen Teyze. "Ah, tatlım, seni görmek öyle güzel ki." Abby'yi kollarının arasına alıp öyle sıkı kucakladı ki, Abby bir an teyzesinin kaburgalarını kıracağından korktu. "Çok uzun zaman oldu," dedi Eileen.

Jake Enişte karısının yanına geldi. Bir kolunu karısının, diğerini de Abby'nin beline doladı. "Gel de kuzenlerini gör."

Abby, Sondra ve Randall'ı son gördüğünde, kendisi

onlu yaşlardaydı, kuzenleri ise küçücük çocuktular. Şimdi ona doğru gelen sırım gibi genç adamın belirgin bir âdemelması vardı ve en az bir doksanlık boyuyla Abby'ye tepeden bakıyordu.

"Randy?" Abby onun bebek kuzeni olduğuna inanamıyordu.

"Artık Rand'i tercih ediyorum."

"Rand?" Abby'nin gözleri iri iri açıldı. "Sana ne oldu böyle?"

Delikanlı saf saf gülümsedi. "Büyüdüm."

Yanlarına gelen genç ve güzel sarışın kadın da onun sevgilisi olmalıydı. "Beni hatırlamadın mı?" diye sordu.

"Sondra?"

Kız, kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Benim."

"Buna inanamıyorum!" Abby güldü. "Tanrım, Rand'in bezini değiştirirdim ben!"

"Ah... lütfen...?" Delikanlı ne yapacağını bilemez gibi ayaklarını sürüdü.

"Hatırladığım kadarıyla sana Çişli derdik."

Rand'in yüzü kıpkırmızı oldu, etrafta toplananlar da kahkahalarla güldüler.

"Merak etme," diye söz verdi Abby, "bir daha söylemem."

"Teşekkürler." Rand ona gülümsedi.

"Berry Ann Yenge'yi hatırladın mı?" diye sordu annesi, Abby'yi salonun öbür ucuna doğru sürükleyerek.

"Leon Amca nerede?" Abby, babasının erkek kardeşinin elinde hep bir fotoğraf makinesiyle dolaştığını hatırlıyordu.

O bu soruyu sorar sormaz, bir flaş patladı.

"Leon Amca," dedi Abby gülerek. Yengesiyle amcası ona sarıldılar.

"Çok uzun zaman oldu," diye sızlandı Berry Ann Yenge.

"Ne zaman isterseniz ziyaretime beklerim," dedi Abby, bunu söylediğine kendi de şaşırarak. "Unutmayın, ben Florida'da yaşıyorum ve orada kışlar çok güzeldir."

"Biz Arizona'da yaşıyoruz," dedi Berry Ann. "Bizim kışlarımız da harika geçiyor."

"Bize pek uzak değiller," diye ekledi Abby'nin annesi.

"Ah, tatlım, seni görmek ne kadar güzel, bilemezsin."

Leon Amca fotoğraf makinesini Abby'ye doğru çevirdi. "Her zaman bir tablo kadar güzeldi." Flaş arka arkaya üç kez patladı.

"Doug, Craig ve Joy nerede?" diyerek küçük kuzenlerini sordu Abby.

"Buradalar. Joy, iki yıl önce bizi büyükanne ve büyükbaba yaptı."

"Sen büyükanne mi oldun, Berry Ann Yenge?" Annesi bundan söz etmiş olmalıydı ama Abby unutmuştu.

Abby'nin annesi kollarını sözde bir hasetle kavuşturdu. "Bu konuya hiç girme, Berry Ann." Kızına baktı ve şaka yaptığını anlatmak istercesine gülümsedi. "Roger evlendiğine göre, Tom'la benim de en sonunda büyükbaba ve büyükanne olma ihtimalimiz yüksek... Tabii eğer..." Durdu ve anlamlı anlamlı Abby'ye baktı. "Eğer Abby birini bulup çabucak yuva kurmaz ve bir ya da iki çocuk yapmazsa..."

"Anne!" diye karşı çıktı Abby ama katı bir şekilde söylememişti bunu.

Joy ile yeni doğan oğlunu gördü ve Joy'un kocasıyla tanıştı. Aile Alaska'da yaşıyordu; düğün için ve diğer aile

büyülerini görmek amacıyla Seattle'a gelmişlerdi. Doug ve Craig de evlenmişlerdi; Abby onların eşleriyle de tanıştı. Doug'ın karısı hamileydi; Berry Ann Yenge de bebek kız olacağı, ilk kez bir kız torun sahibi olacağı için çok sevinçliydi.

Abby'yi en çok şaşırtan, son aile toplantısında onları gördüğünden beri herkesin ne kadar değişmiş olduğuydu. Bu toplantının üzerinden kaç yıl geçtiğini hatırlamıyordu.

Bir zamanlar Abby, aralarındaki yaş farkına rağmen kuzenleriyle çok yakındı. O zamanlar üç ya da dört yaş bile önemli bir farktı. En küçükleri Sondra ve Randall idi. Doug, Craig ve Joy ise Abby'den yalnızca birkaç yaş küçüktüler.

Abby, öğle yemeğine çıkmak üzere hazırlanmak için odaya giden annesini takip ederken, isimler ve yüzler nedeniyle başı dönüyordu. "Herkes ne zaman büyüdü?" diye sordu, merakla başını sallayarak.

"Tatlım, eğer kabuğundan daha sık çıksaydın, bu sorunun cevabını kendin verebilirdin."

"Biliyorum," diyerek onayladı Abby ve ilk kez kendini böylesine soyutlamış olmakla büyük bir hata yaptığını hissetti.

Annesi plastik anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Kat görevlisi gelmiş ve oda temizlenmişti.

"Ayakkabılarımı değiştirmem gerek," dedi Linda, eğilip dolabın alt çekmecesinden bir çift ayakkabı çıkarırken.

Abby annesinin ayağında terlik olduğunu o anda fark etti. "Ayaklarımı düğünde dans etmek için saklıyorum. Babanı salon dansı dersleri almaya ikna ettiğimi söylemiştim sana değil mi?"

"Babamla mı?" Babası, Abby'nin dans derslerine katılacağını tahmin ettiği son kişiydi.

"Bunun olacağını asla tahmin etmezdim ama şu televizyon programını sürekli izliyor ve her hafta favori çiftimize oy veriyorduk."

Abby kendi de programı izliyordu ancak bu programın anne babasını dans dersleri almaya iteceği fikrini aklı bir türlü almıyordu.

"Baban dans pistinde hiç de fena değil. Dans etmeyi çok seviyor."

Vay be, çok şey değişmişti gerçekten.

Abby'nin annesi doğruldu ve geriye doğru kaykıldı. "O kadar da yaşlı değiliz, biliyorsun."

"Yaşlılıktan söz etmişken, arabayı otoparkın öbür ucuna park ettim," diye hatırladı Abby. "Ben gidip arabayı ön tarafa getireyim, seninle orada buluşuruz."

"Emin misin tatlım? O kadarcık yol yürümenin benim için sakıncası yok."

"Sorun değil, anne."

Abby kapıya yönelmişti ki annesi onu durdu. "Tatlım, umarım torun konusunu açarak seni utandırmamışımdır. Babam benim daha hassas davranmam gerektiğini söyledi."

Abby gülümseyerek annesini rahatladı. "Utandırmadın."

"Ah, güzel. Bugünü mahvedecek hiçbir şey yapmak istemem. Baban ve ben Roger için öyle mutluyuz ki. Çocuklarımızın evlenmesini çok uzun zaman bekledik."

Abby annesini kucaklayıp odadan çıktı. Çantasında arabasının anahtarlarını ararken, az kalsın koridorda aceleyle yürüyen bir adamla çarpıştı. Adam onun omzuna çarptı ve

tam Abby dengesini kaybetmek üzereyken onu omuzlarından yakaladı.

"Özür dilerim!" Sonra durdu ve dikkatle Abby'ye baktı. "Abby?"

"Evet," diyebildi Abby. Adama kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Onu hemen tanımıştı.

"Benim, Steve. Steve Hooks."

"Ben... biliyorum." Abby'nin ağzı kupkuru olmuştu. Ağabeyine Steve'i sormak istemiş ama soramamıştı. Onun mutlu bir evliliğinin olduğunu ve kendisini tamamen unuttuğunu duymak istemediğini düşünmüştü. Bunun için Steve'e yeterince sebep vermişti çünkü.

"Demek beni hatırlıyorsun?"

Ah, evet, onu hatırlıyordu. "Seni... yeniden görmek çok güzel," diyebildi sonunda, ama sözcükler ağzından kerpetenle çıkıyordu sanki.

Steve onun omzundaki ellerini çekti ama bunu hiç istemeden yapmış gibiydi. "Harika görünüyorsun."

"Düğün için mi buradasın?" Bu, Abby'nin sorabileceği en aptalca soruydu herhalde.

"Evet. Roger benden teşrifatçılardan biri olmamı istedi."

"Dün gece provada yoktun," dedi Abby ve birden bunu söyleyerek önceki gece Steve'i aradığını belli ettiğini fark etti.

"Yoktum. Uçağım rötar yaptı, ancak akşam yemeğinden sonra gelebildim."

"Geldiğine sevindim." Abby biraz daha konuşmak istiyordu ama annesi onu beklediği için oyalanmamalıydı. Steve'i gün içinde başka bir zaman yakalamayı umuyordu.

Steve bir adım geri çekildi; o da bu konuşmayı sonlan-

dırmak istemiyor gibiydi. "Öğleden sonra görüşürüz öyleyse."

"Düğünde," dedi Abby gereksizce. Yanakları kızarmıştı. Angela ile alışverişe çıktıkları gece, arkadaşı, Steve ile tanışmak için ne kadar sabırsızlandığını ve heyecanlandığını söylemişti. Abby de onun ne kadar harika biri olduğunu anlatıp durmuştu.

Roger, Steve'i Şükran Günü'nü onlarla birlikte geçirmek üzere davet etmişti çünkü Steve'in ailesi Doğu Kıyısı'nda yaşıyordu ve Steve'in Noel ile birkaç hafta arayla ikinci bir bilet alacak parası yoktu. Abby ve Steve ilk tanıştıklarından beri sürekli e-postalar aracılığıyla iletişim halindeydiler. Angela, Şükran Günü'nü büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte Spokane'de geçirmişti.

Abby, Steve'e körkütük âşık olmuştu. Kazadan sonra, Steve ona çiçekler, mektuplar, notlar göndermişti ama Abby cevap vermemişti çünkü arkadaşı ölmüşken hayatında böyle harika birinin olması ona yanlış geliyordu. Angela'nın flört ettiği bir genç adam hastaneye geldiğinde olmuştu olanlar. Abby hâlâ uyuşturuluyordu ve çok acı çekiyordu. Genç adam yatağın kenarına oturmuş, alnını yatağın demirine bastırmış ve ağlamıştı. Angela'nın annesi gibi bağırmamıştı ama onun acısı, Abby'nin canını öfkeli sözcüklerin yakamayacağı kadar çok yakmıştı. Sonra genç adam gitmiş ve Abby de onu bir daha hiç görmemişti.

Düşüncelere dalan Abby otoparka giderken az kalsın cam kapıya çarpacaktı.

"Kendine gel," dedi kendi kendine ve arabasını bıraktığı yere doğru yürüdü. Hastaneden çıktıktan ve nekahet döneminden sonra, yeniden direksiyon başına geçmek için cesaretini toplaması çok zor olmuştu. Hatta neredeyse bir yılını almıştı.

Kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu ve ellerini direksiyonun üzerine koydu. Demek Angela, ondan kasabadayken anne babasını ziyaret etmesini istiyordu. Bu, yerine getirilmesi mümkün olmayan bir istekti. Abby onlarla yüzleşemezdi. Daha önce denemişti ama Angela'nın annesiyle babası kendileri fazlasıyla acılı olduklarından, onu affetme yürekliliğini gösterememişlerdi. Angela'ya göre, aradan geçen yıllar da bu tutumlarını pek değiştirmemişti.

Abby kendini bu düşünceden kurtulmaya zorladı. "Bunu bilmiyorsun," dedi yüksek sesle. Hangi aklı başında kadın mezarlıktan gelen seslere kulak verirdi? Bu kadar saçmalık yeterdi.

Yeter.

Mezarlıkta yaşanan bütün sahne, Abby'nin hayal gücünün ürünüydü. Arkadaşının mezarını ziyaret etmek için o kadar uzun zaman beklemişti ki, sonunda kafasında bu olayı büyütmüştü. Sonuç olarak da hayal görmüştü.

Hem annesi bu harika günü mahvedecek hiçbir şey olmasını istemediğini söylememiş miydi ? Ağabeyi evlenmek üzereydi. Abby'nin geçmişteki yanlışlarını düzeltmek üzere çaba sarf etmesi için doğru yer ya da zaman değildi bu. Onun bu durumun üstesinden gelmesinin en iyi yolu, ağabeyinin düğününe gitmesi ve ailesiyle geçirdiği zamanın keyfini çıkarmasıydı. Sonra Sedir Koyu'ndan ayrılacak, bavulunu toplayacak ve bütün bu gerginlik ve acıyı ardında bırakacaktı.

İçten içe Angela'nın bu konudaki fikrini belirtmesini umarak bekledi. Ölmüş, toprağın altında olan birinin onun iç konuşmaları ile tartışmasını bekleyerek direksiyon başında oturması ne kadar komik görünüyordu kimbilir.

Abby arabayı çalıştırdı ve otelin önüne geldi. O gelir

gelmez annesi dışarı çıktı. Kapıyı açıp ön koltuğa yerleşirken Linda'nın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Biraz önce kimi gördüm, bil bakalım!"

"Bildiğime dair bahse girerim!"

"Steve Hooks!" Annesi, Abby'ye anlamlı bir bakış fırlattı.

"Onu ben de gördüm. Koridorda, senin kapının önünde karşılaştık. Az kalsın çarpışıyorduk."

"Uçağı rötar yapmış," diye açıklamaya devam etti annesi.

"Ben... düğüne yetişmesine sevindim."

"Ben de. Bu arada Roger, Steve'in evlenmediğini söyledi." Annesi yine manalı bir şekilde Abby'ye baktı.

"Ya?" Birden Abby'nin kalp atışları hızlanmıştı; aradan geçen bunca yıl sonra Steve ile kaldıkları yerden devam edebileceklerini düşünmek saçma olsa da.

"Roger, Steve'in seni sorduğunu da söyledi."

Abby bu yorumu duymazdan gelmeye karar verdi. "Anne, emniyet kemerini bağlaman gerek."

"Ah, peki." Annesi arkasına uzandı ve kemeri çekip bağladı.

Abby, Angela'nın da emniyet kemerini bağlaması için ısrar etmiş olmayı ne kadar isterdi. Yıllar sonra, şimdi bile bu uyarı kulağında çınlıyordu.

Linda, Abby'ye döndü. "Evet, tatlım, Steve ne dedi?"

"Ne yazık ki pek fazla konuşma şansımız olmadı."

"ama daha sonra konuşacaksınız, değil mi?"

"Evet, sanırım konuşuruz."

Annesi uzun süre bir şey söylemedi, sonra hafifçe içini çekerek ekledi. "Bu bir başlangıç."

Bir başlangıç. Evet, gerçekten öyleydi.

26. BÖLÜM

Michelle, Richard'ı yoklamaya gittiğinde Josh da iki kupayı çalkaladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi.

Richard'ın odasının kapısı açıldı, kapandı ve Michelle, Josh'un yanına geldi. Josh başını kaldırıp soran gözlerle baktı. Michelle'den ne beklediğini bilmiyordu ama Michelle de onun bakışlarına karşılık verdi ve sonra sessizce salona geçip oturdu.

"Nasıl?" diye sordu Josh, parmaklarını kot pantolonunun cebine sokarak.

"Aynı; bazen biraz daha iyi, bazen biraz daha kötü. Şu anda bir şey söylemek çok zor."

Josh ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı. Michelle ile aralarındaki gerilim devam ediyordu. Josh, öpüşmelerinin duygusal batağına dalmak istemese de, bu kaçınılmaz görünüyordu.

"Belki de... olanları konuşmalıyız," diye önerdi.

Michelle ona soru sorar gibi baktı.

"Biliyorsun işte," diye üsteledi Josh, bu tür konuşma-

larda daha deneyimli olmayı dileyerek. "Aramızda olanla ra... bir anlam yüklemediğinden emin olmak istiyorum."

"Yüklememeli miyim?" diye sordu Michelle.

"Hayır," dedi Josh hemen, muhtemelen büyük bir hata yapmış olduğunu düşünerek.

"Duygusal meselelerden hep kaçtın mı, Josh?"

Josh gözlerini kırpıştırdı, söylediklerine kesinlikle pişman olmuştu. "Burada konumuz bu değil."

Michelle'in gülümsemesi zorlayıcıydı ama Josh bir tartışma ya da yüzleşme istemiyordu. "Söylediklerimi unut. Konuyu açtığım için özür dilerim."

"Eğer istediğin buysa, Josh, bana göre sorun yok. Ama bir gün bu meseleyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

Belki de Michelle haklıydı ama o zaman bu zaman değildi. "Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Bana göre hava hoş. Konuyu ben açmadım."

Josh birden rahatladığını hissetti. "Güzel." Yakında buradan gidecekti ve bir daha hiçbir nedenle geri dönmeyi düşünmüyordu. Yine de Michelle'e baktığında, tek yapmak istediği ona sarılmaktı. Bu çılgınlıktı. Bir an yalnızca oradan uzaklaşmak istiyor, sonra bu güzel kadını kollarının arasına alıp sonsuza dek orada tutmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Michelle mutfağa döndü.

Ne düşündüğünden emin olamayan Josh da onu takip etti.

Michelle yeni bir kahve fincanı aldı; döndüğünde, Josh'un tam arkasında durduğunu fark etti. Bir an ne yapacaklarını bilemeyerek yalnızca birbirlerine bakmakla yetindiler. Josh ne diyeceğini bilemiyordu. Michelle'in haklı olduğunu biliyordu. Duygusal yakınlıktan kaçınmıştı ve

nedeninden emin değildi. İşi her zaman ikna edici bir bahane olmuştu.

Michelle tek kelime etmeden mantosunu aldı ve kapıya yöneldi.

Josh onu durdurmak istedi ama ne zaman ağzını açsa, aptalca bir şey söylüyordu. Belki de en iyisi Michelle'in gitmesine izin vermekti.

Kapı kapanırken hafif bir tıkırtı çıkardı. Josh şimdi Richard ile baş başa kalmıştı. Bunu bilmek onu korkutuyordu. Richard öldüğünde, Josh yapayalnız olacaktı.

Sıkıntı içinde bir koltuğa çöktü ve gözlerini kapattı.

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. İlişkiler konusunda hiç iyi değildi. Hiçbir zaman iyi olmamıştı. Michelle tam da adamına çatmıştı. Josh vaatlerde bulunmaktan korkuyor, geleceğin getirebileceklerinden çekiniyordu. Kendini sevdiği herkesi kaybetmiş gibi hissediyordu ve kalbini yeniden riske atabileceğinden emin değildi. Babası onu ve annesini terk etmişti. İlk darbe bu olmuştu. İkincisi annesinin ölmesiydi, onu Dylan'ın ölümü izlemişti. Üvey kardeşinin ölümünü düşünmek bile istemiyordu. Bu onu çok sarsmış ve Josh bu kaybın üstesinden gelmeye çalışmamıştı.

Belki de onun iki arada bir derede kalmasına neden olan, bilinmeyene dair korkuydu; daha fazla kayıptan korkuyordu. Hep bir gün evleneceğini varsaymıştı ama artık hızla o bir günün belki de hiç gelmeyeceğini fark ediyordu. Her şeyi zamana bırakmak en kolayıydı.

Beklenmedik bir şekilde kapı tekrar açıldı ve Michelle içeri girdi. Josh onu gördüğüne çok sevinerek ayağa fırladı. Michelle tek kelime etmeden gitmişti ve Josh da onun geri dönmeyeceğini sanmıştı. Onun peşinden gitmek, onunla

konuşmak istemişti ama bunun her şeyi daha da kötüleştirmesinden çekinmişti.

"Döndün demek," dedi, son derece aptalca bir yorum du bu. Neyse ki Michelle bunu söylemedi.

Michelle elinde bir kutu tutuyordu. Kutuyu mutfak tezgâhının üzerine bırakıp mantosunu çıkardı.

"O nedir?" diye sordu Josh.

"Annenin İncil'i."

"Annemin İncil'i sende mi?" Josh buna inanamıyordu. "Nereden buldun?"

"Yerini Richard söyledi."

"Sana mı söyledi? Yani şimdi mi söyledi? Bugün mü?"

"Evet, yalnızca birkaç dakika önce. Garajda olduğunu söyledi ve tam yerini tarif etti."

Josh durumu idrak etmeye başlamıştı. "İncil'i senin almanı istediğini söyledi, değil mi?" Richard, doğal olarak onun almak isteyebileceği her şeyi ortadan yok etmeye çalışacaktı.

"Benim mi?" diye tekrarladı Michelle.

Josh başını salladı.

"Hayır," dedi Michelle. "Senin almanı istedi."

Josh başını kaldırdı. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet, bu kadar şaşırma."

Josh bir an dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Tekrar koltuğa çöktü. "Ne oldu?"

"Richard'ın fikrini neyin değiştirdiğini mi soruyorsun?"

"Evet... daha dün o İncil'i almama ölümüne karşıydı; çünkü benim istediğimi biliyordu."

"Bunu ona sorman gerek. Ama daha sonra. Şu anda uyuyor."

Josh İncil'i alıp ilk sayfasını açtı. Annesi içine adını dolmakalemle yazmıştı. Josh'un hatırladığı kadarıyla hep dolmakalem kullanırdı zaten. Bunun daha ayırt edici olduğunu söylerdi. Dolmakaleme çok yakışan bir elyazısı vardı. H harflerinde zarif kıvrımlar ve yumuşak bir gösteriş göze çarpıyordu. Sanki güzel yazı dersi almış gibiydi.

Josh onun adına bakarken, içine bir hüzün çöktüğünü hissetti. Annesini öldüğünden beri bu kadar özlememişti hiç. Elini kaldırdı ve parmağını onun adının üzerinde gezdirdi.

Sayfayı çevirdiğinde, annesinin iki evliliğinin tarihlerini ve aynı zamanda Josh'un doğum tarihini not ettiğini gördü. Richard da -bunu yalnızca o yapmış olabilirdi- Teresa'nın doğum ve ölüm tarihlerini yazmıştı. Onun kaba ve keskin hatlı el yazısı, Teresa'nınkiyle sert bir tezat oluşturuyordu.

Josh, İncil'in sayfalarını çevirirken birçok satırın altının çizildiğini, yanlarına da notlar alındığını fark etti.

"Keşke onu daha iyi tanısaydım," diye fısıldadı Michelle.

Josh, Michelle'in odada olduğunu unutmuştu neredeyse. Kendi de annesini daha iyi tanımayı isterdi ama o öldüğünde kendisi kendinden başka kimseyi düşünmeyen, bencil bir yeniyetmeydi. Annesini kaybetmenin ne demek olduğunu tam olarak kavrayamamıştı. Şimdi biliyordu; bu kayıp çok büyüktü.

İleride bir gün, Richard söz konusu olduğunda da böyle hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu ve bundan kuşkuluydu. Aralarındaki düşmanlık nedeniyle, geçmişi unutması için annesinin İncil'ine kavuşmasından fazlası gerekecekti.

Michelle onun karşısına oturunca Josh hafifçe gülümsedi. Birkaç dakika annesinin İncil'inin sayfalarına baktıktan sonra Richard'ı yoklamaya karar verdi. Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Richard gözlerini açtı ve içeri girenin Josh olduğunu görünce, göz göze gelmekten kaçınmak için başını diğer tarafa çevirdi.

Josh yatağın ayakucunda durdu. "Sanırım sana teşekkür etmem gerek."

"Annen de İncil'i senin almanı isterdi."

Josh, Richard'ın İncil'i ona uzun süre önce vermesi gerektiğimi söyleyecek oldu ama dilini ısırdı.

"Neden bana şimdi verdin?"

Richard ona baktı. "Onu seviyordum. İstersen benden nefret edebilirsin, ettiğini biliyorum. Sanırım bunun için sana yeterince neden de verdim."

"Verdin," dedi Josh. Gerçekleri şekere bulama noktasını çoktan aşmışlardı. "Benim bir babaya ihtiyacım vardı; sen de bana karşı o kadar soğuk ve duygusuzdun ki. İnsanın babasının olmamasından daha kötüydü bu."

Richard gözlerini kapattı. "Sana karşı görevimi yerine getirememiş olabilirim... sanırım getiremedim. Ama annen benim her şeyimdi."

Richard'ın kusurlarını kabul etmesi Josh'u şaşırtmıştı ama bir şey söylemedi.

"İlk evliliğim kötüydü. Dylan'ın annesi..." Cümlenin devamı anlaşılamadı, Richard'ın konuşacak gücü kalmamıştı sanki. "Teresa... benim ruh eşimdi."

Josh, yaşlı adama kendisinden neden bu kadar nefret ettiğini sormayı çok istiyordu ama cevabı biliyordu zaten. Geriye dönüp baktığında bu son derece açık, son derece anlaşılırdı. Josh, Richard için Teresa'nın ilgisini paylaşmak

zorunda olduğu rakibiydi. Teresa ikisini de seviyordu ve ikisi de Teresa'nın önce ve en çok kendisini sevmesini istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Josh'un annesi için zor bir durumdu bu; kocasını da oğlunu da seviyor ve ikisi arasında yaşanan çekişmeyle uğraşmak zorunda kalıyordu.

"İncil için teşekkür ederim," diye fısıldadı Josh.

"İncil'i sakladım çünkü bende ondan bir parça kalsın istedim."

Josh bunu anlıyordu.

"İncil'in tabutuma konup benimle birlikte gömülmesi için talimatlar bırakmıştım. Ama az önce bunu değiştirmek için bir not yazdırdım. Onu sen alabilirsin."

Josh da talimatlar olsun olmasın, tam da bunu yapmayı planlıyordu. Bu İncil ona aitti, Richard ile birlikte toprağın altına giremezdi.

Richard yine gözlerini kapattı. Josh onun bunu konuşmaktan yorulduğu için mi yoksa uyuduğu için mi yaptığını bilmiyordu. İstediğini ya da en azından almayı umduğunun bir kısmını almıştı ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Dönüp odadan çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Richard'ın odasından çıktığında, Michelle başını kaldırıp baktı.

"Bana vermeyi planlamamış," dedi Josh ona. "Başlangıçta niyeti İncil'in kendisiyle birlikte gömülmesini sağlamakmış."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Michelle. Bana kendisi imzalamak üzere bir bildiri yazdırdı ve fikrini değiştirdiğini, İncil'i senin almanı istediğini söyledi.

"Lütfetmiş," diye mırıldandı Josh.

"Evet, lütfetti," dedi Michelle öfkeyle. "Derdin ne senin?" diye sordu sonra. "Hiçbir şey için teşekkür etmeyi bilmez misin?"

"Belli ki İncil'in ta en başında benim olması gerektiği gerçeği bir anlam ifade etmiyor," diye terslendi Josh.

Birkaç saniye kadar bakışları çarpıştı. "Benim biraz hava almam gerek," dedi Michelle ve mantosunu alıp kapıya doğru yürüdü.

Josh onu durdurmayı düşündü. O elini kaldırdığında, Michelle çıkmıştı bile ama ne diyeceğini bilemedi. Belki de bu en iyisiydi.

Kapının kapandığını duyunca omuzları çöktü. Annesinin ölümünden sonra kapılar birbirini ardına yüzüne kapanmıştı zaten. Bu defakinin neden onu bu kadar üzdüğünü anlayamıyordu.

27. BÖLÜM

Kütüphaneye gitmeyi dört gözle bekliyordum. Her zaman iyi bir okuyucu olmuştum ve eninde sonunda gönüllü Kütüphane Dostu olabileceğimi düşünüyordum.

Grace ve Yargıç Olivia ile daha önce öğle yemeğinde karşılaşmak benim için hoş bir sürpriz olmuştu. Başlangıçta yeni evimde bu kadar hızlı bağlantılar kurabileceğimi düşünmemiştim. Hiç kimseyi tanımadığım bu kasabada kendimi yalnız ve biraz dışlanmış hissetmekten çekinmiştim. Bu iki başarılı kadının benim için harika rol modeller olacağını hemen anladım. İş ve yaşam hakkında onlardan çok şey öğrenebilirdim. Dostluklarını da kazanabileceğimi umuyordum.

Kütüphaneye yürüyerek yalnızca birkaç dakikada gidilebiliyordu. Bina, beton bloklardan yapılmıştı ve yat limanına bakan tarafta geniş bir duvar resmi vardı. Rüzgâr denizden esiyor, tekneler hafifçe alçalıp yükseliyorlardı.

Kütüphanedeki duvar resminde 1800'lerden bir kadın elinde fenerle denize bakıyor, muhtemelen balıkçı ya da

denizci olan kocasını bekliyordu. Yanında iki küçük çocuk vardı. Resim yeni yapılmış gibiydi.

Ben yaklaşırken, camlı kapılar otomatik olarak açıldı. İçeri girer girmez sıcak bir hava hissettim. Kitapların kaydedildiği uzun banko hafifçe yana eğilmişti. Bilgi masası daha ortada ve dengeli duruyordu. İki bankoda da birileri vardı.

"Jo Marie."

Adımı duyunca arkama döndüm ve Grace'in bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Ah, selam! Kütüphane kartı almaya geldim," dedim.

"Harika," dedi Grace pırıl pırıl bir yüzle. "Benimle gel de sana formu nerede doldurabileceğini göstereyim."

"Mükemmel." Beni bir bilgisayar standına götürdü ve uygun sayfayı açtı. Tam neler yapmam gerektiğini açıklamayı bitirmişti ki, çalışanlardan biri onun yanına gelerek bir ricada bulundu.

"Bana bir dakika izin verir misin," dedi Grace.

"Elbette." Benim için her şeyi bir kenara bırakmasını beklemiyordum. Formları doldurmam ve bilgileri girmem yalnızca iki dakikamı aldı. Adımı sisteme girmem istendi ve kartımın beş ila yedi gün içinde çıkmış olacağı söylendi.

Grace geri döndü. "Kütüphaneyi gezmek ister misin?"

"Eğer vaktin varsa, bu harika olur."

Çocuklar için olduğu belli olan geniş açık alanın arka tarafına doğru yürüdük. "Geçenlerde okuma zorluğu çeken çocuklar için 'Rover ile Okuma' programı başlattık," diye açıkladı Grace. "Beth Morehouse çocuklar için köpek getiriyor."

"Köpek mi?"

"Evet, çocuklar onlara kitap okuyorlar. Bu onların rahat

etmelerini ve gevşemelerini sağlıyor. Bir sözcükte takıldıklarında köpek onları yargılamıyor, yardım etmek için gönüllüler de var. Kulağa komik geldiğini biliyorum ama bu programın okumada sıkıntı çeken çocuklara ne kadar faydalı olduğuna inanamazsın."

"Başka gönüllülere ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

"Bunu teklif etmen büyük incelik ama şükürler olsun gereğinden de fazla gönüllümüz var. Tabii bunun ne zaman değişeceğini bilemezsin. İlerisi için ismini kaydederim. Ancak eğer..." Durup beni inceledi. "Hayvanlarla aran nasıl?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "İyi sanırım."

"Köpekleri sever misin?"

"Severim. Ama tam zamanlı çalışırken, bütün gün evde yalnız bırakacağım bir köpeğe sahip olmak haksızlık gibi gelmişti bana."

Grace'in yüzünde kocaman, ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. "Bir köpek evlat edinmeye ne dersin?"

"Köpek evlat edinmek mi?"

"Kasabadaki hayvan barınağı için gönüllü olmak," diye açıkladı. "Şu anda büyük bir köpek nüfusuna sahibiz. Ben de senin bir evcil hayvan evlat edinebileceğini düşündüm."

Birden aklıma bu fikre karşı çıkmak için bir sürü neden geldi. Birincisi, köpek sahibi olmak oteldeki işimi sınırlardı. Alerjisi olan ya da hayvanları sevmeyen biri benim otelime gelmezdi. Ben köpekleri severim ama çocukluğumdan beri köpeğim olmamıştı. Bir köpeğe bakacak zamanım var mıydı gerçekten? Köpekler bazen insanın başına çok iş açabiliyorlardı. Hayatımda zaten büyük değişiklikler yapmıştım; bir başka değişikliğe hazır olduğumdan emin değildim.

Grace yüzümdeki ifadeden gönülsüzlüğümü anlamış olacak ki ekledi. "Bir köpek, özellikle büyük bir köpek seni korur ve can yoldaşın olur." Gülümsedi. "Yıllar önce, bekârken, Buttercup adında çok iyi huylu bir golden retriever'ım vardı. Yanımdan hiç ayrılmazdı. Hayatımda ilk kez yalnız yaşıyordum; Buttercup'ın beni ne kadar rahatlattığını anlatamam."

Ben yetişkin hayatımın hemen hemen tamamını yalnız geçirmiştim, bu yüzden benim için aynı durum söz konusu değildi. Yine de Grace iyi bir noktaya değinmişti. Bir köpek, özellikle de iri cins bir köpek, benim için belirli bir ölçüde güvenlik sağlayabilirdi. Dünya, Spenser gibi, benden faydalanmaya hevesli erkeklerle doluydu. Konuklara gelince, otele gelen herkesin nasıl insanlar olduğunu bilemezdim; bu yüzden yanımda büyük bir köpeğin olması o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Bence köpek almak harika bir öneri," dedim, şöyle bir düşündükten sonra. Bu bana cazip gelmişti ama aynı zamanda endişeliydim de. "Tek endişem, bunun konuklarım açısından sorun olması."

"Sen bir düşün," dedi Grace. "Ben idare edebileceğinden eminim. Köpek sevenler için bu, oteli daha cazip hale getirebilir."

"Fikri gerçekten sevdim..."

İlgim Grace'i sevindirmiş gibiydi. "Şu an özellikle iyi bir zaman. Dediğim gibi, hayvan barınağında evlat edinmeye uygun çok farklı türlerden köpekler var." Beni bankoya götürdü, adresi yazdı ve kâğıdı koparıp bana verdi.

Köpek. İlginç olabilirdi bu. Şöyle bir bakıp ne tür hayvanların olduğunu görebilirdim.

İşlerimi hallettikten sonra otele döndüm; köpek edin-

me fikrini beynimde evirip çeviriyordum. Alman çoban köpeklerinin harika köpekler olduğunu duymuştum hep. Bir Alman çoban köpeği, kusursuz bir bekçi olabilirdi. Son kararımı vermeden önce barınağa gidip bakmaktan ve gerekli bilgileri almaktan bir zarar gelmezdi. Ayrıca bir köpek eğitmeninin adını almalı ve nerelerde köpek terbiye dersleri verildiğini öğrenmeliydim.

Bunu iş edinip arabama bindim ve navigasyon sistemine adresi girdim. Barınak yalnızca on dakika uzaklıktaydı; yolda Paul'ün de onayını hissediyordum adeta. Köpek sahibi olmak onu da mutlu ederdi. Çocukluğunda sahip olduğu Rover adındaki Alaska husky'sinden söz ettiğini hatırlıyordum.

Barınaktan içeri girer girmez köpek havlamaları duydum. Bankoya yaklaştığımda, beni bir gönüllü karşıladı.

"Merhaba," dedim. "Hayvanları görmek için geldim... Bir köpek edinmeyi düşünüyordum da... tercihen iri cins bir köpek."

"Birkaç tane var. Önce belgeleri doldurmanız gerek. Onay aldığınızda, köpek seçiminizi yapabilirsiniz."

Onay almak? Benim tek isteğim şöyle bir bakmaktı; ama edinebileceğim bir hayvan bulmam halinde, bürokratik işlemleri aradan çıkarmış olmam mantıklı olabilirdi. Evcil hayvan sahibi olmak sorumluluk gerektiriyordu; bu yüzden barınağın kendi gözetimlerindeki hayvanların sağlıklı ortamlara gittiklerinden emin olmak istemesini anlayabiliyordum.

Bana içinde başvuru formunun olduğu bir dosya verdiler. Oturup formu doldurabileceğim sessiz bir köşe buldum. Bu iş birkaç dakikamı aldı; bitirdiğimde, dosyayı görevliye vermek için beklemem gerekti.

"Teşekkür ederiz. Çalışma arkadaşlarımızdan biri başvurunuzu inceleyecek ve birkaç dakika içinde size sonucu bildirecek. İsterseniz burada bekleyebilirsiniz."

"Ah tabii." Elimde olmadan, işlerin istediğimden daha hızlı ilerlediğini düşündüm. Sonuçta buraya yalnızca bakmaya gelmiştim. Bir karar vermemiştim; yine de bu fikre giderek yaklaştığımı hissedebiliyordum. Yapım gereği, dürtüleriyle hareket eden bir insan değildim; ancak son birkaç ay içinde duygularıma dayanarak önemli kararlar vermiştim. Hiç bana göre değildi bu. Normal davranışlarımdan böyle ani şekilde uzaklaşmamın, acı ve yas sürecinin sonucu olduğunu tahmin ediyordum ama bundan emin değildim. Birden kendimi rahatsız hissederek kıpırdandım ve kapıya baktım. Çıkıp gitsem kimse fark eder miydi acaba? Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı, bacaklarım tutmuyor gibiydi. Ben köpekler hakkında ne biliyordum ki? Çok az şey. Hayatımda yeterince değişiklik yapmıştım; daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Fazlasıyla sıcakladığımı hissederek mantomun düğmelerini çözdüm. Biraz daha oyalandım; tam çıkmak üzereydim ki, bir gönüllü yanıma geldi. Gülümseyerek, "Böyle gelin," dedi.

"Ben... fikrimi değiştirdim," dedim kekeleyerek. "Yani hayvanları seviyorum ama..."

"Hımm.. Anlıyorum ama neden karar vermeden önce evlat edinmek için uygun hayvanlara bir bakmıyorsunuz?"

"Şey..." Yine tereddüt ettim.

Bu genç adam hayırı cevap olarak kabul etmiyordu. "Böyle gelin," dedi ve beni barınağın arka tarafına götürdü. Geçmem için kapıyı açık tuttu; elinde benim başvuru dosyamın olduğunu fark ettim. "Bu arada adım Neal."

"Merhaba Neal. Ben de Jo Marie. Grace Harding'i tanıyor musun?" diye sordum, gerginliğimi örtmek için. "Bana bir evcil hayvan almamı o tavsiye etti."

Neal gülümsedi. "Grace ve ben cumartesi günleri gönüllü olarak çalışıyoruz. Ancak ne yazık ki bu sabah onu işe çağırdılar. Bakıyorum burada olmasa da barınak hayvanları için güzel yuvalar bulmak konusunda elinden geleni yapıyor." İki tarafında kafesler olan uzun bir koridorda ilerledi. İçerideki köpekler yayılıp yatmışlardı; çoğu şekerleme yapıyordu. Bir tarafta su ve mama kapları vardı.

"Sanki hapishanede gibiler," dedim, birden köpeklere acıyarak.

"Günün yalnızca belirli bir bölümünde kafesteler," dedi Neal. "Gönüllüler onları yürüyüşe çıkarıyorlar ve mamalarıyla sularının olduğundan emin oluyorlar. Endişelenmene gerek yok; barınaktaki her hayvan onlara temelli bir yuva bulana kadar burada sevgi ve ilgi görüyor. Ne yazık ki son zamanlarda sayıları çok arttı. Ekonomi kötüye gittiği için, bazı aileler maddi nedenlerle artık evcil hayvanlarına bakamıyorlar."

"Dediğim gibi, bu konuda emin değilim."

"Şimdilik bir karar verme, olur mu?"

"Tamam," diye mırıldandım.

Geniş koridorda ağır ağır ilerlemeye devam ettik. "Alman çoban köpeğine ne dersiniz?" diye sordum.

"Birkaç tane var."

"Onları görebilir miyim?" Bunu sorarken, Neal'ın vaktini de kendi vaktimi de boşa harcadığımı düşünüyordum.

"Elbette. Biraz ileride solda Shep ve Tinny var." Neal adımlarını hızlandırdı.

Belli ki köpekler önlerinden geçen insanlara alışmış-

lardı; çünkü yalnızca birkaçı beni fark etmiş gibiydi. İkisi şöyle bir başlarını kaldırdılar ama sonra çenelerini tekrar patilerine dayayıp gözlerini kapattılar.

Biri hariç.

Küçük, melez bir köpek beni görür görmez ayağa fırladı ve kafesin ön tarafına koştu.

"Merhaba," dedim, siyah-beyaz köpeğe daha yakından bakmak için çömelerek. "Sen de kimsin bakalım?" Çok tatlı bir yaratıktı ama benim almayı düşündüğümden çok daha küçüktü. Eğer bir köpek alacaksam tabii.

"Ah Tanrım," dedi Neal.

Gönüllünün bu tepkisi karşısında şaşırarak başımı kaldırıp baktım. "Bir şey mi oldu?"

"Bu Rover."

"Rover?" Paul'ün köpeğinin adı da Rover'dı.

"Pek orijinal bir isim değil. Bir sürü ismin üzerinden geçtik; onun uzun zamandır serseri dolaştığını fark ettik, bu yüzden bu ismi tercih ettik."*

"Ya." Bakışlarımı, koyu kahverengi gözlerini benden ayırmayan şekilsiz köpeğe çevirdim. Bakışlarını üzerime sabitlemişti, sanki benden karşılığında bir şey bekliyordu. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

"Rover tek edilmiş, bulunduğunda açlıktan ölmek üzereymiş. İlk kez onun birine tepki verdiğini görüyorum. Sanırım seni sevdi."

"Rover, üzgünüm ama benim çok daha büyük bir köpeğe ihtiyacım var." Ağır ağır doğruldum. Tam yürümeye başlamıştım ki, Rover Neal'ın da benim de irkilmemize neden olacak şekilde tiz bir uluma koyverdi.

*Rover İngilizcede serseri anlamına gelmektedir.

Arkama döndüm. "O iyi mi?"

"Bilmem," diye itiraf etti Neal. "Onu daha önce böyle bir şey yaparken görmedim hiç. Hatta, burada olduğu süre boyunca kimseye ilgi gösterdiğini de görmedim."

"Geleli çok oldu mu?" Pasaklı ve dağınık görünümüyle çok şeker olsa da, Rover'ın şimdiye kadar evlat edinilmemiş olmasının iyi bir nedeni vardır diye düşünüyordum.

"Onun boyutlarındaki köpeklere oranla daha uzun süre kaldı burada. Bulduğumuzda berbat haldeydi, onu toparlamamız, evlat edinilebilecek şekilde sağlıklı bir hale getirmemiz birkaç hafta aldı ve..." Neal duraksadı.

"Ve?" dedim, bilgi vermesini bekleyerek.

"Biraz huysuz gibi."

"Nasıl yani?"

Neal omuz silkti. "Kimi insanları hiç sevmiyor, kimilerini seviyor ama böyle tepki verdiği ilk kişi sensin."

Sanırım heyecanlanmam gerekiyordu.

"Ne zaman kendisini alma olasılığı olan biri gelse, Rover onun başka bir köpek seçmesine yol açacak bir şey yaptı," diye devam etti Neal. "Seni görene kadar."

Omuz silktim. "Herhalde yemek kokusu filan almıştır."

Neal bana inanmış gibi görünmüyordu ama açıklamamı kabul etti. Geniş koridorda yürümeye devam ettik. Biz Rover'dan uzaklaştıkça, o daha yüksek sesle uludu.

İki Alman köpeğinden ilkinin bulunduğu kafese gelene kadar onu duymazdan geldim. "Adı ne?" diye sordum.

"Bu Shep."

"Merhaba Shep," dedim çömelerek.

Shep başını kaldırdı ve bana ilgisizce baktı. Sonra yine çenesini patisine dayadı.

Bu arada Rover arka ayaklarının üzerine kalkmış, patilerini en alttaki parmaklığa dayamış, yaygara koparıyordu.

Neal dosyayı göğsüne bastırmış halde ayakta duruyordu. "Rover'ın böyle davrandığını hiç görmedim."

"Ben küçük köpek istemiyorum," diye vurguladım. Ben, Spenser gibilere engel olacak bir bekçi köpeği arıyordum. Küçük, melez bir köpek postacı dışında kimseyi korkutmazdı.

"Bu Tinny," dedi Neal, diğer kafese geçerek. "Rin Tin Tin gibi."

"Tinny," diye tekrarladım. Tinny de yayılmış yatıyordu ve kendisini evlat edinme olasılığı olan birine karşı bundan daha ilgisiz davranamazdı.

Rover ulumaya devam etti.

"Belki de Rover'ı yürüyüşe çıkarmalısın," diye önerdi Neal.

"Ben Rover'ı istemiyorum," diye ısrar ettim.

Neal gülümseyerek başını iki yana salladı. "Belli ki Rover seni istiyor ama."

"Of, Tanrım, peki, Rover'ı yürüyüşe çıkaracağım." Tahminime göre bütün bu yaygaranın nedeni muhtemelen Rover'ın tuvaletini dışarıya yapmaya alışmış olması ve birine dışarı çıkmak istediğini duyurmak isteyecek kadar akıllı olmasıydı.

Neal bir tasma çıkardı ve kafesin kapısını açtı. Rover'ın koşarak kafesten çıkmasını, özgürlüğün tadını çıkarmasını bekliyordum. Ama o mağrur ve ağırbaşlı bir tavırla yürüdü ve tam önümde durdu. Arka ayaklarının üzerine oturdu ve başını kaldırıp bana baktı.

"Pekâlâ," dedim ve tasmayı Neal'ın elinden alarak Rover'ın boynuna taktım. Neal kapıya doğru yürüdü ve

oradan başladık. Bu tuhaf köpeği barınağın dışındaki çim alanda yürütürken kendimi komik hissediyordum.

Tam kapıdan geçmiştik ki, Rover başını çevirip bana baktı. Göz göze geldik ve ben içime bir elektrik şokunun yayıldığını hissettim sanki. Neal, Rover'ın beni seçmiş olmasıyla ilgili espri yapmıştı ama bunun abartı olmadığını görebiliyordum. Bu köpek beni sahibi olarak kabul etmişti bile. Benimle evle gelmeye kararlıydı.

Bakışlarımı kaçırdım; Neal'ın bizi beklediği barınağa döndük. "Çok çabuk döndünüz," dedi Neal.

"Bana Rover'dan biraz daha söz etsene," dedim.

"Dediğim gibi, onu bulduğumuzda açlıktan ölmek üzereydi ve fiziksel olarak çok kötü durumdaydı." Sayfaları çevirdi ve kaşlarını çatarak durdu. "Onun istismar edilmiş bir hayvan olduğunu düşünüyoruz."

"Ne tür bir istismar?"

"Bunu söylemek zor ama buradaki notlar onun fiziksel ve psikolojik olarak zarar gördüğünü söylüyor."

"Bu da diğer sahip adaylarına karşı tepkisini açıklıyor," diye mırıldandım hafifçe, sesli düşünerek.

İyileşmeye ihtiyacı olan bir köpek. Rover'ın benim yüreğimdeki acıyı fark etmesinin mümkün olup olmadığını merak ettim. Rover bana bakmaya devam etti, vazgeçmeyecek gibiydi. Bir karar vermeden önce biraz daha düşünmem gerektiğine karar verdim. Özellikle huysuz bir yapıya sahip olduğunun ortaya çıkması durumunda, otel açısından yaşanabilecek sıkıntıları değerlendirmeliydim. Yine de içimden bir ses sorun olmayacağını, hatta her şeyin çok güzel olacağını söylüyordu. Rover, benimle Gül Limanı Oteli'ne aitti.

Gözlerimi kısarak köpeğe baktım ve gözyaşlarıma engel

olmaya çalıştım. "Seni Paul mü gönderdi?" diye fısıldadım.

Rover'ın bakışları hâlâ üzerimdeydi. Ben, Paul yüzünden Sedir Koyu'nda yaşıyordum. O bana otelin ilk müşterileri olarak iki yaralı ruh göndermişti. Şimdi de yoluma bir köpek çıkarmıştı. Herhangi bir köpek değildi üstelik; onun da ruhu ve kalbi yaralıydı. Karar verilmişti. Rover'ı eve götürecektim.

28. BÖLÜM

Abby ve annesi, Patty'nin öğle yemeği için buluşmayı teklif ettiği yer olan Krep Palas'ın otoparkına girdiler. Kendini eski okul arkadaşlarından bazılarını görmeye zihinsel olarak hazırlamaya çalışan Abby'nin kalp atışları hızlanmıştı. Bir zamanlar kardeşleri gibi gördüğü ama Angela'nın cenazesinden beri resmen yok saydığı arkadaşlardı bunlar. Abby onlar da kendisini Patty gibi hoş mu karşılayacaklardı yoksa cüretkâr davranıp kaza konusunu açacaklar mıydı merak ediyordu. İnsanlar hâlâ kaza sırasında onun sarhoş olabileceğini ya da direksiyon başında dikkatsiz davranabileceğini düşünüyor olabilirler miydi acaba?

Annesi de kendisinden beklenmedik şekilde sessizdi. Abby'nin tereddütlerini ve kuşkularını hissediyor gibiydi. Linda Kincaid, elini Abby'nin elinin üzerine koydu. "Hazır mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Abby başını salladı ama korkudan boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Bu kadar zor olmamalıydı ve eğer kendini herkese tamamen kapatmasaydı, olmayacaktı da. Patty'nin

telkinlerine karşın, Abby'nin korkuları şaha kalkmıştı. Biri Angela ya da kaza konusunu açacak olsa ne yapacaktı? Dürüst olmaya ve onlara kazanın hayatının akışını değiştirdiğini söylemeye karar verdi. Belki de onların suçlamalarına karşı kendini savunmak zorunda kalacaktı. Eğer böyle bir şey olursa, ne yapacağından emin değildi.

"Arkadaşlarını görmek güzel olacak," dedi annesi gereğinden fazla yüksek sesle. Sanki Abby kadar kendini de inandırmaya çalışıyor gibiydi. "Lisede bir sürü iyi arkadaşın vardı."

"Evet," dedi Abby kendini gülümsemeye zorlayarak. "Dün Patty ile eczanede karşılaştığımda her şey çok iyi gitti. Şimdi de öyle olacak." Bunu umuyordu.

Abby arabanın kapısını açıp indi. İnsanın yüzüne aynı anda hem nem hem de soğuk çarpıyordu.

Annesi onun yanına gelip koluna girdi. İkisi birlikte Krep Palas'a girdiler. Abby'nin gençliğinden hatırladığı aksi yaşlı garson hemen karşılarında, üzerinde pembe üniforması ve beyaz önlüğü, şimdi de cam kahve demliğiyle masadan masaya dolaşıyordu.

"Şu Goldie mi?" diye sordu Abby'nin annesi. "Tanrım, onun şimdiye kadar emekliye ayrılmış olacağını sanırdım."

Goldie'nin kulakları çok iyi işitiyordu anlaşılan; hemen dönüp onlara doğru baktı. Abby ve Linda'yı hemen tanıyamamış gibi gözlerini kısarak baktı. Yaşlı kadın elini kalçasına koyarak onlara doğru geldi. "Seni hatırlıyorum... dur, adını söyleme," dedi, parmağını Abby'ye doğru sallayarak.

Hem kendi fotoğrafı hem de kaza yerinde çekilen fotoğraflar neredeyse haftalarca yerel gazetede yayınlandığı için, Abby'nin Goldie'nin aradan geçen yıllara rağmen onu hatırlayacağından kuşkusu yoktu.

"Kincaid, değil mi?"

"Doğru," dedi Abby, gerginliğine rağmen gülümseyerek.

"Patty'nin grubuyla mı birliktesiniz?" Kadın, onların cevap vermesine fırsat bırakmadı. "Arkadaki parti odasını rezerve etti. Orada şu anda gençken yaptıklarından daha fazla şamata çıkaran bir kızlar çetesi toplanmış durumda. Kadın, Abby'ye göz kırptı. "Sizi gördüğüme sevindim, kuzucum."

"Kuzucum?" diye tekrarladı Abby, içinde bir sıcaklık hissederek. Restoranın parti odasının bulunduğu tarafına doğru ilerledi. "Kuzucuk" Goldie'nin gençliğinde ona taktığı addı. Kadın bunu hatırlamıştı.

Parti odası, kare ahşap panelli iki cam kapının arkasındaydı. Ancak uzun bir masa ve en fazla on beş sandalyenin sığabildiği görece küçük bir yerdi. Abby daha oraya varmadan, neşeli konuşmalar geldi kulağına.

Abby ve annesi içeri girer girmez konuşmalar kesildi. Abby bir an hayatının en kötü kâbusunu yaşayacağından emin oldu. Ancak sessizlik göz açıp kapayıncaya kadar sonra erdi ve Abby kendini etrafı neredeyse çocukluğundan beri tanıdığı arkadaşlarıyla sarılmış halde buldu. Göz ucuyla baktığında, Patty'nin annesinin Linda'yı sıcacık bir tavırla kucakladığını gördü.

"Abby, Abby." Abby'nin en iyi çocukluk arkadaşlarından biri olan Marie hemen ona sarıldı. "Seni öyle çok özledim ki."

"Muhteşem görünüyorsun."

"Liseden beri hiç değişmemişsin."

"Ne kadar zamandır kasabadasın?"

"Mezunlar günlerinde seni çok aradık."

"Ah, seni görmek çok güzel."

Abby'nin etrafındaki herkesten sorular ve yorumlar yağıyordu. Abby hepsine cevap vermeye çalışıyordu ama tam birine karşılık vermek üzereyken başka bir soru ya da yorum geliyordu."

"Kızlar, kızlar," diyerek araya girdi Patty. İlgiyi üzerine çekmek için ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına, bırakın da Abby biraz nefes alsın."

Arkadaşları dağılmaya başladılar ve Abby ile annesine kendilerine oturacak yer bulma fırsatı tanıdılar.

"Hepimiz oturalım," diye talimat verdi Patty sonra.

"Patty her zaman kontrolü elinde tutmaya meraklı biriydi," diye hatırlattı Suzie Abby'ye, beline sıkı sıkı sarılarak.

"Patronluk taslamaya meraklı diyorsun yani," diye ekledi Marie ve güldü. "Ama başka türlü yapamazdık."

"Onu bu yüzden seviyoruz," dedi Amy. "Patty olmasaydı, Abby'nin kasabada olduğunu bilemezdik. Ortaokuldayken sen, ben ve Patty oğlanların soyunma odasına girmiştik, hatırlıyor musun?"

Abby, antrenör yardımcısı duştan çıkıp da dolapların yanına gelince ne kadar utandıklarını asla unutamazdı. Kızlar yalnız olduklarını sanıyorlardı. Çığlık atmışlar ve koşarak odadan çıkmışlardı. Bu anıyı hatırlayınca herkes kıkırdamaya başladı.

Abby'yi masanın ortasındaki iskemleye almışlardı. Annesi de onun ve Patty'nin annesinin arasında oturuyordu.

"Seni kasabaya hangi rüzgâr attı?" diye sordu Laurie.

"Ağabeyimin düğünü için geldim," diye açıkladı Abby.

"Roger evleniyor mu?" dedi Allison, elini kalbine bastırarak. "Lisedeyken ona nasıl da âşıktım."

Abby gülümsedi. Bütün kızlar Roger'ın erkek güzeli olduğunu düşünürlerdi. Kızların bugün de aynı terminolojiyi kullanıp kullanmadıklarını merak etti.

"Gençliğimizdeki kadar yakışıklı mı?" diye sordu Suzie, ellerini çenesinin altında birleştirip hayranlıkla içini çekerek.

"Daha da yakışıklı," dedi Abby'nin annesi. "Victoria Templeton ile evleniyor."

"Onun ailesini tanıyorum," dedi Amy. "İyi insanlardır."

"Şanslı Victoria," diye mırıldandı Marie.

"Roger'dan söz etmeyi bırakabilir miyiz? Hepimiz evlendik, Roger da evlenmek üzere, bu yüzden konuşmanın bir faydası yok. Ben Abby'yi dinlemek istiyorum." Bu yorum, Abby'nin karşısında oturan Allison'dan gelmişti.

Marie dirseklerini masaya yasladı. "Aşk olsun sana. Tek bir mezunlar gününe bile gelmedin," dedi konuyu değiştirerek. "Bu arada hatırlatayım, Abby Kincaid. Sen sınıf başkanıydın."

"Şey, evet..." diye başladı Abby ama sözü kesildi.

"Bize kendinden söz et," dedi Suzie, masaya doğru eğilerek. "Hayatınla ilgili bilgilerimizi güncelle. Evlendin mi? Çocuğun var mı? Benim tek yumurta ikizlerim var, inanabiliyor musun? Şimdi de yine hamile olduğumu öğrendim."

Onun bu haberi tebriklerle karşılandı.

"Senin hakkında bu kadar bilgi de yeter," dedi Patty. "Biz Abby'nin haberlerini duymak istiyoruz."

Bir kez daha Abby'ye her taraftan sorular yağmaya başladı. Neyse ki Patty yine devreye girdi. "Teker teker, kızlar! Marie, Abby'ye en yakın sen oturuyorsun, sen başla."

Bir saat boyunca mönülere bakmadılar bile. Goldie,

kendi iradesiyle, onlara sıcak, tuzlu patates kızartmaları ve gazoz getirdi. Bunlar, Abby ve Angela'nın, ayrıca diğerlerinin de en sevdikleriydi.

"Ben diyete başladım," diye sızlandı Suzie. "Bu hafta üçüncü."

"Yarın diyet yaparsın," diye ısrar etti Marie, masanın ortasına uzanıp patates kızartması alırken. "Hem bu diyet gazoz, değil mi Goldie?"

"Siz kızlara başka bir şey getirir miyim ben?" dedi garson, masanın etrafında dolaşıp uzun bardakları yeniden doldururken.

"Peki, peki, bir patates kızartması alacağım," diye kabul etti Suzie. "Ama yalnızca bir tane."

Abby güldü. Suzie, onu bildi bileli diyetteydi. Eskiden birlikte koşarlardı; hatta ikinci sınıfta okulun koşu takımına bile katılmışlardı ama bu yalnızca bir yıl sürmüştü.

"Yine mi yoğurt?" diye takıldı Abby, Suzie'nin mezun olmadan önce yaptığı diyeti hatırlayarak. Suzie o zamanlar günde üç kez yoğurt yiyordu ve yarım kilo almıştı.

"Biliyor musun, Kilo Takipçileri'ne o kadar çok katıldım ki, son kaydoluşumda takma ad kullandım."

Hepsi güldüler.

Suzie bir patates kızartması alıp ağzına attı. "Yemekte salata yiyeceğim."

"İki ya da üç kişilik yemeyi unutma," diye takıldı Abby ona ve yine herkes güldü.

"Yanında sosuyla şefin salatası," dedi Goldie, eğleniyormuş gibi başını sallayarak.

Sohbet yemek boyunca devam etti. Abby saatine baktığında, iki saatin geçmiş olduğunu görerek çok şaşırdı. O da Suzie ile birlikte salata sipariş etmişti ama tek bir lokma

bile yeme şansı olmamıştı. Eski arkadaşlarıyla tekrar birlikte olmak ona inanılmaz derecede iyi gelmişti. Gülüyorlar, şakalaşıyorlar, geçmişi hatırlıyorlar ve birbirlerine lise ya da üniversiteden beri neler yaptıklarını anlatıyorlardı. Aralarında evlenmeyen ve çocukları olmayan tek kişi Abby idi.

Abby arkadaşlarıyla otururken, her birinin hayatta yol aldığını fark etti. Geçmişe saplanıp kalan, gelecekten korkan, eli kolu bağlı bir halde bekleyen ve ne beklediğini bilmeyen bir tek kendisiydi. Angela'nın ölümünün bitmek bilmez öncesi ve sonrası. Abby sonra bir şeyi daha fark etti. Etrafında sohbet devam ediyordu ve arkadaşları onu gördükleri için gerçekten çok mutlu olmuşlardı. Abby, en başından beri kendisini cezalandıracak birini beklediğini anladı. Böyle olacağını tahmin ediyordu, bu yüzden soluğunu tutup beklemişti. Ama öyle olmamıştı. Son on iki yılı kendi kendini cezalandırarak geçirmişti.

"Hepinizden özür dilemek istiyorum," dedi ve durup genzini temizledi.

Oda birden sessizleşti, lise arkadaşları gözlerini ona diktiler.

"Ben... kazanın ardından kaba ve arkadaşlığa yakışmayacak şekilde davrandığımı fark ediyorum," diye devam etti. "Hepiniz benimle iletişim kurmaya çalıştınız ve ben... ben kendimi öylesine mahvolmuş ve suçlu hissediyordum ki, kendi acımın dışında hiçbir şeyle baş edebilecek durumda değildim. Şimdi hepinizi görmek benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ediyor bilemezsiniz." Gözlerine dolan yaşları çabucak sildi. "Ben kendimle bile dost olamazken siz benim dostum olduğunuz için teşekkürler."

"Ah, Abby..."

"Biz seni seviyoruz," dedi Patty, uzanıp Abby'nin elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Herkes senin kazadan sonra ne kadar zor zamanlar geçirdiğini biliyordu. Kalp, kendi ne zaman isterse o zaman iyileşir. Geri döndüğün için çok mutluyuz."

"Ben seni affederim," diye ekledi Marie. "Ama ancak bundan sonraki mezunlar gününe katılacağına söz verirsen."

"Söz veriyorum," dedi Abby.

"Ve bir daha yoğurt diyetinden söz etmezsen," diye atıldı Suzie.

Hepsi kahkahalarla güldüler ve kahkaha iyileştirici bir merhem gibiydi. Herkes bir ağızdan konuşuyor, arkadaşlıklarına kaldıkları yerden devam etmek arzusuyla bahaneler üretiyor, birbirlerine anlayışla yaklaşıyorlardı.

Abby'nin annesi uzanıp kızının elini tuttu, parmaklarını birbirine kenetledi ve ona sessiz destek verdi.

Abby tekrar arkadaşlarına baktı. "Düğün için Sedir Koyu'na gelmekten çekiniyordum ama şimdi geldiğim için çok memnunum. Herkesi tekrar görmek harika."

"Suzie için bebek kutlaması yapalım," diye önerdi Allison. "En güzel partileri hep sen düzenlerdin. Bunun için Sedir Koyu'na tekrar gelirsin değil mi?"

Abby güdü. "Herkes bana gelse daha kolay olur," diye espri yaptı.

"Çok komik," diye şakalaştı Suzie de, sonra ciddileşti. "Bu patateslerin kalanlarını yemek isteyen var mı?"

Yine herkes güldü.

Grubun en sessizi olan Laurie, hesaptan payına düşeni ödemek için çantasına uzandı.

"Dinleyin," dedi Abby cesaretini toplayarak. "Herkes gitmek için hazırlanmadan önce, size bir soru sormak istiyorum."

"Tabii." Patty yine grubun adına cevap vermişti. "Sor bakalım."

"Siz... Angela'nın ailesini görüyor muşunuz hiç?"

Bu sorusu üzerine derin bir sessizlik oldu.

"Ailesi hâlâ kasabada yaşıyor," dedi Laurie.

"Sanırım ağabeyi de Spokane bölgesinde," diye ekledi Amy.

"Anne babası nasıl?" diye sordu Abby bu kez. Onlarla en son konuşmaya çalıştığında, kendisine çok acımasız ve öfkeli davranmışlardı. Özellikle Abby'nin annesi.

"İyiler herhalde," dedi Patty, daha fazla ayrıntı verecek birini bulmak umuduyla masada etrafına bakınarak. "Charlene eczaneye uğruyor ama konuşacak pek fazla şeyimiz yok."

"White'ler daha çok içlerine kapanık yaşıyorlar bugünlerde."

"Mike White eskiden golf oynardı," diye hatırladı Patty'nin annesi.

Abby'nin annesi, "Evet," dedi. "Mike ve Tom genellikle golf oynarken eş olurlardı. Ne yazık ki sonra değişti, şeyden sonra..." Abby'nin onun ne diyeceğini anlaması için cümlesini tamamlamasını gerek yoktu. Kazadan sonra... İlişkileri kırılma noktasına gelmişti ve artık birbirleriyle konuşmuyorlardı.

"Sen onlarla konuşuyor musun?" diye sordu Amy.

Abby başını iki yana salladı. "Kazadan sonraki yıl birkaç kez denedim ama benimle muhatap olmak istemediler."

"Yeniden denemelisin," dedi Patty'nin annesi. "Senin için ne kadar zor olacağını biliyorum."

"Belki bir girişimde daha bulunursan kendini daha iyi hissedersin," dedi Linda. "Yapabileceğin tek şey bu. En azından onlara ulaşmaya çalışmanın iç rahatlığını yaşamış olursun."

"*En iyisini sen bilirsin, kendin karar ver,*" dedi Amy, Abby'nin okul yıllarından hatırladığı hassas ruhuyla.

Hesabı ödedikten sonra, arkadaşları gitmek için ayağa kalktılar. Parti odasından çıkarlarken Abby hepsine tek tek sarıldı. Geriye sadece iki anne ve Patty kalmıştı.

Patty ve Abby kucaklaştılar. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Abby, arkadaşına uzun uzun sarılarak. "Bunun benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini anlatamam." Bu onun bir zamanlar hayatında güzel olan her şeye geri dönmek için bir yol bulmasını sağlamıştı. İçini geleceğe dair umutla doldurmuştu.

"Benim için zevkti." Yavaşça ayrıldılar.

Linda da Patty'ye sarıldı.

"Daha fazla anne gelemediği için üzgünüm. Ama çok yoğun bir hafta sonuydu, benim de plan yapmak için fazla vaktim olmadı."

"Her şey çok güzeldi," diyerek onu rahatlattı Abby'nin annesi.

Dört kadın Krep Palas'tan birlikte çıktılar. Abby'nin morali çok yerindeydi. Sedir Koyu'nda karşılanması beklediğinden, hatta umduğundan çok daha iyi olmuştu.

Patty arabasını yolun diğer tarafına park etmişti, bu yüzden yolları ayrılıyordu. Abby kiralık arabasına bindi ve hemen motoru çalıştırıp kaloriferi açtı. İçeriye hemen sıcak hava yayıldı.

Annesi de yan koltuğa oturup emniyet kemerini bağladı. Isınmak için avuçlarını birbirine sürterken, Linda Kincaid kızına döndü.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

Abby'nin soruyu anlaması için annesinin daha açık konuşmasına gerek yoktu. Onun Angela'nın ailesini görmeye gidip gitmeyeceğini öğrenmek istiyordu.

Abby duraksadı. "Sana daha önce nerede olduğumu söylemedim. Mezarlığa, Angela'nın mezarını ziyarete gittim."

"Ah, tatlım, çok zor olmalı."

"Öyle olacağını sanmıştım ama tahmin ettiğim kadar zor olmadı."

"Anne babası konusunda...?" Linda sorusunu yarıda kesti.

"Bunun kulağa imkânsız gibi geldiğini biliyorum ama ben mezarlıktayken, Angela gidip anne babasıyla konuşmamı istedi."

"Ah Abby."

"Bunu ne zamandır kafamda tartıyorum. Yapabileceğimi sanmıyordum."

"Ya şimdi?"

"Arkadaşlarla bir arada olmak beni bunu denemek zorunda olduğum konusunda ikna etti. Eğer White'lar beni görmek istemezlerse, mesele yok. Ama sanırım Angela bunu en azından denememi istiyor." Annesi, Abby'nin on iki yıldır mezarda olan bir arkadaşıyla konuşmasını garip karşıladıysa da bir şey söylemedi.

"İkiniz her zaman birbirinize çok yakındınız," diye mırıldandı Linda. "Eminim anne babasını görmeni istiyordur."

"Sence bunu yapmalı mıyım?" diye sordu Abby onay istercesine.

Annesi önce duraksadı, sonra başını salladı.

"Öyleyse yapacağım."

Abby annesine baktığında, gözlerinde yaşlar gördü. "Beni çok gururlandırıyorsun, Abby."

"Ah, anne."

"Doğru söylüyorum. Sırtında ağır bir yük taşıyorsun... Asla taşımak zorunda kalmaman gereken bir yük."

"Vakti geldi," dedi Abby, Angela'nın ölümünden beri ilk kez suçluluk gömleğini çıkarıp atmaya hazırdı.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu annesi.

Bu çok yüce gönüllü bir teklifti. Ama Abby başını iki yana salladı.

"Teşekkür ederim ama bunu tek başıma yapmam gerek."

Abby annesine uzun uzun baktı ve sonra güven verici bir şekilde gülümsemeyi başardı.

29. BÖLÜM

Josh, kucağında annesinin İncil'iyle oturuyordu. Büyük bir saygıyla sayfaları çeviriyor, kenarlara alınmış notları okuyordu, annesinin Tanrı'yla huzura ermiş olması ve ölümden korkmuyor gibi görünmesi içini rahatlatmıştı.

Bunca yıl Richard'dan nefret ettikten sonra, üvey babasının cömert ve düşünceli bir davranışta bulunabileceğini görmek onu çok etkilemişti.

Kapalı yatak odası kapısının ardından boğuk bir ses geldi.

"Richard uyandı," dedi Michelle ve yatak odasına yöneldi.

Josh da onun peşinden gitti.

Michelle kapıyı açtığında, Josh Richard'ın tek dirseğinin üzerine yaslandığını ve doğrulup oturmaya çalıştığını gördü. Michelle ve Josh ikisi birden ona doğru koştular.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Michelle.

"Gittiğini sanıyordum," diye mırıldandı Richard, Josh'u hedef alarak. Soluk alıp vermeye çalışırken sesi hı-

rıltı gibiydi. Oturmaya çalışmanın bütün enerjisini tüketti̇ği belliydi.

"Her şeyin bir zamanı var," dedi Josh, üvey babasına teşekkür etmek için doğru sözcükleri bulmaya çalışırken. "Annemin İncil'ini okuyordum. Ona sahip olduğum için minnettarım. Teşekkür ederim."

Josh, üvey babasının tekrar yastığına yatmasına yardım etti. Sonra yatağın kenarına oturdu ve yorganı çekip Richard'ın çenesinin altına sıkıştırdı.

Üvey babası dikkatini Josh'un üzerine yoğunlaştırdı. "Teresa o İncil'i her gün okurdu. O benim daha iyi bir insan olmamı sağlıyordu. Teresa gidince, seninle yapamadım. Dylan ile de yapamadım..." Yaşlı adamın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Onu seviyordum... O gittikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. " Richard'ın gözleri dalgın ve nemliydi; gözyaşlarını güçlükle tutuyor gibi görünüyordu.

"Dahası da var." Sözcükler ağzından çıkarken acı çekmesine neden oluyor ve azıcık gücünü de iyice tüketiyordu sanki. Kolunu battaniyenin altından çıkardı ve Josh'un kolunu tuttu. Kavrayışı o kadar zayıftı ki Josh neredeyse hissetmiyordu bile.

"Dahası mı?" diye sordu Josh.

"Garaj."

"Daha sonra söylersin," dedi Josh, üvey babasının konuşmakta ne kadar zorlandığını fark ederek. "Biraz dinlenme fırsatı bulduktan sonra."

"Vakit yok."

"Tamam," dedi Josh ve kulağını yaşlı adamın yüzüne yaklaştırdı.

"Garaj."

"Garajda mı?"

Richard hafifçe başını salladı. "Kutular."

"Kutular," diye netleştirdi Josh.

Yaşlı adam yine başını belli belirsiz sallayarak karşılık verdi ve parmağını tavana çevirdi.

"Ona bir dakika vermeni istiyor," dedi Michelle. "Doğru dürüst konuşamıyor."

Richard'ın bakışları, Josh'unkileri aradı ve yaşlı adam yine başını iki yana salladı.

Josh, yatağın diğer tarafında oturan Michelle'e baktı. Michelle, Richard'ın elini tutmuş, sanki ona cesaret vermek istercesine yavaşça ovuşturuyordu.

"Arkada... çok arkada."

"Tamam," dedi Josh.

"Teresa'nın adı."

"Kutuların üstünde mi?" diye sordu Josh.

Richard, gücü tamamen tükenmiş gibi gözlerini kapattı ve yastığa gömüldü.

"Bırakalım da dinlensin," diye fısıldadı Michelle.

Josh kabul etti. Yavaşça ayağa kalkıp yataktan uzaklaştı.

Michelle dikkatle ona baktı. "Gidip bakmak ister misin?" diye sordu.

Josh başını salladı ama gözlerini Richard'dan ayırmadı. Yaşlı adam huzur içinde dinleniyor gibiydi. Biraz sonra Josh döndü ve Michelle'in peşinden odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Konuşurken eli hâlâ kapının kolundaydı.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Michelle'e. Michelle olmasaydı burada bir gün bile kalamazdı ve Michelle'in ona ne kadar yardımcı olduğunu anlaması önemliydi. Genç kadını duygusal açıdan yanlış yönlendir-

miş olmak kendini çok kötü hissetmesine neden oluyordu.

Michelle onun teşekkürünü önemsememiş gibiydi.

Josh, annesinin İncil'ine Michelle sayesinde kavuşmuştu. Ayrıca Michelle'in etkisi ve sakinleştirici varlığı olmasaydı, Richard kutulardan da asla söz etmezdi.

Josh yanına geldiğinde, Michelle kapıdan çıkmak üzereydi. Buzlu yoldan geçtiler. Michelle, Josh'u garajın yan kapısına götürdü ve ışığı yaktı.

İçeriye park edilmiş olan araba, yıllar önce Josh'un orduya katıldığı zamanlarda Richard'ın sahip olduğu arabaydı. Tahta iş tezgâhının üzerindeki aletler bir tornavida ve çekiçten ibaretti.

Josh ve Dylan çocukken garajı sık sık, anne babalarının onları dinlemelerinden çekinmeden konuşabilecekleri bir buluşma mekânı olarak kullanırlardı. Bu eski binada sırlarını ve planlarını paylaşırlardı. Basket potası hâlâ garajın önünde duruyordu ama filesi çıkarılmıştı. Ya da belki yıpranıp gitmişti.

"Şurada," dedi Michelle. Arka tarafa doğru koştu, sonra birden dönüp Josh'a baktı. "Burada kutu yok." Garaj, Josh'un hatırladığının aksine boştu. Richard, çok gerekli olanlar dışında her şeyden kurtulmuş olmalıydı. Duvarda bir ayaklı merdivenin yanında tırmıkla kürek duruyordu.

Josh etrafına bakındı ve Michelle'in haklı olduğunu gördü. Garaj neredeyse bomboştu.

"Yukarıda," dedi. "Yukarıda bir depo var." Başını kaldırıp baktı. "Parmağını kaldırırken bunu kastediyor olmalı. Bize yukarı bakmamız söylemeye çalışıyordu." Josh merdiveni alıp açtı.

Josh basamakları tırmanırken, Michelle merdivenin iki ayağını tuttu. "Dikkatli ol," diye uyardı.

Josh, son basamağa varıncaya kadar dikkatini yukarı yoğunlaştırdı. Sonra depoya açılan kare kapağı kaldırıp yana itti.

"Al," diye seslendi Michelle.

Josh aşağı baktığında, Michelle'in bir fener bulmuş olduğunu gördü. Feneri ondan alıp yaktı. En üst basamakta durduğunda, depoya bakabiliyordu. Feneri kullanarak etrafı araştırdı ve sağ tarafa yığılmış kutular gördü. Birine uzandı, kutunun üzerine kalın uçlu siyah kalemle "Noel Süsleri" yazılmıştı Onu bırakıp başka bir kutu aldı. Bunun da üzerinde Noel yazıyordu. Daha doğrusu bütün kutular Noel ile ilişkili gibiydi.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Michelle.

"Henüz bulamadım." Josh, daha fazla araştırma yapmak için emeklemek zorunda kalacak gibi görünüyordu.

"Noel kutularından birinin içine bak," diye önerdi Michelle.

"Tamam." Josh en yakındaki kutuyu açtı ve ağaç süsleriyle karşılaştı. "Bu değil," diye seslendi Michelle'in merak ettiğini bilerek.

"Başka birine bak."

Josh söyleneni yaptı ve şansı yaver gitti. Kutunun içinde daha küçük bir kutu buldu. Bunun üzerine aynı el yazısıyla annesinin adı yazılmıştı. Heyecanlanan Josh hemen kutuyu açmaya girişti.

"Bana ver," dedi Michelle, kutuyu almak için kollarını kaldırarak.

Josh kutuyu dikkatle onun kollarına bıraktı.

"Aldım," dedi Michelle.

Josh araştırmasına devam etti ve üç kutu daha buldu. Bunlar da üzerlerine annesinin adı yazılarak bir Noel kutusunun içine konmuşlardı. Eğer Josh, Michelle'in söylediği gibi büyük kutunun içine bakmasaydı, hiçbirini bulamayacaktı.

"İçeri dönelim," dedi Michelle.

Çok üşüyen Josh bunu yapmaya dünden razıydı. Kapağı kapatıp aşağı indi ve merdiveni katladıktan sonra aldığı yere koydu. Sonra iki kutuyu üst üste koyarak kucağına aldı. Michelle de diğerini almıştı. Eve girdiklerinde, Josh kutuları masanın üzerine bıraktı.

İlk kutuda hayal meyal hatırladığı ve bir daha görmeyi hiç ummadığı eşyalar vardı. Bulduğu ilk şey, annesinin onun doğumundan sonra tutmaya başladığı mavi bebek albümüydü. Açıp baktığında, onun doğumunu haber veren gazete ilanı ve anne babasının onun doğduğunu duyurmak için ailelerine ve arkadaşlarına gönderdikleri doğum mesajını buldu. Annesinin kıvrımlı, zarif harflerden oluşan el yazısı onun için sürpriz olmuş ve çok duygulanmasına yol açmıştı.

Sayfayı çevirdiğinde, yeni doğduğunda çekilmiş fotoğrafıyla karşılaştı. Yüzü kırmızı ve buruşuktu, başında küçük, mavi bir fiyonk vardı. Bebek güzellik yarışmalarına katılamayacak durumda olduğu belliydi.

"O zaman bile yakışıklıymışsın," diye takıldı ona Michelle.

"Ya, ne demezsin."

Josh albümü kapattı. Daha sonra bakacaktı. Sonra içinde küçük, mavi bir bebek kıyafeti bulduğu ufak kutuyu açtı.

"Bahse girerim, bu annenin seni hastaneden eve getirirken giydirdiği kıyafettir. Annem de benimkini saklamış."

Josh kutuyu karıştırırken, annesinin en sevdiği renkte, yani limon yeşili renginde bir hatıra defteri buldu.

"O nedir?" diye sordu Michelle.

"Annemin günlüğü. Kendimi bildim bileli günlük tutmuştur."

İkinci kutudan da aynı derecede değerli şeyler çıktı. Josh, bir zamanlar babasının annesine ait olan bir yemek kitabıyla, anne babasının flört ederken birbirlerine yazdıkları mektupları buldu.

"Ah, Josh, bu harika," dedi Michelle.

Gerçekten harikaydı. Josh bunu yeni yeni tam anlamıyla idrak ediyordu. Üç kutunun içinde geçmişinin bulmayı hiç beklemediği eksik parçalarının olduğunu fark etmişti.

Daha önce lisede kendi alınteriyle kazandığı amblemli montunu düşünüyordu. Ama o, hiçbir zaman spora meraklı biri olmamıştı. Richard'ın montu parçalamasına bozulmuştu ancak aslında montun onun için büyük bir önemi yoktu. Bunun gibi önemli değildi.

Bu kutuların içindekiler doğrudan onunla ilgiliydi, onun mirasıydı. Geçmişinden gelen hazinelerdi. Richard'ın onları kendisinden bilerek sakladığını söylemeye gerek bile yoktu. Üvey babasının ölümünden sonra, ev satılacaktı ve içindekiler bir hayır kurumuna bağışlanacaktı. Kimse, üzerinde "Noel" yazan kutularla ilgilenmeyecekti bile. Bunları göndermeden önce içlerine bakmak kimsenin aklına gelmezdi.

Bunlara değer verecek tek kişi Josh idi. Onun dışında herkes bunları çöpe atardı ama Josh için bunlar her şey demekti.

"Richard senin bulamaman için kutuları saklamış," dedi Michelle ve bu düşünce onu üzmüş gibi göründü. Richard'ın, Josh'a karşı kötülüğünün derinliğini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Josh yorum yapma zahmetine katlanmadı.

Michelle onun koluna dokundu. "Bana teşekkür ettin ama asıl benim sana teşekkür etmek gerekiyor."

"Nedeni anlamadım," dedi Josh, annesinin günlüğünü tekrar kutuya koyarken. Richard ve Michelle ile birlikte kendini bir hız treni gibi hissediyordu. Yıllarca duygularını yok saymış, bunlarla yüzleşmek yerine hepsini bir yerlere saklamıştı. Şimdi hepsi gözlerini dikmiş, onun yüzüne bakıyor gibiydi. Bu yüzden kendisine en rahat geleni yaptı. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davrandı.

30. BÖLÜM

Sedir Koyu Hayvan Barınağı'ndaki gönüllü, Neal, gerekli belgeleri doldurup bana uzattı. Ona bankı kartımı verdim; imzamı attıktan sonra, Rover'ı eve götürme vakti gelmişti. Barınağın evlat edinme belgelerine hızlı göz atarken, evde bir köpek için hiçbir şey olmadığını fark ettim. Tasma, köpek maması, taşıyıcı, hiçbir şey yoktu. Doğrusunu söylemem gerekirse, nelere ihtiyacım olduğundan bile emin değildim. Ancak bu boşlukları yakınlardaki evcil hayvan dükkânının büyük bir mutlulukla dolduracağından emindin.

"Rover bir ya da iki saatliğine burada bırakabilir miyim?" diye sordum saatime bakarken. Dükkâna gidip barınağa geri dönmek için bol bol zamanımın olduğunu düşünüyordum.

Neal'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Rover'ı yanında götürmek konusunda hevesli olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim ama önce evcil hayvan dükkânına gitmem gerek. Evde tasma ya da diğer gerekli şeyler yok."

"Tabii. Sen dönene kadar onu tekrar kafese koyarım. Ama hatırlatayım, cumartesi günleri dörtte kapatıyoruz."

"O zamana kadar dönmüş olurum," diye söz verdim. Niyetim evcil hayvan dükkânına gitmek, ihtiyacım olanları almak ve hemen Rover'ın yanına dönmekti.

Ben çıkmaya hazırlanır hazırlanmaz, bir taşıyıcının içinde olan Rover alçak sesle, uzun uzun inlemeye başlayarak beni şaşırttı. "Bir şey yok, dostum, merak etme, geri döneceğim," dedim elimden geldiğince güven verici bir şekilde.

"Daha önce hiç böyle bir ses çıkardığını duymamıştım," dedi Neal, hayretle.

İkinci kez çıkmaya yeltenmiştim ki Rover yine müthiş bir acıyla inledi. Bu kez tek bir inlemeyle yetinmedi; sanki tarifsiz bir acı ve üzüntü içindeymiş gibi acıklı acıklı ulumaya devam etti.

Bekleme bölümünde oturan birkaç kişi başlarını kaldırıp baktılar. Başka bir çiftle ilgilenmekte olan müdür, Neal'a döndü.

"Sorun nedir?" diye sordu belirgin bir endişeyle.

Neal açıklamak için elinden geleni yaptı. "Köpek onun kendisini almadan gitmesini istemiyor."

"Rover evlat mı edinildi?" Müdür şaşkın ama memnun olmuş görünüyordu.

"Evet..."

"O zaman yanında götürmesi gerek."

"Evet," diye onayladı Neal.

Ne yapacağımı bilemedim.

"Rover senin geri döneceğini anlamıyor," diye açıkladı Neal, Rover'ın inlemelerini bastırmak için yüksek sesle konuşarak.

"Ah Tanrım."

"Ne diyeceğim..." Neal sesini alçalttı. "Bugün geri getirmen koşuluyla bu taşıyıcıyı sana ödünç vereyim. Böylece Rover'ı şimdi götürebilirsin."

"Tabii, sorun değil." En azından sorun olmayacağını umuyordum. Benim endişem, dükkâna gittiğimde Rover'ı arabada yalnız bırakmaktı. Ama evcil hayvan dükkânının, içeri bir köpekle girmemi sorun edeceğini sanmıyorum. Hele köpek bir taşıyıcının içinde olduğu sürece.

Rover'ın beni görebilmesi için yere çömeldim. Patisini parmaklıklara dayadı ve benim ilgimi çekmek istercesine bir kez havladı. Patisini ağır ağır indirdi ve bana, sanki onu geride bırakmamam için yalvarırcasına derin, koyu, anlamlı gözleriyle baktı.

"Merak etme," diye fısıldadım ve bir köpeğin bunu anlayacağına inandığım için kendimi aptal gibi hissettim.

"Ben sana eşlik edeyim," dedi Neal taşıyıcı kaldırarak.

Doğruldum, çantamı omzuma astım, arabamın anahtarlarını çıkardım ve otoparka doğru yürüdüm. "Bu sık görülen bir davranış mıdır?" diye sordum Neal'a. Bir gönüllü olarak, yüzlerce köpeğin yuva bulmasına tanıklık etmiş olmalıydı.

"Hayır," dedi hemen. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Müdür Marnie ve ben, Rover için bir yer bulamayacağımızdan korkuyorduk. Sen gelene kadar, Rover'ın davranışları bir yere yerleştirilmesini neredeyse olanaksız kılıyordu. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bu mümkün değil elbette ama sanki senin gelmeni beklemiş ve sen kapıdan içeri girene kadar diğer herkesi reddetmiş gibi."

Bu çok garipti. Rover'ın artık benim yanımda kendi-

ne bir yuva bulacağı için huysuzluğundan vazgeçeceğini umuyordum. Aksi halde, bu oteldeki konuklar açısından ciddi bir sorun olabilirdi. Düşünmeden karar vermiş olabilirdim.

"Rover'ın nasıl uyum sağladığını görmek için bir hafta içinde otele uğramamın sakıncası olur mu?" diye sordu Neal, taşıyıcıyı arabamın arka koltuğuna yerleştirirken.

"Elbette olmaz."

"Elimde değil, merak ediyorum."

Aslında ben de Rover'ın nasıl uyum sağlayacağını merak ediyordum. Paul'ün hayvanları sevdiğini hatırlıyordum; orduya ilk başvurduğunda, köpek biriminde çalışmayı umuyordu. Ancak temel eğitimin ardından Ranger programına gönderilmişti.

Rover geride bırakılmayacağını anlar anlamaz, taşıyıcının içinde oturdu, başını öne uzattı ve gözlerini kapattı. Neal ile vedalaşıp ona teşekkür ettim, o da barınağa döndü. Motoru çalıştırdım. Otoparktan çıkmadan önce, dönüp Rover'a baktım.

"Seni Paul mü gönderdi?" diye sordum fısıltıyla.

Rover başını kaldırdı ve soru sorar gibi yana eğdi.

"Boş ver; içimden bir ses onun gönderdiğini söylüyor." Barınaktan uzaklaşırken, Paul'ün hayatıma bir kez daha müdahale ettiğinden, bu kez bana küçük bir can yoldaşı getirdiğinden emindim. Birbirimize yardımcı olabileceğimize inanıyordum.

Evcil hayvan dükkânındaki işim düşündüğümden uzun sürdü. Ben bir köpek için gerekli ne var ne yoksa toplarken aradan bir saat geçti. Otelden bu kadar uzun süre uzak kalmayı planlamamıştım; bu yüzden taşıyıcıyı iade etmek için aceleyle barınağa gittim. Rover, benim söylememe

bile gerek kalmadan, sanki kendisinden bekleneni biliyormuş gibi, yeni taşıyıcıya geçti.

Taşıyıcı barınağa götürdüğümde, Neal ortalarda yoktu. Fazla uzun kalmadım ve arabayı bıraktığım yere koştum. Sürücü kapısını açtığımda, Rover başını kaldırıp baktı, ben olduğumu gördü ve hemen başını eğip patisini çenesine dayadı.

Doğruca otele döndüm. Kahvaltıda iki konuğum da ikindi çayına onları beklemememi söylemişlerdi. Ama hayatın bana öğrettiği bir şey varsa, o da planların her an değişebileceği idi. Bu yüzden ikisinden biri kendini boşta hisseder de otele döner diye hazırlıklı olmak istiyordum.

Arabamı park ettikten sonra, konuklarımın ikisinin de arabalarının görünürde olmadığını fark edip rahatladım. Rover'ı taşıyıcıdan çıkardım ve tasmasını takarak arabadan indirdim.

"Belki çimlerle tanışmak istersin," dedim. Evcil hayvan dükkânında benimle ilgilenen kadın, Rover'ın kendi bölgesini belirlemek isteyebileceğini söylemişti.

Rover soğuktan titriyordu, bana kuşkuyla baktı.

"Sen işini hallet," dedim ve bir an önce sıcağa girmek için hevesle onu öne doğru yönlendirdim.

Başını çevirdi ve aynı soran gözlerle ikinci kez bana baktı.

"Anla işte... rahatla," diye açıkladım bir kez daha elimle işaret ederek.

Biraz sonra ne demek istediğimi anlamış olacak ki arka bacağını bir çalılığa doğru kaldırdı. Sonra sanki nereye gideceğini tam olarak biliyormuş gibi, otele doğru döndü ve beni basamaklara doğru çekiştirdi.

"Tamam, tamam," dedim, kendi kendime gülümseye-

rek. Kapıyı açtım. "Burası büyük bir ev, içerisini istediğin gibi dolaşabilirsin," dedim.

Tasmasını çözdüm ve Rover'ın hemen keşfe çıkmasını bekledim. Ama o arka bacaklarının üzerine oturdu ve beni inceledi.

"Ne?" diye sordum. Gördüğüm en tuhaf köpekti bu.

Rover, benim ancak tahmin yürütebileceğim bir şeyi beklercesine bana bakmaya devam ediyordu.

"Peki," diye mırıldandım. "Sen istersen burada kalabilirsin, benim yapmam gereken işler var." Arabaya döndüm ve evcil hayvan dükkânından satın aldığım malzemelerle dolu olan iki ağır torbayı aldım. Önce kuru köpek mamalarını ve konserveleri bırakmak için kilere yöneldim.

Depoyu yerleştirmeye devam ediyordum ki, zilin çalmasıyla işim yarım kaldı. Rover deli gibi havlamaya başladı ve kapıya doğru öyle hızlı koştu ki cilalı ahşap zeminde arka bacakları altından çıkacak sandım.

Onun konuklara karşı saldırgan ya da aşırı korumacı olmamasını umarak derin bir soluk aldım. Kapıyı açtığımda, karşımda kütüphaneden Grace Harding'i görünce şaşırdım.

"Grace," dedim onu karşılayarak. "Ne güzel sürpriz. İçeri gelsene." Kapıyı ardına kadar açtım ve sonra Rover'ın da orada olduğunu ve Grace'i hafif bir hırıltıyla karşıladığını fark ettim. "Rover," dedim, onu hafifçe paylayarak. "Bu bir dost." Neyse ki hemen geri çekilip oturdu, ben de rahatladım.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi Grace. "Neal arayıp senin Rover'ı evlat edindiğini söyleyince endişelendim."

"Endişelendin mi?" Onu mutfağa aldım. Hiç sorma-

dan, hemen çay yapmak için ısıtıcıya su koydum. Grace'in de kalıp benimle çay içmesini umuyordum.

Rover buzdolabının önündeki örgü kilimi buldu, üzerine kıvrıldı ve ben mutfağın içinde hareket ederken beni izledi.

"Rover... sorunlu bir köpek."

"Öyle mi?" Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Grace ve Neal, bu köpekle benim aramda bir bağ olduğunu bilmiyorlardı. Ben Rover'la birbirimizi anladığımızdan emindim.

"Şimdi halinden memnun görünüyor," diye ekledi, şaşırmış gibiydi. "Neal, Rover'ın sana karşı son derece olağandışı bir tepki gösterdiğini söyledi." Benim boşlukları doldurmamı bekliyormuş gibi durdu; ama ben de ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Daha yeni tanışmıştık; ona çok büyük bir kayıp yaşadığımı, bu yüzden kalbimin kapılarını bu küçük köpeğe sonuna kadar açtığımı ona açıklamak konusunda rahat hissetmiyordum kendimi. Rover'ın kısacık yaşamında neler olup bittiğini tam olarak bilmem olanaksızdı. Ama belli ki o da kolay zamanlar geçirmemişti.

Yıllar önce, çalışırken sakatlanan ve bir kolunu kullanamaz hale gelen bir inşaat işçisinin hikâyesini okumuştum. Bir arkadaşı ona köpek evlat edinmesini önermiş, o da barınağa gitmiş. Sonra bir köpek gelip onu seçmiş. Rover'ın da beni seçtiğinden kuşkum yoktu.

"Birbirinize gayet iyi uyum sağlamış gibi görünüyorsunuz."

"Sağladık," dedim.

Grace kaşlarını çatmaya devam etti. "Rover'ın şeyi yok... Daha çok kısa süredir senin yanında."

"Neyi yok?" diye sordum.

"Boş ver."

"Hayır, söyle bana." Isıtıcının düdüğü çaldı. Ben de fincanları çıkardım.

"Belki başka bir zaman. Gerçekten uzun süre kalamam. Cliff evde beni bekliyor. Ben de ona birkaç dakika içinde döneceğimi söyledim."

"Çay için vaktin var mı?" diye sordum.

Duraksadı. "Çok cazip görünüyor."

"Vaktin vardır," diye üsteledim. Kocasının bir fincan çay yüzünden ona laf edeceğini sanmıyordum.

Grace mantosunun kemerini çözdü ve çıkarıp iskemlenin üzerine bıraktı. Sonra da mutfak tezgâhımın önündeki taburelerden birine oturdu.

Çayları doldurdum ve şeker kâsesiyle sütü tezgâhın üzerine koydum. Sonra ben de bir tabure çekip Grace'in karşısına oturdum.

"Birkaç hafta önce, barınağa iki adam geldi," dedi Grace. "Evlat edinmek için ne tür köpeklerin olduğuna bakmak istediler. Hemen kuşkulandım; adamlarda bana ters gelen bir şey vardı. Bir süre oyalandılar ve köpekleri yürüttüğümüz yere gittiler. Gönüllülerden biri Rover'ın boynuna tasma takmış, yürütüyormuş onu. Rover adamları görünce çıldırmış. Tasmasını çekiştirip deli gibi havlamaya başlamış."

"Belki de onları tanıyordur?"

Grace fincanını alıp iki eliyle tuttu. "Belki. Bundan asla emin olamayacağız. Ama kesin olan bir şey var; o da benimle aynı hisse kapıldı."

"O zamandan beri adamlar hakkında bir şey öğrendiniz mi?"

Grace başını iki yana salladı. "Sadece bir histi bu. Hayvanlardan birini evlat edinmek için başvursalardı, onları reddetmek için bir bahane uyduracaktım. Beni çok tedirgin ettiler."

Rover'ın bunu nereden bildiğini merak ederek çayımı yudumladım. Grace'in de öyle. Belki de adamların bir köpek yetiştirme çiftliği vardı. Gerçi şimdi bir yorumda bulunmanın anlamı yoktu. Adamlar barınaktan herhangi bir köpek almamışlardı.

"Rover fırsatını bulsa, memnuniyetle adamların bacaklarına dişlerini geçirirdi."

"Başka bir deyişle, Rover'ın insanları ısırmasından korkuyorsun?"

Grace gözlerini yere çevirdi ve başını salladı. "Gözünü onun üzerinden ayırma, olur mu?"

"Ayırmam."

"Bir sorun çıkarsa, bana haber ver, anlaştık mı?"

"Veririm," diye söze verdim. Ama yaralı yüreğim, böyle olmayacağını söylüyordu. Ne de olsa insan her gün bir köpek tarafından evlat edinilmiyordu.

31. BÖLÜM

Abby, Angela'nın ailesinin evinin önünde durduğunda, buranın pek değişmediğini fark etti. Panjurlu pencerelerin olduğu bina ve üç araba alan geniş garaj, çocukluğunda hatırladığı evin neredeyse aynısıydı.

Bir zamanlar Abby, Angela'nın evinde kendi evinde geçirdiği zaman kadar zaman geçirirdi. Sayamadığı kadar çok cuma gecesi, en iyi arkadaşının evinde kalmıştı. Sık sık şafak sökene kadar otururlar, çene çalar, gülerlerdi. O zamanlar çok genç ve akılları bir karış havada idiler. Verdikleri en önemli karar, balo için oğlanlardan hangisinin teklifini kabul edecekleri idi. Şimdi o günler bir ömür geride kalmış gibiydi.

White'lar kızlarını toprağa verdikten sonra bir daha hiç eskisi gibi olmamışlardı. Ya da Abby sık sık bunu duymuştu. Anne babalar çocuklarının ölümünün acısını atlatabiliyorlar mıydı? Abby asla bu soruya kendisi cevap vermek zorunda kalmamak için dua ediyordu.

Direksiyonu sıkı sıkı kavrayarak derin bir soluk aldı ve

gönülsüzce kontağı kapattı. Eve yaklaşırken cesareti kırılır gibi oldu ve elindeki çantayı sıktı. Yol kenarındaki çalıların artık olmadığını gördü. Bu küçük ayrıntının dikkatini çekmiş olması komikti. Charlene White onun yerine çiçek tarhları yapmıştı.

Bir anı aklına gelince Abby gülümsedi. Angela'nın Brandon Edmond'ın sınıf yüzüğünü takmaya başlamasından kısa bir süre sonra olmuştu bu. Angela, Abby'yi şaşırtmak için kolunu arkasına saklamıştı. Arkadaşına yüzüğü göstermek için kolunu abartılı bir şekilde savurmak istemişti.

Ancak asıl sürpriz yaşayan Angela olmuştu. Yüzük parmağından fırlamış ve çalıların arasına düşmüştü. İkisi, elleri ve dizlerinin üzerinde saatlerce Brandon'ın yüzüğünü aramışlardı. Neyse ki sonunda bulmuşlardı ama bulana kadar da canları çıkmıştı.

Yolun yarısında duran Abby, arkadaşıyla ilgili anıları içinde boğulduğunu hissetti. Bunca yıldan sonra hâlâ Angela'nın şen kahkahasını, hazırcevaplığını ve yaşam sevincini hatırlıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye mırıldandı, sanki Angela yanında duruyormuş gibi.

Angela ona "Yap gitsin!" der gibiydi.

Aman ne güzel, diye düşündü Angela. Yalnızca sesler duymakla kalmıyorum, bu sesler klişelerle konuşuyorlar. Ne saçma.

Yine de dönüp gidemedi. Ya şimdi yapacaktı ya da hiç. Ağabeyinin düğünü üç saat içinde başlayacaktı; günün geri kalanı nikâh ve düğün telaşıyla geçecekti. Sonra, sabahleyin, şafak sökerken Florida'ya doğru yola çıkmak zorundaydı. Geç biten bir gece, erken başlayan bir sabah ve eve

uçuş... Eğer Angela'nın ailesiyle yüzleşecekse, bunu şimdi yapmalıydı.

Abby cesaretini tekrar toplayarak kapıya yaklaştı. Tek umudu, Angela'nın ailesinin evde olmamasıydı. O zaman, görevini yerine getirdiğini düşünür ve huzur içinde oradan ayrılabilirdi.

Böyle bir şey olursa, Angela onu suçlayamazdı. Kasabada geçireceği zaman sınırlıydı, yapabileceği bir şey yoktu.

Nefesini tutarak zili çaldı. Parmağını beyaz, yuvarlak düğmeye hafifçe ve tereddütle değdirmişti.

Tam kapının açılmasından umudunu kesmek üzereydi ki, içeriden bir ses geldi.

"Geliyorum," diye seslendi Angela'nın babası Michael White.

Abby, kapının sürgüsü açılırken nefesini tuttu. Bay White durup ona baktı. Abby, adamın yüzündeki kanın çekildiğini fark etti.

"Merhaba Bay White."

Bay White şoka girmiş ve onun farkında değilmiş gibiydi.

"Kim geldi?" diye seslendi Angela'nın annesi mutfaktan. Sonra o da kocasının yanına geldi.

Charlene White, Mike'ın yanında duruyor ve iri iri açılmış gözlerle Abby'ye bakıyordu. "Bu ne cüret," diye fısıldadı, sanki sözcükler boğazından zorla çekilip alınıyormuş gibi.

"Kasabaya ağabeyimin düğünü için geldim," dedi Abby, aklına gelen ilk şeyi söyleyerek; sanki bir bahaneye, açıklamaya ihtiyacı varmış gibi.

"Ah, evet. Annenle baban çocuklarının düğününü görebildikleri için mutlu olmalılar. Ne yazık ki Mike ve ben..."

"Charlene," dedi Bay White, onun sözünü keserek. "İçeri gelsene, Abby."

"Mike, hayır..."

Abby ne yapacağını bilemeyerek duraksadı.

Bay White karısına döndü. "Vakti geldi, Char. Angela bizim arkadaşını iyi karşılamamızı isterdi."

"Bunu nasıl söylersin?" Bayan White sessizce arkasını dönüp odadan çıktı.

Afallamış olan Abby, dışarıda donmuş halde duruyordu. Soğuk rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Saçları yüzüne doğru savrularak, sanki bu cüreti için yanaklarına tokat atıyordu.

Karısının öfkesini görmezden gelen Bay White sakin bir tavırla kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gel, Abby, dışarısı çok soğuk."

Yaşadığı gönülsüzlük yüzünden ayakları ağırlaşan Abby eve girdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, onu sıcak hava karşıladığında. İlk fark ettiği, White'ların salonlarının düzenini değiştirmiş ve yeni iskemlelerle koltuk almış oldukları oldu. Şöminenin her iki tarafındaki kitaplıkların raflarında, Abby'nin ancak onların torunlarına ait olduğunu tahmin edebildiği resimler vardı.

"Otur lütfen," dedi Bay White kanepeyi işaret ederek. "Konuşmamızın zamanı geldi, hatta geldi de geçti bile."

"Evet, öyle oldu," diye onayladı Abby ama kelimeler boğazına düğümlenmişti. Mantosunu üzerinden çıkarmadan, kanepenin ucuna ilişti.

"Charlene'i affet, Angela'yı kaybetmiş olmak ona hâlâ çok ağır geliyor. Çok zor zamanlar geçirdi."

Abby ellerini kavuşturup dizlerine koydu. "İlk kez Angela'nın mezarını ziyaret ettim. Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama onun benimle konuştuğunu duydum

sanki. Benden, sizinle ve Bayan White ile iletişime geçmemi istedi."

Bay White hafifçe gülümsedi. "Aslında, ben de kızımla birkaç konuşma yaptım. Ne yazık ki hepsi tek taraflı, bütün konuşmayı ben yapıyorum."

Abby kendi yaşadığı deneyimin ayrıntılarına girmedi. Bunu yaparsa, White'lar onun delirdiğini düşünürlerdi.

"Bana kendinden söz et," dedi Angela'nın babası nazik olmaya çalışarak. "Evlendin mi? Çocuğun var mı?"

"Evlenmedim..."

"Henüz," diyerek Abby'nin cümlesini tamamladı Bay White. "Daha uzun süre bekâr kalamayacak kadar güzelsin."

Abby utanarak gözlerini, birbirine kenetlediği ellerine dikti.

"Greg evlendi. İki çocuğu var, Spokane bölgesinde yaşıyor."

Angela'nın ağabeyi ondan iki yaş büyüktü ve lisenin son iki yılında Pullman'da kampusta yaşamıştı.

"Sarah dokuz, Andy de yedi yaşında," diye ekledi Bay White.

Abby yine şöminenin yanındaki kitaplıkta duran çerçeveli çocuk resimlerine baktı. Işıl ışıl yüzleriyle kameraya gülümsemişlerdi; çok tatlı ve masumdular. Angela bu iki değerli çocuk için harika bir hala olurdu.

O zamana kadar Abby, Angela'nın şöminenin üzerinde asılı lise mezuniyet fotoğrafına bakmaktan kaçınmıştı. Bu fotoğraf bütün mekânı dolduruyordu neredeyse. Angela poz vermeyi hiçbir zaman sevmemişti; annesi o fotoğrafı asmayı tercih ettiği için de öfkelenmiş olmalıydı. Abby, Bayan White ile aynı fikirdeydi. Angela kusursuz

görünüyordu. Şömine rafında bir düzineden fazla mum vardı; Angela'nın anısına ışık tutmaları için oraya konmuş gibiydiler.

Bayan White salona döndü, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Durup dururken çıkıp buraya gelmen büyük cüret."

"Charlene, lütfen," diye yalvardı Bay White. "Bunun Abby için ne kadar zor olduğunu anlamalısın."

"Zor olması gerek zaten." Kadın, Abby'ye baktı, gözleri suçlama doluydu.

"Otur tatlım," dedi Bay White karısına yine yalvarırcasına.

Bayan White kocasına karşı koymak ister gibi görünüyordu ama onun gözlerinde sıcak ve teşvik edici bir şey görmüş olmalıydı ki yanındaki iskemleye oturdu.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Charlene, Abby'ye.

"Evet, tabii." Abby'nin boğazındaki yumru karpuz büyüklüğüne ulaşmıştı sanki. "Öncelikle size ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Üzgünmüş. Buraya üzgün olduğunu söylemek için mi geldin? Bunun için çok geç artık."

"Charlene," dedi Bay White yumuşak bir sesle. "Bırakalım da bitirsin."

"O gece arabayı Angela kullanıyor olsaydı, ölen sen olacaktın," diye devam etti Bayan White kocasını duymazdan gelerek.

"Keşke Angela kullanıyor olsaydı. Ölmüş olmayı tercih ederdim." Bu yeni bir düşünce değildi. Abby daha önce belki bin kez aynı düşüncelere kapılmıştı.

Keşke alışveriş merkezinde daha uzun süre kalsalardı.

Keşke alışverişten sonra yemeğe gitmeselerdi. Yemekte oyalanmasalardı, Angela şimdi yaşıyor olabilirdi.

Keşke Noel şarkıları söylemek yerine yola daha fazla dikkat etseydi.

Bu keşkeler yıllarca Abby'nin içini kemirmişti, şimdi de durum farklı değildi.

Charlene dimdik oturuyor ve Abby'ye bakmaktan kaçınıyordu. Onu canlı ve sağlıklı görmek kadına yalnızca birkaç dakika uzaklıktaki mezarda yatan kendi kızını acıyla hatırlatıyordu sanki.

"O gece Angela'nın hayatını sona erdirdi, benimkini de sonsuza dek değiştirdi." Sesi çatlayan Abby, tehdit edici duyguyu bastırmak için güçlükle yutkundu. "O gece ben, en iyi arkadaşımı öldüren arabayı kullanıyordum. Bu insanın unutabileceği bir şey değil...."

"Ya da affedebileceği," diye araya girdi Bayan White.

"Sanmıyorum," diye fısıldadı Abby. Elleri birbirine o kadar sıkı kenetliydi ki parmakları bembeyaz olmuştu. "Bunu biliyorum çünkü ben de kendimi hiç affedemedim."

Onun bu ifadesini sessizlik takip etti. Bayan White başını tavana çevirdi, gözyaşlarıyla mücadele ediyor gibiydi.

"Angela'yı her gün özlüyorum," diye fısıldadı kadın. "Kızımın hasretini çekmeden tek bir gece bile geçmiyor."

"Ben de onu çok özlüyorum," diye fısıltıyla karşılık verdi Abby.

"Her gün mü?" diyerek onun üstüne gitti Bayan White.

"Çoğu gün... Yıllar içinde sancısı biraz hafifledi. Ama bu onu sık sık düşünmediğin anlamına gelmiyor ve..."

Angela'nın annesi yine Abby'nin sözünü kesti. "Ama sonuçta o öldü ve sen yaşıyorsun. Sen evlenebilirsin, anne babana torunlar verebilirsin."

"Evlenmedim," dedi Abby ellerini yalvarırcasına uzatarak. "Sanki kaza gecesinden beri biri hayatımda 'pause' tuşuna bastı. Flört etmiyorum, ilişkilerden kaçıyorum. Ailemin olmadığı bir kasabada yaşıyorum. Yalnızca çalışıyorum ve kendi işime bakıyorum. Suçluluk ve acının yükünü, artık dayanamayacak hale gelinceye kadar taşıdım."

Angela'nın anne babası ona bakıyorlardı.

"Herkesin kaza nedeniyle beni suçladığını sandım. Ama öyle değil. Kasabanın eczanesinde Patty Morris ile karşılaştım ve beni terslemesini bekledim... ama yapmadı. Beni gördüğüne sevindi. O kadar sevindi ki birlikte öğle yemeği yememiz için lise arkadaşlarımızdan bazılarını davet etti. Bugün buluştuk. Kimse Angela'dan açıkça söz etmese de o da yanımızda, bizimle birlikteydi. Neredeyse onun güldüğünü duyabiliyordum. Gülümsediğini hissedebiliyordum. O gülümsediği için ben de gülümseyebildim."

Bayan White'ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bay White'ın da öyle. Adam cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerini, sonra da burnunu sildi.

"Angela gitti ve ne kadar istesem de onu geri getiremem. Bunun için çok üzgünüm. Eve dönmek, bana yıllardır göz ardı ettiğim bir şeyi gösterdi." Abby burnunu çekti ve mendil çıkarmak için çantasına uzandı.

O mendilini bulamadan, Bayan White yanındaki sehpada duran kutudan bir mendil alıp ona uzattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Abby.

"Bir şey söyleyecektin," dedi Bay White, Abby'ye devam etmesini işaret ederek. "Önemli bir şey."

Abby burnunu sildikten sonra mendili avucunda sıkıştırdı. "Buna yıldır göz ardı ettiğim şey şu. Angela bu acıyı, bu suçluluk duygusunu hiçbirimizin yaşamasını is-

temezdi. O, tanıdığım en yüce gönüllü ve mutlu insandı. Onun yanında olup da gülmemek imkânsızdı. Girdiği yeri aydınlatırdı. Benim ne hale geldiğimi görse şoke olurdu."

"Beni de," diye ekledi Bayan White. "Yaşlı bir kadına döndüm."

"Huysuz, yaşlı bir kadın," dedi Bay White ve yorumuna rağmen sevgisini göstermek için uzanıp karısının elini tuttu.

"Michael James White, bunu söylediğin için özür dileyeceksin," diye üsteledi Charlene.

"Bu doğru, ben de aynı şeyi yaptım. Çektiğimiz acının bizi ve evliliğimizi neredeyse yıkmasına izin verdik. Abby haklı; Angela mutlu bir insandı ve bizim de mutlu olmamızı isterdi. Ne hale geldiğimizi görse bundan nefret ederdi mutlaka."

"Kızım olmadan nasıl yaşayacağım ben?" diye bağırdı Charlene, yanaklarından yaşlar süzülürken. "Onun öldüğünü ve bir daha geri gelmeyeceğini nasıl unutabilirim?"

"Biz Angela'yı unutmak istemiyoruz," diye karşılık verdi Bay White. "Onunla harika on dokuz yıl geçirdik. O bizim hazinemiz, neşe kaynağımızdı. Anılarımız var ve kızımızla tekrar buluşana kadar bu anılar bizi taşımak zorunda. Sizce Angela öldüğü için bizim hayatlarımızı mahvetmemizi ister miydi gerçekten?"

"Hayır, istemezdi," dedi Abby. "Bana yaşamamı ve hayatın tadını çıkarmamı söyleyen ilk kişi olurdu. Ölümü trajik olsa da, bunun bir kaza olduğunu söyleyip içimi rahatlatmaya çalışırdı. Talihsiz bir kazanın suçunu üzerime almamam gerektiğini söylerdi. Ben yoldaki buza çarptım. Buz dışında, bunun tek sorumlusu Tanrı ve doğrusunu söylemek gerekirse ben de bu konuda yukarıdakiyle dalaşmak istemiyorum."

Bay White ayağa kalktı ve Abby'nin yanına gitti. Abby de ayağa kalktı. Bay White uzanıp onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Eğer bugün buraya beraat için geldiysen, Abby, beraat ettin. Sen kendini duygusal olarak yeterince cezalandırmışsın. Mutlu ol, çocuğum. Anne babana torunlar ver... hem belki... Belki onları bizimle de paylaşırsın. Bunu yaparsan Angela çok mutlu olurdu sanırım."

"Bence de mutlu olurdu, "dedi Abby.

"Az önce Angela'nın senden bizimle iletişime geçmeni istediğini söylemiştin."

Abby başını salladı.

"Bizden sana ihtiyaç duyduğun şeyi vermemizi istiyor."

Abby gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. Bay White ellerini bıraktı ve ona sarıldı.

Abby hıçkırmaya başlamıştı, Bay White da öyle. "Tanrı kızımızı yanına çağırdı. Bu senin suçun değil; ama eğer bizim seni affetmemize ihtiyaç duyuyorsan, affettik."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Abby, anlaşılır bir şekilde konuşamıyormuş gibi sözcükleri mırıldanarak.

Bay White onu bıraktığında, Angela'nın annesi ona sarıldı, başını omzuna gömdü ve ikisi birlikte ağladılar.

Abby, White'ların yanından ayrıldığında, Angela'nın anne babasından mümkün olduğunu düşünmeye cesaret edebildiğinden de fazlasını almıştı. Ona, yeniden hayatın tadını çıkarma iznini vermişlerdi.

32. BÖLÜM

Richard huzur içinde uyurken Michelle ile birlikte salonda oturan Josh iskemlesinde geriye kaykılarak gerindi. Annesinin Richard ile evliliğinden öncesinden kalan eşyalarıyla dolu kutulara bakmayı bitirmişti. Şimdi elinde çocukluğunun ilk yıllarından kalan anılardan oluşan bir hazine vardı.

Öfke ve inadın az kalsın ona bütün bunlara mal olacağını söylemeye bile gerek yoktu. Michelle, onun üvey babasıyla yaşadığı çatışmanın ötesine bakmasına yardımcı olmuştu. Josh, üvey babasına annesinin İncil'ini ona verdiği için teşekkür etmemiş olsaydı, bu saklı kutuları bulabileceğini hiç sanmıyordu.

Başını kaldırıp baktığında, Michelle'in minderde oturmuş, onun bebeklik albümünün sayfalarını karıştırdığını gördü. Sayfaları çevirip her bir fotoğrafı incelerken, Michelle'in gözlerinin içi gülüyordu.

"Çok sevimliymişim, değil mi?" diye takıldı ona Josh. Annesi sayısız fotoğrafını çekmişti. Küçükken bundan çok utanırdı.

"Dünyanın en şeker çocuğuymuşsun," diye onayladı Michelle. "Bir keresinde bunu okul defterime de yazmıştım."

Josh bunun olasılıkla küçük bir abartı olduğunu biliyordu.

Michelle başını kaldırıp baktı ve onun gözlerinde kuşkuyu gördü. "Bana inanmıyorsun değil mi?"

"Sen Dylan'ı seviyordun."

"Bir süre," diye kabul etti Michelle. "Sonra o harika adamın *aslında* nasıl biri olduğu konusunda fikrim oldu."

Josh kıkırdadı. "Beni nasıl pohpohlayacağını her zaman iyi bilmişsindir."

"Ama bunun bana bir faydası olmadı," diye mırıldandı Michelle. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi saatine baktı. "Richard'ın ilaç saati geldi."

"Ben veririm," diye önerdi Josh; ama Michelle ayağa kalkmıştı bile.

"Ben vereyim. Onunla ağrı kesiciler etkisini gösterince konuşursun. Ağrısı varken çok aksi oluyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Josh, yaşlı adama karşı anlayışla doluydu. Bu duygu fazla uzun sürmezdi. Hiç şüphesiz beş dakika içinde Richard onu azarlamaya başlar ve bu iyi niyet buhar olup uçardı.

Michelle, Richard'ın ilaçlarının durduğu banyoya gitti. Richard çok ağır ağrı kesiciler alıyordu ve yüksek dozajlar Josh'u endişelendirse de, doktorun temel önceliğinin Richard'ın kalan ömründe onu rahat ettirmek ve ağrılardan kurtarmak olduğunu anlayabiliyordu. Yaşlı adamın ne kadar inatçı olduğu düşünülürse, ölümü de pek yakın olmayacaktı. Josh oraya geldiğinden beri ilk kez buna memnun oluyordu. Üvey babası ile annesi ve eğer mümkün

olursa Dylan hakkında biraz daha konuşmayı umut ettiğini fark etmişti.

Michelle'in yatak odasına girmesiyle çıkması bir olunca, Josh ayağa fırladı. Bir şey olmuştu mutlaka. Michelle ona baktı ve derin bir soluk aldı.

"Ne oldu?"

"Richard tepki vermiyor ve ancak kesik kesik nefes alıp verebiliyor." Michelle'in gözleri yaşlarla doldu ve yaşlar yanaklarından süzüldü. "Vakti geldi, Josh. O ölüyor," diye hıçkırdı.

Bu sözler, Josh'ta göğsünün tam ortasına bir beysbol sopası darbesi yemiş etkisi yarattı. "Şimdi mi?" diye sordu, şok içinde donakalarak.

Michelle başını salladı. "Bakımevine telefon edelim. Onlar ne yapacaklarını daha iyi bilirler." Mutfağa koştu ve tezgâhın üzerindeki not defterini aldı. "Sakıncası yoksa sen arayabilir misin lütfen?" O anda konuşabilecek durumda değildi.

Josh, görevlinin bıraktığı kartı ve duvardaki ahizeyi aldı. Numaraları tuşlarken ve telefonun üç kez uzun uzun çalmasını dinleyip hattın cevap vermesini beklerken, ellerinin titrediğini fark edince kendi de şaşırdı. Gerekli bilgileri verip telefonu kapattı ve yatak odasına yöneldi.

Dünyanın en iyi üvey evladı olmasa da, Richard'ın tek başına ölmesine izin vermeyecekti. Annesi son nefesini verirken Richard annesinin yanındaydı ve bu tekrarlamak istediği bir deneyim olmasa da, Richard'a teşekkür etmesi gerekiyordu. Yaşlı adamın, onun kendisine ait eşyaları geri verdiği için kendisine ne kadar minnettar olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Josh yatak odasının kapısını açtığında, Richard'ın göz-

leri kapalıydı. Bir an, Josh geç kaldığından ve Richard'ın son nefesini verdiğinden korktu. Yatağın kenarına oturdu ve iki parmağını üvey babasının boynuna bastırdı. Bir nabız hissetti ama zayıf ve kesik kesikti. Michelle durumu abartmamıştı. Richard ölümün eşiğindeydi.

Yaşlı adam bir kez daha ona engel olmaya çalışmıştı. Eğer bunlar Richard'ın duyduğu son sözler olacaksa, Josh için sakıncası yoktu. "Kutuları buldum," dedi. Michelle'in de salondan duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. Richard'ın bu noktada ne kadar duyabildiğinden emin değildi ve ona ulaştığından emin olmak istiyordu.

Cevap yok.

"Teşekkür ederim," dedi Josh bu kez daha da yüksek sesle.

Michelle kapıda belirdi. "Josh," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

"Ölüyü uyandırıyorum," dedi Josh.

"Muhtemelen seni duyabiliyordur. İşitmenin vücudu en son terk eden işlevlerden biri olduğunu okumuştum."

"Garajda kutuları buldum," diye tekrarladı Josh. "Bana nerede olduklarını söylemene gerek yoktu," diye ekledi, Richard'ın onun kutuları saklamak niyetinde olduğunun farkında olduğunu anlaması için. "Ama söylediğin için sana hep minnettar olacağım."

"Annesinin eşyalarına sahip olmak Josh için büyük anlam ifade ediyor," diye ekledi Michelle. Yatağın diğer tarafına oturdu. Richard'ın kolunu iki eliyle tuttu.

Richard gözlerini açıp baktı; tavana bakıyor gibiydi. Ama konuşamıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Josh.

Richard bakışlarını çevirip Josh'a dikti. Josh şaşırarak

içinde bir şefkat dalgasının yükseldiğini, yaklaşmakta olan ölümün onu üzdüğünü hissetti. Bir tarafı ayağa fırlamak ve Richard'a ölmemesini, böylece bir ilişki kurabileceklerini söylemek istiyordu. Temelinde rekabetçi kıskançlığın ya da üstünlük sağlama duygusunun olmadığı bir ilişki.

Ama artık çok geçti.

Josh'un içinden ağlamak geliyordu. Pişmanlıkla mücadele ederken alnını Richard'ın eline bastırdı.

"Josh." Michelle'in sesiyle irkilen Josh başını kaldırıp baktı.

"Bak," diye fısıldadı Michelle. "Richard'a bak."

Josh, üvey babasının yüzüne baktı ve yaşlı adamın buruşuk yanağından süzülen tek bir damla yaşı görerek neye uğradığını şaşırdı. Richard ona kendisinin de pişmanlıklardan payını aldığını ve üzgün olduğunu anlatmaya çalışıyordu sanki.

Michelle, Richard'ın nabzını kontrol etti, sonra alt dudağını ısırarak fısıldadı. "Ölmüş."

"Hayır." Josh buna inanmak istemiyordu. "Hayır, olamaz." İki önce Richard, Josh'u onun mallarını çalmaya çalışmakla suçlayacak kadar öfkeliydi. Neredeyse öfkeden çığlık atacaktı ama şimdi... ölmüştü.

Ölmüş.

Ruhunu bir anda teslim etmiş olmalıydı. Bir an acı çekmiş ve acıyla mücadele etmiş, sonra da bir alemden diğerine geçivermişti. Diğer tarafta, Josh'un annesi ve Dylan kollarını uzatmış, mutluluk ve hevesle Richard'ın onlara katılmasını, ölümden sonraki hayatı için onu karşılamayı bekliyorlardı.

Michelle, Richard'ın bedeninin üzerinden uzanıp Josh'un omzunu sıktı. "Çok üzgünüm."

"Hayır." Josh başını iki yana salladı, üvey babasının ölümünü kabullenmeyi reddediyordu. Şaşkınlık içinde, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Michelle'in görmesini istemeyerek birden arkasını döndü.

Yıllar boyunca, Richard ile aralarında sevgi olmamıştı. Yaşlı adam tam bir pislik gibi davranmıştı. Yine de o, Josh ile annesi arasında geriye kalan son bağ idi. Richard, Teresa'nın hayatına mutluluğu geri getiren adamdı ve artık o da yoktu.

Ölmüştü.

Josh'un göğsü hıçkırıkla sarsıldı.

Michelle ayağa kalkarken yatağın kaydığını hissetti. Michelle yatağın ucuna gelip onun önünde durdu. Eğilip kollarını onun omuzlarına doladı. Josh, teselli beklememişti. Buna ihtiyacı olacağını hiç tahmin etmemişti.

Kendi de kollarını Michelle'in beline doladı ve yüzünü onun karnına bastırıp sessizce ağladı. Omuzları sarsılıyordu. Birkaç dakika sonra kollarını çekti.

Michelle onun çöküşüne tanıklık ettiği için utanıyordu. Bahaneler sunmak istiyordu ama hiçbir bahanesi yoktu. Onun bir şey söylemesine fırsat kalmadan zil çaldı.

Michelle kapıyı açmak için odadan çıktı.

Josh, onun gitmesine memnun oldu. Daha dünyevi meselelerle ilgilenmek üzere kendine gelmesi için bir iki dakikaya ihtiyacı vardı.

"Birkaç dakika önce oldu," diyordu Michelle, bakımevi görevlisini yatak odasına götürürken.

Josh ayağa kalktı. Daha önce tanışmadığı biriydi bu. "Josh Weaver," dedi ve uzun, siyah mantolu, orta yaşlı kadına elini uzattı. "Richard'ın oğluyum." Durdu ve hemen düzeltti. "Üvey oğluyum."

Michelle gelip onun yanında durdu. "Ben de aile dostuyum. Öldüğünde Richard'ın yanındaydık."

"Lois Freeland," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Kaybınız için çok üzgünüm. Elimden geleni yapmak için buradayım."

"Teşekkür ederiz," dedi Josh.

Lois, Josh'un anlamadığı bazı sorular sordu. Neyse ki Michelle'in aklı başındaydı ve soruları Josh'un yerine o cevapladı. Josh, göğsünü sıkıştıran sancıyla baş etmeye çalışmak dışında bir şey yapabilecek durumda değildi.

Birkaç dakika sonra izin istedi ve salona dönüp Richard'a ait olan koltuğa oturdu. Orada kendini üvey babasına yakın hissediyordu, yaşlı adamın o koltukta ne kadar uzun saatler geçirdiğini biliyordu. Öne doğru eğildi ve dört bir yandan ona saldıran sarsıcı duyguları anlamlandırmaya çalıştı.

Birinin öldüğünü görmek onun için yeni bir deneyim değildi; ayrıca annesi de Richard da huzur içinde ölmüşlerdi ve beklenen ölümlerdi bunlar. Yine de Josh ne zaman büyük bir kayıp duygusu yaşasa, kendini aldatılmış, soyulmuş hissediyordu. Öfkesini bir parça sert et gibi yuttu ve boğazından inmesini sağlamaya çalıştı.

Michelle ve Lois onun yanına geldiler. Konuşuyor gibiydiler ama söylediklerinin hiçbiri anlamlı gelmiyordu. Josh için, anılar kafasının içinde bilyeler gibi yuvarlanıp dururken, kulaklarını onlara kapatmak en kolayıydı.

Josh, Richard ve Dylan ile ilk karşılaşmasını hatırladı. Annesi onu "arkadaşı" ile tanıştırırken çok mutluydu. Teresa'nın daha önce de flörtleri olmuştu ama o ilişkilerin hiçbiri birkaç haftadan uzun sürmemişti. Josh, Richard'ın farklı olduğunu en başından anlamıştı. Richard ile zaman

geçirdikten sonra, annesi mutluluktan başı dönüyor gibi görünüyordu.

Flört ettiği erkeklerden bazıları onu o kadar kızdırmıştı ki, Teresa eve dönmüş ve sıkıntısını üzerinden atmak için evi temizlemişti. Josh, onun oğluna anlatamayacağı şeyler yüzünden bir adama öfke dolu halde elleri ve dizlerinin üstünde fırının altını ovmasını hatırlayınca gülümsedi.

Teresa, Richard ile çıktıktan sonra ise eve geliyor, müziği açıyor, kendi kendine dans ediyor, sanki hayali bir balo salonundaymış gibi odanın içinde fırıl fırıl dönüyordu.

Yine de, Richard ile ancak birkaç ay flört ettikten sonra kendini onu Josh ile tanıştırmak konusunda hazır hissetmişti. Josh ve Dylan hemen kaynaşmışlardı. Josh, Richard'ın da Teresa ile randevularından sonra eve aynı şekilde keyifli döndüğünü öğrenmişti. İki çocuk, onların nereye gidip ya da ne yapıp da böyle bulutların üzerine çıktıklarını merak ediyorlardı.

Yıllar içinde Josh, en azından teorik olarak, anlamıştı. İnsanlar âşık olduklarında bu hale geliyorlardı.

Teresa ve Richard'ın kaderinde birlikte olmak vardı ve şimdi de sonsuzluğu paylaşacaklardı.

"Josh."

Düşüncelerinden sıyrılan Josh başını kaldırıp baktı ve Michelle'in yalnız olduğunu gördü. Bakımevinden gelen kadın gitmiş ya da dışarı çıkmış olmalıydı.

"Lois, adli tıp uzmanıyla görüştü," dedi Michelle. "Kendisi birkaç dakika içinde burada olacak. Onun onayından sonra da morgdan gelecekler."

"Hangi morgu aradınız?"

"Richard düzenlemeleri yapmıştı zaten. Ölmek üzere olduğunu öğrenir öğrenmez her şey şeyi halletmişti. Di-

leklerinin tek tek yerine getirilmesi için de belgeleri benim aileme vermişti."

"Peki." Josh bu noktada kararlar vermek zorunda olmadığı için şükrediyordu.

"Annenin yanına gömülmek istemiş."

Josh başını salladı. Öyle olması gerekiyordu zaten. "Onu çok seviyordu," dedi.

"Seni de kendince seviyordu. Ama bunu son ana kadar anladığını sanmıyorum."

"Ne komik," diye fısıldadı Josh, güçlükle yutkunarak.

"Nasıl yani?"

Josh, Michelle'in gözlerinin içine baktı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ondan o kadar uzun süre nefret ettim ki... Ancak sevgi ve nefretin birbirine ne kadar yakın olabileceğini fark etmedim. Sanırım o da fark etmedi."

33. BÖLÜM

Rover konusunda onu temin etmemin ardından Grace gitti. Evlat edindiğim koruyucumun yeni ortamına ne kadar iyi uyum sağladığını görünce rahatlamış gibiydi. Ben de bir an otelci rolüme geri dönmek hevesiyle, iki konuğumun geri dönmeye karar verme olasılığına karşılık, bir peynir ve kraker tabağı hazırladım. Eğer ikisi de gelmezse, akşam yemeğinde bir kadeh şarap –olasılıkla Merlot ya da belki Malbec– eşliğinde peynir ve krakerlerin tadını kendim çıkaracaktım.

Rover alt katı keşfetmeyi bitirmişti. Bir sahiplenme duygusuyla şöminenin önündeki örgü kilimin üzerine kıvrıldı ve hemen uykuya daldı.

"Amma rahat görünüyorsun," diye mırıldandım, peynir tabağını yemek odasına götürürken.

Rover başını patisinden kaldırdı ve huzur içinde şekerlemesine devam etmeden önce bana şöyle bir baktı. Bir şişe kırmızı şarapla kadehleri, bir de büyük bir çaydanlık çıkardım. İsteyen olursa, sıcak suyu daha sonra ekleyecektim.

Uzaklarda, bir arabanın kapısının kapandığını duydum. Rover da duymuştu, hemen ayağa fırladı. Onu dikkatle izledim. Eğer benimle kalacaksa, otele kısa süreli gelen yabancılara alışması gerekecekti.

Rover havlayarak kapıya koşup bekledi.

Bir dakika kadar sonra kapı açıldı ve Abby Kincaid soğuktan kaçıp içeri girdi.

Rover onu görür görmez havlamayı kesti ve hızlı hızlı kuyruğunu sallayarak Abby'ye hoş geldin dedi.

"Burada kimler varmış böyle?" dedi Abby ve eğilip yeni evlat edindiğim bekçimi okşadı.

Rover, Abby'yi hemen arkadaşı kabul ettiği için rahatlayarak derin bir soluk aldım.

"Bu Rover," diye karşılık verdin. "Onu bugün hayvan barınağından aldım."

"Gerçekten mi? Ne kadar cana yakın."

İyice rahatlayarak gülümsedim. "Atıştırmalık bir şeyler hazırladım," dedim. "Lütfen keyfine bak."

Abby saatine baktı. "Önce düğün için üzerimi değiştirmem gerek ama kiliseye doğru yola çıkmadan önce birkaç dakikam olacak sanırım."

Mutfağa dönüp ısıtıcıya su koydum; böylece Abby'nin seçme şansı olacaktı. İkinci bir tabağa kurabiye koyup masaya götürdüm. Küçük aperatif tabaklarını ve peçeteleri daha önce hazırlamıştım. Ne yalan söyleyeyim, masa şahane görünüyordu.

Rover, şöminenin önündeki yerine geçti ve şekerlemesine devam etti. Yeni hayatından son derece hoşnut görünüyordu. Paul'ü kaybetmiş olmanın derin acısı sürse de, ben de mutluydum.

Sofrada son rötuşları yapmıştım ki Abby göründü.

Üzerinde pastel renkte, kolsuz, çok güzel bir elbise vardı. Koluna da dantel bir şal almıştı.

"Tanrım," dedim ona bakarak. "Çok çarpıcı görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Abartmıyordum. Abby çok güzel bir kızdı zaten ama iki gün içinde bir şeyler değişmişti. Buraya ilk geldiğinde, dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi görünüyordu.

"Çay?" diye sordum ona baktığım çok belli olunca. "Ya da şarap?"

"Çay lütfen." Küçük bir tabağa uzandı ve iki parça peynirle birkaç kraker aldı.

"Arkadaşlarınla yemek iyi geçti mi?" diye sordum.

Gülümsedi, gözleri keyifle parladı. "Harikaydı. Çoğunu çocukluğumdan beri tanıyorum. Liseden mezun olduktan sonra iletişimimiz kesilmişti ama hata bendeydi. Kimsenin benden haber almak istediğinden emin değildim."

"Ah Abby, ben istediklerinden eminim."

"Haklısın." Bir iskemle çekip karşıma oturdu. "Muhteşem vakit geçirdik. Annem de geldi ve arkadaşlarımı görmek benim kadar onun da hoşuna gitti."

"Harika."

Abby peynir ve krakerleri yiyip çayını yudumladı.

"Yemek uzun sürdü değil mi?" dedim. Abby birkaç saattir ortalarda yoktu. Gününü, sınıf arkadaşlarıyla eski günleri konuşarak geçirdiğini tahmin ediyordum.

"Yemekte iki saat kaldık. Sonra ben bir arkadaşımın ailesini görmeye gittim," diye açıkladı.

Onun işine burnumu sokuyor gibi göründüğümü fark

ettim ama niyetim bu değildi. Eli hafifçe titredi; fincanını tabağa bıraktı ve ellerini kucağına koydu.

Kısa bir aradan sonra devam etti. "İyi ki gitmişim," diye ekledi. "Ben... Angela'nın ailesinin evindeydim."

Angela'nın kim olduğunu bilmiyordum ama araya girmek istemedim.

"Angela benim en iyi arkadaşımdı. Trafik kazasında öldü. Ailesi onun ölümünü kaldıramadı... arabayı ben kullandığım için de beni suçladılar."

"Ah Tanrım." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben onu rahatlatmak için doğru sözcükleri ararken, Abby tekrar konuştu.

"Kaza on iki yıl önce olmuştu; o zamandan beri ilk kez birbirimizi teselli etme ve barış yapma fırsatımız oldu."

"Barış ve Huzur," diye mırıldandım yavaşça. Başımı çevirip gözlerimi kapattım ve bu sözcüğün hayatımda ne kadar büyük anlam ifade ettiğini düşündüm.

"İyi misin?" diye sordu Abby, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Evet, tabii, neden sordun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve hafifçe kaşlarını çattı. "Ben konuşurken, sanki acı çekiyormuşsun filan gibi elini kalbine götürdün."

"Hayır, hayır, iyiyim."

"Bence iyi olmalısın," diye devam etti, "çünkü elini kalbinin üzerine koyar koymaz, üzerine bir huzur gelmiş gibi göründün."

"Ben de iyileşiyorum," diye fısıldadım.

"Sen mi?"

"Çok sevdiğim birini kaybettim ben."

Abby gözlerini kırpıştırdı ve çay fincanını tekrar aldı.

"Çok üzüldüm, gerçekten. Birini kaybetmenin acısını bilirim." Birkaç dakika sessizce oturduk, sonra Abby saatine baktı ve şaşırmış görünerek şalını alıp ayağa kalktı. "Ben düğün cümbüşüne gidiyorum."

Ben de ayağa kalktım. "Senin için ışığı açık tutarım," dedim ve ona kapıya kadar eşlik ettim. Mantosuyla çantasını aldı. Arkasından el salladım.

O otoparktan çıkarken ikinci bir araç geldi.

Josh da geri dönmüştü ama arabasından inişinden, Abby'nin morali ne kadar yerindeyse, onun o kadar moralsiz olduğunu anladım. Belli ki işler onun için pek yolunda gitmiyordu.

Rover, Josh'un arabasının yaklaştığını duyar duymaz yine ayağa fırlamıştı. Her zaman emrime amade olan bekçim, ben kapıyı Josh'a açarken yanımdan ayrılmadı.

Rover birkaç kez öfkeyle havladı. Sonunda eğilip başını okşadım. "Josh bir dost," diyerek güven verdim ona. Şaşırtıcı bir şekilde, Rover anlamış göründü ve Josh içeri girmeden önce sıcak şöminenin önündeki yerine döndü.

"İkindi atıştırması için tam zamanında geldin," dedim, konuğum otele girdiğinde.

Josh kapının girişinde durdu, davetimi duymuş ama anlayamamış gibiydi.

"Peynir tabağı ve şarap var, istersen," dedim.

Paltosunu ve şapkasını çıkardı ve parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Şarap iyi olur."

Yemek odasını işaret ettim. "Kırmızı Merlot ve Malbec var..."

"Merlot."

Şarabı kadehe doldururken sordum. "Günün nasıl geçti?"

Konuşmadan önce duraksadı. "Üvey babam az önce öldü."

Bu sözleri duyunca, şarap şişesini bıraktım. "Ah, Josh. Çok üzüldüm."

Taziyemi kabul ederek başını iki yana salladı. "Bu sabah konuşsak, sana yaşlı adam öldüğünde sevineceğimi söylerdim. Bana göre sonunda hak ettiğini bulacaktı. Onun hakkında söyleyebileceğim tek bir iyi şey yoktu."

Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. "Ya şimdi?" diye sordum.

"Şimdi... keşke daha uzun yaşasaydı. Bunca yıldır yaşadığımız tatsızlıktan sonra, ikimiz nihayet ortak bir zemin bulmuştuk."

"Yani barıştınız?"

Josh şarabı alıp oturdu ve alnına düşen saçları itti. "Evet, sanırım barıştığımız söylenebilir. Barış," diye tekrarladı, sanki bu sözcüğü ilk kez duyuyormuş gibi. "Yetişkin hayatımın büyük bölümünde ondan nefret ettim. O da bunu hak etti. Annem öldükten sonra beni evden kovdu."

"Kaç yaşındaydın?" diye sordum, bu kadar kalpsiz olan bir adamdan hoşlanmayarak.

"Onlu yaşlarımdaydım, liseden mezun olmama birkaç hafta kalmıştı."

"Mezun oldun ama değil mi?"

"Evet, yanlarında kalmama izin veren arkadaşlarımın yardımıyla."

Bir insan annesiz bir çocuğa bunu nasıl yapabilirdi bilmiyordum ama o sırada durumu tek taraflı dinliyordum.

"Birçok açıdan böyle bir adam olmamı Richard sağladı. Sertleştim çünkü sert olmak zorundaydım. Ordu o sıralar başıma gelebilecek en iyi şeydi. Adam olmak ve başka biri-

ne güvenip yaslanmak yerine kendi hayatımın sorumluluğunu üstlenmek zorundaydım."

"Ordudan ayrıldıktan sonra üvey babanla iletişimin oldu mu?"

Josh başını çevirip omuz silkti. "Olabildiğince az."

Çayımı yudumladım. Zor bir konuşmaydı bu ve az önce Abby ile yaptığım konuşmadan çok farklıydı.

"Dylan'ın cenaze töreni için Sedir Koyu'na dönmüştüm," dedi Josh. "Ama yıllar önceydi." Sonra benim Dylan'ın kim olduğu konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark etti. "Dylan üvey kardeşimdi. Onunla aramız iyiydi. Çok geçmeden Dylan'ın her zaman gözde evlat olacağını anladım ve bunu da kabullendim."

"Dylan'ı kaybettikten sonra üvey babana ne oldu?"

Josh başını salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Dylan'ın cenazesinden sonra Sedir Koyu'nda uzun süre kalmadım. Birkaç yıl Richard'dan haber almadım; komşularımızdan biri, eski bir dost, benimle temasa geçmeseydi belki de bir daha hiç haber almayacaktım."

Demek dönmesinin nedeni buydu.

"Geldim ama Richard için endişelendiğimden değil. Anneme ait olan, almayı umduğum eşyalar vardı. Zamanlama denk düştü ve bu arkadaş benim gelmemin önemli olduğunu düşündü. Şahsen ben bunun zaman kaybı olduğuna inanıyordum ama gelmeyi kabul ettim."

"Ya şimdi?"

"Şimdi geldiğim için mutluyum. Richard bana annemin evliliğinin öncesinden kalan bazı eşyalarını.... ve daha fazlasını verdi."

Josh'un gözleri buğulanmıştı; bunun şaraptan mı yoksa

o gün yaşananların etkisinden mi kaynaklandığını bilemedim. "Richard annemi gerçekten seviyordu."

"Sen de öyle." İçgüdüsel olarak, bu iki adamın arasındaki bağın Josh'un annesi olduğunu hissetmiştim. Onların bir araya getiren şey, o kadına duydukları sevgiydi. Bu düşünceyi rahatlatıcı buldum. Sevgi, mezarın ötesine uzanıp Josh'a ve üvey babasına dokunmuştu. Paul'ün bana olan sevgisi de aynısını yapmıştı.

"Annemi çok seviyordum," diye mırıldandı Josh. "Keşke zaman ayırıp Richard konusunda daha fazla çaba sarf etseydim." Sözlerinde pişmanlık vardı.

"Ama onunla barıştın?"

Josh başını salladı ve derin düşüncelere dalmış göründü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Adli tıp uzmanı onay verdiğinde, cenaze işleriyle ilgileneceğim," dedi Josh.

"Yani cenaze törenine kalacaksın?" Ona üç gece için oda ayırmıştım ama gelecek hafta sonuna kadar başka konuk beklemediğim için ziyaretini uzatmak sorun olmayacaktı.

"Hayır, işlemleri kontrol edeceğim."

Şaşkınlığımı anlamış olacak ki ekledi. "Richard tören istememiş. Burada kalmam için bir neden yok. Aslında hiçbir zaman yoktu ama en azından annemin eşyalarına kavuştum."

"Senin adına sevindim, Josh."

"Ben de seviniyorum." Şarabından bir yudum daha aldı ve kadehini masaya bıraktı. "Ben kapanmadan morga gitsem iyi olacak. Bana ne kadar ihtiyaçları var bilmiyorum ama içimden bir ses ilgilenmem gerektiğini söylüyor." Ayağa kalktı ve bir an bir şey düşünüyormuş gibi tereddüt etti.

Ona yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormama fırsat kalmadan, arkasını döndü ve merdivenleri sanki acelesi varmış gibi hızlı hızlı çıkıp odasına gitti.

34. BÖLÜM

Nikâh töreni çok güzeldi. Abby geniş ailesiyle oturuyor, annesinin elini tutan babasını izliyordu. Roger ve Victoria evlilik yeminlerini ederlerken, Abby annesinin gözlerini sildiğini ve mendili elinde sıktığını gördü.

Abby iki kez kendi gözlerinin de buğulandığını hissetti ama bunlar sevincin ve ağabeyi adına duyduğu mutluluğun gözyaşlarıydı.

Baş nedime ve diğer nedimelerin giydiği giysiler, eflatunun çeşitli tonlarıydı ve her biri giyen kadının tarzına en çok yakışacak modelde dikilmişti. Abby, özlemle elbise modelleri çizen Angela'yı düşündü ve arkadaşının düğün planlarıyla eskizlerini hatırladı. Kilise eflatun fiyonklarla süslenmişti, sunağın etrafı ise beyaz ve yeşil renklerde zambaklarla çevrelenmişti. Renkler, müzik, sözcükler... hepsi öylesine güzel, öylesine kusursuzdu ki...

Tören sırasında bir ara Steve Hooks, Roger'ın eski oda arkadaşı, dönüp Abby'ye baktı. Sonra birden ona göz kırpıverdi. Abby, komik bir şekilde, elinde olmadan kızardığını hissetti. Otuz yaşını geçmiş –gerçi henüz geçmişti-

olgun bir kadındı o. Yakışıklı bir adamın göz kırpmasıyla heyecandan kalbi pır pır olmayacak kadar olgundu. Ancak heyecanlanmış ve etkilenmişti işte.

Düğün töreni, kulüpte yapılacaktı. Abby oraya kendi arabasıyla gitti; böylece eğer anne babası geç saate kadar kalmak isterlerse kendisi erken ayrılabilecekti.

Düğün yerine varır varmaz, masalardaki yerleri gösterildi. Abby şaşkınlıkla anne babasıyla ya da kuzenleriyle oturmayacağını fark etti.

"Sen bizim masamızda değil misin?" diye itiraz etti annesi. Tam görevliyi çağıracaktı ki Steve Hooks yanlarına geldi.

"Bayan Kincaid, umarım sizin için sakıncası yoktur ama ben Abby'nin benim masamda oturmasını istedim."

Abby'nin annesi karşı çıkmak için ağzını açtı ama hemen kapattı.

"Tabii Abby için de sakıncası yoksa," diye devam etti Steve, Abby'ye bakarak.

"Ne sakıncası olacak," diye atıldı Linda Kincaid.

"Anne, ben kendi adıma konuşabilirim."

"Sakıncası var mı?" diye sordu Steve bu kez Abby'nin gözlerinin içine bakarak.

Abby, ona karşı koyabilecek kadını tanımak isterdi. Az kalsın onun ayaklarının dibinde eriyecekti. "Ah, sorun değil. Sakıncası yok." Ne zaman Steve ile konuşmaya kalksa, dilinde kocaman düğümler oluşuyordu sanki. Hazırcevap olup akıllıca bir karşılık vermeyi ne kadar isterdi.

"Bütün oturma düzenini bozmuş olabileceğimi biliyorum ama bunun Abby ile konuşmak için tek fırsatımız olabileceğini düşündüm. Bu konuda reddedilmek istemiyorum."

Bu kez Abby konuşma zahmetine katlanmadı; yalnızca başını salladı. Steve, centilmen bir tavırla onun için bir iskemle çekti ve kendi de yanına oturdu.

"Güzel bir nikâhtı değil mi?" dedi Abby, eflatun keten peçeteyi alıp kucağına yayarken. Ellerini meşgul ederse, belki yemek boyunca ilk randevusuna çıkmış hassas bir yeniyetme gibi davranmamayı başarabilirdi. Gerçi kendini tam olarak öyle hissediyordu ama...

"Nikâh," diye tekrarladı Steve. "Evet, çok güzeldi."

Masada yerleri ayrılan diğer üç çift onlara katıldılar. Steve herkesi birbiriyle tanıştırdı ve Abby onun Victoria'nın ailesi ve arkadaşları ile oturmayı tercih ettiğini fark etti. Bu iyi olmuştu. İkisinin birlikte oturmalarını sağlamak için Steve kaç isim kartını değiştirmek zorunda kalmıştı kim bilir. Onun çabaları Abby'yi etkiliyordu.

Çok geçmeden diğer çiftler derin bir sohbete daldılar ve onlara baş başa sohbet edip yeniden yakınlaşma fırsatı tanımış oldular.

"Doğru mu duydum," diye sordu Steve, "Florida'da mı yaşıyorsun?"

Abby başını salladı. "Port St. Lucie. Sen?"

"Vero Beach."

"Ah, Tanrım, komşu sayılırız desene."

"Keşke daha önce haberim olsaydı," diye mırıldandı Steve dişlerinin arasından.

"Öyle mi?"

"Seni arardım, bir araya gelirdik. Şimdiye kadar evlenmiş olacağını tahmin ediyordum. O kaza olduğunda, seninle birbirimizi yeni yeni tanımaya başlamıştık. Sonra sen içine kapandın. Roger senin zamana ihtiyacın oldu-

gunu söyledi. Seni en son gördüğümde, görüşmeye hazır olduğunda beni aramanı istemiştim."

Abby onunla hiç iletişim kurmamıştı ve o konuşmayı hatırlamasa da, kendini hazır hissetmemişti. Steve'in birkaç kez onunla bağlantıya geçmeye çalıştığını hatırlıyordu. Her defasında reddetmişti. Bu arada Steve'in hakkını teslim etmeliydi, kolay pes etmemişti.

"Neden hiç evlenmediğini anlamıyorum," dedi Steve.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Abby ona takılarak. Kendini yeniden lise yıllarına dönmüş, Steve ile flört ediyor gibi hissediyordu.

"Yani evlendin mi? Boşandın mı?" Steve kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Önce soruma cevap ver," dedi Abby.

"Nereden mi biliyorum?" diye tekrarladı Steve ve tek nefeste cevap verdi. "Başka nereden bilebilirim ki? Sordum."

"Benim hakkımda araştırma mı yaptın yani?"

"Roger'ı sıkıştırdım ve öyle hızlı davrandım ki başın dönerdi."

Abby güldü; Steve'in ilgisini gizlemek için çaba göstermemesi hoşuna gidiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi de aynı hisler içindeydi. Keşke aradaki yıllar eriyip gitseydi de tekrar üniversite yıllarına dönebilselerdi.

"Sen nasıl oldu da evlenmedin?" diye sordu Abby bu kez.

"Evlenmediğimi nereden biliyorsun?" Steve oyunu sürdürüyordu. "Sordun mu?"

Abby bir an duraksadı. "Sormadım."

Steve hayal kırıklığına uğramış göründü, alt dudağını hafifçe bükerek somurttu. Böyle de çok yakışıklı görünüyordu.

"Benim sormama fırsat kalmadan Roger söyledi."

"Başka bir deyişle, ağabeyin erken davranıp sana söylemeseydi, soracaktın."

"Kesinlikle."

Birbirlerine gülümsediler ve yemek boyunca konuşup şakalaşmaya devam ettiler. Dans başladığında, Roger çiçeği burnuna eşini piste götürdü ve dönerek dans etmeye başladılar.

"Roger dans dersleri mi aldı?" diye sordu Steve. Pistin kenarında Abby'nin arkasında duruyordu, elleri onun omzundaydı.

"Dudaklarım mühürlü," diye espri yaptı Abby.

"Almış olmalı," dedi Steve. "Onun böyle uçar gibi dans ettiğini hatırlamıyorum hiç."

"Yani sen ağabeyimle dans mı ettin?" diye takıldı Abby.

Steve güldü. "Yakın zamanlarda etmedim ama kız kardeşiyle dans etmekten büyük zevk alacağımı biliyorum."

Abby bir anda gerildi. "Ah Steve, buna hazır mıyım bilmiyorum, dans pistine çıkmayalı çok uzun zaman oldu." Ne kadar olduğunu itiraf etmeye cesaret edemedi. Hatırladığı kadarıyla, en son üniversitenin ilk yılında dans etmişti.

"Ayağına basmamdan endişeleniyorsun herhalde," dedi Steve.

Sonra, hiç sormadan, dans pisti açılır açılmaz, Abby'yi elinden tutup sürükledi. Abby karşı koymayı düşündü ama bu öylesine büyülü bir zamandı ki, mutluluk balonunu patlatacak hiçbir şey söylemek ya da yapmak istemiyordu. Suçluluk duygusu, yük, utanç omuzlarından kalkmıştı ve sonunda özgür kalmıştı.

Steve'in kollarının arasında gözlerini kapattı ve bede-

nını müziğin ritmine bıraktı. İçgüdüsel olarak, Steve'in hareketlerini takip ediyordu. Kollarını sımsıkı birbirlerine dolamışlardı.

"Çok iyisin," diye fısıldadı Steve onun kulağına.

"Teşekkür ederim.

"Abby, Abby."

Abby gözlerini açtı ve annesiyle babasının yanında olduklarını gördü. "İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz," dedi annesi heyecanla.

"Teşekkürler, anne." Abby anne babasına gülümsedi.

Onların duyma mesafesinden uzaklaşır uzaklaşmaz, Abby başını kaldırıp Steve'e baktı. "Annemin kusuruna bakma. Bundan daha açık sözlü olamazdı herhalde, değil mi?"

"Açık sözlü mü?"

"Of, yapma Steve. Aynı şeyi söyleyip duruyor işte. Beni er ya da geç evlendirmek istiyor."

"Ya! Demek benim annemle de konuşmuş."

"Annen burada mı?"

"Neyse ki hayır. Seninle en son ihtiyaç duyduğumuz şey onların çöpçatanlığa kalkışması olur herhalde." Steve gülümseyerek ekledi. "Benim yardıma ihtiyacım yok. Senin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Güzel."

Dans etmeye devam ettiler ve bu kez de araya Roger ve Victoria, yani gelinle damat girdi. "Hey, birader, iki dakikalığına eş değiştirmeye ne dersin?" diye sordu Roger.

"Henüz yirmi dört saattir bile karısı değilim ama beni başka birine verip kurtulmaya çalışıyor," diye espri yaptı

Victoria. Roger'ı yanağından öptü ve müzik devam ederken Steve'in kollarına geçti.

Ağabeyi, Abby'yi hafifçe kollarının arasında tutarken genç kadın yüreğinden geçenleri söyledi. "Ah, Roger, tören mükemmeldi."

"Victoria ve annesinin sayesinde. Aylardır bütün ayrıntılarla uğraşıyorlar. Bana yalnızca evet demek düştü. Onları serbest bıraktım, ne yapılması gerekiyorsa yaptılar."

"Harika iş çıkarmışlar!"

"İnanılmaz bir kadınla evlendim ben."

"Öyle gerçekten," diye onayladı Abby.

"Steve ile nasıl gidiyor?" diye sordu ağabeyi, merakını gizleme gereği duymadan.

"Çok iyi."

"Onun kalbini kırdığını biliyorsun."

"Sus."

"Steve sana çok âşıktı."

Bunu duymak güzeldi. "Neden evlenmedi?" diye sordu Abby, merakına engel olamıyordu. Yalnızca birkaç dakikaları vardı. Bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu.

"Evlenmek isterdi. Önce orduyla büyük bir bilgisayar anlaşmasına imza attı ve Afganistan'a gitti. Buraya döndüğünde de uzun saatler çalışmak zorunda kaldı. Bana kalırsa, bunu çok istiyor ama Steve müşkülpesenttir."

"Müşkülpesent?"

"İkinci en iyiye razı olmaz, beklemesinin nedenlerinden biri bu. Bu ikimizin ortak özelliği. Standartlarımız yüksek bizim."

Abby'nin bakışları karısını arayan ağabeyinin bakışlarını takip etti. Roger'ın gözleri aşkla doluydu ve o anda Abby

onun ne demek istediğini anladı. Ağabeyi beklemeye razıydı ama Victoria ile karşılaşınca, hiç tereddüt etmemişti.

"Mutlu ol, Roger," diye fısıldadı.

"Buna kesinlikle niyetliyim."

"Bir de acele et ve annemle babama torunlar ver, olur mu?"

"Elimden geleni yaparım," diye dalga geçti Roger.

İki dakika sonra eş değiştirdiler.

Steve, gece boyunca Abby'nin yanından ayrılmadı; onunla dans etti, pastayı servis etmesine yardım etti. Abby'nin niyeti oradan erken ayrılmaktı ama öyle olmadı. Ancak on birden sonra bir bahane bulmasının iyi olacağına karar verdi. O sırada Roger ve Victoria gitmişlerdi ve pistte yalnızca birkaç çift kalmıştı. Abby'nin anne babası son konuklarla ilgileniyorlardı.

Abby annesiyle babasına sarıldı. "Bu ziyarette son görüşmemiz," dedi.

"Araba kullanabileceğinden emin misin?" diye sordu annesi endişeyle.

"Ben iyiyim, anne." Bu normal bir soruydu ama yakın zamana kadar acı dolu anıların su üstüne çıkmasına neden oluyordu. Ancak annesi alt metne kayıtsız kaldığına göre, o da geçmişi ardında bırakmış demekti.

"Ben onu otele kadar takip ederim," diye önerdi Steve, "emin olmak için."

"Ah, teşekkür ederim Steve. Her zaman çok kibarsındır sen," dedi Abby'nin annesi ve uzanıp Steve'i yanağından öptü.

Abby önce kendisine eskortluk edilmesine ihtiyaç duymadığını söyleyerek itiraz edecek oldu ama sonra bunun

Steve ile ikisi açısından ayrılırken baş başa kalmak için bir fırsat olacağını fark etti.

Steve onu Gül Limanı Oteli'ne kadar takip etti. Abby arabasını park etti, kontağı kapattı ve arabadan indi. Steve de arabasından inip onunla verandaya kadar yürüdü.

"İyi geceler demeliyim sanırım," dedi Steve.

"Bu harika gece için teşekkürler," diye karşılık verdi Abby içtenlikle. Fazla coşkulu davranmak istemiyordu ama kendini öyle hissediyordu. "Niyetim saatler önce oradan ayrılmaktı. Uçağım sabah erkenden kalkacak."

Steve bir adım geri çekildi. "Benim de. Aynı uçakta olmamız mümkün mü?"

"Ben West Palm Beach'e uçuyorum."

Steve'in gözleri parladı. "Ben de."

"Uçağım Seattle'dan sekiz buçukta kalkıyor."

"Benim de," dedi Steve.

"Aynı uçaktayız!"

Steve'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Öyle görünüyor."

"Kader," dedi Abby.

Steve başını iki yana salladı. "Ben bunu ilahi müdahale olarak görüyorum." Sonra dudaklarını Abby'nin dudaklarına yaklaştırdı.

Abby kollarını onun boynuna doladı ve öpüşüne karşılık verdi. Belki de Roger'ın düğününün etkisiydi bu. Ya da soğuk ve berrak gecenin etkisi. Nedeni her neyse, Abby bütün dünyanın müthiş bir duygu zenginliği ve mutlulukla kollarını ona açtığını hissediyordu.

Ayrıldıklarında, Steve uzun uzun onun gözlerinin içine baktı. "Yarın görüşeceğiz öyleyse?"

"Yarın," diye tekrarladı Abby.

Steve saatine baktı. "Altı saat sonra. Seni havaalanının girişinde karşılarım."

"Orada placağım." Onu görmeme altı saat var, diye düşündü Abby. Çok uzun bir zaman gibi geliyordu bu.

35. BÖLÜM

Josh morgda Michelle'i bekliyordu. Girişte bir iskemlede oturmuş, zihnini üvey babası değil de geleceği üzerinde yoğunlaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Onunla barıştığı için mutluydu; bu ziyaret kendisine umduğundan daha fazlasını sağlamıştı.

Michelle'e teşekkür etmenin bir yolunu bulmak istiyordu. Michelle, Tanrı'nın bir armağanıydı sanki ve Josh bunun için minnettardı. Onu yemeğe davet etmeyi planlamıştı ama şimdi yemek yiyecek halde değildi, Michelle'in de farklı olduğunu sanmıyordu.

Kapı açıldı ve Michelle göründü. Kapının eşiğinde bir an durup ona baktı.

Josh ayağa kalktı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Cenaze sorumlusuyla görüştün mü?"

"Hayır. Seni bekledim."

Michelle hafifçe gülümsedi. "Richard'ın öldüğünü haber vermek için annemle babamı aradım. Sana taziyelerini iletmemi istediler."

Josh başını salladı.

Cenaze sorumlusu George Thompson yanlarına geldi ve o da taziyelerini ilettikten sonra ikisini odasına davet etti.

Michelle ve Josh onun peşinden giderek koridoru geçip özel bir odaya girdiler.

Bay Thompson, maun masasının karşısındaki iki iskemleyi işaret etti, kendi de koltuğuna oturdu. Dosyasına uzanırken yüzünde vakur bir ifade vardı.

"Bildiğiniz gibi," dedi başını kaldırıp bakarak, "Bay Lambert kendi cenazesi için düzenlemeleri yapmıştı."

Josh başını salladı.

"Karısı Teresa'nın yanına gömülmek istedi. Teresa'nın ölümünde sonra onun hemen yanındaki mezarı satın aldı."

Josh bunu bilmiyordu. Annesi öldüğünde, kendini acısına o kadar kaptırmıştı ki hiçbir şeyle ilgilenmemişti.

Michelle ve Bay Thompson ona cevabını bekler gibi bakıyorlardı. "Tamam," dedi Josh, kendisinden ne beklendiğini anlamayarak.

"Tören istemediği konusunda da oldukça kararlıydı."

"Söylemişti," diye karşılık verdi Josh. Richard birçok konuda "oldukça kararlı" idi.

"Defin sırasında orada bulunmak ister misiniz?" diye sordu Bay Thompson. "Merasimsiz çok sade bir defin işlemi olacak."

"Hayır," dedi Josh.

"Ben isterim," diye cevap verdi Michelle.

"Peki. Size zamanını bildiririm." Bay Thompson dosyaya not aldı. Sonra doğruldu ve iskemlesinde arkaya yaslandı. "İki küçük ayrıntı. Birincisi, Bay Lambert'ın gömülürken üzerinde olmasını istediğiniz giysilerine ihtiyacımız var."

Josh yardım ister gibi Michelle'e baktı.

"Ben getiririm," dedi Michelle.

"Yarın getirmeniz iyi olur. Şimdi ofisi kapatmak üzereyiz."

"Tamam."

"Başka bir şey?" diye sordu Josh bir an önce oradan çıkmak isteyerek.

"Evet." Bay Thompson dosyanın sayfalarını karıştırdı ve Josh'a mühürlü bir zarf uzattı. "Bay Lambert kendisi öldüğünde burada olmanız halinde bunu size vermemi istemişti."

Josh'un yüzünde şaşkın bir ifade belirmiş olmalı ki, cenaze sorumlusu devam etti.

"O zaman da, bu eğer resmi bir belgeyse, avukat aracılığıyla verilmesinin daha uygun olacağını söyledim."

Josh zarfı aldı ve üvey babasının eğri büğrü yazısını hemen tanıdı. Onun adını yazmıştı.

Cenaze sorumlusu gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Hatırladığım kadarıyla, ben avukat önerdiğimde, Bay Lambert avukatlar konusundaki görüşünü belirtmiş ve sırf bir parça kâğıdı yerine ulaştırsınlar diye onlara para ödemeyeceğini söylemişti."

"Tam Richard'a göre bir tavır," dedi Josh gülümseyerek.

"Sanırım bu kadar," dedi George Thompson dosyayı kapatarak.

"Ben yarın ilk iş size Richard'ın defin kıyafetlerini getireceğim," dedi Michelle hep birlike ayağa kalkarlarken.

Bay Thompspn girişe doğru yürüdü. "Öyleyse sonra görüşürzüz," dedi Michelle'e ayrılırken.

Dışarı çıktıklarında, Michelle Josh'a, "Sen pazartesi günü nerede olacaksın?" diye sordu. Bunu, sanki defin

için kasabada kalmak Josh'un resmi göreviymiş gibi suçlarcasına sormuştu.

"Buradan uzakta," dedi Josh. "Buraya döndüm çünkü bu yapmam gereken en doğru şey gibi gelmişti. Ama artık kalmam için bir neden yok. Richard tören istemedi, defin sırasında burada olup olmamamın da onun için bir anlam ifade edeceğini sanmıyorum."

"Onun için olmayabilir ama..." Michelle cümlesini tamamlamadı.

"Ama ne?"

"Nereye gideceksin?"

Josh bunu düşünmemişti. Yeni işi yakında başlayacaktı. En fazla bir ya da iki gün içinde orada olması gerekiyordu. "Montana'ya doğru yola çıkmadan önce Kaliforniya'ya dönmeme gerek yok. Sanırım iki günlüğüne okyanusa gidebilirim."

Michelle hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

"Giysileri seçmene yardım etmemi ister misin?" diye sordu Josh.

Michelle başını hayır der gibi salladı. "Hayır, teşekkürler. Richard'ın sık sık ve severek giydiği bir kazağı vardı. Sanırım annen örmüş olabilir. Oldukça eski ama bunun için uygun bence, ne dersin?"

"Tabii. Sen nasıl uygun görürsen."

Michelle, Josh'un elindeki zarfa baktı. "Onu ne zaman okuyacaksın?"

Josh omuz silkti. Bunu kısa süre içinde yapacak durumda değildi. "Bilmem. Bir ara okurum. Sen okumak ister misin?"

"Hayır." Michelle bir adım geri çekildi. "O mektup sana yazıldı, bana değil. İyi de hiç merak etmiyor musun?"

Josh merak etmiyordu ve nedenini de biliyordu. "Ne yazdığını biliyorum zaten."

"Öyle mi?"

"Richard ben buraya ilk geldiğimde söylemişti. Bana miras olarak hiçbir şey kalmayacak, bu da beni şaşırtmıyor. Doğrusu ev hiç umurumda değil. Ben Richard'dan hiçbir zaman hiçbir şey istemedim."

"Sen onun oğluydun," dedi Michelle.

"Üvey oğlu," diye düzeltti Josh. İki adam sonunda barışmış olsalar da, Josh Richard için bir oğul, Richard da Josh için bir baba olmamıştı hiç. Şimdi de Josh, Richard'ın anısını olmayan bir şeye dönüştürmek istemiyordu.

Michelle kaşlarını çattı. "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Yarın. Belki erken yola çıkarım."

"O kadar çabuk mu?" Michelle, Josh'la göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Bu seni rahatsız mı etti?" diye sordu Josh, onun hoşnutsuzluğunu fark ederek.

"Evet... hayır, ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Michelle de Josh gibi dağılmış görünüyordu. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu ama yine de gerçeklik Josh'un yüzüne vuruyordu. Morgun önünde dikiliyorlardı. Hiçbir şey bundan daha gerçek olamazdı.

"Her şey çok kafa karıştırıcı," diye mırıldandı Josh.

Michelle arabasının anahtarını bulmak için çantasını karıştırdı.

"Bir şeyler içmemiz gerek," dedi Josh. "Tercihen sert bir şeyler."

"Pink Poodle'a ne dersin?" diye önerdi Michelle.

"Tabii." Gerçi Josh orada biradan daha sert bir şey bulabileceklerinden emin değildi. Birazdan öğrenirlerdi.

Morgdan çıktı ve Pink Poodle'ın otoparkında Michelle ile buluştu.

Michelle ve Josh içeri girince, barda oturan iki adam başlarını kaldırıp baktılar. Yerde talaşlar vardı. Josh, Michelle'i boş bir locaya yönlendirdi. Karşılıklı oturdular.

Garson kız masaya geldiğinde, Josh bira istedi. Michelle'in diyet gazoz istemesine şaşırdı ama yorum yapmadı.

"Sen iyi misin?" diye sordu birkaç dakika sonra.

Michelle onun gözlerine bakmadan omuz silkti.

"Richard ile senin yakın olduğunuzu biliyorum..."

"O kadar da yakın değildik." Michelle çenesini dik tutmaya ve göz göze gelmekten kaçınmaya devam etti.

Josh onu süzmeye devam etti ve biraz sonra alt dudağının hafifçe titrediğini fark etti.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi, masanın üzerinden uzanıp Michelle'in elini tutarak.

Michelle elini onun elinden çekip kucağına koydu.

Josh şaşırarak locanın tahta arkalığına dayandı. İkisi de bir şok yaşamışlardı. Richard'ın ölümünün yakın olduğunu bilseler de, bu yine de onları sarsmıştı. Ölümün üstesinden gelmek, ölen kim olursa olsun, kolay değildi.

"Richard'ı çok önemsediğini biliyorum," dedi Josh, sakinleştirici olmasını umduğu bir sesle. "Onunla ilgilendiğiniz için sana ve ailene minnettarım. Annem ve Dylan öldükten sonra, dünyada Richard'a göz kulak olan, onu önemseyen bir tek sen kalmıştın." Acıdan harap olan Richard, ailesini ve arkadaşlarını reddetmek gibi bir yöntem geliştirmişti. Kendini herkesten soyutlamıştı. Oğlunu

toprağa verdiği gün dünyası yörüngeden çıkmıştı. Eskiden farklı biriydi Richard. Josh, Teresa hayattayken onun kahkahalarla güldüğünü, Dylan'ı futbol oynarken izlerken gözlerinin gururla parladığını hatırlıyordu. Garson kız içkilerini getirdi. Josh da parayı ödedi ve yüklü de bir bahşiş verdi. Birasından bir yudum aldı. Michelle ise bardağını iki eliyle tutup boşluğa bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Michelle mektubu merak ediyor göründüğü için, Josh zarfı paltosunun cebinden çıkardı, herhangi bir sürpriz var mı diye içeriğine şöyle bir göz attı ve hiçbir şeyle karşılaşmadı. Bitirdiğinde, daktiloyla yazılmış tek sayfayı Michelle'e uzattı.

Michelle mektubu alırken şaşırmış gibiydi. O da hızla birkaç satır okuyup kağıdı masaya koydu.

"Senden Teresa ve Dylan'ın mezarıyla ilgilenmeni istemiş ama kendi mezarıyla ilgili bir şey söylememiş."

Josh kıkırdadı. "Benim mezarına yabani otlar dikeceğimi düşünmüştür herhalde. Aslında çok cazip fikir."

"Josh."

"Güzel yabani otlar," dedi Josh, Michelle'i güldürmeyi umarak.

"Evin satışından elde edilecek paranın hayır kurumlarına bağışlanmasıyla ilgili bir sorunun yok mu?"

"Hiç yok." İşin gerçeği, Josh üvey babasının bu hayır kurumlarını belirlemesinden mutluydu. Teresa'nın anısına kanser araştırmaları, Dylan'ın anısına da beyin travması araştırmaları.

Michelle yine bakışlarını kaçırdı.

"İyi misin?" diye sormak zorunda kaldı Josh.

"İyiyim." Michelle gazozundan bir yudum aldı ve bardağı masaya bıraktı. "Demek öyle?"

"Nasıl?"

"Yarın sabah gideceğini söyledin."

"Evet."

"Sana Richard'ın defin giysilerini seçtiğimi söyledim, bu yüzden eve tekrar uğramana gerek yok, değil mi?"

"Hayır, sanırım yok." Josh bunu düşünmemişti. "Yarın sabah gelip seninle vedalaşırım."

"Böyle mi olacak gerçekten?" diye fısıldadı Michelle, gözlerine keder çökmüştü. "Gerçekten gidecek ve bir daha dönüp arkana bakmayacak mısın?"

Soru aralarında havada asılı kaldı.

Josh'un açısından sorunun cevabı açıktı. "Kalmam için bir neden var mı?" diye sordu, Michelle'in nasıl karşılık vereceğini gerçekten merak ederek.

"Sanırım var," dedi Michelle.

"Nedir?"

"Biz, Josh. Bu konuşmanın seni çok rahatsız ettiğini biliyorum ama özür dilemeyeceğim."

Michelle haklıydı ama Josh bunu itiraf etmeyecekti.

"Sen bir şey söylemeden önce, ben basit bir gözlemde bulunayım. Sedir Koyu'ndan ayrıldığında..."

"Yani Richard beni evden kovduğunda demek istiyorsun?"

Michelle onun alaycı ses tonunu duymazdan geldi. "Gittin ve o zamandan beri dolaşıyorsun. Önce orduda, şimdi de işin gereği."

"Kök salmak istemiyorum, buna ihtiyacım da yok," dedi Josh. "On yedi yaşımdan beri bunu yapmadım."

"Herkesin birine ihtiyacı vardır, Josh." Michelle'in sesi yumuşak, kibar ve bilmişti. "Senin hayatındaki diğer kişi kim?"

Josh, bir cevabının olmadığını göstermek istercesine başını iki yana salladı.

"Şimdi bir seçeneğin var," dedi Michelle aynı ses tonuyla. "Çölde dolaşmaya kavgaya her an hazır yaşamaya devam edebilirsin..."

"Ya da?" diyerek onun sözünü kesti Josh. Michelle'in ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordu ama pek iyi bir şey olmadığını hissediyordu.

"Ya da...

"Sedir Koyu'nda kalabilirsin," diyerek bir kez daha genç kadının sözünü kesti Josh.

"Hayır," dedi Michelle. "Bunu söylemeyecektim." Josh'a uzun uzun baktı, sonra omuz silkti ve locadan kalktı. "Neyse, söylediklerimi unut. Sen kararını vermişsin zaten. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum, Josh. Gerçekten. Geldiğin için teşekkür ederim. Bunu asla itiraf etmeyecek olsa da, Richard'ın da bunu takdir ettiğinden eminim. Sana huzur diliyorum."

Sonra, arkasına dönüp bakmadan Pink Poodle'dan çıkıp gitti.

Afallayan Josh, birkaç saniye locada oturup olup bitenleri algılamaya çalıştı. İkisi de son iki gündür zor zamanlar yaşamışlardı ve Josh böyle bitmesine izin vermeyecekti.

Michelle'i bir elini motor kapağına dayamış, bir eliyle gözlerini örtmüş halde arabasının başında buldu.

Michelle onun geldiğini duyunca, çabucak arabasının anahtarını çıkardı.

"Michelle," dedi Josh otoparka koşarak. "Bekle, tamam..."

Michelle doğruldu ve ona döndü, gözleri kocaman açılmıştı. Josh ne diyeceğini, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Michelle'in ondan ne istediğini bildiğinden bile emin değildi. Tek bildiği, öylece çekip gidemeyeceğiydi. Böyle olmazdı. Michelle'i bir daha görmeyebilirdi ve bu düşünce onu hüzünlendiriyordu. Bu his, Richard'ın ölümün eşiğinde olduğunu öğrendiğinde yaşadığına benziyordu. Hiç bilmediği duygularla kuşatılmıştı sanki.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu Michelle.

Josh ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Böyle ayrılmamızı istemiyorum."

Michelle yine bir şey bekliyor, onun daha fazlasını söylemesini umuyor gibiydi. "Senin yardımlarını ne kadar takdir ettiğimi bildiğinden emin olmak istiyorum," dedi Josh doğru sözcükleri bulmaya çalışarak. Eğer Michelle onu Sedir Koyu'nda kalmasını istiyorsa, bunun imkânsız olduğunu biliyor olmalıydı.

"Önemli değil," diye fısıldadı Michelle. "Okyanusa ve yeni işine giderken iyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim," dedi Josh ama yine de gitmekte zorlanıyordu. Birkaç adım geriledi. Orada kalması için gerçekten bir neden yoktu. Arabasının kilidini açtı. Durup bekledi; Michelle'in onu durduracak bir şey söyleyebileceğini ya da yapabileceğini düşünüyordu.

Olmadı.

Josh gitmemek için bir bahane bulmaya çalıştı ama aklına bir şey gelmiyordu. Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı. Bu arada bütün bunlara bir son vermek, Michelle'i kollarına almak ve ona sıkı sıkı sarılmak için inanılmaz bir istek duyuyordu. Çekim manyetik ve güçlüydü; onu zorluyordu ama yine de direndi.

Michelle dimdik ve mağrur duruyordu. Başka tek kelime etmeden arabasına binip uzaklaştı.

Josh, yüreği burkularak onun arkasından baktı.

Çölde dolaşmak? Michelle'in ne demek istediğini nereden bilecekti? Ama biliyordu. Bir şekilde Josh onun ağzından sözcükler çıktığı anda anlamıştı. Kendisi neredeyse büyün yetişkinlik hayatı boyunca dolaşmış, kendini işinden başka bir şeye vermeyi reddetmişti. İşi bütün hayatına egemen olduğu, başka hiçbir şeye yer bırakmadığı için başarılıydı. Karısı yoktu. Gerçek bir evi yoktu. Ailesi yoktu.

Yapacak başka bir şeyi kalmayan Josh da oradan uzaklaştı. Gül Limanı Oteli'ne yaklaştıkça, yüreği ağırlaşıyordu sanki. Ne istediğini, neye ihtiyaç duyduğunu fark ettiğinde, otele varmasına bir kilometreden az kalmıştı.

Birden, hiçbir sinyal vermeden, keskin bir U dönüşü yaptı ve yolun ortasında durdu. Aniden, bunu yapmak istemediğini... gitmek istemediğini... aynı yolda, kendisinin de tıpkı Richard gibi yalnız kalmasına, sertleşmesine neden olacak yolda devam etmek istemediğini anlamıştı. Michelle'in onu sevmesini, hayatının bir parçası olmasını istiyordu.

Richard'ın evine dönerken kaç trafik kuralını ihlal ettiğini saymadı bile. Michelle'in Richard'ın giysilerini almak için onun evine dönmüş olduğunu umuyordu. Genç kadının arabasını Richard'ın ya da ailesinin evinin önünde göremeyince, yüreği sıkıştı.

Josh, Michelle'in ona Sedir Koyu'nun doğusunda, Manchester bölgesinde bir dairesinin olduğunu söylediğini hatırladı. Nerede olduğunu bilmiyordu ama mutlaka bulacaktı. Bölgeyi araştırması uzun sürmedi. Sonunda rıhtıma inşa edilmiş, altında bir restoran ile küçük bir bakkal olan üç katlı binayı gördü.

Arabasını iki arabalık yer işgâl ederek park etti ve bakkala girdi.

"İki yüz on iki," dedi tezgâhın arkasındaki adam, Josh Michelle'i sorduğunda. "Birkaç gündür buralarda yoktu ama birkaç dakika önce onu gördüm sanırım"

Josh kalbi deli gibi çarparak merdivenlere koştu ve basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktı. Zili çaldı ama kapıyı açan olmadı. Kapıyı sertçe yumruklaması da işe yaramadı. Michelle içeride değilse nerede olabilirdi? O sırada kapının önünde yığılmış olan gazeteleri gördü. Demek bakkal yanılmıştı. Michelle geri dönmemişti.

Josh'un aklına gelen tek şey arabasına dönüp beklemekti. Ama yerinde oturamayacak kadar heyecanlıydı. Michelle'le konuşmak istiyordu. Fazla açık sözlü ve dikkafalı davrandığı için böyle olmuştu. Michelle'in onun hakkında söylediği her şey doğruydu. Sadece kendisi bunu göremeyecek kadar keçiydi.

Rüzgâr, denizin kokusunu getiriyordu. Josh kısa iskeleye doğru ilerledi, yürüyerek gerginliğinden biraz olsun kurtulmak istiyordu. Tahta iskelede birkaç metre yürümüştü ki onu gördü.

Michelle arkası ona dönük duruyor, suya bakıyordu. Josh içini büyük bir mutluluğun kapladığını hissederek durdu.

"Michelle." Meltem, onun sesini taşıdı ve Michelle arkasına dönüp baktığında seslenenin o olduğunu gördü. Josh yarı koşup yarı yürüyerek ona doğru ilerledi.

Ne beklediğinden emin değildi. Zihninde, Michelle'in de koşarak ona geleceğini, yarı yolda buluşacaklarını sanmıştı.

Michelle bunu yapmadı.

Bunun yerine, ellerini mantosunun ceplerine sokmuş halde, omuzları dik ve mağrur, hareketsiz kaldı.

Josh ona yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. "Seni bulduğuma çok sevindim."

Michelle bir şey söylemedi.

"Dinle," dedi Josh. "Son iki gündür aramızda neler oluyor bilmiyorum ama bunun bir anlamının olabileceğini düşündüm."

Yine cevap yoktu.

"Aramızda olan her ne ise, önemli. Ben bunu kaybetmek istemiyorum."

"Buradan yeterince çabuk ayrılamayan sensin. Hâlâ burada olmana şaşırdım."

Josh bunu duymazdan geldi ve Michelle'in durumu onun için kolaylaştırmayacağını anladı. Onu suçlamıyordu. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Ben kafamdakileri söyledim."

"Evet, bunun için de minnettarım çünkü düşünmemi sağladı. Ben artık çölde dolaşmak istemiyorum, kök salmak istiyorum. Herkesin birine ihtiyaç duyduğunu söyledin ve bana benim hayatımdakinin kim olduğunu sordun. Daha önce bir cevabım yoktu ama artık var. O kişinin sen olmanı istiyorum, Michelle. Sen." Josh, sanki sözcükleri yeterince çabuk sarf edemeyecekmiş gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

Michelle, sanki onu doğru duyduğundan emin değilmiş gibi gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Sonra yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Josh. Ben artık baloda aşağılanan o şişko genç kız değilim. Beni ciddi olduğuna ikna etmen için birkaç güzel söz yetmez."

"Ben ciddiyim. Bana bir şans ver, sana ne kadar ciddi olduğumu göstereyim."

Michelle'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir şans mı?"

"Senden tek istediğim bu. Sana, hayatın boyunca görmediğin kadar kur yapacağım."

Michelle binaya doğru yürümeye başladı. Josh da adımlarını onunkilere uydurdu.

"Ben çiçeklerden ve tatlı sözlerden daha fazlasını istiyorum, Josh."

"Kalbim sana yeter mi?"

Michelle, Josh'a gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Başlangıç için yeter."

Josh onun elini tutup ellerinin arasına aldı ve dudaklarına götürdü. "Hayatımın o kadar büyük bölümünde yalnız yaşadım ki, birine ihtiyacım olduğunu kabul etmekte zorlanıyorum. Ama sen arkanı dönüp gittiğinde, sana ihtiyacım olduğunu anladım."

"Anlaman çok uzun sürdü. Sen gerizekâlısın, çok sevimli bir gerizekâlısın ama yine de gerizekâlısın işte."

Josh gülerek Michelle'in saçlarını öptü. "Artık değilim, Michelle, artık değilim." Gözlerini kapattı ve Michelle'in yüzünün her yerini öpmeye başladı. Sonunda genç kadın döndü ve dudakları buluştu.

Josh evini bulmuştu. Michelle'in kolları onun yuvasıydı artık.

36. BÖLÜM

Rover, yatağımın yanındaki kilimin üzerinde uyuyarak iyi bir gece geçirdi. Onun yeni ortamındaki bu ilk gecesinde, ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç sorun çıkarmadan uyum sağladı. Benimle geçirdiği kısa zamana karşın, bu özel köpeğin hayatımın önemli bir parçası olacağını hissediyordum. Sanki eskiden beri yanımdaymış gibi geliyordu bana.

Gece yarısına yakın, Abby'nin otele döndüğünü duydum. Josh daha önce gelmişti. İkisiyle de uzun konuşmadım. Josh'un ıslık çaldığını duymak beni şaşırttı. Sonra bana otelde iki gün daha kalmasının mümkün olup olmadığını sordu. Ona bunun sorun olmayacağını söyledim.

Abby de ağabeyinin düğününün ne kadar harika olduğunu anlatırken bulutların üzerinde gibiydi. Uçağı çok erken kalkacağı için, onu sabah göreceğimden emin değildim.

İkisinin de geldikleri zamanki halleri ile şimdiki halleri arasındaki fark çok büyüktü. Bu fark benim de ıslık çalmama ve kendi kendime şarkı mırıldanmama neden oldu. Değişim tek kelimeyle müthişti.

Ana yatak odası, buraya küçük bir kanepe ve bir televizyon koymama olanak tanıyacak kadar genişti. Ben de otelin ortak kullanım alanlarında değil de burada dinlenmeyi tercih ediyordum. Kendime ait bir yere ihtiyacım vardı ve burayı yalnızca kendime ayırmıştım.

Şöminede ateş yanıyordu; ayaklarımın dibinde oturan Rover ile bir süre kitap okudum. Sonra kitabımı bıraktım ve ateşin sıcağında mayışarak gözlerimi kapattım; mutlu ve huzurluydum. Orada ne kadar oturduğumdan emin değildim. Belki yirmi dakika, belki daha uzun süre. Alevlerin sıcaklığı eşliğinde vakit geçirirken bana çarpıcı gelen, Paul'ün öldüğünü haber aldığımdan beri yaşadığım o keskin yalnızlık hissini yaşamamam oldu.

Evet, bir köpeğim vardı ama bu duygu, bu hissiyat ayaklarımın dibinde uyuyan bir köpeğin eşliğinin ötesindeydi.

Paul'ün varlığını hissediyordum. Ve bu kez uyumuyordum. Bunun imkânsız olduğunu bilsem de, ölü kocam odayı dolduruyordu. Bu anı yok etmekten korktuğum için gözlerimi açmayı reddediyordum; yaşadığım anı olabildiğince uzatmak istiyordum. Gerçek olmadığını biliyordum. Olamazdı. Paul gitmişti ama yine de bu bana öylesine sahici geliyordu ki.

Aylarca hayatımda kocaman bir boşluk olmuştu. Şimdi kocam geri dönmüştü. Uzanıp ona dokunamasam da, sarılamasam da, ruhu benimleydi. Hiçbir şey beni aksine ikna edemezdi. Gözlerimi sımsıkı yumdum, nefesimi tuttum, kocamın kollarını bir kez daha bedenime dolanmış hissetmek için büyük bir özlem duydum, onun sarılmasının huzurunun açlığını hissettim.

Sesli sözcükler duyamıyordum ama benimle konuşuyordu. Söyledikleri de hep benimle kalacaktı.

Bu ev, bu otel iyileşme yeri olacaktı. Yalnızca buraya kalmaya gelenler için değil, benim için de.

Biraz sonra nabzım normale döndü ve fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Her zamanki gibi erken kalktım. Aşağı inip kahve yapmıştım ki Abby'nin bavulunu sürükleyerek merdivenlerden indirdiğini duydum. Olabildiğince az gürültü yapmaya çalışıyordu.

"Günaydın," diye seslendim ona mutfaktan. "Çıkmadan önce bir fincan kahve ister misin?"

Beni ayakta görünce şaşırdı. "Harika olur, teşekkürler."

Bir fincana taze kahveden doldurup ona götürdüm. "Umarım otelden memnun kalmışsındır."

"Harikaydı," dedi, kahveyi minnetle alıp fincanı iki eliyle tuttu. Peşimden mutfağa gelip tezgâha yaslandı.

"Ağabeyinin düğününün güzel geçmesine çok sevindim."

Gülümseyerek başını salladı. "Rüya gibiydi. Daha güzel bir düğün gördüğümü hatırlamıyorum."

Paul bana bu otelin özel bir yer olacağını söylemişti ama şimdi gün ışığında önceki gece hissettiğim varlığın rüya olduğu anlaşılıyordu. Ben bunun gerçek olduğuna inanmak istesem de, hayal gücümün ürünü olan bir şeye bundan fazla anlam yüklemeyecek kadar gerçekçiydim. Belki de kendim avuntuya çok ihtiyaç duyduğum için, bütün bu fanteziyi kendim uydurmuştum.

Ama bunun aksinin kanıtı karşımda duruyordu. Abby'nin buraya geldiğinden beri ne kadar değiştiğini inkâr edemezdim.

"Sana kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sordum. Saat çok erken olsa da, o ne isterse pişirmeye hazırdım.

"Hayır, teşekkürler," dedi, teklifimi hemen reddederek. "Havaalanında bir şeyler alırım." Utanmış ya da belki heyecanlanmış gibi kızardı. "Düğünde eski bir arkadaşımla karşılaştım," diye ekledi. Tepkisini benden gizlemek istercesine, gözlerini yere dikti.

"Ne güzel." Bu arkadaşın erkek mi yoksa kadın mı olduğunu belirtmemişti ama ben tavırlarından anlamıştım.

"Evet. Steve, ağabeyimin üniversitedeki oda arkadaşıydı. Düğünde teşrifatçılardan biriydi."

Kahvemi karıştırıp gülümsedim. Demek işin içinde bir adam vardı. Abby'nin heyecanını gizlemeye çalışmasına şaşmamak gerekti. Bana fazla ayrıntı anlatmamıştı ama geldiğinde sırtında taşımakta olan yükten de kurtulduğu izlenimini edinmiştim.

"Steve ve ben bir zamanlar flört ediyorduk."

"Yani ikiniz yeniden bir araya gelme fırsatı yakaladınız," dedim.

"Evet... ve şaşırtıcı bir şekilde kendisi hâlâ bekâr. Aynı zamanda Florida'da yaşıyor ve çalışıyor."

Tüylerim diken diken oldu. Bu şaşırtıcıdan öteydi ve tesadüf olamazdı.

"Benim oturduğum yere çok kısa bir mesafede oturuyormuş. Bu sabah onunla havaalanında buluşacağız."

"Aynı uçakta mısınız?"

Abby başını salladı; kahvesinden bir yudum alıp fincanı tezgâha bıraktı. "Steve bana bu sabah mesaj göndermiş. Havaalanına erken gelecekmiş. Benimle yan yana oturabilmek için koltuğunu değiştirmeye çalışacak."

Bir aşk hikâyesinin başladığını görebiliyordum.

Abby'nin gözlerindeki ışıltı bana Paul'le ilk tanıştığımda hissettiklerimi hatırlatmıştı. Tam Bay Doğru'yu bulmaktan umudumu kesmek üzereydim. O kadar çok kurbağa öpmüştüm ki siğillerimin çıkmasından korkuyordum.

Sonra Paul'le tanıştım ve o bütün dünyamı tepetaklak etti. Çok kısa süre beraber olacağımızı ta en başında bilmiş olsam da, bu bir şeyi değiştirmezdi. Tek bir şeyi bile. Tüm kalbinle sevmenin ne demek olduğunu biliyordum. Onu kaybetmek hayatımın en acı verici deneyimi olsa da, onunla yaşadıklarımdan asla vazgeçmezdim.

"Bu harika hafta sonu için teşekkürler," dedi Abby çantasına uzanırken.

"Memnun kalmana sevindim." Onun peşinden, bavulunu bıraktığı lobiye gittim.

"Ah, gerçekten çok keyif aldım. Hem de çok." Birden içinden gelmiş gibi bana sarıldı ve dışarı çıktı.

Kapıda durup onun otoparktan çıkışını izledim. Sıcak kahvem elimde, Rover da yanımdaydı. Doğru dürüst tanımadığım bu genç kadına karşı büyük bir şefkat ve yakınlık hissediyordum. İki konuğumdan ilki otelden ayrılmıştı. Abby'yi tekrar göreceğimi sanmıyordum ama onun geldiğinden daha mutlu bir insan olarak döndüğünü bilmenin tatminini yaşıyordum.

Onun aksine Josh saat neredeyse dokuz olana kadar aşağı inmedi. Sosis pişirmiştim, yumurtaları da onun istediği şekilde pişirmek için hazırdım. Portakal suyu hazır, sofra da kuruluydu.

"Günaydın," diye selamladım onu görünce.

Gülümseyerek kendine bir fincan kahve aldı. "Bu saate kadar uyuduğuma inanamıyorum."

"Demek ihtiyacın varmış," dedim. "Yumurtalarını nasıl istersin?"

Kahvesini yudumladı ve sanki zor bir soru sormuşum gibi duraksadı. "Sahanda. Hayır, hayır, çırpılmış olsun."

"Tamamdır." Mutfağa döndüm ve o da peşimden gelince şaşırdım. Rover yine şekerleme yapmak için şöminenin önündeki yerine dönmüştü. Josh ve ben yalnızdık.

Josh kapıya yaslanıp ayak bileklerini çapraz yaptı. "Umarım iki gün daha kalmam sorun olmaz."

"Hiç sorun olmaz." Yumurtaları çıkardım, iki tanesini bir kâseye kırdım ve çatalımı aldım.

"Üvey babam için cenaze işlemlerini hallettim."

Yumurtaları tavada erittiğim tereyağına katarken durdum. "Kaybın için çok üzgünüm," dedim.

"Teşekkür ederim. Gerçekten kayıp gibi geliyor. O ölmeden önce barıştığımız için rahatım sadece. Aramızdaki buzları eritmemiz çok iyi oldu."

"Sevindim."

"Ben de," dedi, sonra yemek odasına gitti ve kahvaltısını beklemeye koyuldu.

Josh kahvaltıdan sonra çıktı.

Ben Abby'nin odasındaki çarşafları değiştirmek için yukarı çıktığımda, Rover da peşimden geldi. Sonra çamaşır odasına giderken beni takip etti. Adeta benim gölgeme dönüşmüştü. Çarşafları makineye yerleştirirken az kalsın onun üzerine basacaktım.

Alt kata döndüğümde, koyu renk palto giymiş bir adamın elinde kürekle bahçede dolaştığını gördüm.

Mark'a benziyordu. Mantomu kapıp aceleyle üzerime geçirdim ve verandaya çıktım. Rover da beni izledi ve basamaklarda yanımda durdu. Şaşırtıcı bir şekilde, bahçemdeki yabancıyı görünce havlamadı ya da yaygara koparmadı.

"Mark?" diye seslendim.

Dönüp bana baktı. "Günaydın," dedi. Sonra bakışlarını Rover'a çevirdi. "Köpeğin olduğunu bilmiyordum."

"Yeni aldım. Barınakta ona Rover adını vermişler ama birbirimizi daha iyi tanıdıkça onun adını değiştirmeyi düşünüyorum." Üşüyünce, kollarımı kendi bedenime doladım.

"Rover güzel isim," dedi ve küreğe yaslandı. "Ben olsam değiştirmezdim ama bana fikrimi soracak halin yok."

Bunun onu daha önce rahatsız etmediğini fark ettim. "Burada ne arıyorsun?" diye sordum büyük bir merakla. Son görüşmemiz gergin geçmişti. Bu usta hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yine de, garip bir başlangıç yapmamıza karşın, ondan hoşlanıyordum.

Mark küreğine dayandı. "Bahçe düzenleme için fiyat istemiştin değil mi?"

"Şey, evet ama..." Tavrı onun böyle bir işe hazır olması için epey zaman beklemem gerekeceğine inanmama yol açmıştı. Bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum.

"Ama ne?"

"Hiç. Sadece seni görmeyi beklemiyordum."

"Başka zaman gelmemi ister misin?"

Bunu söylerken sırıttı, istemeyeceğimi bal gibi biliyordu. "Elbette hayır." Şöyle bir duraksadım, sonra ilerlemeye karar verdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor." Elini bana izin verir gibi salladı.

"Neden küreğe ihtiyacın var?" Ölçüm yapıp teklif çıkaracaktı; bildiğim kadarıyla bunun için küreğe değil, metreye ihtiyacı vardı.

Kıkırdadı. "Eğer korktuğun buysa, ceset gömmeyeceğim, merak etme."

Gülümsedim. "Bu aklıma gelmedi değil."

O da güldü. Gülümserken gözlerinde beliren sıcaklığı görünce şaşırdım.

"Bazı köklerin ne kadar derine gittiğini görmem gerekiyordu, o kadar," dedi.

İyice üşümeye başlamıştım, Rover'ın da içeri kaçtığını fark ettim. "İşin bittiğinde, kahve içmek için içeri gel istersen."

Bu ona cazip gelmiş gibi bir an durdu. "Bugün gelemem ama teklifin için teşekkürler."

"Gelemez misin, gelmez misin?" diye sordum.

Bu soru onu hazırlıksız yakalamış gibi omuz silkti. "Belki her ikisi de."

Telefonun çaldığını duydum. Küçük ofisimden gelen ses haddinden fazla yüksekti sanki.

"Açsan iyi olur," dedi Mark.

Başımı salladım ve arkamı dönüp eve koştum.

"Gül Limanı Oteli," dedim, ahizeyi kaldırdığımda nefesim kesilmiş bir halde.

"Merhaba," dedi bir kadın sesi, sanki yanlış numarayı aramış gibi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın yine duraksadı. "Mayıs ayında, lise mezuniyet döneminde boş odanız var mı diye soracaktım."

Defterime baktım. "Var." İşin doğrusu, o kadar ileri bir tarih için alınmış rezervasyonum yoktu hiç.

"Harika." Kadın hem şaşırmış hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Rezervasyon yaptırmak ister misiniz?"

Kadın tereddüt etti. Sonra gönülsüzce, "Evet, iyi olur sanırım," dedi. İstediğinin bu olduğundan hiç emin değil gibiydi.

"Adınız?"

Kadın yine duraksadı, sonra sözcükler ağzından döküldü. "Smith. Mary Smith."

"Peki, Mary, not aldım. Tarihi kredi kartınla kesinleştirmek ister misin?"

"Hayır... Çek göndersem olur mu?"

"Olur tabii." Çek? İlginç. Bunun kadının gerçek adını kullanmak istememesinden kaynaklanabileceğini düşündüm.

Telefonu kapatır kapatmaz biri daha aradı. Bu kez arayan bir erkekti ve aynı hafta sonunu soruyordu.

"Evlilik yıldönümümüz için karım ve kendim adına rezervasyon yaptırmak istiyorum. Mayıs ayında," dedi. "Eğer mümkünse."

"Mümkün. Adınız?"

"Kent ve Julie Shivers."

"Tamam, Kent, not aldım. Mayıs ayında görüşürüz." Dört ay öncesinden aynı hafta sonu için iki ayrı rezervasyon almam ne garipti.

Telefonu kapattım ve şu gizemli Mary Smith'i düşündüm. Gerçekten adı bu muydu? O kadar tereddütlü konuşmasaydı, bu aklıma bile gelmezdi.

Ve Kent Shivers. O da odayı ayırtırken son derece düz ve duygusuz konuşmuştu.

Çamaşır odasına döndüm ve makineye deterjan koydum. Kapağı kapatırken duraksadım. "Haklıydın, Paul," diye fısıldadım, çamaşır makinesinin önünde hareketsiz dururken. Birden hafiflemiştim. Gül Limanı Oteli, ihtiyaçları ne olursa olsun konuklarına kucak açacaktı. Yalnız değildim. Paul yanımdaydı, Rover da öyle.

Mary Smith, Kent Shivers ve karısına gelince... On-

ların yaşamlarında iyileşme sağlamak için ne gerektiğini merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Ama çok geçmeden öğrenecektim nasıl olsa.